DIVINA ZIDIRE

— SINTEZĂ BIBLICĂ ÎN VERSURI —

Necredinciosule, tu zici c-ai înceta de-a fi ateu,
Numai atunci cînd cel ce crede, ţi-ar arăta pe Dumnezeu?!
Vai ţie, vierme fără minte!... Lumina soarelui din cer
E doar un ZÎMBET AL ACELUI, sub care toate nasc şi pier,
Şi totuşi, de priveşti la soare, cînd el înneacă toată firea,
Fiind neputincioasă humă, lumina lui îţi ia privirea...
Cum dar, cu slabii-ţi ochi de vierme, pe Dumnezeu vrei să-L vezi oare?!
Cînd tu, mai mult decît o clipă, nu poţi privi măcar la soare?!

VASILE MILITARU

Editura „LUMINĂ DIN LUMINĂ"
Vă doreşte viaţă lină!
Bucureşti 1993

DIVINA ZIDIRE

— SINTEZĂ BIBLICĂ ÎN VERSURI —

Între oameni e o carte plină de lumină, care,
Pururi înţelept răspunde lumii, la orice-ntrebare
Şi închide orice rană, sîngerînd oricît de greu,
Ori cui stă din ea să soarbă, vorbele lui Dumnezeu!
Dar deşi „Sfînta Scriptură“ e de-o veşnicie-n lume,
Ce puţini sorb slova-i sfîntă şi ce mulţi nu-i ştiu de nume!

Vasile Militaru

Editura „LUMINĂ DIN LUMINĂ“
Vă doreşte viaţă lină!
Bucureşti 1993

EXPLICAREA PRESCURTĂRILOR LA TRIMITERILE DIN TEXTUL LUCRĂRII

Pentru a se economisi spaţiul, indicarea locurilor din Scripturi unde se găsesc textele sau ideile corespunzătoare, notate în dreptul versurilor acestei lucrări —s-au trecut prescurtat.

Se arată aici deci prescurtările numelor Profeţilor, al Evangheliştilor din Vechiul şi Noul Testament, precum şi al Cărţilor cuprinse în aceste Scripturi şi al Epistolelor N.T.:

PROFEŢII

Isa.	în loc de	Isaia
Ier.	....	Ieremia
Ez.	....	Ezechiel
Plîn.	....	Plîngerile lui Ier.
Dan.	....	Daniel
Os.	....	Osea
Am.	....	Amos
Mic.	....	Micheia sau Mica
Hab.	....	Habacuc
Sof.	....	Sofonie sau Ţefania
Hag.	....	Hagai sau Agheu
Zah.	....	Zaharia
Mal.	....	Maleahi

EVANGHELIŞTII

Mat.	în loc de	Matei
Mar.	....	Marcu
Luc.	....	Luca
In.	....	Ioan

CĂRŢILE VECHIULUI TESTAMENT

Gen.	în loc de	Geneza
Ex.	....	Exod
Lev.	....	Levitic
Num.	....	Numerii
Deut.	....	Deuteronom
I Reg.	....	I Regi
II Reg.	....	II Regi
I Cron.	....	I Cronici
II Cron.	....	II Cronici
Ecl.	....	Eclesiastul
Cînt. Cînt	....	Cîntarea Cîntărilor
Pild.	....	Pildele sau proverbele lui Solomon
I Sam.	....	I Samuil
II Sam.	....	II Samuil
Neem.	....	Neemia
Inţ. Sol.	....	Înţelepciunea lui Solomon
Is. Sir.	....	Isus fiul lui Sirah
Jud.	....	Judecătorii

EPISTOLELE NOULUI TESTAMENT

Fapt.	în loc de	Faptele Apostolilor	I Tim.	în loc de	I Timotei
I Cor.	....	I Corintheni	II Tim.	....	II Timotei
II Cor	....	II Corintheni	Evr.	....	Evrei
Gal.	....	Galateni	Iac.	....	Iacov
Ef.	....	Efeseni	I Pet.	....	I Petru
Filip.	....	Filipeni	II Pet.	....	II Petru
Col.	....	Coloseni	I In.	....	I Ioan
I Tes.	....	I Tesaloniceni	II In.	....	II Ioan
II Tes.	....	II Tesaloniceni	III In.	....	III Ioan
Rom.	....	Romani	Apoc.	....	Apocalipsul

NOTA

1) Alcătuind această lucrare, m-am folosit de textul Sfintei Scripturi a Vechiului şi Noului Testament în tălmăcirea Preoţilor Vasile Radu şi Gala Galaction; de cel al Societăţii Biblice Britanice; de textul Francez al lui Louis Second, precum şi alte texte ce nu aparţin Scripturii dar care au legătură cu persoana Mîntuitorului şi cu biruinţa sublimei Lui jertfe.

2) În textul lucrării, s-au întrebuinţat cifre mari şi mici, cele mari indicînd capitolele, iar cele mici versetele cărţilor biblice la cari se fac trimiterile.

3) Întrucît Psalmii nu au aceeaşi numerotaţie în toate textele Scripturilor, cititorul va căuta versetele indicate, în textul Psalmilor numerotaţi cu unul mai în sus sau mai în jos, în caz de neconcordanţă.

4) Asemenea, va căuta cu cîteva rînduri mai sus sau mai jos, Textele sau ideile din Scriptură pe cari se sprijină textul „Divina Zidire" după trimiterile aflate în dreptul versurilor — cînd cele două texte nu-şi corespund în înţelesul lor, unele celorlalte.

Pentru cei pe cari i-ar interesa să ştie — se lămureşte că: notarea trimiterilor s-a făcut nu odată cu elaborarea textului lucrării, ci după ce tot cuprinsul ei a fost complet gata.

AUTORUL

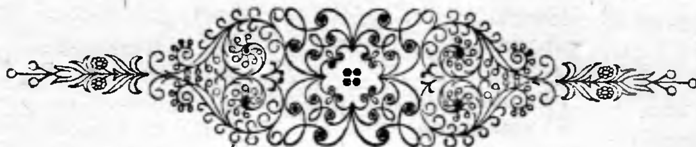
Pentru cei care nu sînt obişnuiţi cu unele cuvinte pe care le vor întîlni parcurgînd paginile acestei cărţi, le redăm mai jos, arătînd şi însemnătatea fiecărui cuvînt:

Silhui = acoperit
Tehui = a ameţi, a zăpăci, a năuci
Mursă = apă ce rămîne după spălatul fagurilor storşi, miere subţiată, apă îndulcită cu miere.
Sudum = mulţime nenumărată, potop de oameni
Poarnă = pornire
Iloţi = sclavi
Cuirasate = vase marine de război

Din suflet rugăm pe toţi cititorii a trece cu vederea orice greşală a autorului şi a editorului, ştiind că: Nu e om fără greşală, cum nu-i frunză fără pom, dacă e vre-un om asemeni, omul-acela nu e om. Şi Dumnezeul a toată mîngîierea să mîngîie cu Darul Său, pe toţi cei ce vor citi cu drag această carte, aşa cum a mîngîiat pe cel ce a scris-o şi pe cel ce a editat-o!

Slavă lui Dumnezeu, Care mi-a purtat paşii pe aceste cărări înguste, pe unde am găsit „Suflete mari" care m-au ajutat la nevoie.

Editura

Doritorilor de poezie religioasă
— dăruim această lucrare —
cu toată căldura Sufletului!
Editura

CUVÎNT LĂMURITOR LA EDIŢIA DE FAŢĂ!

Îndemnaţi de aceeaşi „putere necunoscută" care l-a mişcat pe autor în anii copilăriei, am pornit — cu ajutorul lui Dumnezeu — cu tot Sufletul spre a scoate la lumină una din lucrările marelui poet al neamului nostru — VASILE MILITARU —. Născut la 19 septembrie 1886 în comuna Dobreni — Cîmpurel — Ilfov, din părinţi plugari, Tinca şi Gheorghe Militaru, de la care a moştenit virtutea cinstei, omeniei, bunătăţii şi credinţei în Dumnezeu. Şi-a trăit primii ani ai copilăriei în casa părintească... Copil zglobiu al plaiurilor noastre, a păstorit ciopoare de oi, şi-a sîngerat picioarele în ghimpii vrejurilor de rugi de pe ogoarele pe întinsul cărora a trebuit să meargă cu boii de funie, în timp ce tatăl său răsturna cu plugul brazde largi de pămînt; după ce a răbdat de sete, sau a băut din tigvă apa încălzită de soare... îndemnat de o putere necunoscută, parcă, dorind ceva fără să ştie ce anume, într-o toamnă, cînd crăpa coaja de pe nucă, a pornit de acasă, părăsind lunca şi cîmpurile satului său plin de flori, în mijlocul cărora de atîtea ori rămăsese cu Sufletul risipit şi cu ochii pierduţi în adîncul slăvilor albastre, — spre a pătrunde în „haosul" Bucureştilor, unde îl aşteptau „sbuciumul" şi „desamăgirile" sortite oricărui suflet de scriitor, neavînd nimic altceva decît speranţa în Suflet, iar în mîini un volum cu poezii...

A început să scrie de pe la vîrsta de 15 ani, iar cînd împlinea 18 ani, i s-au publicat cele dintîi poezii în revista „Literatură şi Artă Română", întemeiată de Olănescu-Ascanio, condusă pe atunci de Nicolae Petraşcu, şi la care colaborau: Haşdeu, Coşbuc, Duiliu Zamfirescu, Al. Vlahuţă şi alţi fruntaşi ai literaturii româneşti.

Într-o dimineaţă de vară, cu un caiet de versuri în mînă, a bătut sfios la uşa lui Al. Vlahuţă, pe care l-a rugat să-i citească poeziile şi, dacă le va găsi bune, să-l recomande unui editor... O săptămînă mai tîrziu, Vasile Militaru era prietenul lui Vlahuţă şi în aceeaşi zi fu prezentat lui Barbu Delavrancea, care-i citise „pastelurile" şi dorise să-l cunoască, pentru a-l învălui apoi cu dragostea lui caldă, cît a trăit.

Ca bun creştin, a crezut şi a trăit poruncile Sfintei Biserici Creştine Ortodoxe, a predicat Evanghelia Mîntuitorului, ca un bun misionar, prin versul lui inspirat şi într-aripat... Psaltirea în versuri, premiată de Academia Română în anul 1933, rugăciuni pentru copii, Vorbe cu tîlc, Divina Zidire, ş.a. sînt rodul unei puternice evlavii şi credinţe în Dumnezeu. Ceea ce cînta prin versurile sale, el le şi trăia. Vasile Militaru a fost un om bun — putem spune un munte de bunătate — pe care a cîntat-o mereu pe strunele versului său... De asemenea a cîntat virtuţile bărbăţiei, curajului şi vitejiei româneşti în foarte multe poezii patriotice, mai ales ca ostaş care a făcut cele două războaie mondiale.

Nimeni, absolut nici un poet nu a cîntat ca el credinţa în Dumnezeu, Sufletul, nemurirea lui şi moartea cu o sensibilitate de neimaginat. Cele peste treizeci de lucrări tipărite, ca şi altele netipărite, formează zestrea ce a lăsat posterităţii, o comoară de foarte mare preţ, cu care a îmbogăţit patrimoniul şi literatura Neamului nostru. Această lucrare „Divina Zidire"— sinteză biblică în versuri — cu 95 ilustraţii în text de GUSTAV DORRE, la care a lucrat peste 25 de ani — 1926—1955, care acum pentru prima oară vede lumina tiparului, este o capodoperă a autorului.

Anii de prigoană religioasă nu l-au ocolit nici pe el... Refuzul de a scrie în stilul vremii l-a plătit cu viaţa. Vina cea mai mare a poetului a fost „proslăvirea lui Dumnezeu" şi „iubirea de neam şi de grai"... a trecut în eternitate la 8 iulie 1959, închizînd ochii pentru totdeauna la închisoarea „Ocnele Mari", fiind îngropat sub un măr — nu în cimitir — pentru ca trupul lui să nu mai poată fi aflat niciodată...

În decursul anilor, din a doua jumătate a secolului XX, mi-am adăpat Sufletul din cele cîteva lucrări ale autorului care mi-au căzut în mînă. Nu l-am cunoscut personal, dar versurile lui ne-au unit Sufletele pentru totdeauna... Am auzit de mult despre „DIVINA ZIDIRE" şi am văzut manuscrisul la biblioteca Sfîntului Sinod, şi pînă la urmă — după multă stăruinţă — mi s-a oferit spre a-l citi... şi l-am citit cu drag... Îndemnat de un glas lăuntric al Sufletului, cu toate greutăţile prin care trecem, ne-am hotărît ca: „cu orice sacrificiu", să tipărim această perlă duhovnicească „DIVINA ZIDIRE", spre folosul sufletesc al tuturor cititorilor, şi în amintirea aceluia care pe pămînt a purtat numele de „Vasile Militaru".

„Din Suflet" mulţumesc lui Dumnezeu pentru ajutorul, îndemnul, curajul şi pentru că m-a învrednicit a-mi reveni această sarcină „dulce şi uşoară" de a scoate la lumină rodul unui „Suflet frînt cum n-a fost altul"... Numai cine a suferit în viaţă poate să înţeleagă şi pe alţii care au suferit la fel. Cine n-a plîns în viaţă — spune un mare gînditor — acela nu s-a bucurat cu adevărat, n-a trăit, ci a fost un „veştejit"... Ochii care nu au văzut norul lacrimilor, nu au parte de seninul bucuriei...

Dumnezeu să-i odihnească
Sufletul trudit!

Iubiţi cititori!
Primiţi cu drag această carte
Ea este rodul unui „Suflet frînt"
Plecat e dintre noi la ceruri,
Iar oasele-i sînt în mormînt!
1886—1959
EDITURA

Cu plînsu-nchis în sine-mi, Suflet frînt cum n-a fost altul,
Preamărit-am Măreţia lui Dumnezeu Preaînaltul!

Fraţilor!

Socotind că m-ă doboară, mi-a grăit ieri un ateu:
Fă-mi dovada că există şi voi crede-n Dumnezeu!
Ca să nu-l rănesc mai tare, arma mea a fost la fel:
Dovedeşte-mi că El nu e, ca să nu mai cred în El.

....

Însă El e pretutindeni, omule cu suflet rău...
Eu ţi-L dovedesc cu tine şi cu ce e-n jurul tău!
Dacă electricitatea niciodată nu se vede,
E vre-o minte luminată, în puterea-i a nu crede?
O, necredincioşi, cu soarta cea mai vitregă şi tristă,
Dumnezeu e tot asemeni, nu-L vedeţi, însă *există*.

Autorul

CUVÎNT CĂTRE CITITORI

Bunul Dumnezeu m-a învrednicit şi mi-a ajutat prin Sfîntul Duh, să scriu „Divina Zidire", mergînd pe firul Scripturii Vechiului şi Noului Testament — însufleţit fiind de dorinţa ca această lucrare să scapere măcar cît de cît în noaptea sufletelor celor necredincioşi.

Căci, zice Mîntuitorul:

„Nu cei sănătoşi au trebuinţă de doctor, ci cei bolnavi."

„Eu am venit să chem la pocăinţă, nu pe cei neprihăniţi, ci pe cei păcătoşi". (Matei 9, 12, 13)

Iar mai departe:

„Iată, a venit semănătorul şi a semănat lamură de grîu curat, dar după el, a venit şi vrăjmaşul — Satana — şi a aruncat peste semănătura cea bună, neghină", (Matei 13, 24—30, 40)

Buruiana lui Satan, a otrăvit sufletul multor dintre oameni şi astfel ei nu-şi mai aduc aminte de Bunul Semănător, care le-a dat din ceruri Pîinea Vieţii (In. 8,35), iar cînd aud ei de numele Lui îl hulesc, alergînd în tot ceasul, surzi şi orbi, să-şi adune comori pe pămînt, cu socoteala că numai prin ele pot să guste fericirea.

O, ce pierzătoare rătăcire!

Pentru aceştia, *aşadar, am scris lucrarea de faţă.*

Chibzuind eu că, restrîngînd cuprinsul Scripturii numai la cele ce am pus în „Divina Zidire" — dumnezeieştile învăţături se pot prinde mai uşor de suflet, învestmîntate fiind în patrafirul versului — iată-mă cu darul meu de frate întru Domnul, bătînd la poarta inimei lor, pe care o doresc plină de lumina cunoştinţei de Dumnezeu.

Pentru ca necunoscătorii să înţeleagă că cele surprinse în această carte nu sînt scrise după închipuirea celui ce semnează pe copertă, ci în marea lor majoritate, sînt versete sau esenţa ideilor luate din Sfînta Scriptură, am arătat în dreptul lor locul unde se pot găsi cuvintele sau gîndurile lui Dumnezeu — fără de cari lucrarea de faţă n-ar avea nici o valoare.

Dar se recomandă stăruitor, *cititorilor,* spre folosul lor, *ca, după o primă lectură a întregii lucrări, fără a sta să controleze concordanţa dintre textul Sfintei Scripturi şi cel al „Divinei Zidiri" — să citească apoi cuprinsul tuturor locurilor indicate, nu spre a vedea dacă sînt redate fidel versetele sau esenţa ideilor respective, ci spre a cunoaşte* cutremurătoarele *cuvinte ale lui Dumnezeu, adresate oamenilor prin Prooroci, căci numai pe temeiul acestor cuvinte şi cele ale Evangheliei lui Iisus Hristos, această lucrare îşi poate avea însemnătatea ei şi îşi va putea revărsa lumina în sufletul celor cari n-au cunoscut-o încă.*

O mare parte din acele cuvinte proorocite, cu sute şi mii de ani mai din-nainte — s-au împlinit sub ochii oamenilor — şi toate celelalte se vor împlini, pînă la sfîrşitul veacului, căci nu în van zice Iisus: „Cerul şi pămîntul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece!" (Mat. 24, 35)

Facă Cel a-toate Ziditor ca, prin harul Cuvîntului Său predica ce se desprinde din această lucrare, să fie sămînţa ce cade pe pămînt bineprimitor, pentru ca ea să dea roadele dorite de Dumnezeul răstignit pe Cruce, pentru mîntuirea sufletelor noastre!

Autorul

PRECUVÎNTARE

Doamne, s-a aprins în mine luminiţa ca-ntr-un sfeşnic.
Să slăvesc pe „Cel ce este“: Dumnezeu în ceruri Veşnic
Pe A-toate Ziditorul — făr-al cărui Sfînt Cuvînt,
N-ar mai fi nici cer, nici stele, nici nimic din cîte sînt.

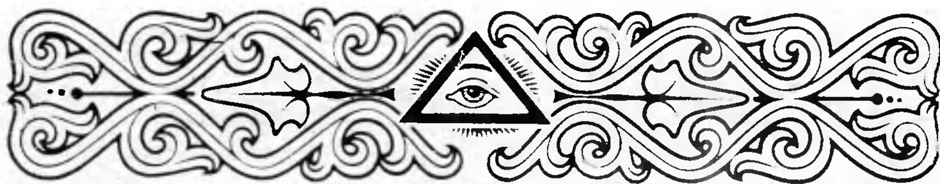
Doar de Ochiul Tău văzută Dumnezeule Prea Sfinte,
Para luminiţii mele arde-n inima-mi fierbinte,
Dar e-atît de mică-n sine, că-a-ndrăsnire, Doamne nu mi-i
Să ridic pierduta-i rază către Ziditorul lumii,
Decît numai dacă însuşi — în lumina mea de tină
Dumnezeu ar vrea să toarne din Lumina Lui Lumină.

Doamne-al meu, smerita-mi rugă din a plîngerilor vale,
Cată deci mai sus de stele Tronul Strălucirii Tale,
Şi căzînd pe-ale lui trepte, îşi înalţă-a ei suspine,
Să torni har în luminiţa-i, spre-a Te preamări pe Tine.

Precum înfloreşti cireşii sub zîmbire Aprilină,
Înflorească şi cireşul minţii mele de lumină;
Sfîntul Duh cu-ale lui daruri peste duhu-mi să pogoare,
A cireşului meu ramuri încărcîndu-le de floare.

Ca-ntru sfînta Liturghie, spre-a cădire-ntreg Misterul
Creşte-l, Milostive Doamne, pînă va atinge Cerul!
Peste floarea-i miresmată, roua Ta drept mir să plouă,
Şi potop de curcubee soarele s-aprindă-n rouă,
Iar prin fiecare rază a mărgelei-curcubeu,
Ochii tuturor să vază, Viu, în Cer pe Dumnezeu!

Aşa, Doamne, către Tine, în genunchi umil suspin,
Tremurîndu-mi luminiţa spre slăvirea Ta, — Amin.

CARTEA I-A

CREAŢIUNEA

La-nceput, era Acela fără de-nceput: „Cuvîntul“,
Dumnezeu, care a făcut-a Cerurile şi pămîntul... In.1,*1*
Fără chip era pămîntul, — întuneric şi pustiu, Gen. 1,*1*
Peste apele sub noapte, Dumnezeu fiind doar viu,
Şi-al Său Duh cu necuprinsu-I întru care totu-ncape,
Se purta dup-a Lui vrere pe de-asupra celor ape.

Şi puterea fără margini şi de-ţelepciune plină, Gen. 1,*2*
Vrînd lumină-ntîi să fie, s-a făcut atunci lumină,
Şi văzînd El că lumina luminează-n chip feeric,
A fost despărţit lumina de numitul „întuneric“, Gen.1,*3*
Şi, cu-a gîndului Său vrere sau cu-a gurii Sale şoapte,
El a zis luminei „ziuă“ şi-ntunericului „noapte“. Gen.1,*4*

Şi-n văzduhuri fiind ape, —, Dumnezeu, cu vrere nouă, Gen.1,*5*
O „tărie“-a zis să fie, ca să le despartă-n două,
Şi făcînd acea „tărie“, valma apelor s-a rupt;
Unele-au rămas de-asupra, celelalte dedesupt, Gen.1,*6*
Iar „tăria“ dintre ape, avînd legi ce-n veci nu pier,
Dumnezeu a fost numit-o pentru veşnicie „Cer“. Gen.1,*7*

Şi-a zis Dumnezeu pe urmă, în înţelepciunea-I Naltă: Gen.1,*8*
„Apele de sub tărie să se-adune laolaltă,
De pe-ntinderile toate în de-a lungul şi de-a latul,
Ca să iasă la iveală din adîncul lor uscatul!“.
Şi făcîndu-se aceasta după sfîntul Lui cuvînt,
„Mări“ a zis acelor ape, iar uscatului „pămînt“. Gen.1,*9—10*

Şi puterea fără margini şi de-nţelepciune plină,
Vrînd lumină-ntîi să fie, s-a făcut atunci lumină! *(pagina 10)*

Şi zidirea Lui măreaţă urmărind-o-n tot orîndul,
Dumnezeu a mai zis iarăşi, isvodindu-le cu gîndul:
„Odrăslească tot pămîntul pajişti verzi cu ierburi grele,
Fiecare-avîndu-şi roada şi sămînţa lor în ele;
De tot soiul pomi şi viţă cari asemeni să rodească
Şi, prin ele, fiecare soiul să şi-l înmulţească“. Gen.1,*11*

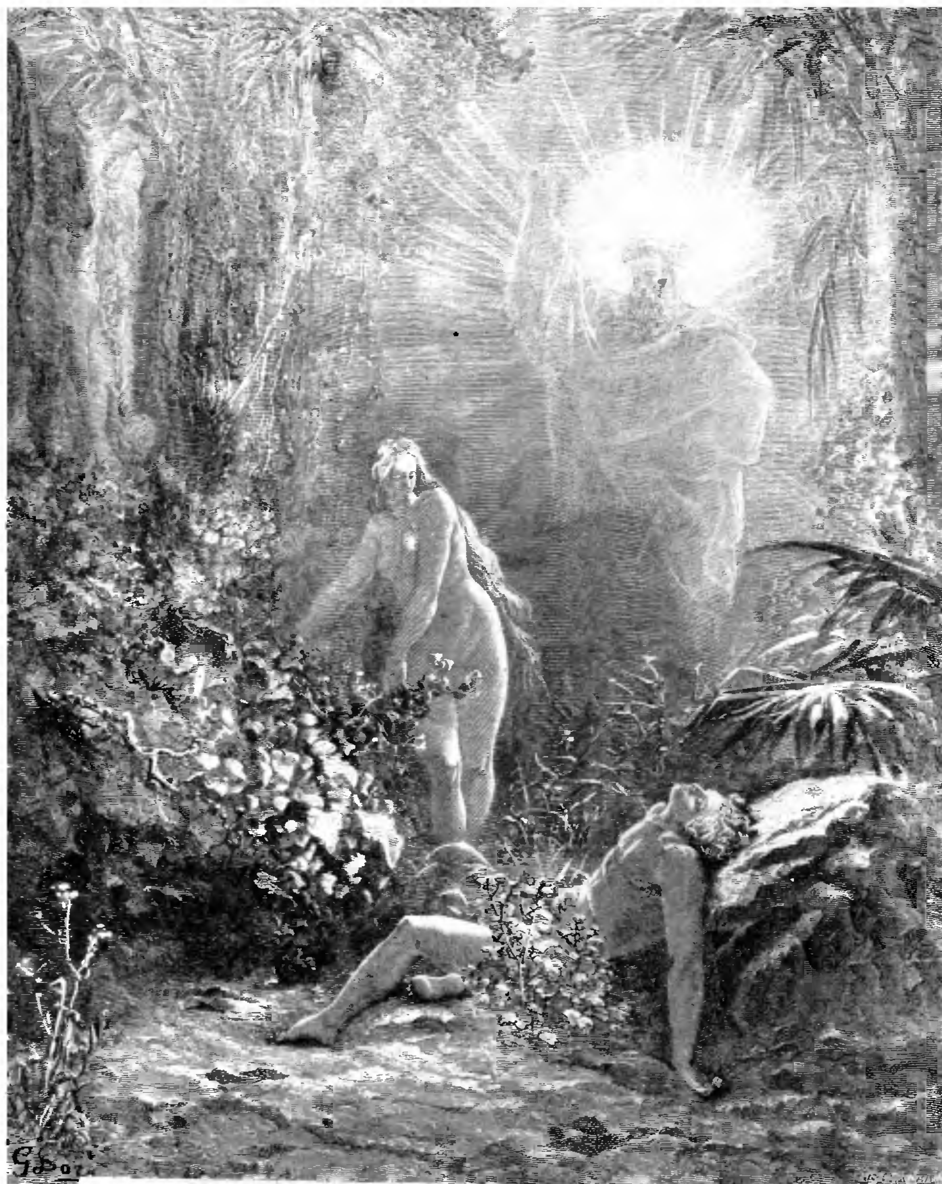
Şi s-a fost umplut pămîntul de livezi, de pomi şi flori, Gen.1,*12*
După care vrut-a Domnul: „Cerului luminători,
Să despartă zi de noapte, fiecare, şi să fie
Anotimpurile semne spre pămînt, întru vecie,
Să se socotească anii — răsărit după amurg,
Cîte vor avea să curgă veacurile care curg“,
Şi-au fost răsărit pe boltă, să domnească totdeauna:
Ziua, soarele cel falnic, noaptea, stelele şi luna. Gen.1,*14—18*

După ce-a făcut acestea şi-a văzut că bune sînt,
Dumnezeu a mai zis iarăşi, cu privirea spre pămînt:
„Apele, pe tot cuprinsul, în a lor singurătăţi,
Să se umple cu tot felul de tăcute vietăţi;
Păsăret în multe chipuri pe pămînt şi-n zări să sboare,
Şi-a lor neamuri pînă-n veacuri să nu fie pieritoare“. Gen.1,*20*

Glăsuindu-şi sfînta vrere prin cuvintele-I puţine,
S-a umplut apoi pămîntul şi-a Lui ape de jivine.
Păsările cîntătoare umpleau zările ca norii,
În adîncuri mari de ape viermuiau aligatorii
Şi-atîţi peşti în mii de chipuri, ne-ncetat săltau din valuri,
Că nu-i mai putea cuprinde lung-şi-latul dintre maluri. Gen.1,*21*

Şi la toate ce văzut-a pe pămîntu-I mişunînd,
Le-a dat binecuvîntare Dumnezeu atunci, zicînd:
„Peşti şi păsări şi jivine, cîte umpleţi apa, ramul,
Cîte mişunaţi prin codri, nesfîrşit să fie neamul!
Fiecare, după chipu-i, pe pămînt să odrăslească,
Înmulţindu-şi seminţia, cum vrea pravila Cerească“. Gen.1,*22*

După ce-a-ncheiat acestea, iarăşi s-a rostit „Cuvîntul“;
„Vii făpturi în fel de feluri, scoate-le sub Cer pămîntul;
Dobitoace, tîrîtoare şi nenumărate fiare
Cari prin ele să se nască după felu-i fiecare“,
Şi cum a fost zis acestea Dumnezeu din veşnicie,
Iată că erau făcute cîte El a zis: „să fie“! Gen.1,*24—25*

Şi dînd binecuvîntarea celor doi ca scoşi din somn,
A grăit lor Ziditorul şi-al nemărginirii Domn: *(pagina 14)*

Dar, făcînd cîte făcut-a — Tatăl a găsit de bine:
Un stăpîn acestor toate pe pămînt că se cuvine...
Şi, de pe pămînt ţărînă, Dumnezeu luînd în mînă,
Dup-a Lui asemănare a făcut Om din ţărînă; Gen.1,*26—27*

(Adică: *asemănare*, lămurit şi *chip* la fel,
Numai dacă-şi poartă harul şi virtuţile ca El!) Inţ. Sol.2,*23—24*
Iar în urmă Ziditorul, — ca zidirea să-şi încheie,
Omului Său dîndu-i viaţă, făurit-a lui femeie... Gen.1,*27—28*; 2,*18—23*

Şi dînd binecuvîntarea celor doi ca scoşi din somn,
A grăit lor Ziditorul şi-al nemărginirii Domn.

„Roditori fiţi voi în veacuri şi să umpleţi tot pămîntul
Intru care să vă fie de temei aşezămîntul,
Stăpînind voi peste cele ce pămîntul îl frămîntă,
Vietăţi care se mişcă, dar cuvinte nu cuvîntă“. Gen.1,*28*

(Toate-acestea, Ziditorul sau isvorul Sfintei Mile,
Dup-a Lui înţelepciune, le-a făcut în şase zile,
Punînd astfel rînduială în ceea ce era haos,
Cea de-a şaptea zi pătrînd-o Făurarul spre repaus... Gen.1,*31*;2,*2—3*
Despre cele „şase zile“ însă spuse-n sfînta Carte,
Adevărului lumina scăpăra-va-n altă parte). Vezi pag 318 din această carte

Şi făpturilor Lui — oameni — cele-ntîi zidite două,
Le-a dat hrană toată iarba peste care Cerul plouă;
Roada lor să dea sămînţă, altă iarbă să răsară,
Ca belşugul ei s-ajungă dintr-o vară-n altă vară; Gen.1,*29*;2,*9*

Le-a dat pomii toţi cu roade din pămînt trăgîndu-şi seva,
Şi Adam numit-a *omul*, iar femeii s-a zis Eva,
Ceea ce-nseamnă „viaţă“, că din Eva, mai tîrziu,
Pe pămînt avea să curgă viaţa fiecărui viu. Gen.3,*20*

Şi-alungaţi au fost de Tatăl, din Edenu-I, pe pămînt,
Cînd, spre-a pedepsi păcatul, a grăit cu-al său Cuvînt: *(pagina 16)*

ISGONIREA DIN RAI

Pe-aceşti doi cei dintîi oameni cu de-nţelepciune grai,
Spre eterna vieţuire, Dumnezeu i-a pus în Rai,
Dar, prin şarpe şi prin Eva, ispitit, întîiul Om,
A gustat cu-a lui femeie, roadă din „opritul pom“, Gen.2,*15—17*;
3,*1—6*

Şi-alungaţi au fost de Tatăl, din Edenu-I, pe pămînt,
Cînd, spre-a pedepsi păcatul, a fost zis cu-al Său Cuvînt:
„Blestemat să fii tu, şarpe, pentru veşnicia toată,
Între cîte dobitoace fu pămîntul să le scoată!
Să mi-te tîrăşti pe pîntec încotro căta-vei cale
Şi ţărîna-n veci să fie toată hrana vieţii tale; Gen.3,*14*

Între tine şi femeie, duşmănie pururi fie,
Seminţia ta urînd-o a femeii seminţie;
Ea sdrobi-va ţie capul, sub călcîiu-i să rămîi,
Iar tu cu venin de moarte vei împunge-al ei călcîi. Gen.3,*15*;Is.7,*14*;
Mic.5,*2—4*

(Prin acestea, Ziditorul spunea celor în grea vină
Că-a „balaurului“ moarte, prin femeie va să vină,
Şi lăsa să se-ntrevadă că, după-ndurări din greu,
Cu putinţă e-mpăcarea *omului* cu Dumnezeu...

Apoi zis-a spre femeie: „În dureri mari să naşti fii Gen.3,*16*
Şi bărbatului supusă, — după el cu dor să fii“.
Lui Adam venindu-i rîndul, ş-a rostit spre el „Cuvîntul“:
„Blestemat în veci să fie, din pricina ta pămîntul;
Trudnic să te-apleci asupra-i, în sudori scăldîndu-ţi faţa;
Şi din iarba ce va creşte, să-ţi iei hrana toată viaţa!
Greu pămîntul pentru tine jitniţele-i să deschidă! Gen.3,*17—18*
Şi adeseori ogorul să-ţi dea spini şi pălămidă! Ps.104,*14*

În osîrdii totdeauna trebuit-a vieţii pîine
Tu din mii şi mii de spice s-o aduni, de azi pe mîine
Pînă ce fuiorul vieţii cîtă vei avea s-o toarce,
Cînd, — pămînt fiind zidirea-ţi — în pămînt te vei întoarce!“ Gen.3,*19*
Ps.104,*29*
În clipita-n care-acestea zice glasul Celui Sfînt, Ecl.3,*20*
Iar cei doi din Rai afară alungaţi sînt pe pămînt,
Undeva, — poate-n adîncul globului plutind în spaţiu,
Uriaş, începe-a rîde cineva cu-adînc nesaţiu...

Hohotele lui răsună ca un tunet lung, — şi-n ele
Se cutremură-ngrozite parcă şi pămînt şi stele!
Ale lor prelungi ecouri cu puterea lor adîncă
Au învăluit pămîntul, au lovit din stîncă-n stîncă.
Spulberate din adîncuri, cu spăimîntătoare valuri,
Mările, sub acel hohot, au ieşit din a lor maluri!
Munţii-au clocotit haotic, ca şi cînd o grea mînie
S-a fost năpustit să-i smulgă din adînca temelie!...
Cine-i cel ce bucuria îşi arată-n aşa fel,
Cînd mîhnit e Ziditorul de cei doi zidiţi de El?!
Cine hîţînă pămîntul? E vreun Înger, e un gîde?
Este-a Domnului putere sau a celui care rîde?...
Dacă-i Înger, care Înger rîde astfel dintre Îngeri, Deut.3,*24*;Ier.10,*6*,
C-ar fi-nfrînt pe Cel ce-n Ceruri nu poate Is.14,*27*;43,*12*,*13*;
cunoaşte-nfrîngeri? Ps.89,*6—8*
Îndrăzneala cui stă-n propta Dumnezeului Cel Viu?...
Au mai e ca El un altul?... Nu, dar şti-vom mai tîrziu... Deut.4,*35*,*39*

Toţi cei trei asupra căror a blestemului Sfînt pară
Cade greu în clipa-n care sînt goniţi din Rai afară,
În făpturile lor înseşi au, pe vecii toţi ascunse,
Taine cutremurătoare şi de minte nepătrunse,
Căci menirea fiecărui din cei trei e-atît de mare,
Cît nu poate-n ea cuprinde omeneasca cugetare...

Pîn- şi literele şapte ale celor două nume,
Fiecare-n sine însuşi e o taină, pentru lume...
Oare-aceşti Adam şi Eva cu poveste-atît de veche,
Sînt ei doar cei dintîi oameni ai pămîntului, pereche,
Sau, făcuţi de Ziditorul în Edenul Lui, sînt, poate,
Omeneştile tipare a pămînturilor toate
Cîte, plutitoare-n haos, nu-şi opresc o clipă mersul,
Şi cu care Ziditorul a umplut tot Universul?...

Au, călcarea Vrerii sfinte, va fi fost, — aşa cum pare,
Săvîrşită prin femeie după firea care-o are,
Sau călcarea avea-n sine toate-n tot să le cuprindă,
După cum pădurea-ntreagă o cuprinde-n ea o ghindă?...
Oare fericirea Evei nu era destul de-adîncă?...
De ce calcă vrerea sfîntă?... Ce-i mai trebuia ei încă?
Ce putea să-ntreacă Raiul?... Fire omenească fire,
Stînd în sînul fericirii şi dorindu-şi fericire!...
Din isvoru-i soarbe-ntr-una, dar, asemeni unei oarbe,
Sorbind razele de soare, nu-nţelege din ce soarbe!...
Nu-nţelege dăruirea soarelui care-o desmiardă,
Şi, ca să-nţeleagă-acestea, trebuia, un timp, să-l piardă...
Trebuia un timp, să-l uite, ca apoi, cu plîns fierbinte
Şi cu dor aprins, de soare veşnic să-şi aducă aminte!...
Trebuia, un timp să-ndure, — lacrimile să-i tot pice,
Ca prin suferinţă, iarăşi către El să se ridice!

Şi cei doi, din Rai afară alungaţi de Dumnezeu,
Pe pămînt încep să-şi ducă traiul lor amar şi greu... Gen.3,*23—24*
Eva devenit-a mamă tuturora celor vii,
Din copiii săi copiii avînd şi el alţi copii,
Fiecare-a lor pereche odrăslind la rîndu-i prunci,
Înmulţindu-se ca iarba de pe cîmp şi de pe lunci...

Şi Adam, între urmaşii-i cu urmaşii lor prin veci,
A trăit ani plini de viaţă nouă sute şi treizeci... Gen.4,*1—2*;5,*3—5*
Astfel, s-a-mplinit cuvîntul ce L-a spus prin sfîntu-I grai
Ziditorul, în clipita cînd l-a pus pe-Adam în Rai;
„Poţi mînca, după plăcere, din toţi pomii din grădină
Cei ce-ntindu-ţi fiecare ramură de roadă plină,
Dar din pomul cunoştinţei binelui şi-a ce e rău,
Să nu guşti, că-n ziua aceia vei muri-n păcatul tău“, Gen.2,*16—17*;
Adică el îşi va pierde nemurirea, — căci, alt fel, Rom.6,*23*
Tot nemuritor ca Tatăl Ziditor era şi el. Inţ. Sol.2,*23—24*

Anii curşi, adună veacuri; veacurile dau milenii,
Şi de numărul lor mare nu mai pot şti pămîntenii!
Roditor ca viţa viei, îşi dă rodul orice viu;
Fiecare ins în lume are-un leagăn şi-un sicriu,
Dar pe cînd în toată clipa mor o mie din cei vii,
În acelaşi timp, spre viaţă, viţa Evei naşte mii!

Din păcat însă născută, lumea-şi soarbe viaţa, oarbă,
Cînd păcatul în adîncuri tot mai tare stă s-o soarbă,
Simţurile îmbătîndu-i cu-al plăcerilor zăpor,
Uitînd astfel cine-i este Dumnezeul-Ziditor,
Şi-n mocirla care-o trage către fundul ei mereu,
Lumea nici măcar mai ştie ce-nsemnează „Dumnezeu“. Isa.64,*6*;Os.8,*14*
Deut.32,*18*

LUCIFER

Dumnezeu, pe-ntîii oameni, spre-a fi puşi în Rai, silhui,
Cînd zidit-a după chipul şi asemănarea Lui, Gen.1,*26*
I-a zidit plini de virtute, fără de păcat, sau vină,
Crini asemeni cu toţi crinii din a Raiului grădină,
Cu puţin mai jos de îngeri ca zidire-a stat să-i pună,
Şi din slavă şi din cinste le-a fost împletit cunună; Ps.8,*4—6*
În aceeaşi neprihană strălucind şi ei mereu,
Şi-ndumnezeiţi prin haruri ca şi însuşi Dumnezeu. Inţ. Sol.2,*23—24*

Cum deci a putut păcatul în mocirla-i să coboare
Ceea ce-ndumnezeise Dumnezeu în *Om* sub soare?
Iar păcatul, din ce spice a căzut pe lut grăunte?
Ce putere l-a dat lumii, s-o apese ca un munte?
Cine l-a sădit în inimi pe-al pămîntului rotund,
Ca, prin el, să cadă *OMUL* sub noroi tot mai la fund? Mat.13,*24—30*

Mai-nainte de zidirea lumii noastre pe-a ei tină,
Cînd pămîntul dormea-n noapte făr-a soarelui lumină, Gen.1,*2*
Cînd din el deci în nimica nu suia spre viaţă seva,
Iar în Rai, făcuţi de Tatăl nu erau Adam şi Eva, Gen.2,*5*
Dumnezeu, avînd în veacul veacurilor ce-au premers, Mat.2,*13,20*
Alte lumi şi fiecare în adînc alt Univers, Luc.1,*19*
A zidit, ca să-mplinească toate vrerile Cereşti, Ps.32,*6*
Purtători de veşti şi haruri, — a Lui cete Îngereşti I Reg.22,*19*
Din aceste cete, — una — avea cap pe Lucifer Neem.9,*6*
Şi era el bucuria Dumnezeului din Cer... Ex.23,*20—23*
Gen.1,*1*

Frumuseţea lui nu poate s-o grăiască nici un grai
Cînd era spre cele-nalte între Îngerii din Rai!

Strălucitele-i vestminte, — pînă nu şi le fi rumpe,
Scînteiau, fiind ţesute în potop de pietre scumpe:
De rubine şi topaze, crisolit, iaspis — tezaur
Diamante şi safire şi smaralde prinse-n aur,
Scînteierea lor în falduri cu lumini de curcubeu,
Lui podoabă orbitoare isvodind-o Dumnezeu. Ez.28,*13*

Miruit a fost să fie: Haruvim înalt, de frunte,
Aşezat în rost de seamă pe-al Dumnezeirii munte,
Şi umblînd el pe-acel munte, cu pe frunte nimb din soare,
Strălucea ca un luceafăr stelelor scînteietoare,
În Cereasca-Împărăţie, cu Arhanghelii la fel,
Pînă ce păcatul negru s-a fost cuibărit în el; Isa.14,*12—15*
Vrîndu-se pe Tron de aur strălucit, în slavă pus,
Mai presus de Dumnezeul decît toate mai presus,
Şi din cetele de Îngeri, Dumnezeu atunci l-a rupt,
Din lumină-n întuneric prăbuşindu-l dedesubt, Ez.28,*2,14—17*
Cînd, de slava luminată nemaiavînd astfel parte, Apoc.12,*7—9*
Dintre Îngeri, el cu sine a luat a treia parte... Apoc.12,*4—9*
Ca un fulger el căzut-a de la Dumnezeu cel Sfînt, Dan.8,*10*
Şi cu toţi ai lui din ceată au căzut pe-acest pămînt, Luc.10,*18*;
Şi, din Cerul de lumină luminat în chip feeric, Apoc 9,*1*
Întunericu-nghiţit-a duhurile de-ntuneric,
Şi-atunci Lucifer, din noaptea negrului adînc abis,
Spumegînd în a lui ură, către Dumnezeu a zis:

„Ştiu, Trufaşule din Ceruri, că Tu, Cel ce eşti „Cuvîntul“,
În milenii, vrei să umpli cu buni oameni tot pămîntul;
Mai ştiu iar că pe-acei oameni, vrerile spre-aţi asculta,
Îi vei face după chipul şi asemănarea Ta! Gen.1,*27*
Dar să ştii şi Tu, Cel astăzi mai presus de sori şi stele,
Că-acei oameni ce zidi-vei, vor fi robi puterii mele! I In.5,*19*

Între Îngeri, sus în Ceruri, deci vei fi Tu „Dumnezeu“,
Însă pe pămînt mai mare decît Tine, voi fi eu!
Tu, un Rai ai sus în Ceruri, însă şi eu, Lucifer,
Pe pămînt, un Rai voi face, mai plăcut ca cel din Cer,
Pentru că mereu, la oameni, ca să-i prind în al meu rai,
Eu voi şti să dau în veacuri ceea ce Tu nu le dai.
Cum semănătorul grîne semănă de-a lung şi latul, Mat.13,*19*
Între oameni semăna-voi şi eu pururea păcatul. I Tes.2,*18*

Şi din cetele de Îngeri, Dumnezeu atunci l-a rupt,
Din lumină-n întuneric prăbuşindu-l dedesubt, *(pagina 20)*

Adică le voi da sfaturi ce mai mult o să le placă, Gen.3,*1—6*
Făcînd tocmai împotriva celor ce-ai vrea Tu să facă. II Cor.4,*4*
Şi ,pentru plăceri dorite de toţi cei veniţi pe lume, Gen.4,*8*
Va sta fratele pe frate fără milă să-l sugrume; Mat.5,*27*
Sub a patimilor flăcări, — ceea ce opreşte Cerul, Lev.18,*20*
Voi da soţilor să soarbă cu-nsetare „adulterul“; Pild.6,*25—29,32*

Din „incest“ voi face floare care simţurile-mbată,
Şi copilul să-şi omoare face-voi pe desfrînată;
Multora-ntinzînd paharul, voi lua lumina minţii
Şi-i voi face, pentru aur, să-şi ucidă şi părinţii;
Din asceţi voi face diavoli şi din înţelepţi, nebuni,
Cari s-alerge toată viaţa dornici de „deşertăciuni“... Ecl.2,*1—26*

Ca să le sădesc în oameni, născoci-voi multe vicii,
Şi din ele au să soarbă şi mai-marii şi mai micii;
Cum ies florile pe cîmpuri, vor ieşi ispite-n cale
Celor cari ar vrea să-şi poarte paşii-n legea vrerii Tale, Mat.5,*27*
Şi ispitei voi supune, cu-a Ta voie, pe oricine, Lev.18,*30,*
Căci altminteri s-ar spune că Tu-n Cer Te temi de mine. Pild. 6,*25—29,32*

Ba, ispita mea-ntre oameni va fi piatră de temei,
Şi pe cei plini de virtute, încercaţi chiar Tu să-i vrei,
Că, ce preţ virtutea are, fie cît de strălucită,
Dacă-n calea-i străbătută, n-a ieşit nici o ispită?
Nu se va chema „virtute“, făr-a o-ncerca de loc,
Precum aurul nu-i aur dacă n-a trecut prin foc. Iov.1,*8—19*;2,*4—7*
Aşa dar, cîţi mie-n mreajă cu păcat vor sta să-mi cadă, I In.1,*9*
Fără să se mai ridice, — pururea-mi rămîn ca pradă Apoc.12,*9*

Am destulă iscusinţă, pe mişei să-i scot din ştreanguri
Şi mai mari peste virtute, să-i ridic în nalte ranguri,
Ca, văzîndu-i „sus“ virtuoşii, să se vrea sus-puşi şi ei,
Şi, cu cei plini de virtute, să-nmulţesc pe cei mişei... II Cor.11,*3,13—14*

Prăbuşindu-mă, — Tu însuţi, un Regat ai vrut să-mi dărui,
Căci, aceea-ce-nălţa-Vei, eu voi căuta să nărui.
Deci, zideşte, Doamne Sfinte, cum îţi place Ţie-anume,
Lumea-Ţi pe pămînt zideşte-o, ca să am şi eu o lume,
Şi vedea-vei Însuţi, Doamne, că, socoate cum fac eu,
Mai plăcut îi va fi „dracul“ decît fi-va „Dumnezeu“! Ef.6,*11—12*;
In. 3 *19—20*

Iată cine-a pus pe Cain: piatra-n dreapta lui a strînge
Spre-a lovi cu ea pe Abel şi-a vărsa frăţescul sînge... *(pagina 24)*

Încheiînd cu-acestea, Doamne, jur să-mi împlinesc cuvîntul,
Pe măsură ce, de oameni, Tu vei umple tot pămîntul!
Jur să lupt cu-ai mei alături, pînă-n ceasul cel de-apoi,
Să Te doborîm!", — şi zis-au toţi ai lui: „Jurăm şi noi":
Jur pe capetele noastre de zidiţi nemuritori,
Ca—nfruntînd a Ta putere, — să ieşim biruitori"!

Iată cine-n chip de şarpe şi grăind cu miere-n grai,
A-nşelat pe-Adam, prin Eva, ca să nu rămînă-n Rai... Gen.3,*1—6*
Iată cine-a rîs în clipa cînd, cu sabie de pară,
Îngerul, pe-ntîii oameni îi dădea din Rai afară...
Era-ntîia lui ispravă prin care-n al său avînt
El credea că biruit-a, pe cînd Domnul ar fi-nfrînt!...

Nu putea ca să-şi dea seama răzvrătitul dintre Îngeri,
Cum că Domnul său cunoaşte biruinţe doar, nu-nfrîngeri... Deut.3,*24*
Şi rîzînd sub fericirea „Biruinţii-ntîia-oară", Isa.43,*13*
Nu ştia că, tot prin Eva, mai tîrziu el va să moară!... Gen.3,*15*
Iată cine-a pus pe Cain: piatra-n dreapta lui a strînge Mic.5,*3*
Spre-a lovi cu ea pe Abel şi-a vărsa frăţescul sînge; Gen.4,*8*
Iată cine deci, va face toate cele cîte-a zis, Apoc.12,*9*
Cînd fu prăbuşit din Ceruri în al nopţii-adînc abis.

POTOPUL

Ci-ntre cîţi erau pe lume, numai unul singur: Noe,
Se purta cu omenie, dup-a Tatălui Sfînt voe;
Numai el ştia că-n ceruri era Cel ce-n mîna-I ţine
Cerurile şi pămîntul, de la care viaţa vine;
Numai Noe, printre oameni, sta cucernic, bun şi drept,
Ca şi cînd doar el primise inimă de OM în piept. Gen.6,8,9

În afară de el, lumea era toată stricăciune,
Era numai silnicie cum nu-i grai s-o poată spune...
Drept aceea, Tatăl lumii se mînie tare-foarte, —
Întru toată stricăciunea hotărînd s-aducă moarte,
Pentru-a lui putreziciune, putregaiul îl va pierde,
Ca să nu rămînă-n viaţă decît numai ce e verde. Gen.6,5—7

Şi-a zis Dumnezeu lui Noe, — doar pe el voind să-l scape;
„Iată, nimici-voi lumea, cu potop adînc de ape;
Şi pentru că dintre oameni numai tu lumină-mbraci,
Pînă voi porni potopul, o corabie să-ţi faci,
Lungă, largă şi adîncă de atîţi şi-atîţia coţi,
Întru-care-apoi să intri cu ai casei tale toţi...

În corabie, de-asemeni, să mai iei, spre-a lor soroace,
Din cutare şi cutare cîte-atîtea dobitoace;
Din tot neamul, tîrîtoare, cum şi păsări din tot soiul,
Tu să iei cîte-o pereche, pînă va veni puhoiul;
Din văzduhuri, sburătoare, cîte-atîtea ai să iei,
Fiecare vietate avînd şi perechea ei,
Să le închizi în a ta Arcă, avînd hrana lor în faţă
Ca să le rămînă neamul pe pămînt cu tine-n viaţă, Gen.6,13—21
Căci în patruzeci de zile, pierde-voi de pe pămînt
Neamurile tuturora cîte-n duhul vieţii sînt...

Şapte zile vor mai trece, — a mai zis iar Ziditorul,
Şi pe pămînteasca tină se va revărsa zăporul!“ Gen.7,4

Noe-n sîrg făcut-a-ntocmai cum i-a dat porunci Preasfîntul
Care-avea să potopească de pierzanie pămîntul,
Şi, după ce zile şapte au trecut, Cel ce-avea Harul,
Apelor păstrate-n ceruri ridicat-a stăvilarul...
Cine, care-ar fi-n măsură să grăiască sau să scrie Gen. 7 10—11
Cum s-a revărsat potopul sub a Tatălui mînie?...

Cerul s-a-negrit deodată... Pîn-a fi-nceput să plouă,
Trăsnetele cad din ceruri şi despică munţii-n două?
Din adîncuri ca de smoală, — la porunca Demiurgă,
Apele-au purces — torente — pe pămîntul tot să curgă!
Prin văzduhurile sumbre, uraganic suflă vîntul,
Cu urgie fără seamăn biciuind întreg pămîntul! Ps.103,4,7

Norii hăurilor parcă mări întregi acuma varsă
Matca rîurilor toate, spumegînde, se revarsă;
Apele clocotitoare, dincolo de-ale lor maluri,
Se lăţesc tot mai departe cu-ameninţătoare valuri;
Dezrădăcinînd copacii, curg şuvoaiele din munte,
Făr-a mai putea mînia nici o stîncă să le-o-nfrunte!

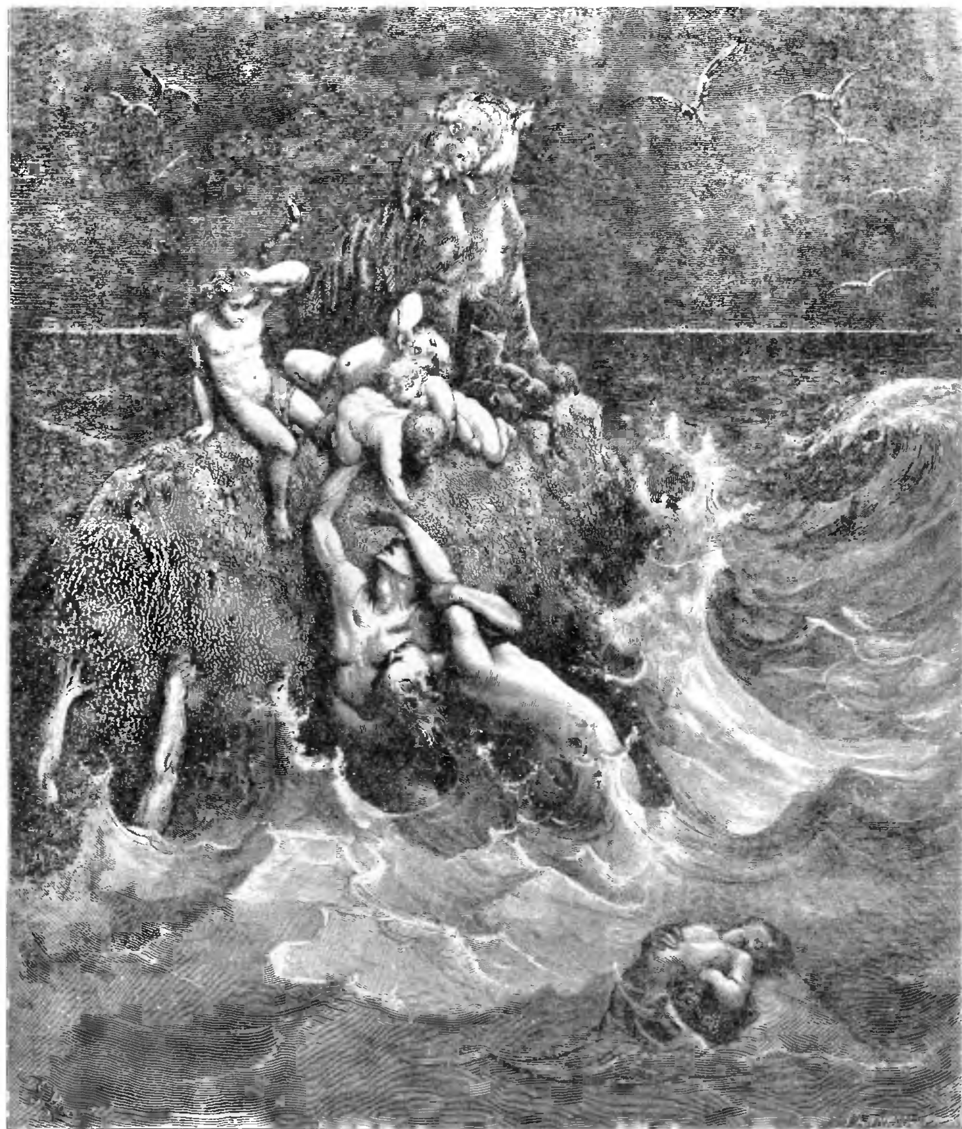
Nu mai scapă nici o fiară, nici o pasăre nu scapă;
Ape vin de pretutindeni; şesurile pier sub apă;
Valurile-ncep să poarte: cînd încolo-cînd încoace,
Trupuri moarte: şi de oameni, şi de mii de dobitoace...

Unii-şi caută scăparea pe zidirea cea mai-naltă,
Însă apele spumate, peste orice ziduri saltă!
Alţii prin copaci se suie, prin stejari, prin cîte-un plop,
Dar deasupra tuturora urcă-al apelor potop!
În prăpăstii fără funduri, cu puhoaie-n spume cad
Clocotind, copaci şi leşuri, — parcă viziuni de iad;

Aşezările de oameni pier sub valurile grele,
Făr-a mai rămîne urmă arătînd unde-au fost ele!
Vrînd să scape de urgia mîniosului zăpor,
Umplu-a valurilor larmă strigătele tuturor,
Şi, plutind purtaţi de valuri peste-ai dealurilor umeri,
Oamenii, lipsiţi de viaţă, nu e chip ca să-i mai numeri!

Alţii prin copaci se suie, prin stejari pe cîte-un plop,
Dar deasupra tuturora urca-al apelor potop...*(pagina 26)*

Cei de lîngă munţi, în spaime, — cu copii şi cu neveste,
Înfruntînd mînia sfîntă, suie-n munţi mereu spre creste. *(pagina 29)*

Cei de lîngă munţi, în spaime, — cu copii şi cu neveste,
Înfruntînd mînia sfîntă, sue-n munţi mereu spre creste,
Cu nădejdea că potopul n-o avea atîtea ape
Ca s-ajungă pînă-n vîrfuri, unde astfel, au să scape;
Dar, oricît spre culmi ei suie, blestemînd pe Dumnezeu,
Şi, mînia apei urcă după ei mereu, mereu...

Groaza morţii, tot mai mare, intră-n sufletele toate,
Dar să scape, astădată, nici un suflet nu mai poate...
Mamele cu prunci în braţe, istovite, cad şi pier
Sub puhoaiele din Ceruri care par s-ajungă-n Cer.
Munţii cei mai-nalţi din lume, sînt sub ape jumătate,
Şi mereu mai către creste urcă apele turbate.

Zile-ntregi şi nopţi de-a rîndul, curg puhoaie tot mai grele
Din adîncuri fără soare, fără lună, fără stele...
Norii parcă sînt balauri ce-ntre ei luptînd se-n noadă,
Trăsnete făcînd într-una peste vîrf de munţi să cadă!
Valurile uriaşe, cu-nspumată culmea frunţii,
Urlă-acum tumultuoase, stînd s-acopere toţi munţii! Gen.7,*19—20*

Ici-colo, mai ies din ape steiuri cenuşii de cremeni,
De grumajii căror oameni au încremenit asemeni!
Dar năprasnicile ape se-mpreună peste toate,
Pînă ce nu mai rămîne vie nici o vietate! Gen.7,*21—23*

Astfel, patruzeci de zile, necurmat, cu noaptea lor,
Varsă Cerul peste oameni uriaşul lui zăpor; Gen.7,*12,17—18*
Pe deasupra tuturora, în a valurilor voe,
Plutitoare fiind numai Arca ce-l purta pe Noe...

Vîntul a-ncetat deodată, cu tot marele dezastru,
Şi-acum linişte-i pe ape şi e Cerul iar albastru...
Soarele din nou cu raze poate slava s-o cuprindă,
Răsfrîngîndu-şi chipu-n ape dedesubt, ca-ntr-o oglindă,
Iar corabia pluteşte cu-ale vieţii ei comori,
Între două-albastre ceruri luminate de doi Sori,
Şi adîncurile toate, din surîsul lor s-adapă,
Cînd pe Dumnezeu slăvescu-L: soare-n haos, soare-n apă! Gen.8,*2*

Noe şi cu-ai lui din Arcă trei feciori şi trei nurori
Şi femeia lui asemeni, — pe adîncuri plutitori,

Pot să vadă răsărituri şi apusuri cum anume
N-are să mai vadă nimeni după ei, venind pe lume,
Căci acestea sînt atîta de mărețe-n măreţie,
Cum de spus nu se pot spune şi de scris nu se pot scrie!

Nopţile sînt, fiecare, feerii de basm şi vis,
Cu prundiş de stele-n slavă şi-n al apelor abis.
Pe cînd luna, — disc de aur parcă stelelor tezaur,
Îşi întinde peste-ntinderi tot poleiul ei de aur,
Că te miri cum pot atîtea vrăji de vis şi basm să-ncapă
În abisurile-haos şi-n abisurile-apă?...

Şi tăcerea-n toată clipa, un adînc-adînc se face;
Tace vîntul, tace apa şi, deasupra, Cerul tace;
Tot pămîntul, sub noianul necuprinsei ape, iată,
Tace-acum cum în milenii n-a mai tăcut niciodată,
Toate stînd încremenite ca de-o mare vrajă parcă,
Singurii rămaşi în viață fiind numai cei din Arcă.

Numai cei ce sînt cu Noe, — suflete din moarte smulte,
Ceea ce n-a mai stat nimeni, stau robiţi acum s-asculte,
Şi, sub vraja ce doar morţii o mai sorb în veşnicie,
Cei din Arcă pot s-audă a tăcerii simfonie
Care vine de departe, cînd atîta de aproape-i,
Isvorînd din colb de raze atingînd oglinda apei!

Astfel cînd plutea pe ape, — după ce-a-ncetat zăporul,
Un semn mare-a pus în slavă pentru Noe, Ziditorul:
Uriaş, un arc-minune sta pe cerul fără nori,
Feerie fără seamăn de mirifice culori,
Curcubeul, ce de-atuncea, arc, pe cer mereu se-ndoaie,
Semn că nu va mai da Cerul, ca potopul, altă ploaie. Gen.9,*13*

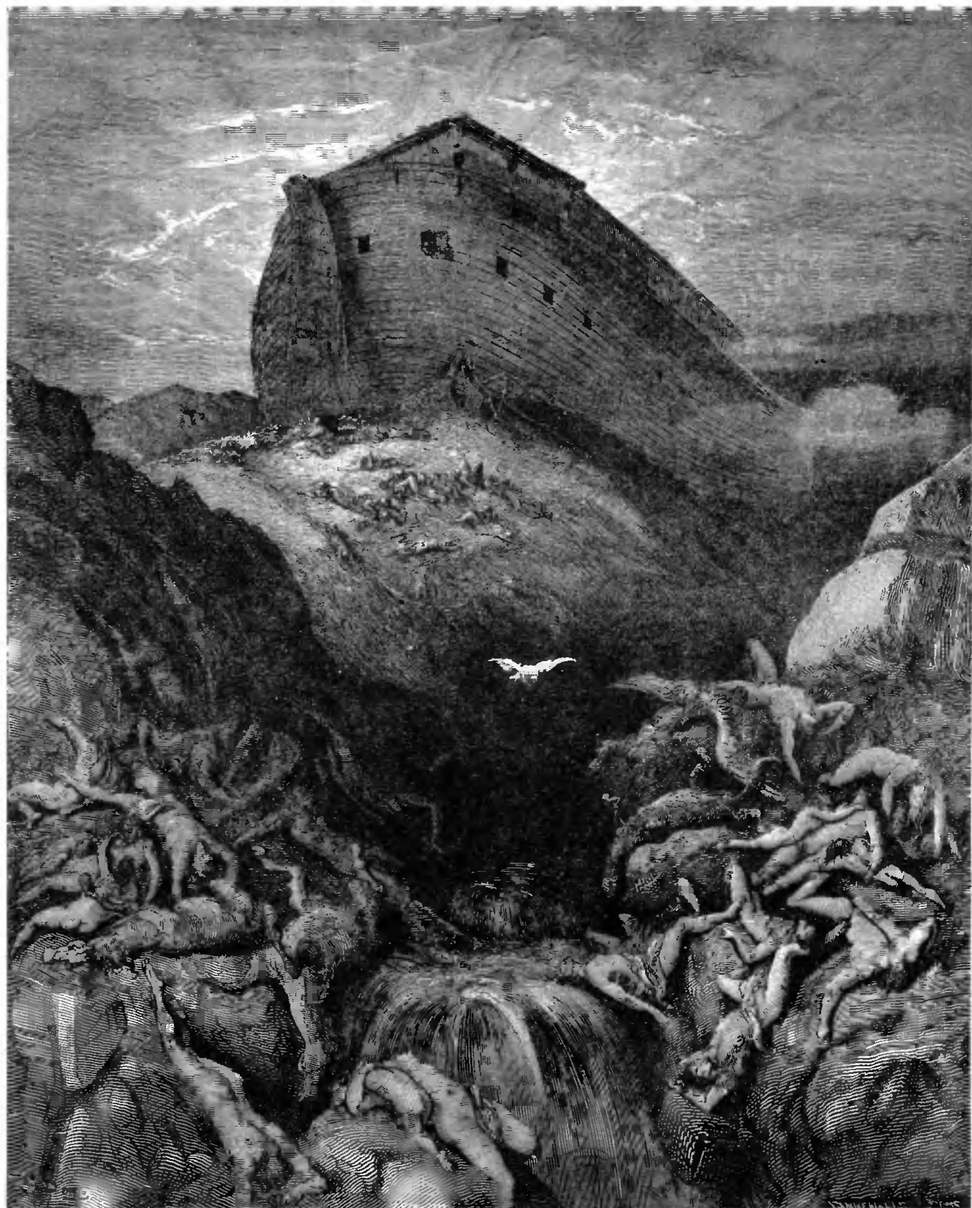
Arcul plin de măreţie, se-ntındea pe bolta-naltă,
Dintr-o margine de zare pînă-n marginea cealaltă
Şi, cum apa-ncremenită, o oglindă era toată,
Curcubeul făcea, astfel, cea mai uriaşă roată,

Roată-al cărui chip fantastic abia poate, tot, să-ncapă:
Jumătate-n cît e zarea, — jumătate-n cît e apă,
Şi-atunci Noe-a fost să vadă, în întîiul Curcubeu,
Pe măreţu-I Tron de aur, stînd în mijloc, Dumnezeu;
Şi, din roata ce sta astfel plutitoare-n larg abis,
Dumnezeu, privind la Noe şi la cei cu el, a zis:

„Iată, pus-am Curcubeul, ca să fie legămînt
Pentru toată veşnicia între Mine şi pămînt,
Să nu mai deschid, din ceruri, ale Mele stăvilare
Şi pămîntul să mai steie, prin potop, sub largă mare;
Ori de cîte ori chema-Voi norii Mei, — de-atîtea ori
Curcubeul să-Mi răsară totdeauna printre nori,
S-amintească legămîntul ce Grăitu-Mi-l-a gura,
Ca: potop să nu mai cadă nimicind toată făptura,
Doar din pricina făptuirii zisă „OM" într-ale Mele
Că-ntre toate, — numai cele ale OMULUI sînt rele... Gen.8,*21*;9,*11,14—16*

Cînd usca-Voi deci pămîntul, — Eu ţinîndu-Mi legămîntul,
Părăsiţi a voastră Arcă şi fiţi iarăşi cu pămîntul...
Roditori să fiţi ca viţa ce se frînge de mult rod;
Rod să deie tot pămîntul omenescului norod,
Stăpînind el peste toate cele necuvîntătoare
Cîte-n apă mişuna-vor şi-or fi-n lume sburătoare. Gen.9,*7*

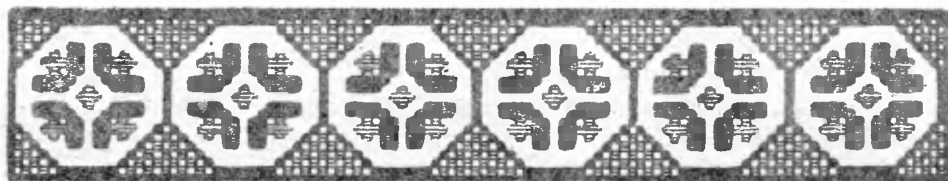
Libere lăsaţi dar toate cele cîte-acum se-ncarcă,
Şi cu voi plutesc pe ape în a voastră neagră Arcă,
Umplînd ele tot pămîntul de mulţime fără seamă,
Să vă fie vouă hrană şi de oameni să se teamă,
Fiind Omu-n veşnicie, — tînăr, matur sau bătrîn,
Mai puternic între toate peste cîte-l fac stăpîn!" Gen.9,*1—3,7,11*
Trebui un an să treacă, pîn-ce apa din potop
S-a uscat pe tot pămîntul, de n-a mai rămas un strop. Gen. 8 *3—14*
Atunci Noe cu feciorii au ieşit din Arca lor,
Spre-a-mplini ce lor grăit-a Cel a-toate Ziditor;
Au dat drumul-ntîi la toate vietăţile lui Noe
Cele necuvîntătoare, să se ducă-n a lor voe,
Ca de neamul fiecărei să se umple tot pămîntul,
Înmulţindu-li-se neamul, după cum a zis „CUVÎNTUL";
Peştii-n apele cu matcă, sburătoarele, prin ramuri,
Iar prin lunci, pe munţi şi-n jungle, toate celelalte neamuri,
Alegîndu-şi fiecare: apă, iarbă, stîncă, pom,
Ca stăpîn, urmînd să fie peste toate neamul „OM"... Gen.8,*15—17*
Acest neam avea să crească, mai zorit sau mai încet,
Prin cei trei ce-i are Noe, fiii: Sem. Ham, şi Iafet, Gen.9,*18*
Fiecăruia, la vreme, urmînd Cerul prunci să-i deie,
Pentru c-aveau, fiecare, după placul lor femeie.
Şi vlăstarele lui Noe, cu zidirile voinice,
Fiecare cu femeia-i, odrăslit-au fii şi fiice,

Cînd usca-Voi deci pămîntul, — Eu ţinîndu-Mi legămîntul,
Părăsiţi a voastră Arcă şi fiţi iarăşi cu pămîntul... *(pagina 31)*

Iar aceştia, — pereche, — mai tîrziu, la vremea lór,
Ca părinţii, fii şi fiice au rodit cu mai mult spor. Gen.9,19
Bucurîndu-se părinţii de trăire lungă toţi,
Că nunteau, din strănepoate, strănepoţi de strănepoţi.
Ajungînd bătrînul Noe pe pămînt să-şi poarte paşii
Pînă ce chip nu mai fost-a ca să-şi numere urmaşii,
Căci abia putu socoata vieţuirii lui s-o ţie,
Împlinind el, pîn-la moarte, fără cincizeci, ani o mie! Gen.9,29

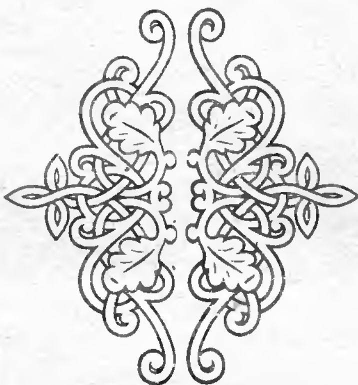
SUB PUTEREA LUI SATAN

Astfel, oamenii la număr se-nmulţesc mereu, mereu,
Împlinindu-se porunca vrerilor lui Dumnezeu; Gen.1,*28*;9,*1,7*
Însă ei, de la o vreme, — de urîte patimi roşi,
Nu mai ţin că sînt un sînge toţi din patru stră-strămoşi,
Ci, umplînd cu-ale lor neamuri al pămîntului rotund,
Sorb paharul făr-de-legii, cu nesaţiu, pînă-n fund... Gen.19,*1—5*
Seminţii sporesc într-una, tăvălite-n cele rele,
Că potopul nu mai vine, de pe lume să le spele.
De la munte pîn-la munte, de la mare pîn-la mare,
Seminţiile-ntre ele, de istov îşi pun hotare; Gen.31,*52*
Lăcomia le cuprinde; ura-n suflet prind să poarte;
Semen, semenul îşi surpă: frate, fratelui vrea moarte. Gen.27,*41*;
Mama, pruncul îşi sugrumă; neagră-i inima-n tot viul; 37,*18,20,28*
Fiul îşi ucide tatăl, — tatăl îşi ucide fiul!
Neam pe neam vrea să se frîngă, sub robie să se-ndoaie; Ex.3,*7,9*
Seminţiile-n turbare, — uragan, — purced războaie,
Hula patimilor oarbe, — în acelaş lat de maluri,
Nalţă valuri uriaşe împotriva altor valuri;
Scapără năprasnic piatra; imnul morţii-l urlă fierul,
Şi, iubind prea mult pămîntul, nu mai vede nimeni Cerul!

Cînd poveste-i Cel ce pus-a peste ape Curcubeu,
Cine să mai ţină seama că e-n Cer un „Dumnezeu"? Ex.7,*22*
Unii-L ştiu doar ca poveste, însă cei mai mulţi din lume
Nu ştiu nici măcar atîta, nici I-au auzit de nume... Isa.66,*19*
Dumnezeu?... Cine-i acela?... E-ntuneric?... E lumină?...
Mulţi adoră cîte-o piatră; alţii focului se-nchină; Ier.2,*27*
Alţii, la cîte-o ţestoasă broască hîdă sau la soare; Deut.32,*15—17*
Unui bou cu-anume pete pe spinare şi picioare;
Crocodilului se-nchină sau, asemeni, unui leu, Ez.8,*10—11*
Dar, în chipul Lui din Ceruri, n-are nimeni Dumnezeu! Deut.32,*18*

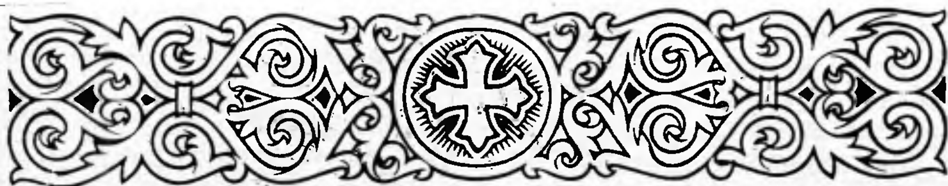
Curg milenii de-ntuneric peste sufletele toate
Şi spre Cer să-nalţe rugă, nici un suflet nu mai poate;
Îngenunche lumea toată „dumnezeilor“ o mie,
Dar pe Dumnezeul-Unic, nici un suflet nu-L mai ştie!
Pier Sodome şi Gomore, se scufundă Atlantide, Gen.19,*24—25*
(Din ce-au fost, să nu rămînă decît Sfinxi şi Piramide).
Dumnezeu vorbind prin semne, să-nţeleagă lumea-ntreagă,
Însă lumea e ca beată şi nu poate să-nţeleagă! Isa.1,*5—6*

Lumea nu-i decît o turmă, care — pe-a mocirlei laturi,
Sub dezmăţul fără margini, cu nimica n-o mai saturi!
Cum un pai îl duce apa cînd e repede pîrîul,
Tot asemeni, orice suflet în şuvoi îl ia desfrîul... Ier.5,*7*
Iat-o ridicînd libaţii idolilor muţi, — în cîntec,
Ghiftuindu-şi în festinuri mult nesăţiosu-i pîntec;
Iat-o-n largă frenezie de desfrîu, arzînd sub stele,
Cu femei frumoase-n danţuri, fără nici un strai pe ele, Ier.5,*8*
Turmă care nu mai ştie, — pentru azi şi pentru mîine,
Decît doar atît să ceară; „Circ şi pîine! Circ şi pîine!“
Şi-astfel, zile tot mai pline de păcate-ntr-una curg
Pentru oamenii-n ospeţe din amurg pînă-n amurg.
Pe-ale căror mese-ntinse pururi ca de sărbători,
Amforele toarnă vinuri, din amurg şi pînă-n zori,
Cînd cu simţurile-aprinse stînd plăcerile să pipăi,
Paradis pămîntul pare, sub Satan, iar viaţa clipă-i!.. Ef.6,*11—12*

Iat-o ridicînd libaţii idolilor muţi, — în cîntec,
Ghiftuindu-şi în festinuri mult nesăţiosu-i pîntec... *(pagina 35)*

ZIDITORUL STĂ DE VEGHE ŞI TRIMITE PROOROCI

Dar, pe cînd sub făr-de-legea lui Satan pămîntu-ntreg e,
Cu Ochi Viu ce vede totul, Ziditorul stă de veghe! Deut.2,*22*
De pe Tronul Veşniciei de porfiră şi de aur, Ps.138,*1—6*
Către turma pămîntească cată lung al lumii Faur...
Clatină-a tristeţe fruntea cu lumini cum alta nu-i
Cel care zidit-a omul dup-asemănarea Lui,
Neputînd să mai găsească decît chip şi decît grai
Amintind pe-ntîii oameni aşezaţi de El în Rai.

Ce-a pus El în cei din care omenirea-şi trage seva;
Ce virtuţi Adam primise, ce virtuţi primise Eva!
Crinii Raiului, flori albe care nu creşteau din lut,
Nu erau ca cei prin care omenirea s-a-nceput! Ier.2,*21*

Zidind Cerul şi pămîntul, Dumnezeu, cîte le-a vrut,
Zis-a numai: „Să se facă"! — şi de-ndată s-au făcut;
Dar pe OM — asemeni cărui nici o vietate nu-i,
Însuşi Dumnezeu, spre cinste, l-a făcut cu mîna Lui; Gen.2,*7*

Şi i-a dat lui daruri multe, ca şi cînd i-a pus cununa,
Cum n-a mai fost dăruită dintre vietăţi nici una.
Însă, mai presus de-asemeni cunoscute daruri nalte
Ce pe OM deosebescu-l de făptura celorlalte,
Dumnezeu i-a pus în cele ale duhului, — ascunse,
Mari puteri, nebănuite şi de mintea-i nepătrunse,
Pe cari dac-ar şti el însuşi că le are-n cercul frunţii,
După vrerea-i, ar fi-n stare, prin cuvînt, să mute munţii. Mat.21,*19—21*
Cu ce-i Duh în el, s-ar duce peste ţări şi mări oriunde,
Numai în cîteva clipe, chiar prin zid putînd pătrunde.
Intre forţele naturii, el ar fi o forţă nouă;
Ar putea s-adune norii din adîncuri şi să plouă!

Ar putea călca pe valuri, — legea firii chiar s-o-nfrîngă;
Sufletu-i să nu mai geamă, ochii lui să nu mai plîngă;
Fulgerele să se aprindă; tunete prelungi şi multe
Să se-audă prin văzduhuri, stînd de vrerea lui s-asculte!
Ar putea atîtea face, prin a Duhului Sfînt rază,
Cîte ochiul nu cuprinde, cîte mintea nu visează!
Grindinele să le-abată; tinereţe să-şi reţie!
Viaţa să şi-o prelungească dincolo de ani o mie;
Şi-astfel ar putea fi-n stare, să-şi învingă vrerea sorţii;
Orbilor să dea lumină; ar putea să-nvie morţii.

Da! Acestea să le facă OMUL ar putea mereu,
Dar slujind el nu Satanei, ci slujind lui Dumnezeu!
Fiindcă, mai apoi, prin DAVID, n-a grăit fără temei
Din Cer oamenilor Tatăl, — drept: „Voi sînteţi Dumnezei!“ Ps.81,*6*
Iar Cuvîntu-I, nu degeaba vrut-a oamenilor spune, In.10,*34*
Peste veacuri, cu iubirea, — tuturor părînd minune;
„...Dacă-n inimile voastre veţi avea credinţă tare
Şi veţi zice-acestui munte, singur să s-arunce-n mare,
Fără s-aveţi îndoială c-ar putea să se ridice,
Va fi vouă totdeauna după cele ce veţi zice!...“ Mar.11,*23*
Iată ce puteri deci pus-a Dumnezeu în OMUL său,
Pîn-ce omul nu-mplinit-a vrerea duhului cel rău! Gen.3,*6*
Căci, un lanţ fiind zidirea Dumnezeului Preasfîntul,
Omul e veriga-ntîia legînd Cerul cu pămîntul!
Şi ce jos au vrut să cadă, de păcat goniţi din urmă,
Cei din care-acum viază cea mai păcătoasă turmă!
Nu mai ştie-această turmă, în păcate cufundată,
Că e-n viaţă după vrerea Milostivului ei Tată!
Ea nu stă să ia aminte — în desmăţ sorbind paharul
Că: nu poate fi urciorul, pînă ce nu e olarul! Gen.13,*13*

La şopîrlă, şerpi şi pietre, Faraonii toţi se-nchină;
De la Cer lumina vine, dar în Cer ei n-au lumină! Eg.8,*10–11*

Dumnezeu le vede toate şi, mîhnit fiind atunci,
Le trimite lor pe Moise, dîndu-le din Cer porunci, Ex.3,*7,8,10–12*
Dar puţini sînt ai lui Moise, seminţii din Israel,
Şi-n pustiu pe ei scoţîndu-i, anevoie cred în el,
După ce le-arată semne şi minuni ce spun mereu
Că trimis de Cer e Moise ca un Uns de Dumnezeu! Os.12,*14*
Ier.32,*21*

Prin pustiu mergînd cu turma-i spre rîvnitul ei liman,
Ca să-i facă aşezare în pămîntul Canaan,
Moise, har avînd prin Tatăl, marea-n două o desparte
Şi tot natul seminţiei merge-şi drumul mai departe,
Iar în urmă Egiptenii urmărindu-i, vrînd să treacă,
Moise apele le-mbină şi duşmanii toţi se-neacă. Ex.14,*21—23*

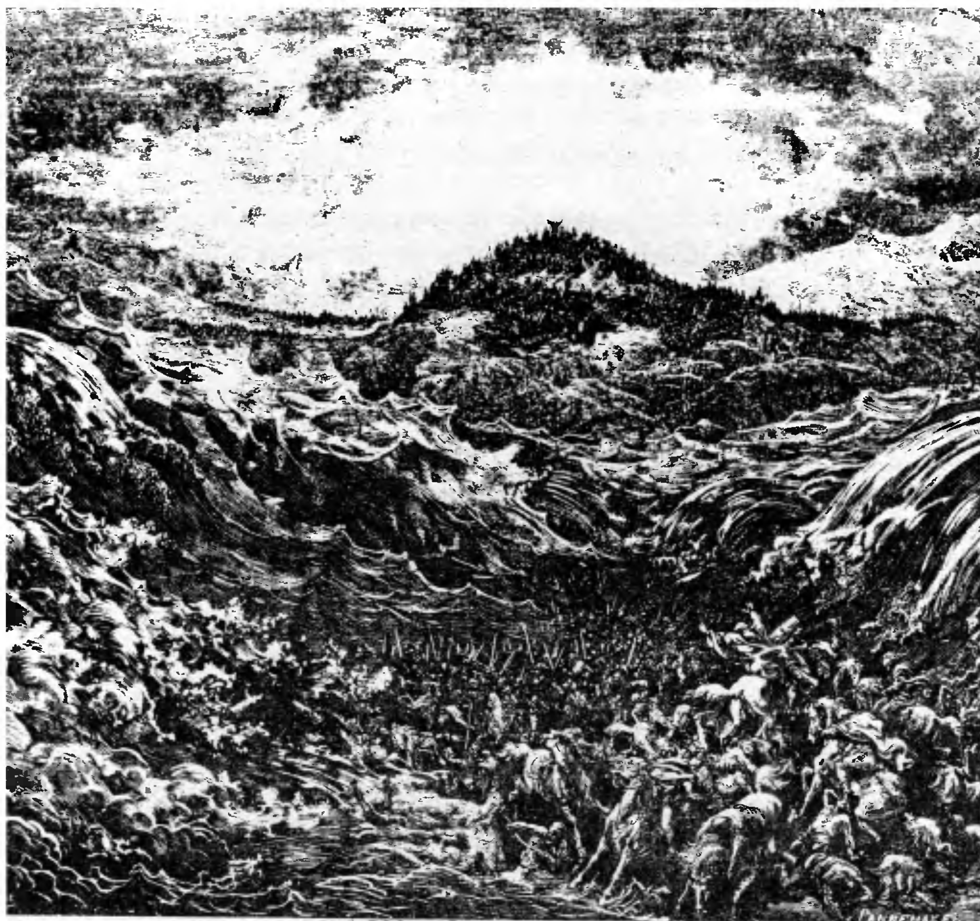
Mai apoi sub, cruntă foame, toţi cîrtindu-l, pîine-i cer
Şi prin Domnul, atunci Moise pîine lor le dă din Cer, Ex.16,*4,15*
Căci plouat-a Cerul mană şi adus-a tuturor,
Carne vie pentru hrană, — nor de prepeliţe-n zbor, Ex.16,*13*
Şi-n pustiu nefiind apă, Moise, cu putere-adîncă,
Izbind stînca cu toiagul, a ţîşnit izvor din stîncă! Ex.17,*6*
Ps.77,*15,16*

Săvîrşind acestea Moise, a suit el în Sinai, Num.20,*10—11*
Muntele din care Domnul-Dumnezeu cu Viu-I grai Isa.48,*21*
A rostit întreaga-I Lege către Moise, vrînd ca el
S-o coboare — scrisă-n piatră — neamului lui Israel. Ex.20,*2—17*;
Ca fiind el între neamuri cel dintîi care mereu 32,*15—16*
A crezut şi-a pus nădejdea-i într-Un singur Dumnezeu!

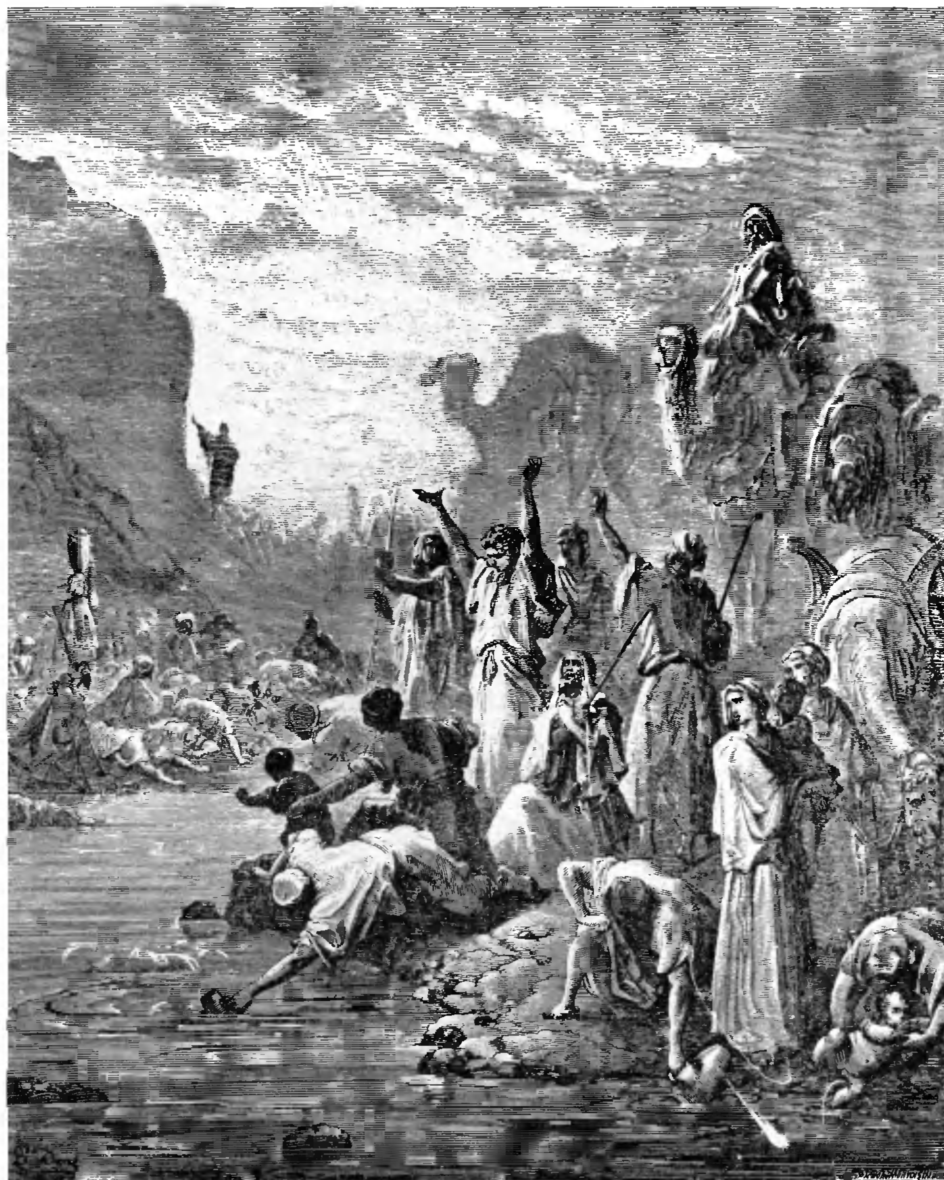
Pe cînd celelalte neamuri preamăreau în a lor vatră
Dumnezei în: boi, în soare, în balauri, foc sau piatră...
Dar, mergînd ei prin pustie şi-ndurînd cîte se-ndură
În pustiu unde nu-i pîine, unde setea arde-n gură,
Şi mereu cîrtind pe Moise şi pe Dumnezeu la fel,
S-a fost mîniat în Ceruri Dumnezeu pe Israel
Şi trimis-a ca pedeapsă nişte şerpi înveninaţi
Ce-i muşcau, — murind îndată cei care erau muşcaţi!... Num.21,*6*;
Ps.77,*31—34*

Au grăit atunci lui Moise, că stă Dumnezeu să-i certe,
Şi i-au zis lui să se roage Domnului, ca El să-i ierte...
Şi, făcînd el rugăciune de credinţă fără seamă,
Dumnezeu i-a zis să-nalţe lor un şarpe de aramă,
Şi toţi cei muşcaţi ce-n urmă vor privi şarpele-n faţă,
Nu vor mai muri de şarpe, ci rămîne-vor în viaţă! Num.21,*7*

Moise-a fost făcut întocmai cum grăit-a Ziditorul,
Şi de muşcătura Morţii şi-a fost isbăvit poporul!... Num.21,*8—9*
Dar, sfîrşindu-şi pribegia şi scăpaţi fiind de jug,
După ce iau Canaanul, ţară plină de belşug,

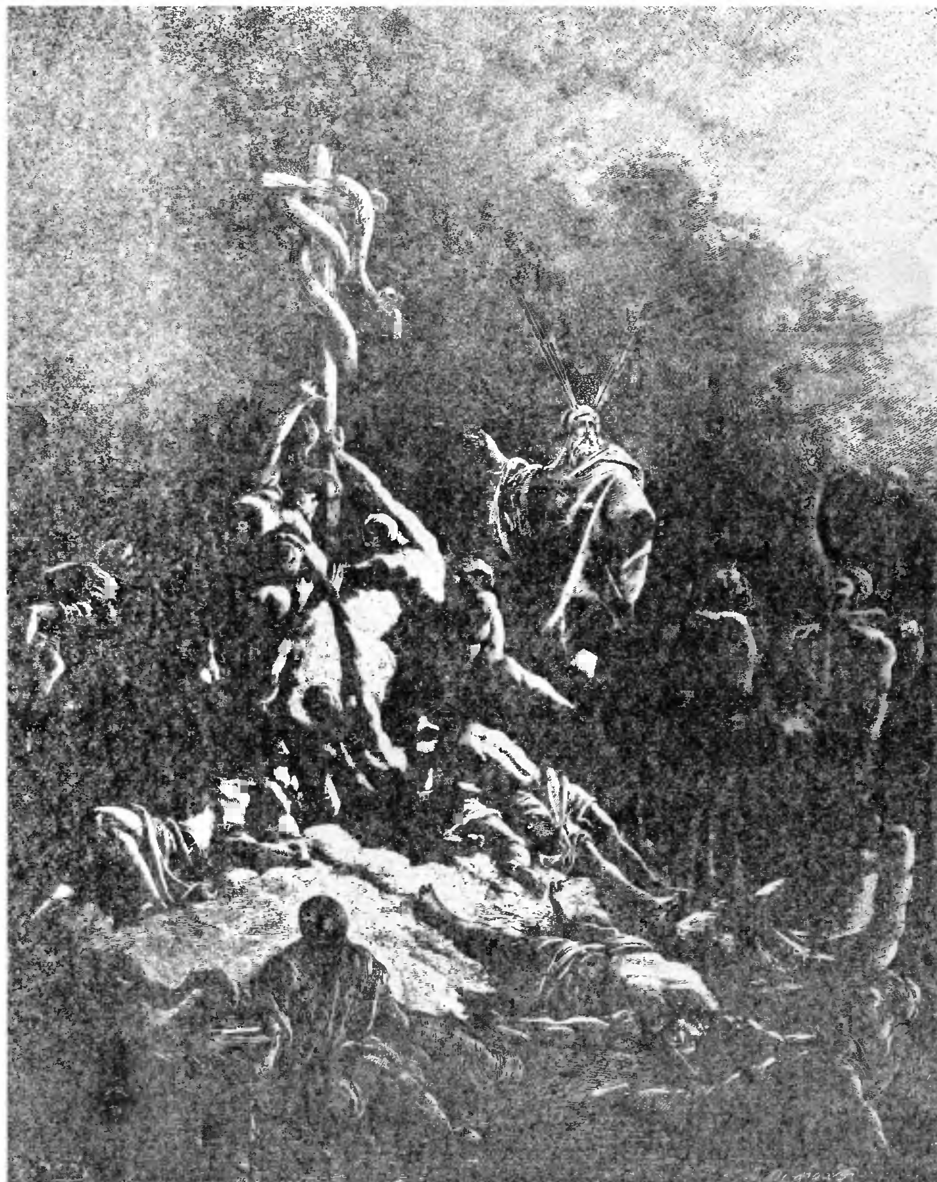
Iar în urmă Egiptenii urmărindu-i, vrînd să treacă,
Moise braţele-şi întinde şi duşmanii toţi se-neacă! *(pagina 39)*

Şi-n pustiu nefiind apă, Moise, cu putere-adîncă,
Izbind stînca cu toiagul, a ţîşnit izvor din stîncă! *(pagina 39)*

A rostit întreaga-I Lege către Moise, vrînd ca el
S-o coboare — scrisă-n piatră — neamului lui Israel. *(pagina 39)*

Şi toţi cei muşcaţi ce-n urmă vor privi şarpele-n faţă,
Nu vor mai muri de şarpe, ci rămîne-vor în viaţa... *(pagina 39)*

Dar, sfîrşindu-şi pribegia şi scăpaţi fiind de jug,
După ce iau Canaanul, ţară plină de belşug, *(pagina 39)*

Rătăcirea iarăşi vine... Dumnezeu, al lumii Faur,
E uitat din nou, iar cinstea e-a viţelului de aur... Os.13,*2*;
Tot acel viţel, şi care în pustiu le-a fost ca smint, Ier.2,*8—9*
Dar pre-nchipuit în urmă tot în aur şi argint! Ez.20,*28*
Om-uciderea şi raptul şi minciuna şi-adulterul Ier.7,*9—11*
Sînt deprinderi lor, de parcă le-ar fi vrut prin Legea-I Cerul...
Ziditorul vede toate şi, la cei din valma vieţii,
Rînd pe rînd, — ca să-i îndrepte, — le trimite toţi Profeţii...
Cei cu darul profeţiei, nu spun de la ei cuvinte,
Ci, prin ei, Îşi spune Însuşi Dumnezeu vrerile sfinte, Ier.1,*4—9*,25,*4*
Şi-astfel, orice profeţie trebuie să se-mplinească, II Pet.1,*19—21*
Venind ea nu de la oameni, ci fiind Dumnezeiască! Am.3,*7*
Apoc.1,*1—2*

Iată-l aşadar pe David, ca luceafărul feeric
Cu-a lui raze de lumină prin adîncul întuneric
Şi plecîndu-se cu glasul spre auzul fiecui,
Parcă fulgerînd în noapte, tunet e cuvîntul lui;
„Zis-a cel nebun, în sine: „Nu e nici un Dumnezeu"!
Oamenii prin a lor fapte, cad mereu mai jos, mereu!
Între ei nu e nici unul care binele să-l facă,
Nu-i nici unul plin de milă, ca, lui Dumnezeu să-I placă. Ps.13,*1*
Dumnezeu din Cer priveşte pe pămînt; în jos El cată;
E vreun om care spre Ceruri caută pe Sfîntul Tată?... Ps.13,*2*
O, dar iată că păcatul pe pămînt e-o largă baltă,
Şi-n ea, plini de stricăciune, toţi înoată laolaltă...
Nu-i nici unul între dînşii poleit de-al milei har;
Binele ca să-l mai facă, — unul nu mai e măcar! Ps.13,*3*

Oare, mintea şi-au pierdut-o în nelegiuire adîncă
Cei ce astăzi, ca pe pîine, pe poporul Meu mănîncă?
În a lor fărădelege, nu mai au ei nici o teamă?
Şi pe Dumnezeu din Ceruri, să-i îndrepte nu-L mai cheamă? Ps.13,*4*
Idolii tot cresc la număr şi, pe ei punînd temei,
Rătăciţii, al lor suflet îl dau altor dumnezei... Ier.11,*13*
Umblă numai pe căi strîmbe, neguroase şi înguste, Ps.106,*20*
Fără ca vreodată răul şi păcatul să-i dezguste!

În Dumnezeiesc soboru-I, Milostivul lumii Tată
Între cei a-tot-puternici stă şi ţine Judecată; Ps.81,*1*
„Pînă cînd voi judeca-veţi, alegînd nedrepte căi,
Ca să părtiniţi într-una pe nelegiuiţi şi răi?...
Daţi săracului dreptate; celui slab, celui orfan; Is. 1 *17*
Obiditului ce plînge, pururea voi fiţi liman.

Pe nenorocit, scăpaţi-l; cel în lanţ să se dezlege,
Scoateţi-l degrab din ghiara răilor cei făr-delege!“

Dar ei nu vor nici să ştie, nici ca să priceapă vor,
Ci mereu prin întuneric bîjbîiesc în drumul lor.
Nedreptate fără margini a cuprins tot globul lumii,
De se clatină şi geme toată temelia lumii. Ps.81,*2–5*
„Tremuraţi de-a Lui mînie şi nu mai urmaţi păcatul!
Spuneţi inimilor greşul, cînd la somn vă cheamă patul;
Şi-n voi tacă-acele patimi ce vor iute să vă poarte
Sufletul în cea mai neagră şi pe veşnicie moarte!... Ps.4,*4*

Astfel geme pe-a lui harfă, în adînc de vremuri vechi,
David către cei ce-n viaţă să-l audă n-au urechi,
După care văzînd Tatăl că păcatul nu se curmă,
A trimis pe ISAIA ca profet în marea turmă,
Sgîlţîind-o prin cuvinte ca de foc, — doar va-nţelege
Să se lepede de viaţa petrecută-n făr-delege.
Iar cînd lumii proorocul îi aduce cuvînt greu,
Nu grăieşte Isaia, ci grăieşte Dumnezeu; Am.2,*11–12*;
„...Boul şi măgarul însuşi cunosc singuri pre stăpînul 7,*15*
Care vine să-i adape şi le dă la iesle fînul,
Dar poporu-Mi, — ce se-nchină la şopîrle şi la broaşte,
Iată că nu mai Mă ştie, iată, nu Mă mai cunoaşte... Isa.1,*2–3*

O, vai ţie, neam de oameni ticăloşi, popor de rele,
Tăvălit în făr-delege, în păcate de tot grele,
Părăsitu-ţi-ai pe Domnul Cel care din lut te-a tors,
Slava I-ai tăgăduit-o, spatele tu I-ai întors,... Isa.1,*4*
Cu ce bici să te mai bată că te răzvrăteşti mereu,
Împotriva Celui care nu-L mai ştii de Dumnezeu?...
Capul ţi-e bolnav şi-asemeni trupul tău pîn-la călcîie;
Sănătos în el nimica n-a putut să mai rămîie!
Ţara ta-i pustietate, iar cetăţile ei sînt
De foc toate, toate arse şi cenuşă dată-n vînt...
Şi-a ogoarelor ei roadă, — cît n-o cotropesc ciulinii,
Sub privirea-ţi adunată, satură pe toţi străinii... Isa.1,*5,7*

Putregai tu eşti în totul, dar ia seama, Israile,
Că nu ţi-vor nesfîrşite ale tale biete zile...
Ziua Domnului e-aproape: Ziua judecăţii vine
Ca un uragan ce-aduce toată frunza după sine,
Toată frunza-ngălbenită, toată iarba cea uscată
Va veni-naintea Celui ce va face Judecată.

După care văzînd Tatăl că păcatul nu se curmă,
A trimis pe ISAIA ca profet în marea turmă, *(pagina 46)*

Că-n cetăţile-ţi, pe uliţi, calcă toţi cu paşi trufaşi,
Cei mereu deprinşi la rapturi, cămătari şi ucigaşi;
Cei ce n-au cunoscut mila, fără inimi fiind toţi;
Cei ce-aleargă după aur, în tovărăşii de hoţi;
Dregători care din mită, nedreptăţii fac temei,
Neputînd s-ajungă plînsul văduvelor pîn-la ei! Isa.1,*6,7,21,23,24, 27—28*

Săvîrşind acestea toate, Israile, ia aminte,
Că veni-va ca un trăsnet Ziua Judecăţii Sfinte, Luc.21,*35*
Groaznică-n a ei mînie, ea veni-va cu măcel,
Nimicind pe tot pămîntul păcătoşii de pe el... Isa.13,*9,11; 5,23*
Atunci nu vor mai rămîne nici tirani şi nici mişei;
Lumea fi-va pedepsită pentru făr-delegea ei!
Toţi luceferii din slavă, cum şi-al stelelor sobor
Nu vor mai putea, ca-n veacuri, să-şi mai dea lumina lor;
Soarele, la răsăritu-i, îşi va-ntuneca cununa
Şi pe Cer să strălucească nu va mai ieşi nici luna...
Vor pieri nelegiuiţii sub mînia cea mai sfîntă,
Şi-a tiranilor trufie pe vecie fi-va frîntă...

Cerurile-n ziua ceea sgudui-le-va Preasfîntul,
Şi adînc va fi să fie clătinat înteg pămîntul;
Focul va cădea din ceruri pe tot lungul şi tot latul,
Ca să ardă pe vecie, în adîncu-i tot păcatul... Isa.13,*9,10,13*
Un cuptor, de multă vreme, — hotărît pentru Moloch,
Are vatra-nfierbîntată sub jăratecu-i de foc,
Lemne-s din belşug... Deci Domnul, — veste nimeni pîn-a prinde,
Va sufla ca vijelia şi-al Său rug se va aprinde! Isa.30,*33*

Ia aminte Israile, — leapădă-te de păcate,
Pînă nu s-aprinde rugul Celui plin de bunătate.
Dă sfat bun şi fă dreptate; fii mereu sub para milei;
Umbra ta ca noapte-ntinde-o pe cel slab, în miezul zilei,
Să nu dai de gol fugarul, ci să faci în aşa fel
Ca s-ascunzi pe cel ce fuge cu urgia după el!... Isa.16,*3,4*

Următor trimis de Domnul, sprijinit fiind de Îngeri,
Apoi vine Ieremia, cel cu suspinate „Plîngeri“, Pl. Ier.1,*5,9*
Care, neamului lui Iacob vrînd să-i risipească somnul,
Îşi ridică-n lacrimi glasul şi prin el vorbeşte Domnul;
„Minunaţi-vă voi, Ceruri, şi-mpietriţi cu-a voastre stele,
Căci poporul Meu făcut-a dintr-odată două rele:

Un cuptor, de multă vreme, — hotărît pentru Moloch,
Are vatra-nfierbîntată sub jăratecu-i de foc,
Lemne-s din belşug... Deci Domnul, — veste nimeni pîn-a prinde,
Va sufla ca vijelia şi-al Său rug se va aprinde! *(pagina 48)*

Următor trimis de Domnul, sprijinit fiind de Îngeri,
Apoi vine Ieremia, cel cu suspinate „Plîngeri“,
Care, neamului lui Iacob vrînd să-i risipească somnul,
Îşi ridică-n lacrimi glasul şi prin el vorbeşte Domnul; *(pagina 48)*

M-a fost părăsit pe Mine, — Viu izvor de apă Vie,
Dumnezeul cel din Ceruri care-l scapă din robie,
Şi-apoi, pe coline-nalte, noi fîntîni de apă-şi sapă,
Dar fîntîni fără izvoare, care nu pot ţine apă!... Ier.2,*12—13*

Cum se ruşinează hoţul prins în fapta făr-de-legii,
Israil să se-nroşească cu toţi preoţii şi regii,
Fiindcă lemnului se-nchină: „Tu mi-eşti tatăl, tu mi-eşti scut"
Şi zic pietrei: „Tu mi-eşti mamă, tu pe lume m-ai născut!" Ier.2,*26,27*

Israile, Israile, pocăieşte-te de vrei
Idolii de lemn şi piatră să-i goneşti din ochii Mei,
Că de nu, cu grea urgie te voi covîrşi-ntr-o zi
Şi striga-vei către Mine, dar nu te voi auzi!...

Mai departe, Ieremia, trist, cu lacrimi ca de sînge,
Domnului văzînd mînia, pe Ierusalim îl plînge.
Prin „Ierusalim", Profetul plin de har, vrînd să-nţeleagă
Nu Ierusalimul lumii cunoscut, ci lumea-ntreagă!
O, cum s-a-negrit acum aurul dorit în viaţă,
Cel mai fără seamăn aur, cum s-a fost schimbat la faţă!

Ale tale pietre sfinte şi temeinic îmbinate,
Cît de triste pretutindeni zac pe uliţi aruncate... Plîn. Ier.4,*1*
Ispăşind păcatul celor ce s-au înfrăţit cu furii,
Limba pruncului ce suge, s-a lipit de cerul gurii...
Ispăşind păcatul celor nesătui de-a tot cuprinde,
Toţi copiii lor cer pîine, însă nimeni nu le-o-ntinde... Plîn. Ier.4,*4*

Cei care mîncau odată pe ales, cu vin şi poame,
Astăzi, trişti şi supţi la faţă, cad pe uliţe de foame; Plîn. Ier.4,*5*
Cei crescuţi numa-n porfiră, —nebătuţi de vînt şi ploaie,
Iată-i culcuşiţi în zdrenţe, pe grămada de gunoaie! Plîn. Ier.4,*4—5*

Prinţi strălucitori în viaţă, neştiind ce e suspinul,
Albi ca laptele la faţă, ca zăpada sau ca crinul,
Chipul lor, ieri ca mărgeanul, sub al Abundenţei Corn,
A ajuns acum mai negru ca funinginea din horn;
Nu-i mai recunoşti pe uliţi... Pielea ca de om sărac,
Toţi o au acum uscată cum e coaja la copac...

Sunt mai fericiţi acuma cei ucişi de săbii ieri,
Decît cei ce pier de foame, istoviţi de-a lor puteri;
Şi se sting încet-cu-ncetul, laolaltă om şi cîine,
Doborîţi fiind de lipsa roadelor, ca şi de pîine!...

Cu-a lor mîini, femei duioase prind a pruncilor comoară
Şi plîngînd, îşi fierb copiii să-i mănînce, să nu moară. Plîn. Ier.4,*7—10*
Tot ce din strămoşi avut-am, tot ce-n lege moşteneam,
A căzut în mîna celor de alt sînge, de alt neam...
Mamele ne sînt vădane, toţi sîntem orfani de tată;
Ne bem apa cu parale; şi-avem lemne, dar dăm plată...

Pe grumaji împilătorii stau călcîiul să ni-l ţină,
Şi sub toată istovirea, n-avem parte de hodină... Plîn. Ier.5,*2—5*
Ei batjocoresc într-una pe femei şi pe fecioare;
Celor mari ai noştri, pus-au laţuri de spînzurătoare,
Iar la cei bătrîni de zile, cu zăpada-n plete, iată,
Nici măcar ca la gunoaie astăzi nimeni nu mai cată!... Plîn.Ier.5,*11—12*

Şi profetul care plînge, — văzător pe-a lumii tină, —
Dintru ceea ce mai vede, pentru Dumnezeu suspină:
„O, rărunchii mei, cît sbucium este-n voi, de cele rele!
Cît mă doare cochilia-înveliş inimii mele!
Inima mea bate-n pieptu-mi şi n-am tihna care-o voi,
Căci din nou aud Eu glasul trîmbiţelor de război... Ier.4,*19*
Larg prăpăd şi dărîmare trîmbiţele dau de veste
Şi zidirea ţării toată nimicită astăzi este...
Corturile-Mi, într-o clipă, doborîte-s la pămînt
Şi colibele-Mi aşijderi toate pustiite sînt... Ier.4,*20*

Pe pămînt îmi îndrept ochii: ce pustiu, cîtă ruină!
Către Cer întorc privirea-Mi: ce ce lipsă de lumină!...
M-am uitat la munţi asemeni, pe sub streşinile frunţii;
O, cum se despică-n două şi cutremură-se munţii! Ier.4,*23-24*

A văzduhurilor păsări au fugit din ierbi, din pom...
Împrejurul meu iar caut: nici ţipenie de om!...
M-am uitat apoi pe ţarini: ţarinile-s o pustie,
Şi cetăţile-s ruină, de-a mîniei Lui urgie!...“ Ier.4,*25—26*

„Cînd încovoiam dreptatea celui slab sau celuilalt,
Făr-delegea stînd în faţa Dumnezeului Preaînalt,
Cînd orfanului, prin foame, îi curmam oftarea-n piept,
Oare, drept să se mînie pe noi toţi, n-avea Cel Drept?" Plîn. Ier.3,*35—36*

Astfel zis-a Ieremia cel cu lacrimă de foc,
Şi, cu trîmbiţa la gură, e trimis alt Prooroc; Ez.2,*3—4*
Trîmbiţa lui se ridică trîmbiţînd prelung, fierbinte,
De-al ei glas să se trezească pîn-şi morţii din morminte!
Ascultaţi-l voi noroade toate şi-nţelege-ţi-l,
Că, din trîmbiţă de aur trîmbiţează IEZECHIL:
„Zis-a Domnul către mine, cu Dumnezeiasca-i gură:
„Israilul, înaintea-Mi iată că e tot o zgură!
Laolaltă toţi: aramă, fier şi plumb şi cositor,
În mijlocul vetrii unui ars înflăcărat cuptor!
Cînd sînt toţi ai fărdelegii, toţi ai raptului, toţi mint,
Toţi s-au prefăcut de-o vreme într-o zgură de argint.
Dar, precum argint, aramă, plumb şi fier pui la un loc
Ca să se topească toate în cuptoru-ncins de foc,
Tot aşa Eu vă voi strînge, pentru toate-a voastre rele,
Şi spre-a vă topi, sufla-voi flacăra mîniei Mele.
Şi cum se topeşte-argintul într-o vatră de cuptor,
Voi topi Eu laolaltă trupurile tuturor,
Ca să ştiţi că Eu sînt Domnul şi mînia Mea aşa e
Cînd pe păcătoşi revarsă arzătoarea ei văpaie! Ez.22,*18—22*

Împotriva-ţi, Israile, iată că sfîrşitul vine!
În curînd va fi sfîrşitul; vine moartea pentru tine!
Pentru cele patru laturi a pămîntului tot, iată;
Se va ridica mînia-Mi, cu prăpădu-i să le bată!
Vremea vine! Vine spaima! Ziua este mult aproape,
Lacrima s-aprindă-n gene, val să curgă de sub pleoape! Ez.7,*2—3*

Cel ce cumpără, să n-aibă bucurii c-a cumpărat,
Cel ce vinde pe nimica, să nu fie întristat,
Bucurii sau întristare s-aibă, nimeni să mai poată,
Că urgia care vine, va cădea pe gloata toată! Ez, 7, *12—13*

Şi urgia Mea-mpotriva-ţi cînd voi pune-o Eu la cale,
Judecată fi-va toată făr-delegea vieţii tale;
Năpusti-voi peste tine a urgiei Mele oşti,
Să cunoşti că Eu sînt Domnul şi mînia-Mi s-o cunoşti! Ez. 7, *4*

Ascultaţi-l voi noroade toate şi-nţelege-ţi-l,
Că din Cer primind poruncă, vă vorbeşte Izechil!... *(pagina 53)*

Iată dar, sfîrşitul vine! Împotriva-ţi se deşteaptă
Judecata cea din urmă, Judecata cea mai dreaptă!
Ochiu-Mi fi-va fără milă! Cumpăna Mea, fără mită
Şi, din viaţa-ţi, nici o faptă nu va fi nerăsplătită!
Dup-a ta ticăloşie ce-n lăuntrul tău sporeşte,
Voi plăti, — să ştii că Domnul Eu sînt, Cel care plăteşte! Ez. 7, *6, 9*

Iată ziua! Iată vine! Tuturor vine cununa;
Înfloreşte mult toiagul, — înfrunzind trufia-ntr-una;
Silnicia creşte, creşte cum vor dregătorii, regii,
Să slujească tuturora ca toiag al făr-delegii;
Dar nimic nu va rămîne, cum cred ei şi precum vor,
Nici din gloata, nici din larma, nici din strălucirea lor! Ez.7,*10–11*

Sună trîmbiţa; Auzi-o! Parc-auzul stă să-l spargă!...
Totu-i gata, dar la luptă nimeni nu va fi să meargă,
Căci mînia Mea sporind-o ca-n Sodoma şi Gomora,
Să plătească fiecărui, e-mpotriva tuturora! Ez.7,*13–14*

Dintre păcătoşi, nici unul nu va mai scăpa acuma:
Sabia, ucide-afară, — înlăuntru, foamea, ciuma...
Cel ce-n ţarină se află, sabia-l va fi ucis,
Iar de ciumă şi de foame, în cetate cel închis...
Cei ce vor scăpa cu fuga, vor muri — hulubi tehui
Fiecare-n văgăuna-i, pentru făr-delegea lui! Ez.7,*15–16*

Mîinile mai moi ca ceara fi-vor toate, simţind groapa,
Şi genunchii tuturora curge-vor atunci ca apa...
Pe toţi, spaima-i va cuprinde, pe bogat şi pe sărac;
Şi spre-adîncă umilinţă, toţi se vor încinge-n sac;
Se vor ruşina toţi ochii, — ca loviţi fiind cu biciul,
Pe cînd capetele toate se vor pleşuvi cu briciul... Ez.7,*17,18*

Tot argintul — strîns comoară — şi-l vor arunca în drum,
Şi va fi o spurcăciune aurul la toţi acum,
Căci al lor argint şi aur nu va mai putea să-i scape
De urgia sfîntă-n care tot păcatul lor încape!
Pîntecul nu şi-l vor umple cu argintul şi-acel aur
Ce l-au strîns o viaţă-treagă ca nepreţuit tezaur;
Nu s-or sătura cu-acesta, pentru că, — la adunat, Ez.7,*19*
Le-a fost lor mereu pricină de cădere în păcat!

Ale lor podoabe scumpe, — idolii lor care mint,
Făurite spre trufie tot din aur şi argint,
Le-oi preface-n spurcăciune, cum mai drept să le zic nu Mi-i,
Şi le-oi da spre jaf la răii şi nelegiuiţii lumii! Ez.7,*20,21*

Faţa Mea o voi întoarce de la ei, — deşi Mă doare,
Şi tîlharii pîngări-vor ale Mele dragi odoare...
Cele mai cumplite neamuri peste ei le voi aduce,
Avuţia şi căminul tuturora să le-apuce;
Celor mari curmînd trufia, dîndu-le lor plîns fierbinte,
Pîngărind a lor icoane şi lăcaşurile sfinte! Ez.7,*22,24*

Vine spaima! Mîntuire vor căta, — dar astădată,
Păcătoşii nu afla-vor mîntuirea căutată...
Va fi spaimă peste spaimă şi vedea-vor în suspine,
Peste-o grea nenorocire, alta şi mai grea că vine!

De la Prooroci vedenii cere-vor, — şi sfinte moaşte,
Însă Preotul acuma Legea n-o va mai cunoaşte,
Şi sub spaima ce-au adus-o neamurile de păgîni,
Sfatul va pieri din gura înţelepţilor bătrîni. Ez.7,*25,26*

Regele cuprins de jale, fi-va negru ca pămîntul
Pe Voievod — în uluire — îl va-ncremeni spăimîntul,
Iar poporului acuma, — făr-a şti ce mai îngaimă,
Tremura-i-vor ca bolnave mîinile, pierit de spaimă!

Astfel le voi face plată şi răsplată tuturor,
După-a lor ticăloşie, după felul vieţii lor,
Judecînd pe fiecare, să cunoască toţi că Eu
Le sînt lor Judecătorul, Tată-n Cer şi Dumnezeu"... Ez.7,*27*

Şi-ntr-a omenirii gloate vin Profeţii rînd pe rînd,
Aducîndu-le cuvîntul Tatălui şi sfîntu-I gînd, —
Dintre care iluminatul DANIIL, — în cît e turmă,
Vede cele ce-au să fie pînă-n ceasul cel din urmă.
Pînă dincolo de veacul vieţii noastre pămîntene,
Timp în care, mări va curge lumii lacrima din gene
Pentru cîte-i va da Tatăl-Dumnezeu din Cer să soarbă,
Că-npăcate-şi duce viaţa: surdă pururea şi oarbă!

Dintre care iluminatul DANIIL, — în cît e turmă,
Vede cele ce-au să fie pînă-n ceasul cel din urmă. *(pagina 56)*

„În acest răstimp de veacuri şi milenii, spune dînsul,
Tot mai greu va geme lumea, tot mai mult îi va fi plînsul...
Robi păcatului de-a valma, ridica-se-vor anume,
Om pe om să se răpună, neam pe neam să se sugrume;
Şi dintre toţi Împăraţii cîţi vor vrea să se sfîşie,
Unul are să se suie cu mai multă semeţie,
Şi dorind stăpîn să fie peste cît mai mult pămînt,
Înfrăţit cu depărtaţii de la legămîntul sfînt,
Va trimite oşti în lume, vitejia să şi-o plimbe,
Sfînta jertfă s-o alunge, praznicile să le schimbe;
Va grăi trufaşe vorbe, — alungînd tot ce e Psalt, Deut.7,*23–25*;
Cu ocări spuse-mpotriva Dumnezeului Prea-Nalt! *8,9–19*
Pîngări-va cele sfinte şi cetatea-n care ele Apoc.13,*6–7*
Primeau cinstea lor adusă de cei necăzuţi în rele!
Pe toţi sfinţii nimici-va în întregu-le sobor,
Urîciunea pustiirii aşezîndu-o-n locul lor,
Ridicînd pe-nalte socluri de aramă şi argint
Idolii cei fără graiuri ce-n muţenia lor mint! Dan.11,*31*

În acele ţări în care el va fi-ntărit deplin,
Aşeza-va cinstitorii dumnezeului străin, —
Căror pentru biruinţa săbiilor şi-a lor scuturi, Dan.11,*39*
Le va da pe mînă ţara şi le va-mpărţi ţinuturi!... Isa.56,*12*

În aceeaşi vreme însă se va fi umplut paharul,
Cînd noroadele sorbi-vor cum în veac n-a fost amarul,
După cele ce-au să-ndure pentru-a lor păcate grele,
De la Dumnezeul veşnic Cel de mai presus de stele... Dan.12,*1*

Căci atunci, întreaga lume ajungînd sfîrşitul vieţii,
Fi-vor toate cele spuse în Scripturi de toţi Profeţii:
Morţii cei ce dorm de veacuri, învia-vor toţi şi iată,
Înaintea Celui Veşnic vor veni la Judecată:
Drepţii, pentru veşnicia vieţuirii dată lor,
Păcătoşii, pentru focul cărui osîndi-se-vor“! Dan.12,*2*

Dar Profeţii cu-a lor zise ce-n Scripturi din veci le scriu,
Pentru cei mai mulţi din lume fost-au glasuri în pustiu,
Fiindcă, iată, turma-i surdă, oarbă e, cu mintea crudă,*
Şi, de-ar fi tunat Profeţii, — tot n-avea cum să-i audă!

Ba, mai mult: grăind ei lumii toate cîte le-au fost zis,
Prigoniţi au fost de lume, iar pe unii i-au ucis,
Între care ZAHARIA, proorocind nu fără har,
Omorît a fost cu pietre între Templu şi Altar!

Ce păstor să mai îndrepte turma asta idolatră
Ce se-nchină la argilă, la aramă şi la piatră? Ez.8,*10—11*
Turmă ce-şi înalţă sieşi, cu zidirea lor cea mică. Ex.32,*4*;
Dumnezei din boi, din fiare, din balauri şi pisică; Ier.44,*2,5*;
Turmă care pentru aur, se sfîşie, urlă, plînge Jud.2 *13*; *10 6*
Şi se-mbată de plăcere, delirînd cînd vede sînge!

Lumea-ntreagă e bolnavă... geme greu sub Lucifer, Os.11,*7*
Diavolul a-nlănţuit-o pe pămîntul fără Cer, Isa.1,*2—6*
Fiecare om e sclavul duhurilor din Infern
Şi păcatele, ca plumbul, peste suflete s-aştern...
Pofta cărnii creşte-ntr-una ca năvala unor ape,
Care-ameninţă, din ele nimenea să nu mai scape.

Sub a patimilor smoală, geme fiecare ins,
De la creştet la călcîie de mocirlă mai mult prins.
Nu mai e nici o lumină — far pe mal spre-al mării larg,
Iar corabia pluteşte fără cîrmă, nici catarg.
Valurile spumegate gata sînt s-o-nghită-n ele,
Ca să piardă astfel lumea Cerul ei cu sori şi stele!...

* Isa. 2 *9—22*; 13 *9—16*; 66 *15—16*; 63 *1—6*; Ez. 38 *18—22*; Ier. 25 *33*; Ioil 2 *10—11*; Am. 8 *9—10*; Zah. 14 *1—16*; Mal. 3 *2—3, 5*; Apoc. 6 *12—17*; Sol. 1 *7—18*; Luc. 17 *26—30*.

CARTEA II-a

LUMINĂ DIN LUMINĂ

Uraganul creşte-ntr-una... Deci corabia s-o scape,
Să n-o-nghită pe vecie Lucifericile ape,
Trebuie trimis Cîrmaciul care mai tîrziu, spre maluri
Cîrmuind a lumii Arcă, — va călca măreţ pe valuri. In.6,*19—20*
Lucifer ca să-nţeleagă că stăpîn pe lume nu-i,
Să-i arate că pămîntul nu e-Împărăţia lui,
Şi s-aducă omenirii Legea nouă, de temei,
Luminînd-o să se-ndrepte către Ziditorul ei.

Şi Stăpînul fără margini peste marginile-a toate,
Sub al cărui Ochi se mişcă a zidirii Sale gloate,
În adîncul întuneric ce-a cuprins a lumii tină,
Hotărît-a să trimită Sfînta Cerului Lumină, Isa.42,*6*
Cea din Dumnezeu aprinsă şi străfulgerînd în mers
Mai-nainte de toţi sorii, care ard în Univers, Pild.8,*22—30*
Ştiind Tatăl cît şi Fiul toate cele ce-au să fie In.1,*1*
Pîn-ce trîmbiţa-Învierii va suna din veşnicie. Col.1,*17*

Proorocul Zaharia prinde-atunci din Cer, de sus, Dan.2 *22;*
Cele-ce — să spună lumii, — Ziditorul i-a fost spus: Ps.138 *1—13*;
„Iată, este aici cu Mine Omul încărcat de Har, Fapt.2*23*; In.21 *17*;
Căruia, din veşnicie, pus-am numele „Vlăstar“; Evr.4 *13*.
Care, vlăstărind El însuşi între oameni pe pămînt,
Va zidi-n mărire Templul Dumnezeului Cel Sfînt! Zah.6,*12—13*
Ez.17,*22—24*

Proorocul Zaharia prinde-atunci din Cer, de sus,
Cele-ce — să spună lumii, — Ziditorul i-a fost spus: *(pagina 60)*

Fi-va-nveşmîntat cu Slavă, şi, pe Tronu-i de domnie
Va şedea să-Împărăţească în a vecilor vecie!
Va sta Domnului de-a dreapta, întru slavă Arhiereu,
Cu de-a pururea unire între El şi Dumnezeu!" Ps.109,4
Dan.7,27

Drept aceea, din lumină Înger luminos coboară, Zah.6,13
Bună-Veste să-i aducă Celei pururea Fecioară;
„Bucură-Te, — zice Sfintei, solul slăvilor cereşti,
Ceea-ce eşti Prea-curată şi de daruri plină eşti!
Dumnezeu cu Tine este şi-ntru toate-L ai Temei,
În veci binecuvîntată şi slăvită-ntre femei!

Nu te teme, căci aflat-ai har la Dumnezeu Cel Viu;
Iată-n pîntec zămisli-vei şi vei naşte-n taină Fiu.
Va fi Mare fără seamăn şi se va chema Iisus,
Fiul celui Prea-Nalt, — Fiul Dumnezeului de sus, Luc.1,28—33
Care-I va da Tron de Slavă, iar a Lui Împărăţie Isa.9,6
Întru veacurile toate nesfîrşită va să fie!..." Dan.2,44;
7,13,14,27

Şi Maria zis-a-n urmă, — ca-ntr-un vis ce l-ar da somnul: Sof.2,11
„Prea măreşte-n bucuria-ţi Suflete al meu pe Domnul,
Căci a căutat spre mine, spre smerenia mea poate,
Şi-de-acum mă ferici-vor neamurile lumii toate.
Pentru că Cel Prea Puternic m-a mărit în acest fel
Şi-n veci mila Lui stă-n neamul celor ce se tem de El! Ex.20,6
Lucruri tari El săvîrşit-a cu-al său braţ biruitor, Deut.5,10
Risipind pe toţi cei mîndri întru cugetele lor;
Pe puternici, de pe Tronuri răsturnat-a umiliţi,
Iar în locul lor, cu slavă a-nălţat pe cei smeriţi.
Bunătăţi la toţi flămînzii El a dat, să nu mai piară
Şi cu mîinile deşarte pe bogaţi i-a scos afară!..." Luc.1,47—53

Pe pămînt acestea zise, — pînă-n Cer avînd răsfrîngeri,
Cerul s-a umplut în urmă de cîntări a mii de Îngeri.
Nesfîrşitele văzduhuri freamătă sub slava toată
Pînă unde nu e minte şi nici număr spre socoată!
Corurile-ngemănate, — dup-al Cerurilor Psalt,
Cîntă imnuri coborîrii Dumnezeului Prea-Nalt!
Milioanele de stele, sorii toţi unde-şi au locul,
Ca nicicînd în veşnicie îşi aprind mai tare focul.
Îngeri albi, — ca o zăpadă strălucindu-le veşmîntul,
Cu porunci din Ceruri date, la ciobani îşi spun cuvîntul,
Dînd de veste omenirii că, pe-ntunecata tină,
Fiului TATĂLUI coboară sau: LUMINĂ DIN LUMINĂ. Luc.2,9—14

Drept aceia, din lumină Înger luminos coboară,
Bună-Veste să-i aducă Celei pururea Fecioară; *(pagina 62)*

Şi-n aceleaşi clipe sfinte, s-a ivit pe Cer o stea
Cum nicicînd asupra lumii alta n-a mai fost să stea...
Trîmbă albă de lumină din înalturi s-a răsfrînt,
Ca să cadă peste noaptea păcătosului pămînt,
Semn că se va naşte-n taină Împărat trimis anume,
Strălucind ca nimeni altul, de cînd lumea este lume. Ps.131,*11*
Num.24,*17*

Magii cînd a fost să vadă stea nemaivăzută încă,
Strălucind pe-a omenirii de păcate noapte-adâncă,
Înţeles-au că e steaua unui Împărat ce vine,
Lumea toată să-L slăvească şi-nainte-I să se-nchine!
Şi-au pornit în căutarea Celui ce-avea să se nască,
Sufletele să le umple de Lumina Lui Cerească! Mat.2,*1,2,10*
Isa.11,*1;* 60,*1-*
Iar în noaptea cînd se naşte Cel Trimis s-aducă pace, Ps.71,*10—14*
Întunericul, ca ziua, în lumină se preface
Şi trei sori pe ceru-albastru ard în ziua următoare,
Chip al Trinităţii Sfinte, — devenind un singur soare.
Şi ne spune Sfîntul Iacob în a lui Scriptură sfîntă,
Că-n clipita Sfintei Naşteri ce toţi Îngerii o cîntă
Cosmosul întreg în spaţii, — semn de-naltă preamărire
Celui Care-acum se naşte, — e cuprins de-ncremenire.

Stelele ca şi toţi sorii se opresc pe loc din mers,
Nu mai e nici o mişcare în stelarul Univers...
Nici o pasăre mai zboară prin văzduh pe tot pămîntul,
Nici vre-un plisc se mai deschide ca să i-se-audă cîntul...

Cei culcaţi, — şi-au întins mîna — setea vrînd ca să şi-o stingă,
Deşi la un pas ulciorul, nu mai pot ca să-l atingă...
Cei care-i ating argila, — deşi braţe au voinice,
Pîn-la gura lor niciunul nu mai pot ca să-l ridice...

Cei ce l-au adus la gură, — cînd să soarbă vor de-abia,
Iată că, pe ne-aşteptate, nu mai pot acum să bea!
Însăşi turma risipită — oile stînd resfirate,
Au rămas la fel şi ele ca de piatră, nemişcate!

Gîrlele de printre turme, — parcă cu-mpletite valuri,
Par acuma ca-ngheţate între lungile lor maluri;
Iar ciobanul, — ridicată avînd bîta-i ciobănească,
Braţul i-a-mpietrit de-asemeni, neputînd să mai lovească,
Căci, — mai mîngîios cum fi-va la zenitu-i astrul zilei,
Soare-n veci răsare lumii; Domnul dragostei şi-al milei!

Magii cînd a fost să vadă stea nemaivăzută încă,
Strălucind pe-a omenirii de păcate noapte-adâncă,
Înţeles-au că e steaua unui Împărat ce vine,
Lumea toată să-L slăvească Şi-nainte-I să se-nchine! *(pagina 64)*

Taina sfîntă face-n taină firea-ntreagă să tresalte
Şi, odată cu pămîntul, cîntă Cerurile-Nalte:
„Bucură-Te, Preacurată care, peste-a firii legi,
Vii să naşti pe Cel ce fi-va Mîntuirea lumii-ntregi!
Bucură-Te Cea de care bucuratu-s-au Profeţii,
Pajişte din sînul cărei răsări-va Pomul vieţii!
„Bucură-Te Cărei Cerul dat-a-n pîntece să poarte
Fiu fără de ani, s-aducă lumii viaţă fără moarte!
„Bucură-Te-n veci Mireasă fără nuntă, fără mire,
Care naşte pre-Împăratul Bunătăţii peste fire!
„Bucură-Te Cea prin care Dumnezeu în trup aeve-I
Care pe Adam iertat-ai şi-ai şters lacrimile Evei!
„Bucură-Te încăpere miresmată, fără lut,
Întru care-a vrut să-ncapă Cel în Ceruri ne-ncăput!
„Bucură-Te Mama stelei Cea făr-de apus în veci,
Că surîsul feţii Tale peste razele-i apleci!
„Bucură-Te Tu, Făclie de lumină sfîntă plină,
Că la cei din întuneric dăruieşti a Ta lumină!
„Bucură-Te Preacurată sau a veşniciei Poartă,
Că Tu porţi pre Cel ce toate cu puterea Lui le poartă!
Strugurele Mîntuirii celor ce din lume pier,
Cuibul Vulturului lumii care-a pogorît din Cer,
„Bucură-Te Bucuria Îngerilor, că Tu eşti
Mai presus de cei ce umplu toate slăvile cereşti!
„Bucură-te, Punte naltă ce stă tuturora-n faţă
Şi pe cei cari Ţi-se-nchină, de la moarte-i treci la Viaţă!
„Bucură-Te, că prin Tine pogorît-a, — blînd mereu,
Dumnezeu în om, iar omul se ridică-n Dumnezeu;
„Bucură-Te, o, Regină a comorilor eterne,
Că aşterni pentru odihnă celor care n-au ce-aşterne!
„Bucură-te, nearată Ţarină pe faţa humii!
Că din Tine, Plin de haruri, răsări-va Spicul lumii!
„Bucură-Te, Mama lumii de toţi binecuvîntată,
Că flămînzilor dai pîinea ce nu scade niciodată!
„Bucură-Te, Carte-n care Dumnezeu a scris CUVÎNTUL
Care scri-va-n Cartea Vieţii robii de pe tot pămîntul!
„Bucură-Te, că prin Tine, Dumnezeu a vrut anume
Să se nască Împăratul împăraţilor din lume!"

Pe cînd însă Împăr ıţii au palate aurite,
Împăratul omeniri. se năştea-ntr-un ţarc de vite;

Pe cînd însă Împăraţii au palate aurite,
Împăratul omenirii se năştea-ntr-un ţarc de vite; *(pagina 66)*

Prunc în scutece sărace, cu săracii prunci la fel,
L-au găsit pe El păstorii, cei dintîi crezînd în El,
Şi-naintea frunţii Nalte, care-avea să poarte spinii,
Cei dintîi îngenunchiat-au mieii, boii şi asinii. Luc.2,7—20

Din cîmpii, trimişi de Îngeri ce veneau cîntînd de sus,
Au intrat atunci ciobanii să se-nchine lui Iisus,
Şi-n genunchi, — cu-ale lor daruri, — cei trei Magi căzură-n urmă,
Ca să-nchipuiască astfel toată-a omenirii turmă,
Iar cînd se-nchinau Acelui care-acum venea-ntre plîngeri,
Auzeau cum cîntă-n slavă corul miilor de Îngeri... Mat.2,9—11
Luc.2,9—14,16.

Mieii, boii şi asinii erau, astfel, însăşi firea;
În ciobani, îngenunchiată, era toată omenirea,
Iar în Magi era ştiinţa sau întreaga-nţelepciune
Ce venea, cu umilinţă, lui Iisus a se supune.
Şi erau ei; însăşi pîrga păgînismului în floare,
Ce-Împăratului din Ceruri sta să-I cadă la picioare,
Încît, ieslea-n care naşte prunc mai alb ca albul spumii,
Fără purpură, — devine Tron Împărăţiei lumii!

În clipitele Preasfinte cînd se naşte Domnul Vieţii
Cel pe Care, de milenii, L-au fost crăinicit Profeţii,
Omenirea, somn ca plumbul doarme-adînc, pe cele rele,
Din păcate-avîndu-şi patul şi-nvelindu-se cu ele,
Pe cînd Cerurile toate sînt sub Naltă sărbătoare.
Că Lumina-n întuneric coborît-a, lumii Soare! Luc.2,13—14
Împăraţilor din lume astfel le venea-Împăratul Isa.60 3;
Carea-avea să-i mîntuiască, ridicîndu-le păcatul. Mic.5 1—3;
Celor urgisiţi în temniţi, să le fie soare-n prag; Apoc.2 27
Istoviţilor, — odihnă; slăbănogilor, — toiag. Isa.11,4;40,11,42,7
Oază celor ce-n pustiuri nu mai află nici o urmă, Ez.34,22—25,31
Şi păşune săţioasă oilor din a Lui turmă.

Rătăciţilor pe mare, să le fie Far spre larg;
Celor fără de catarguri la corabie, — Catarg;
Stîncă celor în vîltoare: Reazim celor buni şi blînzi;
Însetaţilor, — Fîntînă; Pîine-n veci celor flămînzi,
Deznădejdea s-o mîngîie; lacrimile să usuce; Isa.61,1—3
Cînd ştia că, pentru toate, răstignit va fi pe Cruce! Dan.9,26

Astfel, cînd veni din Ceruri mila Lui fără măsură,
Pe pămînt născu-n potriva-I cea mai ne-mpăcată ură,

Ură ce n-avea să ierte Mila mai presus de fire,
Ci mereu va crește-n inimi pîn-la crunta răstignire.
Vreme-n care El, — Izvorul adevărului mereu,
Va aduce oi să pască luncile lui Dumnezeu. In.21,15—17

Deci, aflînd Irod cu spaimă cine s-a născut atunci,
Dă porunci să se ucidă într-o noapte mii de prunci,
(Cînd nebune de durere, în întregul Bethleem,
Tot atîtea mii de mame, despletite, plîng și gem).
Împlinindu-se Scriptura Ieremiei, Proorocul
Cel ce vede și aude peste veacuri în tot locul: Mat.2,16—18

„Glas plîngînd s-aude-n Rama, — zice el pe cînd ascultă,
Plîngere și tînguire hohotește multă, multă;
E Rahila care-și plînge fiii săi, — cu suflet frînt,
Nevroind să se mîngîie, pentru că ei nu mai sînt!..." Ier.31,15,16

Dar prin crunta-i făr-delege, cade și Irod în cursă,
Căci în Bethleem stînd însuși un copil al său la nursă,
Și cum glăsuia porunca: „nici un prunc să scape viu!",
Între cei uciși acolo, cade și propriul său fiu!
Socotea Irod că, astfel, o să moară și Coconul
Cel născut în strălucire și temut să nu-i ia Tronul...

Cerul însă nimicește plănuirea cea nebună,
Căci Iisus avea să poarte nu pe-a lui Irod Cunună
Ci de spini va fi cununa urilor celor mai crunte
Ce pe fruntea Lui va pune ca nicicînd pe-o altă frunte,
Spini ce-n raze s-or preface, — nimeni să nu le mai scoată
De pe fruntea Lui cea Naltă, în eternitatea toată!

Și-astfel Sfîntul prunc cu Mama-I și cu Iosif, — duși de Îngeri,
Spre Egipt pornesc departe de ale Rahilei plîngeri,
Și-acolo rămîn ei tainic în mulțimea de norod,
Pînă ce din a lui viață săvîrșitu-s-a Irod.
Fiind iar după cuvîntul glăsuit de Dumnezeu
Prin Profetu-I „Din Egipet voi chema pe Fiul Meu!", Mat.2,12—15
Fiindcă Iosif, tot prin glasul unui Înger îmbiet, Os.11,1
A plecat în Galileia și-a stătut în Nazaret,
Ca să se-mplinească iarăși ceea ce Profeții-au spus,
Că: „Nazarinean, în lume, se va zice lui Iisus!" Mat:2,23
Și nu făr-adînci în lume tîlcuiri fără pereche,
Căci „sfințenie" înseamnă *Nazaret* în limbă veche.

Deci, aflînd Irod cu spaimă cine s-a născut atunci,
Dă porunci să se ucidă într-o noapte mii de prunci, *(pagina 69)*

Şi-astfel Sfîntul prunc cu Mama-I şi cu Iosif, — duşi de Îngeri,
Spre Egipt pornesc departe de ale Rahilei plîngeri, *(pagina 69)*

Dar Irod pentru cruzimea-i — Cronicile precum scriu,
Începu să putrezească, ros fiind de viermi de viu.
Bubele-i cuprind tot trupul... El, de viermi vrea să le spele,
Dar zadarnică-i e truda: viermii colcăie prin ele...
Împrejuru-i pute groaznic, miasme răspîndindu-i trupul
Întru care viermii-aleargă ca albinele-n tot stupul!

Curg puroaiele de-a valma din făptura lui puhavă,
Cum din mici vulcani ar curge o ucigătoare lavă.
Însăşi bubele sînt clocot: dînd puroiul, una trece,
Dar în locul fiecărei care trece, răsar zece...
De durere, limba-n gură ca turbaţi i-o muşcă dinţii,
Pîn-ce cruntă nebunie stinsu-i-a lumina minţii.

Zilele-i trăite-n urmă sînt o noapte ne-ntreruptă,
În al cărei curs tiranul cu ucişii lui se luptă,
Căci acei ucişi, în juru-i, vin mereu în tristă noapte
Şi pornesc în cor să-i strige mai întîi în stinse şoapte,
După care, uraganic, mii de glasuri uriaşe
Sparg auzu-i pînă moare: „Ucigaşe! Ucigaşe!..."

IISUS ÎN NAZARET

Sfîntul Prunc e-acum vlăstarul care creşte Nalt şi Drept,
Cu văpăi din veci aprinse în Dumnezeiescu-I piept...
Nazaretul nu-L cunoaşte... Lîngă Iosif, meşter — pui,
E-un copil tăcut cum nu e nici un alt la vîrsta Lui.
Cînd la El, Nazarinenii, după truda-I căutînd,
Socotesc că n-au în faţă decît un copil de rînd.
Neputînd gîndii iudeii că nevrîsnicul dulgher, In.5,*30*; 6,*3*,*8*;
Coborîse să-mplinească vrerea Tatălui din Cer. 6 *33*; 4,*34*
Marc.6,*3—4*

Aci, Fiul e, sub trudă, crin mereu scăldat în rouă:
Binecuvîntare muncii dă cu mîinile-amîndouă.
Tesla Lui mereu ciopleşte... osteneală e din plin...
Orice lemn I-se supune: cedru, baobab, măslin,
Şi-n tot ceea ce lucrează, El pătrunde tot mai Viu,
Cum şi-n Sufletele toate va pătrunde mai tîrziu...

Că-n Iisus se-ntruchipează cele fără de hotare
Ale veşniciei Sale, cu ceea ce margini are;
Om şi Dumnezeu, presară cu luceferi şi cu stele
Tot adîncul de-ntuneric care se găsea-ntre ele,
Luminîndu-le deci bezna ce le despărţea mereu;
Dumnezeu în trup cu omul, omu-n trup cu Dumnezeu. In.14,*9—10*

Doisprezece ani cît are, de neprihănită viaţă,
El e-n Templu cu-Învăţaţii care de la El învaţă!
Mai străluminaţi la minte decît El, nici unul nu-i
Şi pe toţi îi mărmureşte prea-străluminarea Lui...
Toţi se minunau de Dînsul, arătîndu-L: „Iată-L, iată-L!" Luc.2,*47*
Nici măcar gîndind vreunul că prin El grăieşte TATĂL. In.10,*30*;12,*49—50*
Maica Lui, care-L pierduse, — regăsindu-şi-L, îi zice, 14,*9—10*
Cînd fierbinţi, din gene ude, lacrămile stau să-i pice;

Doisprezece ani cînd are, de neprihănită viaţă,
El e-n Templu cu-Învăţaţii care de la El învaţă! *(pagina 73)*

„Fiule, de ce faci astfel? Mama ta şi tatăl, iată,
În mari griji, de două zile pretutindenea te cată!“ Luc.2,*48*
„ — Ce mă căutaţi? Au nu ştiţi, — a răspuns Cerescul Fiu,
Că se cuvenea-ntru cele ale Tatălui să fiu?...“. Luc.2,*49*

Prin aceste adînci cuvinte, nu grăia vrînd a petrece
Un copil ce-abia-mplinise ani de viaţă doisprezece,
Ci răspuns-a la-ntrebare către Iosif şi Maria,
Fiul Tatălui din Ceruri, logodit cu Veşnicia!
El spunea fără ocoluri, limpede fiind Cuvîntul,
Că, — numai unit cu Cerul, — se legase cu pămîntul! Zah.6,*13*

El venise ca, la Tatăl, pe toţi oamenii să-i suie,
Unde nu-i nici o tristeţe, nu-i nici plîns, nici moarte nu e!
Şi-ntre cărturari stînd astfel, — de şi numai un Om-pui,
El, prin cele cuvîntate, împlinea lucrarea Lui. In.4,*34*; 5,*30*; 12, *49*

Dar ai Săi nu pot pricepe ceea ce le-a spus Iisus,
Şi luînd lumina lumii dintre cărturari, s-au dus. Luc.2,*50*

HAR CERESC

Ani şi ani aveau să treacă dintru pămînteana-I viaţă,
Pîn-ce să se-arate lumii ca Dumnezeiească Faţă,
După cari, prea-sfîntul nume de Iisus, — *„Mîntuitor“*
Însemnînd în limbă veche, — să stea-n graiul tuturor,
Cum şi-n inimile toate drept comoară vrînd să-L poarte
Toţi cei ce, cu El pe buze, fericiţi mergeau la moarte,
Numai la auzul cărui, pomenit în caldă rugă,
Face spăimîntaţi de moarte, pe toţi demonii să fugă! Marc.1,*23—27* 5,*2—13*

Dar, — de cînd a stat în Templu, cu lumina Lui cea Vie
Şi-a uimit toţi cărturarii prin ce, copilandru, ştie.
Au prin ce ţinuturi paşii L-au purtat, cu flori şi rouă,
Pînă ce-a pornit în lume să-i aducă Legea Nouă?
Între ce-învăţaţi El stat-a, cu străluminate feţe
De la care Străluminatul mai avea ceva să-nveţe?...
Au, ce limbă îngerească ar putea să dea pe faţă
Taina care-ascunde lumii: cine, pe Iisus, învaţă?

De la cine-a stat să afle tot adîncul din Scriptură,
Cînd, Scripturile să-nveţe nu le-a spus Lui nici o gură;
Cînd pe lume n-a fost nimeni, drept învăţăcel să-L ţină,
De la care El — LUMINA — să primească vreo lumină? In.7,*15*

Taină e, — şi ea de veacuri, stă: lumina-n ea s-ascundă,
Însă, cine crede-n Domnul, poate, totuşi s-o pătrundă;
Necuprinsa-nvăţătură ce-o cuprinde-n El Dulgherul,
Nu vreun pămîntean I-a dat-o, ci I-a dat-o-n taină Cerul. In.7,*16*
Numai de la Ceruri, Harul, lui Iisus I-a fost venit,
Pentru că: Nemărginitul, vine din Nemărginit!

Care-ar fi oare tiparul, căutat cu dinadins,
Să cuprindă-n el, aevea, pe Iisus Cel necuprins?
Cine-a făurit tiparul? Unde-i făurarul?... Iată-L:
Tatăl, oglindit în Fiul, — Fiul, oglindind pe Tatăl.

Deci, cum El a stat în lume, dăruindu-i Lege Nouă,
Una singură-mplinită, spre-mplinire sta, din două:
„Ori Iisus să-i cadă lumii, în ţărîna pieritoare,
Ori, să-I cadă lumea-ntreagă, umilită la picioare;
Căci, venind El cum venit-a, — lumii-ntregi să-i fie spic,
Lumea trebuie să vadă: ori e totul, ori nimic..."

O, ce luminos văd chipul blîndului Mîntuitor,
Sub polei de lună plină, sus pe muntele Thabor... Luc.6,*12*;21,*37*
Stă pe-o piatră singuratec, gînditor cum numai El e...
Ochii Lui plini de lumină, cată mai presus de stele...
Buzele-I se mişcă-n şoapte... Luna-L bate drept în faţă...
Cîteodată parc-ascultă... Cine oare-I dă povaţă?...

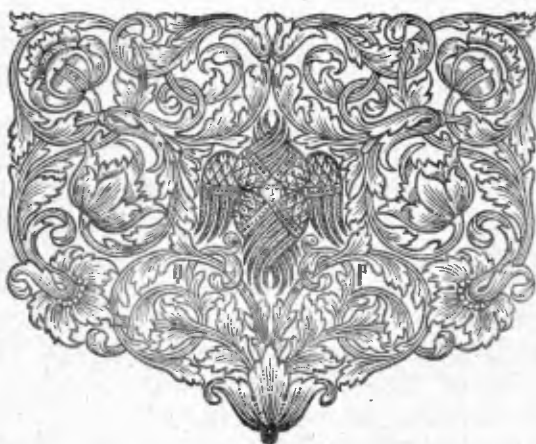
Cine-L ţine-atîtea ceasuri, în senine nopţi de-a rîndul? Luc.4,*42*
De ce stă mereu pe gînduri? Unde-I tot aleargă gîndul?
Ce cuvinte-I vin într-una? Din ce gură Demiurgă
Vor veni cu-adîncă taină, în auzul Lui să curgă,
De le-ascultă cu-ncordare, covîrşit sub Cer şi lună,
Cel ce-n lume, - pentru lume, — va purta de spini Cunună?...

Iată-L în genunchi, Se roagă... Ce va fi cerînd anume?... Luc.5,*16*
Sufletul din El se frînge... Pentru El sau pentru lume?... Mat.14,*23*
Lacrimile-I curg zorite... Luna toarnă foc în ele,
Încît ploaie de jeratec parcă faţa stă să-I spele...

Către cine cată-ntr-una sus în Cer, cu gene ude?...
Nici clipind, — pe cine vede? Acultînd, — pe cine- aude?...
Ce dureri Îi smulg din gene lacrimile de jăratec?...
Ce-o căta-n singurătate Tristul lumii Singuratec?
Lumea doarme somn de piatră, cu de plumb închise pleoape,
Fără Dumnezeu în suflet, deşi El e-atît de-aproape...
Şi-n acest timp, între oameni, numai Unul OM întreg e,
Care plînge-n rugăciune pentru toţi şi stă de veghe...

Numai El se roagă tainic, pe cînd lumea-şi doarme somnul,
Pentru cele ce-ntre oameni L-a trimis anume Domnul; Mar.1,*35*
Numai El fiind în Sine din adîncu-I cer Cuvîntul,
Ca să lege-n veşnicie Cerurile cu pămîntul,
El ştiind că: nu-i grăunte care lumii-ar fi comoară,
Dacă bobul, mai-nainte, în pămînt nu stă să moară... In.12,*24*

Oare cîte nopţi, Trimisul se va fi rugat fierbinte?...
Cîte vor fi fost la număr toate veghile Lui sfinte,
Pînă ce-a pornit cu Harul Celui Care L-a trimis,
Sîngerînd, să smulgă lumea din al relelor abis?
Pe Thabor, în miez de noapte, va fi stat în cîte frîngeri, Mar.6,*46*
Cînd, trimişi din Cer, venit-a să-L slujească mii de Îngeri,
Cu înălţimea Crucii Sale, cerului să-i umple-naltul,
Cum în veşnicia toată n-a mai fost umplut-o altul!?

SEMĂNĂTORUL IESE ÎN CÎMP

O, şi iată că din turnul Veşniciei, ceasul bate,
Ca: Iisus Hristos să-şi lase marea Lui singurătate;
Uriaş, să părăsească Nazaretul şi Thaborul
Şi să iasă-n cîmp afară, — încărcat, — Semănătorul... Mat.13,*1–3*
Tarina era arată: Un Profet striga-n pustie: In,1,*2,3*
„Domnului gătiţi-I calea, — dreaptă faceţi-o să fie!... Luc.3,*4*
Isa.40,*3*

Cine-i cel ce-aşa cuvinte zice despre Domnul Vieţii?
Este solul despre care de demult au scris Profeţii:
„Iată, voi trimite vouă solul Meu cu tari cuvinte,
Calea Mea să pregătească Mergătorul-înainte!“ Mal.3,*1*

Şi Ioan Botezătorul, botezînd cu apă natul,
Spunea celor ce-n botezu-i îşi marturiseau păcatul:
„Adevăr spun vouă, oameni, cînd vă spun că-n urmă-mi vine
Cel ce,— plin de strălucire,— mai-nainte-I decît mine;
Căruia eu nu sînt vrednic să mă plec în a Lui, cale
Să-I dezleg măcar cureaua care leagă-a Lui sandale! Luc. 3,*16*

Cel ce e de sus din Ceruri, — Soare-n veci strălucitor,
Ne fiind pămînt întrînsul e deasupra tuturor!
El fiind din Cer Lumină din al veşniciei vad,
Trebuie ca-n legea firii El să crească, eu să scad!“ In.3,*30–31*

Cum cînd soarele răsare-n măreţia lui pe cer,
De la stea pîn-la luceafăr, toate sub lumina-i pier;
Că-ntru tot cu-asemănare de luceafăr dimineţii
Stă Ioan pînă răsare Domnul lumii, Domnul Vieţii,
Şi —„Înainte-Mergătorul“ într-atît avea să scadă
Pînă ce-ntr-o noapte capul de pe umeri-i să cadă,
Dus să fie Salomeii pe tipsie de argint,
La ospăţu-n care oameni rid şi cîntă, beau şi mint!... Mat.14, *8–11*

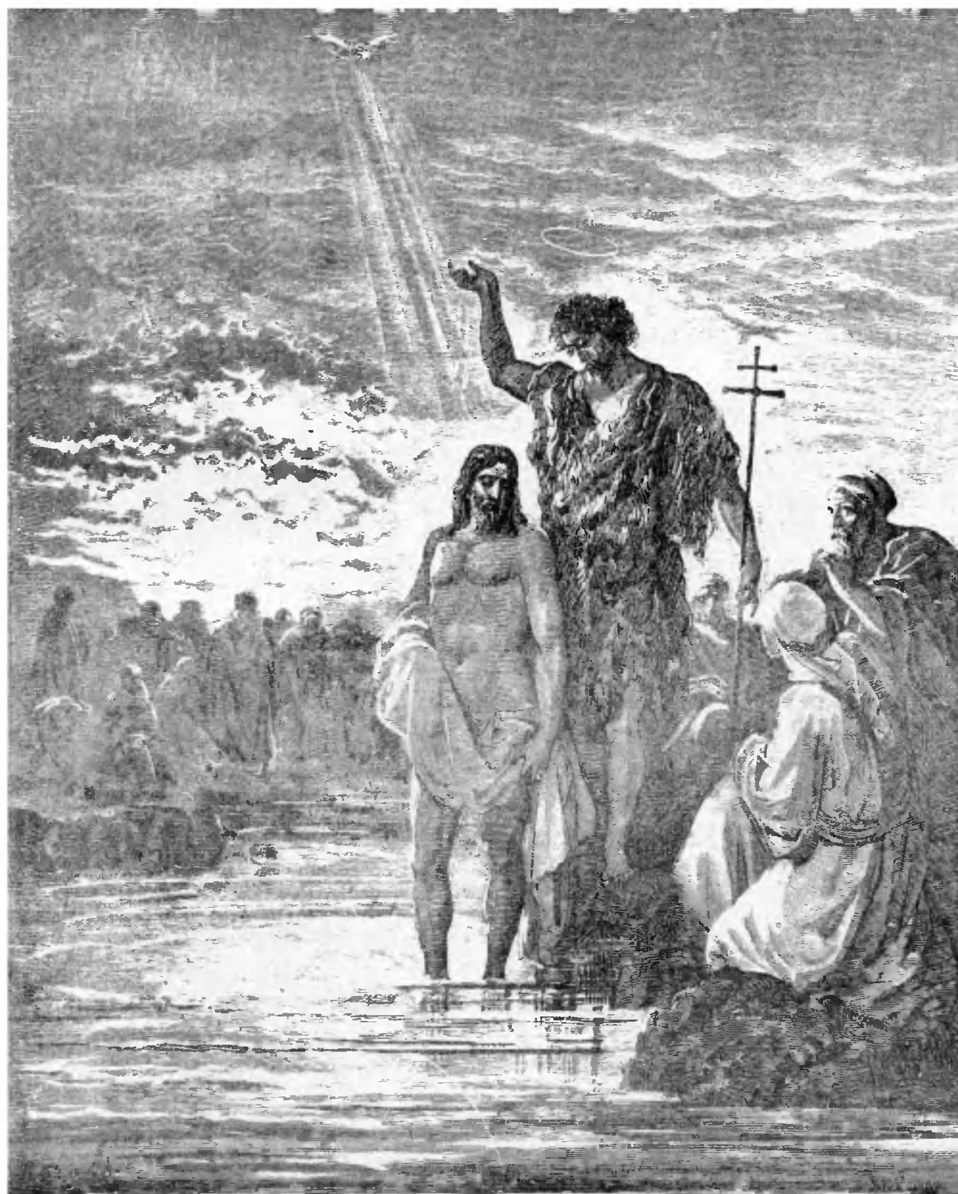
Ţarina era arată: Un Profet striga-n pustie:
„Domnului gătiţi-i calea, dreaptă faceţi-o să fie!... *(pagina 78)*

„Eu v-am botezat cu apa pocăinţei pe pămînt,
El v-aduce mîntuirea, botezînd cu Duhul Sfînt!
Pocăiţi-vă, că, iată, Cel ce vine-n Duh cuprins,
Va alege-n jitniţi grîul, — plevii dîndu-i foc nestins... Luc.3,*17*
Pomilor, la rădăcină stă secure grea acum:
Cei ce nu fac roadă bună, s-or tăia, s-ajungă scrum! Luc.3,*9*
Orice vale să se- nalţe pe cîmpiile uscate;
Orice deal şi orice munte, fie Domnului plecate!
Coastele să se preschimbe în cîmpii cu flori pe ele,
Si strîmtorile prefacă-şi adîncimile-n vîlcele!"
(Adică să se preschimbe toţi cei răi, în fire blîndă,
Nu să stea ca nişte fiare unii altora la pîndă...). Isa.40,*4,5*

Astfel glăsuia-n pustie, cel ce nu vroia să guste
Intru zilnica lui hrană decît miere cu lăcuste! Mat.3,*4*
Lev.11,*22*

Si-n acele zile, iată, că, precum veneau iudeii, Mat.3,*13*
La Ioan veni şi Unsul din ţinutul Galileii, Mal.3,*1*
Si- Iordan primind Botezul, pogorît-a peste El Marc.1,*9,11*
Duhul Sfînt să stea asupra-I, — ca de nea un porumbel.
Glas din Cer venind să zică: „Tu eşti Fiul Meu iubit; Luc.3,*22*
Intru Tine-Mîntuirea lumii-ntregi, — bine-am voit!" Isa.42,*1*
Ps.2,*7*

Şi-n Iordan primind botezul, pogorît-a preste El
Duhul Sfînt să stea asupra-I, — ca de nea un porumbel... *(pagina 80)*

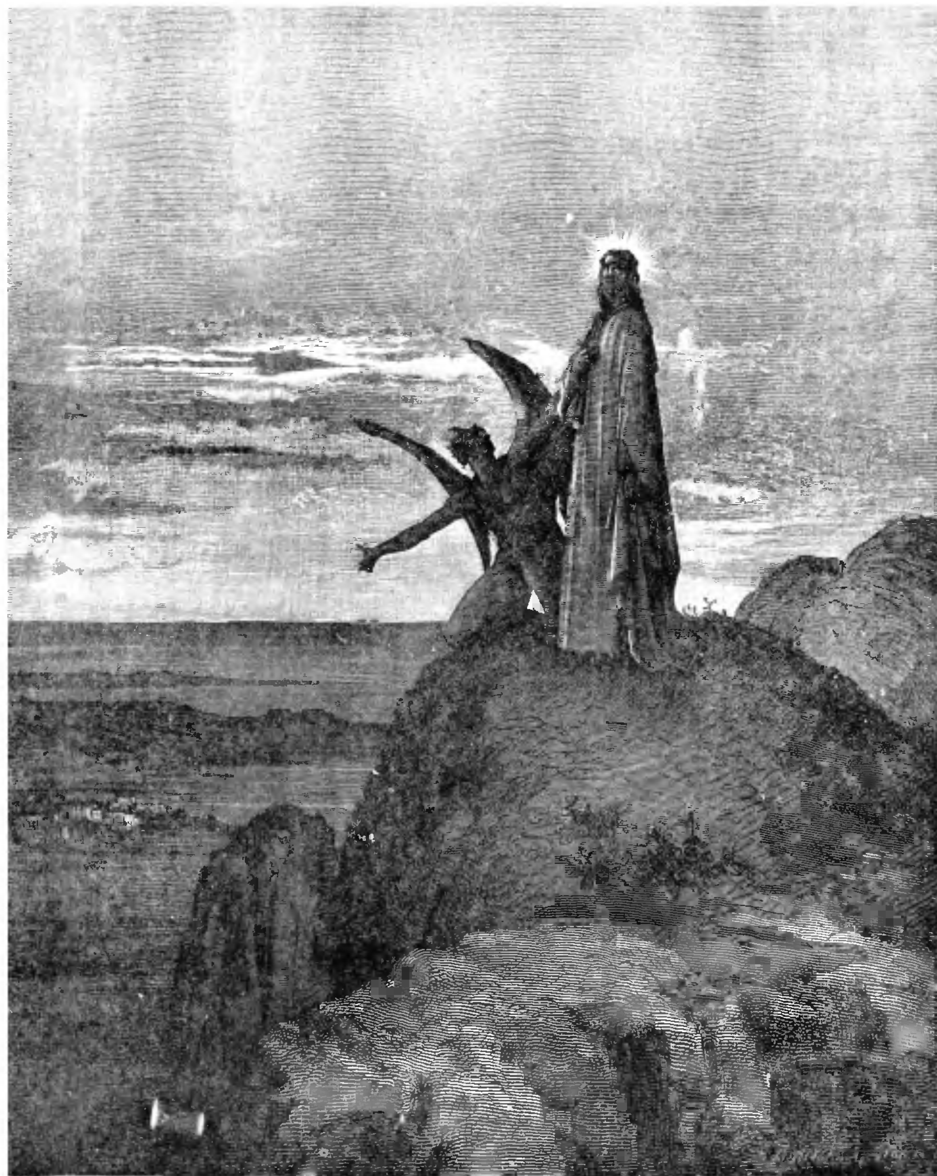
ISPITIREA DE PE CARANTANIA

Si-n pustiu purtîndu-L Duhul, — după cum Scriptura spune,
Stat-a patruzeci de zile să postească-n rugăciune;
Si fiind flămînd acolo, — urmărit de Cel Viclean,
În zadar, să-L ispitească de trei ori a vrut Satan Ez.8,3
Biruinţa ce-a avut-o cu Adam şi Eva-n Rai,
Fostul şarpe n-o mai are cu Iisus, prin al său grai...
El uita ca, dacă omul i-a căzut în laţ nu greu,
Cel ce chip de om luase, era însuşi Dumnezeu,
Şi capcana-n van întinde astfel diavolescul gînd,
Strecurînd viclean îndemnul, cînd Iisus era flămînd:
„Dacă tu eşti precum zis-ai, Fiul Celui Prea-înalt, iacă:
Zi acestor pietre albe, toate-n pîini să se prefacă!“ Mat.4,3

Dar Iisus răspuns-a-ndată: „Scris e-n Legea Mea Cerească:
Nu numai cu pîine-n lume poate omul să trăiască,
Ci, deasemenea el poate, mai din plin, cu tot Cuvîntul
Ce cu gura Lui i-L spune Tatăl-Dumnezeu Prea sfîntul!“ Mat.4,4
Deut.8,3

Ci Satan, ispită nouă lui Iisus aduce-n pripă,
Cînd îi zice aşezîndu-L sus pe-a Templului aripă:
„Dacă Dumnezeu Ţi-e Tatăl, iar Tu Fiul zici că-I eşti,
Scris e ca să te susţină mîini şi aripi Ingereşti;
Deci, sări jos, de pe-nălţimea Templului luîndu-Ţi zborul,
Fiind singur că, de piatră nu Ţi s-o izbi piciorul!“ Mat.4,5–6
Isa.43,2

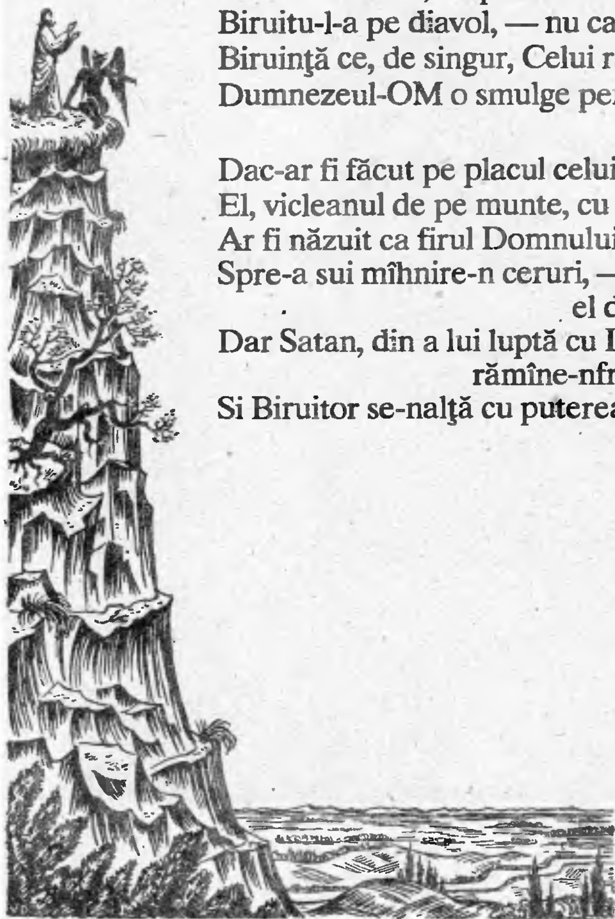
Dar Iisus îi dă răspunsul:„Scris e ţie, cuget rău, Ps.90,11–12
Să nu ispiteşti pe Insuşi Domnul Dumnezeul tău!“ Mat.4,7
Diavolul atunci îl duse pe-un pisc nalt de munte sur, Deut.6,16
Arătînd Lui ale lumii toate-împărăţii din jur:
Peste toate-acestea, iată, pot: stăpîn să te fac azi,
De-mi aduci închinăciune şi-naintea mea de cazi“. Mat.4,8–9

„Peste toate-acestea, iată, pot: stăpîn să te fac azi,
De-mi aduci închinăciune şi-naintea mea de cazi...!“ *(pagina 8*

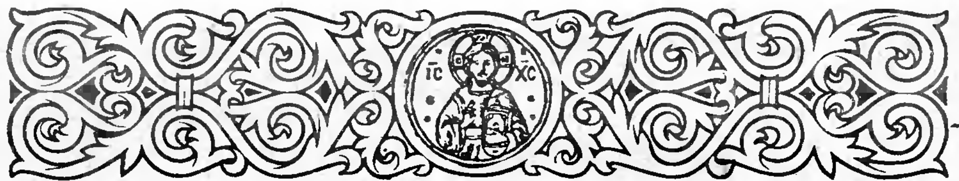
Piei din faţa Mea, satano, că scris este-n Legi Cereşti.
Doar Lui Dumnezeu te-nchină şi Lui singur să-i slujeşti!" Mat.4,*10*
A răspuns Iisus, — şi-ndată cel viclean, învins, s-a dus Deut.6,*13*
Si venit-a roi de Ingeri să slujească Lui Iisus...

Deci, Satan îl îmbiase cu ispite trei şi-anume:
Ca *flămînd*, cu *pîine* caldă; *fala* şi *comori* din lume;
Dar Iisus, prin ce răspunde celui rău la toate-aceste,
Ii arată că El, Fiul, rob acestora nu este!...

De trei ori deci, răspunzîndu-i lui Satan, — ca OM — mereu
Biruitu-l-a pe diavol, — nu ca însuşi Dumnezeu,
Biruinţă ce, de singur, Celui rău, — în acest fel,
Dumnezeul-OM o smulge pentru noi, nu pentru El!

Dac-ar fi făcut pe placul celui cu viclean cuvînt,
El, vicleanul de pe munte, cu spre Cer mai mult avînt
Ar fi năzuit ca firul Domnului să fie rupt,
Spre-a sui mîhnire-n ceruri, — biruind
el dedesubt! II Sam.7,*12—14*
Dar Satan, din a lui luptă cu Iisus,
rămîne-nfrîntul Ps.2,*1—2*
Si Biruitor se-nalţă cu puterea Sa „Cuvîntul"!

PAŞI ÎN ŢARINĂ

El ştia că Insuşi Tatăl L-a trimis şi drept aceea, In.12,49
După postul din pustie, umblă-n toată Galileia; Isa.61,1
Propovăduind la oameni pîn-atunci ca nimeni altul,
El vesteşte-Împărăţia Tatălui Ceresc Prea-Naltul.

Numele Lui zboar-n lume; gură de la gură-L spune Mat.4,24
Că nu-i ceas în care Dînsul să nu facă vre-o minune: Mar. 1,28

Prin puterea mîinii Sale, prin tăria sfîntă-a vorbii,
Capătă-şi auzul surzii, îşi primesc vederea orbii;
De bolnavi atins, pe uliţi, înăuntrul Sinagogii, Luc.6,19
Şe tămăduiesc leproşii, cîrjile-şi azvîrl ologii;
Încep muţii să vorbească, cei smintiţi îşi intră-n minţi,
Si curg ploaie pretutindeni lacrimile lor fierbinţi. Mar.1,34;3,10
Isa.42,7,16

Împrejuru-I, tot mai mult creşte gloata, creşte hora,
Si-a Lui mîini de crin, întruna stau pe fruntea tuturora, Luc.4,40;5,12–1.
Mîini cum nimenea pe lume n-a avut şi nu mai are,
Mîini făcute să se-nalţe doar spre Binecuvîntare,
Doar spre-a coborî prin ele Milostenie din Cer
Peste cei ce-n suferinţă Mila Lui mereu o cer,

Mîini a căror mîngîioase degete El să le poarte
Peste ochii-nchişi ai celor care-i învia din moarte;
Mîini cu care, — spre umilinţă pildă-n veacuri grăitoare,
Să se plece-ntre Apostoli ca să-i spele pe picioare; In.13 4–16

Şfinte mîini ce-nfrigurate pururea să se-mpreune
În singurătatea adîncă spre aprinsă rugăciune;
Să-ntărească adevărul că-i va dăinui Cuvîntul
Dincolo de cît vor trece Cerurile şi pămîntul; Mt.24 35
Sau spre-a-nvedera acelor care-L vor sluji mereu
Sfintele porunci din Ceruri, date lor de Dumnezeu.

Prin puterea mîinii Sale, prin tăria sfîntă-a vorbii,
Capătă-şi auzul surzii, îşi primesc vederea orbii;
De bolnavi atins, pe uliţi, înăuntrul Sinagogii,
Se tămăduiesc leproşii, cîrjile-şi azvîrl ologii; *(pagina 85)*

Ochii Lui cei blînzi, asemeni, sînt adîncuri de genună
Ce de dincolo de lume au mereu ceva să spună.
Ochii Lui, — cînd răii-n propta-I orice-ar zice, orice-ar face,
Un Altar sînt totdeauna de neclătinată pace!
Sînt albaştri-n adîncime, cum e un adînc de mare,
Si din ei, în toată clipa, parcă soarele răsare!

Pururea izvor de raze, trişti sînt ochii lui Iisus
Ca luceferii de seară dup-al soarelui apus;
Mîngîioşi prin bunătatea ce răsfrîng din ei mereu;
Plini de-o milă ce nu-ncape decît numa-n Dumnezeu,
Ochi ce-nvăluiesc fierbinte, — cît îi sînt pe lume anii
Cu iubire fără margini: şi prieteni şi duşmanii,
Ochi Dumnezeieşti, de tainic, prin adînca Lui iubire,
Pot să vindece bolnavii doar c-o singură privire,
Si, deasemeni, să-mpietrească pîn-şi fiarele-n pustie,
Dac-ar fi să-I iasă-n cale şi-ar sta gata să-L sfîşie!

Dar întreaga Lui făptură, — ne mai dată omenirii,
Are haruri ce-L arată mai presus de legea firii,
Căci deasupra tuturora El se-nalţă la tot pasul,
Si ca nimenea pe lume are: părul, ochii, glasul...
Mă-nfior în clipa asta, cînd vorbesc de glasul Lui,
Şi, ca vierme, — despre glasu-I, lumii ce-aş putea să spui?
Orişice cuvînt aş spune, cît de mult din toate-ales,
Ce puţin mi-ar fi cuvîntul, ce sărac în înţeles!

Dac-aş scrie-n orice limbă, mi-ar fi scrisul fără har,
Ca şi cînd aşi vrea cuprinde soarele-ntr-un degetar.
Poate-n limbă îngerească vreun poet cu har, de sus,
Ar fi-n stare să vorbească despre glasul lui Iisus...

O, dar glasu-I sfînt şi dulce, picurat din sfînta-I gură,
In auzul meu îl toarnă paginile din Scriptură;
Ori de cîte ori aş soarbe vorbele ce spus-a Dînsul,
Glasu-I sfînt răsună-n mine şi pe loc mă-neacă plînsul;
Înapoi peste milenii sufletu-mi atunci s-avîntă,
Să se-mbete şi mai tare de grăirea Lui Preasfîntă!...

Intru-n gloatele robite de cuvintele Lui toate Mat.9,35—37;19,2
Si, ţinîndu-mă de urma-I, glasul-I sorb cu-acele gloate...
Glasul Domnului e cîntec, vrajă plină de mister,
Simfonie care-nalţă tot pămîntul pîn-la Cer,

Şi-ascultîndu-I-L cu sete, simt că-ntunecata-mi tină,
In lumină prefăcută, intră-n marea Lui Lumină...

Dar, cînd astfel îi e glasul ce L-a-nveşnicit Cuvîntul,
Trupul Lui e stîlp de raze legînd Cerul cu pămîntul!...
Păru-I, parcă din aramă şi-ar fi tors a lui fuioare,
Revărsîndu-se pe umeri în inele lucitoare,
Iar cînd merge-ntre Apostoli, o plutire-I pare mersul
Şi, pe-nalta, alba-I frunte parcă stă tot Universul!...

Nu L-a fost văzînd că rîde nimeni între muritori, In.11,*35,38*;
Dar plîngînd, cei Lui aproape l-au văzut de-atîtea ori... Luc.19,*41*
Astfel îi văd eu Icoana,— după El călcînd nisipul,
Şi-n asemeni strălucire, din Scripturi îi aflu Chipul...

Iată-L deci în Sinagogă cum începe-şi Preoţia,
Deschizînd Scriptura veche şi citind din Isaia:
„Duhul Domnului asupra-Mi a venit să stea din Cer,
Şi prin miru-I Insăşi Tatăl M-a sfinţit, fără să cer... Evr.5,*5,6*

El trimisu-M-a să predic celor ce de azi pe mîine
N-au pe masa lor săracă trebuita vieţii pîine;
Să mîngîi pe cei ce-n lume au pe inimă zdrobirea,
Robilor să dau de veste că le vine dezrobirea;
Orbilor să dau vedere; pretutindeni să desfac
Lanţurile celor care stau în temniţe şi zac,
Să vesteasc la oameni anul prea-milostivirii Sfinte, Isa.61,*1—3*
Cum şi ziua judecăţi Milostivului Părinte...“ 42,*1*;45,*5*
Şi-nchizînd apoi Scriptura, — Cel cu ochi ca-ai nimănui,
Zis-a celor ce-aveau ochii aţintiţi asupra Lui:
„Toate cele ce-auzit-aţi, — de Profet grăite-n viaţă,
Împlinite sînt acuma, în Fiinţa Mea de faţă!...“ Luc.4,*20,21*

Şi-auzind ei toate cele, lor citite din Scriptură,
Mulţi se minunau de harul ce curge din a Lui gură,
Aducîndu-I mărturie fiecare-n al său fel:
Unii stînd să se-ndoiască, alţii stînd să creadă-n El,
Dar El le-a grăit în urmă; Adevăr vouă vă spui,
Că nici un profet nu este primit bine-n ţara lui...“ Mar.6,*4*
Şi cum bine nu-L primise nici pe Dînsul Nazaretul,
A plecat în altă parte, cu tot harul Său Profetul...

Poposind în Capernaum, — fruntea Lui e Aurora
Care-atrage gloată multă împrejur să facă horă;
Vin bolnavi de pretutindeni şi, crezînd ei în Hristos,
Fiecare ins se-ntoarnă ca nicicînd mai sănătos. Mat.4,24; 18,16–17;
Mulţi sunt stăpîniţi de demoni, dar Iisus cătînd spre-acei 9,35; 14,14,35–36
Şi-nălţînd spre Ceruri glasul, scoate demonii din ei! 15,30–31
Iar aceştia, văzîndu-L cu pe frunte nimb mereu,
Îi strigau, recunoscîndu-L „Tu eşti Fiu Lui Dumnezeu!..."
Dar Iisus mustrînd pe demoni că-i spuneau acestea-n faţă,
Îi făcea să amuţească şi să piară ca o ceaţă! Mar.1,23–24

Astfel faima Lui se-ntinde...Se-mbulzesc spre El iudeii,
El cutreierînd de-a valma tot cuprinsul Galileii...
Propovăduind într-una, nu odată El a zis: In.5,36; 6,38; 8,12
„Dumnezeu din Cer mi-e Tatăl şi de Dînsul sînt trimis; II Cor.4,6
Ci Eu sînt Lumina lumii... Cine vine după Mine, II Pet.1,19
Nu umbla-va-n întuneric, ci-n lumina Vieţii vine!... Ps.118,105
Apoc. 2.28
Isa.49,6

Mulţi sunt stăpîniţi de demoni, dar Iisus cătînd spre-acei
Şi-nălţînd spre Ceruri glasul, scoate demonii din ei! (pagina89)

Astfel faima Lui se-ntinde...Se-mbulzesc spre El iudeii,
El cutreierînd de-a valma tot cuprinsul Galileii... *(pagina 89)*

ALEGEREA CELOR DOISPREZECE

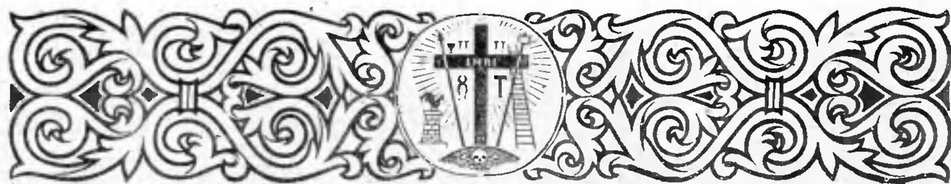
Şi, fiind pe-un ţărm de mare argintată-n apa ei,
A văzut Iisus pe fraţii Simon-Petru şi Andrei,
Suflete neprihănite amîndoi avînd, şi cari
Aruncau în mare mreaja, pentru că erau pescari,
Şi le-a zis Iisus cuvinte cum nu-s alte să le-asameni:
„Amin zic, veniţi cu Mine şi veţi fi pescari de oameni!..“ Mar.1,*17*
Iar ei auzind că Domnul le grăieşte-n acest fel,
Au lăsat ale lor mreje şi plecat-au după El.

De-acolo nu prea departe, ţinînd ţărmu-n sus mereu,
Fu văzuţi Ioan şi Iacob, dragi vlăstari lui Zevedeu,
Şi chemîndu-i tot asemeni după Sine-n sîrg Iisus,
Ei, lăsînd a lor unelte şi pe tatăl lor, s-au dus. Mar.1,*19*

Si venind în Capernaum, început-au din Scriptură,
Să primească — luminată — de la El învăţătură,
Iar a Lui învăţătură, îi strălumina mereu,
Că nu le-o dădea un dascăl, ci le-o da lor Dumnezeu. Mar.1,*21,22*

Nu tîrziu, suit în munte, Si-a ales Mîntuitorul,
Cîţi mai trebuiau la număr Ucenici, spre-a-I fi soborul:
Pe Levi al lui Alfeu, pe Tadeu şi pe Matei,
Toma, Simion, Canoneul, Filip şi Vartolomei, Mar. 2 *14*
Şi pe Iuda, o neghină întru grîul celor sfinţi,
Care L-a vîndut pe Domnul pentru treizeci de arginţi! Mar.3,*17—19*

Cu cei doisprezece-alături,— dar nu şi cu cel din urmă,
Sguduit-a lumea Fiul,— Un Păstor voind şi-o turmă, I Pet.5,*2*
Cu aceştia purces-a El să-mprăştie cuvîntul In.10,*14—16*
Care-avea să lumineze lumea de pe tot pămîntul,
Deşi El avea să moară,— bob de grîu în sînul humii,
Ca-nviind, în veci să fie săţioasă Pîinea lumii! In.6,*48,50,51*

CUVÎNTAREA DE PE MUNTE

Ci-ntr-o zi fiind pe-un munte cu norod mult după El,
S-a oprit „ Învăţătorul“ şi-a grăit în acest fel: Isa.57,*15*;66,*2*
„Fericiţi cei ce cu duhul sînt smeriţi şi cred fierbinte, Prov.16,*19*
Că a lor e-Împărăţia Cerurilor Mele Sfinte! Is. 61 *2—3*
Fericiţi acei ce-n lume plîng pe multele-i poteci, Apoc. 21 *4*
Că aceştia, prin Mine, mîngîia-se-vor în veci!
Fericiţi cei blînzi la suflet, cu pe buze blînd cuvîntul,
Că aceştia, la urmă, moşteni-vor tot pămîntul! Ps.36,*11*
Fericiţi cei ce-nsetează, flămînzind după dreptate,
Că, sătui din plin aceia fi-vor în eternitate! Isa.55,*1*; 65,*13,14*
Fericiţi cei plini de milă, că, prin milă ei nu pier,
Ci la mila lor,cu milă milui-se-vor de Cer. Ps.40,*1*
Cei cu inima curată, fericiţi vor fi mereu,
Că aceştia, în Ceruri, vor vedea pe Dumnezeu! Ps.14,*1—2*: 23,*2—4*
Fericiţi cei ce fac pace, că acelora — la vreme
Fiii Domnului — în lume ca şi-n Cer — au să se cheme! I Pet.3,*14*
Fericiţi toţi prigoniţii pentru că dreptate vor,
Căci Împărăţia Sfîntă, pururea va fi a lor!
Fericiţi voi căror alţii vă vor face grea ocară
Şi minţind, au să vă pună tot cuvîntul rău povară,
Prigonindu-vă cu ură, sub osînde să vă ţină,
Să vă facă viaţa-amară, numai din a Mea pricină! I Pet.4,*14*
Bucuraţi-vă cu toţii şi săltaţi de bucurie,
Că răsplata voastră-n Ceruri, multă foarte o să fie,
Fiindcă tot aşa prigoană şi ocară-n tari cuvinte Mat.5,*12*
Au avut şi Proorocii care fost-au mai-nainte“ II Cron.36,*16-17*
Şi grăind aşa mulţimii, Cel ce legea n-o s-o strice,
Întorcîndu-se cu faţa către ucenici, le zice;
„ Voi sînteţi lumina lumii, dar lumina cu-al ei foc
Nu s-aprinde ca să fie tăinuită sub obroc,
Ci se pune sus în sfeşnic,— sfeşnicul stînd sus pe masă,
Ca lumină să primească toţi acei ce sînt în casă...

Fericiţi cei blînzi la suflet, cu pe buze blînd cuvîntul,
Că aceştia, la urmă, moşteni-vor tot pămîntul! *(pagina 93)*

Astfel dar să lumineze şi lumina voastră toată,
Aşezînd-o voi deasupra în a oamenilor gloată, Mat.5,14–16;
Toţi să vadă ale voastre fapte bune, să tresalte, Prov.4,18;
Preamărind pe Tatăl vostru Cel din Cerurile Nalte. Filip.2,15

Să nu socotească vreunul, — după cele cîte zic,
Că venit-am să stric Legea sau Proorocii vreau să stric,
Ci ca să-mplinesc acestea,— adevăr fiind Cuvîntul
Că: atît cît va sta Cerul şi sub el va sta pămîntul,
Nici o iotă ca să treacă, nici o cirtă nu se poate
Pîn-ce spusele-Mi cuvinte n-au să se-mplinească toate! Mat.5,17,18

Dacă deci dreptatea voastră nu se va găsi mai bună
Decît cea pe care-n lume fariseii ştiu s-o pună,
Adevăr spun tuturora,— fiecare ca să ştie,
Că nu veţi intra niciunul în Eterna-Împărăţie! Mat.5,20

Auzit-aţi zisa veche,— zisă celor dinainte,
Că: „Ochiu pentru ochiu" cerut-au, cum şi:„dinte pentru dinte",
Iar Eu viu şi vă zic vouă; nu sta-n propta celui rău,
Ca să nu se-ncarce astfel de păcat sufletul tău;
Iar obrazul drept lovindu-ţi, — spre-ai grăi c-ai suflet nalt,
Tu întoarce-i cu blîndeţe şi obrazul celălalt! Plîn.Ier.3,30
Celui ce-a pornit cu tine judecata lui vrăjmaşă Mat.5,38,41
Pentru ca să-ţi ia vestmîntul, lasă-i lui a ta cămaşă! Prov.20,22; 24,29
Paşi o mie să mergi zilnic cerînd unul din vrăjmaşi,
Tu cu el te-arată darnic şi mergi două mii de paşi! Mat.5,41

Zis-au cei mai dinainte, cu nechibzuită gură:
Pe aproapele, iubeşte-l; la vrăjmaş să caţi cu ură, Lev,19,18
Ci eu zic: Iubiţi pe-acela ce stă ură să vă poarte; Deut.23,6
Binecuvîntaţi pe-acela ce vă blestemă de moatre.
Ajutaţi-vă vrăjmaşii şi rugaţi-vă fierbinte
Pentru cei ce cu prigoană vă ies pururi înainte,
Ca să fiţi voi totdeauna,— mai presus de cei ce pier,
Fiii Tatălui cel Veşnic ce sălăşluieşte-n Cer,
Că El face să răsară soarele din norii Săi,
Cu-a lui raze mîngîioase peste buni şi peste răi,
Şi trimite ploi la vreme, plin de milă-n veci Preasfîntul,
Peste drepţii şi nedrepţii care umplu tot pămîntul... Mat.5,44–45
Iov.25,3

Căci, iubind numai pe cei ce vă iubesc, au, ce răsplată
Se cuvine să dea vouă Milostivul lumii Tată?
Dacă numai fraţii voştri vă sînt dragi,— au, ce prisos
E-n iubirea-vă de oameni, spre-a fi vouă de folos?
Tatălui ducînd aceaste, — ce veţi cere de la El?
Au, păgînii-n a lor viaţă,nu se poartă tot la fel? Mat.5,*46—48*
Fiţi desăvîrşiţi deci şi voi,— cu iubire Eu vă cer!“ Lev.11,*44*
Cum desăvîrşit S-arată Tatăl vostrul Cel din Cer! Gen.17,*1*

Ce lumini de gînd pămîntul mai înalţă-atît de sus
Cît se-nalţă aci cuvîntul grăit astfel de Iisus?
Care pisc de munte oare e pe biata noastră tină
Mai stălucitor ca piscul vorbelor cu-a Lui lumină?
Ce adînc de-nţelepciune pe pămînt mai e-n măsură
Să se-alăture cu-adîncul Messianic din Scriptură?...
Sînt cuvinte-a căror taină îţi aduce-n gene plînsul
Şi te zguduie adîncul celor ce grăit-a Dînsul!

„Milostenie cînd faceţi, — în ascuns vă fie fapta: Mat.6,*1—4*
Să nu ştie niciodată stînga ta, ce face dreapta! Rom.12,*8*
Iar cînd vă rugaţi, nu spuneţi ca păgînii vorbe multe,
Crezînd ei că numai astfel vor sta Zeii să-i asculte... I Reg.18,*26,29*
Tatălui cînd faceţi rugă, voi nu fiţi cu ei la fel,
Că El ştie mai-nainte, ce veţi cere de la El;
Ci-n cămara voastră, tainic, voi rugaţi-vă fiebinte, II Reg.4,*33*
Tatălui din Cer-nălţîndu-I următoarele cuvinte:
„Tatăl nostru care-n Ceruri Eşti,
Sfinţească-se numele Tău Sfînt,
Vie-Împărăţia Ta din slăvi cereşti,
Fie voia Ta ş-al Tău cuvînt,
Precum în Cer, aşa şi pe pămînt!
Pîinea noastră cea spre viaţă dată,
Dă-ne-o nouă astăzi, dar Ceresc,
Şi greşelile Tu iartă-ni-le, Tată,
Precum iertăm şi noi în viaţa toată
Acelor care nouă ne greşesc!
Şi-n ispită, Doamne, nu ne duce,
Cît purtăm a vieţii noastre Cruce, Mat.6,*5—13*
Ci stînd nouă mila Ta liman, Luc.11,*2*
Isbăveşte-ne de cel viclean“! Ps.108,*21*
Iată astfel, rugăciunea largă, fără de măsură,
Care, pîn-a spus-o Fiul, n-a mai spus-o nici o gură,

Dar pe care după Dînsul, o vor spune-aşa precum e,
Pînă-n toată veşnicia, toate gurile din lume,
Pentru că, — aşa cum zis-a Cel mai Mare Grăitor,
Pîn-la urmă ne vom face toţi:„o turmă şi-Un Păstor“. In.10,*16*

„Cereţi de la Tatăl vostru,-zis-a El, cu ochii-n rouă,
Şi-atunci, cîte Lui veţi cere, toate vi-se vor da vouă.“
Căci vă-ntreb: care-ar fi omul dintre voi cu prunci la vatră,
Căruia, cerîndu-i pîine fiul său, el i-ar da piatră?
Sau acela, cărui fiul ce pe tatăl-său iubeşte,
Peşte tatălui cerîndu-i i-ar da şarpe-n loc de peşte?

Dacă deci voi, răi ca oameni, ştiţi să faceţi daruri bune
Fiului ce vă iubeşte şi-n sîrg vouă se supune,
Cu atît mai multă milă, Tatăl vostru cel din Cer
Va da numai cele bune, celor care I-le cer...

Aşadar, de la oameni cîte vreţi spre ajutor,
Cîte cereţi să vă facă, faceţi-le şi voi lor,
C-adevăr, zic: strîmtă-i poarta şi e-ngustă calea-n faţă
Şi puţini sînt cei ce-o aflã, ca să meargă către Viaţă;
Dar e larg deschisă poarta şi e lată calea foarte Mat.7,*7,9—14*;
Care duce la pierzare, — şi pe ea merg mulţi la moarte! Lev. 19,*18*

Fugiţi pururi de profeţii mincinoşi ce vin la voi,
Lupi hrăpăreţi, dar într-una îmbrăcaţi în blăni de oi;
Pe cei răi ca să-i cunoaşteţi după fapte, — vă voi spune:
Nu-i pom bun cu poame rele, nici pom rău cu roade bune;
Că din mărăcini, — de-a lungul trecătoarei sale vieţi,
Nimeni nu culege struguri, nici smochine din scaieţi...
Drept aceea, după roade, nu veţi fi-nşelaţi de loc: Mat. 7,*15—19*;
Orice pom cu roade rele e tăiat şi pus pe foc! Deut. 13,*3,4*;
Ier.11,*19*

Nu oricine care zice: „Doamne, Doamne“ — doar cuvinte,
Va intra-n Împărăţia Cerurilor Mele Sfinte,
Ci acel care va face voia Tatălui din Cer
Şi-mplini-va totdeauna toate cele cîte-i cer... Mat.7*21*

Cine dar stă să-mplinească Legea sfîntă şi adîncă,
Seamănă cu cel ce-nalţă casa lui pe tare stîncă:
Vine ploaia, vine valul, vine vîntu-n ea să bată,
Însă casa nu i-o surpă, că-i pe stîncă-ntemeiată! Mat 7,*24,25*

Cine dar stă să-mplinească Legea sfîntă şi adîncă,
Seamănă cu cel ce-nalţă casa lui pe tare stîncă:
Vine ploaia, vine valul, vine vîntu-n ea să bată,
Însă casa nu i-o surpă, că-i pe stîncă-ntemeiată! *(pagina 97)*

Cel ce Legea Mea din Ceruri s-o-mplinească nu e chip,
E nerodul care casa şi-o clădeşte pe nisip:
Bate vîntul, bate valul, — şi palatul sau bordeiul
I-se năruie-ntr-o clipă, că nisip i-a fost temeiul!... Mat. 7,*26,27*
(Deci, precum plinit-ai Legea: rău, ai rău; bine, ai bine,
Nu de casă fiind vorba, ci de sufletul din tine!)
Şi Iisus sfîrşind Cuvîntu-I cu adîncă-nvăţătură,
Cum nu mai grăise-n veacuri pîn-la Dînsul nici o gură,
Sta mulţimea-nmărmurită sus pe muntele silhui,
Parcă-n funie de aur atîrnînd de gura Lui...

Peste gloata ce sta mută pe-acel vîrf măreţ de munte,
Aur mult turna apusul, înfruntat de-o-naltă frunte,
Şi doi sori stau faţă-n faţă: unul mic, iar altul Mare,
Fiindcă unul stă s-apună, pe cînd Celălalt, răsare!

ÎN PARABOLE CUVÎNTUL

Fiecare zi trecută, tot mai mult norod adună
Împrejuru-I, Cel ce-n lume va purta de spini cunună,
Iar Cuvîntul, între oameni cum se-nalţă ca nicicînd,
Tuturora le grăieşte, în parabole zicînd: Ps. 48,*1—4*;77,*2*

„A ieşit Semănătorul şi-nceputa semănatul
Pe cît ţarina lui toată se-ntindea de-a lung şi latul...
Semînînd el pretutindeni al seminţelor sudum,
Unele, de vînt luate, îi căzură lîngă drum,
Dar acestea nu rodit-au, că din zbor s-au fost lăsat
Păsările din văzduhuri şi pe toate le-au mîncat... Mat.13,*4*

Altele-au căzut de asemeni pe pămînt pietros şi iată,
Fără strat adînc sub ele, au fost răsărit îndată,
Dar cînd soarele dogoarea peste ele şi-a lăsat,
Neadînci în rădăcină, — arşiţa le-a fost uscat... Mat.13,*5,6*

Altele-ntre spini căzuta-au dar crescînd năvalnic spinii,
Le-au înăbuşit pe toate, luînd roadele luminii... Mat.13,*7*
Altele-n sfîrşit găsiră pămînt bun, curat şi gras,
Unde-adîncă rădăcină şi-au înfipt şi-au fost rămas,
Iar acestea rod dădură, — şi mai mare şi mai mic,
Ici, o sută, şaizeci colo, dincolo treizeci în spic... ! Mat.13,*8*

Ici, o sută, şaizeci colo, dincolo treizeci în spic... ! Mat.13,8
Şi-a-ncheiat Iisus cuvîntu-I într-un chip de tot străvechi:
„Să audă cine are pentru auzit urechi!“ Mat.13,9
Mai apoi, după ce Domnul s-a fost despărţit de gloată,
Pilda le-a fost lămurit-o ucenicilor stînd roată:

„Cînd Cuvîntul-Împărăţiei trimis lumii, nouă Lege,
Cineva care-l aude şi nu-l poate înţelege,
Vine cel viclean în taină şi-i răpeşte ne-ncetat
Tot ce-n inima-i Cuvîntul cu iubire-a semănat...
Deci, aceasta, — lesne foarte înţelege-veţi acum,
E sămînţa semănată, dar căzută lîngă drum. Mar.4,15

Cea de-a doua, care cade pe pămîntul cel pietros,
Este; cel care cuvîntul îl primeşte bucuros,
Însă neavînd în sine adîncită rădăcină,
Pînă la un timp el soarbe a Cuvîntului lumină,
Dar la-ntîia strîmtorare sau prigoană ce-l loveşte
Pentru c-a primit Cuvîntul, — el îndată se sminteşte... Mar.4,16,17
Cea-ntre spini care căzut-a, — după cum a dus-o vîntul,
Este: omul care-aude cînd i s-a grăit Cuvîntul,
Dar a lumii griji şi setea de comori ce nu-i dau pace,
Îi înăbuşe Cuvîntul şi neroditor îl face!... Mar.4,18—19
Iar sămînţa semănată în pămîntul gras şi bun,
Este: omul care-aude tot Cuvîntul ce i-l spun,
Care-i înţelege-ndată tot adîncul, tot înaltul,
Şi dă rod, o sută unul, şaizeci sau chiar treizeci altul...“ Mar.4,20

Stau uimiţi toţi ucenicii de adînca-Înţelepciune,
Iar Iisus — Semănătorul — înc-o pildă le mai spune:

„Sfînta Cerurilor Nalte necuprinsă-Împărăţie,
Zice Domnul în soboru-I însetat de veşnicie,
Este-asemenea întocmai omului ce-n primăvară,
Grîu ales el semănat-a, ca tot astfel să-i răsară,
Dar vrăjmaşul veni noaptea, şi cu poala prinsă-n brîu, Mat.13,24,25
I-a fost semănat neghină printre semănatul grîu...

Crescînd paiul dup-aceia şi-avînd rod cu boaba plină,
Slugile văzu că grîul potopit e de neghină...
Şi stăpînului în grabă au venit în cor să-i spună:
„Doamne în ţarina ta toată n-ai pus tu sămînţă bună?

Suntem în nedumerire, taina neputînd pătrunde,
Cum a răsărit neghina? A venit în grîu, de unde?... “ Mat.13,.o,27
El răspuns-a: „Un vrăjmaş doar a făcut acastă treabă!“
— „Vrei, Stăpîne, să ne ducem să plivim neghina-n grabă?“
— „Nu! Rosti atunci stăpînul, slugilor să strîngă frîul,
Ca să nu smulgeţi, odată cu neghina rea şi grîul;
Ci lăsaţi să crească valma amîndorora păişul,
Grîului ca şi neghinei, pînă vine secerişul,
Copt, ştiind că-i pe tot paiul bobul grîului în spice,
Cînd, supuşi secerătorii-mi voi trimite şi le-oi zice:
Să-mi pliviţi întîi neghina, snopi s-o faceţi la un loc,
Pentru ca legată astfel, toată s-o arunc în foc;
Iară grîul ce rămîne, — lamură cu spic de aur,
Să mi-l strîngeţi, ca să-l aibă a mea jitniţă, tezaur!...“ Mat.13,28,30;
Zis-au apoi Ucenicii însetaţi de Legea Nouă:
„Doamne, pilda cu neghina lămureşte-n-o şi nouă!“

Şi Iisus, luînd cuvîntul, început-a să le spună:
„Fiul Omului e-Acel ce seamănă sămînţa bună,
Ţarina, e lumea însăşi cîtă-i toată pe pămînt,
Iar sămînţa cea aleasă, — fiii-Împărăţiei sînt... Mat.13,37,38
Şi-a adăugat, — cu ochii mîngîind soborul Său:
Ci neghină laolată, — sînt toţi fiii celui Rău... Mat.13,39

Cel ce-a semănat neghină pe furiş, în chip viclean,
Vrînd să nimicească grîul, — altul nu-i decît Satan!
Secerişul care vine după vrerea Sfintei Legi,
Lanurile cînd s-or coace, — e sfîrşitul lumii-ntregi,
Iar secerătorii harnici cari vor secera nu greu,
Fi-vor cei care se cheamă Îngerii lui Dumnezeu!... Mat.13,40
Aşa dară, la sfârşitul veacului ce va să vină,
Arsă-n foc va fi să fie tot ce-n grîu va fi neghină!
Fiul Cerului, prin Îngeri, dintre oameni va culege
Pe toţi cei ce-n turma lumii vieţuiesc în făr-delege
Si-i va arunca-n văpaia focului, dintre cei sfinţi,
Unde plîngerea se-ngînă cu scrîşnirile de dinţi Apoc.14,15,19,20,20,10
Pe cînd întru Împărăţia Tatălui, unde s-or duce,
Drepţii străluci-vor veşnic precum soarele străluce!“

Şi-a-ncheiat Mîntuitorul cu ochi trişti şi geană udă!:
„Cei ce de-auzit ureche mai au încă, — să audă!...“ Mat.13,41—43

El la Ucenici aceasta le-a grăit, vrînd să înţeleagă Ps. 78 *2*;
Pildele-I mărgăritare, nu doar ei, ci lumea-ntreagă, 48 *1—4*
Că El pentru lumea toată, sus pe Cruce avea să moară,
Dîndu-Se comoară lumii, — vrîndu-şi lumea Lui comoară.

FIUL RISIPITOR

Cel care-a iubit ca nimeni şi-a fost Jertfa tuturor,
A grăit apoi şi „Pilda fiului risipitor“:

Un bătrîn avea-comoară doi feciori în chip voinic,
Şi-ntr-o zi, către al său tată glăsuit-a cel mai mic:
„Tată, să-mi dai din avere partea ce mi-se cuvine,
Să mă duc unde voi crede că voi vieţui mai bine!“ Luc.15,*11,12*
Tatăl, nu fără durere, genele-ncărcînd cu rouă,
Celor doi feciori averea le-a făcut-o pe din două...
După nu prea mute zile, fiul cel mai mic anume
Strîns-a ce-avea drept a strînge, şi-a plecat în larga lume...

Într-o ţară depărtată, sub desfrîu simţind plăcere,
Şi-a fost risipit voinicul toată partea-i de avere,
Şi-ncepînd a duce lipsă, —viaţa-i devenind amară
Mai ales că se-abătuse secetă peste-acea ţară,
S-a fost dus risipitorul la un gospodar bogat
Şi, pentr-o simbrie mică, a intrat la el argat.

Bogătaşul l-a pus astfel să-i păzească, pe ogoare,
Turma porcilor cum încă nu păzise el sub soare... Luc.15,*13—15*
Foamea-l chinuia haină şi-ar fi vrut mînca la urmă
Pîn-şi roşcovele date hrană porcilor din turmă...
Şi-a grăit apoi în lacrimi lîngă porcii negrii-n coame:
„Pe cînd tatăl meu dă pîine la argaţi, eu mor de foame!...
Dar scula-mă-voi acuma, a mai zis cînd sta să-i pice
Lacrimile dintre gene, — şi la el mergînd, voi zice: Luc.15,*16—18*

Am păcătuit, o, tată, şi iertare viu să cer
Atît ţie, al meu tată, cît şi Tatălui din Cer...
Nu sînt vrednic a-mi mai zice fiul tău, — rău între răi,
Fă-mă însă ca pe unul dintre toţi argaţii tăi!...“ Luc.15,*19*

Şi gîndind acestea fiul ce-şi zicea el singur „rău“,
S-a sculat de lîngă turmă şi-a plecat la tatăl său....
Şi văzîndu-l pe el tatăl, depărtare ca de-o milă,
De feciorul lui simţit-a o neţărmurită milă,
Şi-alergînd la el, că iarăşi fiul său îi cată sînul,
Pe grumazul lui căzut-a şi l-a sărutat bătrînul;
I-a fost sărutat obrajii tatăl în iubirea-i naltă,
Împletindu-li-se astfel, lacrimile laolaltă... Luc.15,*20*

Şi-a purces a zice fiul, cînd bătrînu-l săruta:
„Oh, păcătuit-am tată, Cerului şi-n faţa ta...“
Însă robilor săi zis-a tatăl grabnice cuvinte:
„Daţi-i cea mai bună haină şi tot bună-ncălţăminte! Zah.3,3,4
Puneţi-i în al său deget inelar, de preţ inel;
Să-mi aduceţi şi tăiaţi-mi cel mai îngrăşat viţel,
Să ne ospătăm în cinstea-i, căci acest al meu drag fiu
Era mort şi-acuma iată-l: a-nviat şi este viu.
Pînă azi, pierdut el fost-a — a mai zis ca sugrumat,
Însă iată — fericire — că pierdutul s-a aflat!...“ Luc.15,*21—24*

Şi-au pornit ospăţul, veseli, ca-ntr-o mare sărbătoare,
Dar feciorul cel mai mare cînd s-a-ntors de la ogoare,
Şi-a aflat ce se petrece, — mîniat din cale-afară,
Zis-a tatălui cuvinte, — cu amărăciune rară:
„Eu slujesc de-atîta vreme: ar ogoarele şi lunca,
Şi ca robii totdeauna ţi-am fost ascultat porunca, Luc.15,*25,26*
Însă mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied,
Cu prietenii la masă veselindu-mă să şed,
Dar cînd a venit acesta din huzur şi din desfrîu,
Cel mai gras viţel tăiat-ai, şi vinaţul curge rîu!...“ Luc.15,*29,30*

„Fiule, — răspuns-a tatăl, — tu mereu cu mine eşti
Şi-ale mele-s ale tale: toate tu le-mpărtăşeşti.
Dar acum cînd al tău frate ni-s-a-ntors, — e drept să fie,
Între noi nemaigrăită şi aleasă bucurie, Luc.15,*31,32*
Pentru că mai micu-ţi frate mort era şi a-nviat, Ez.18,*21—23,27,28,32*
El pierdut a fost şi iată că pierdutul s-a aflat!“...

Astfel şi-a-ncheiat El pilda, — cînd „risipitorii fii“
Ca şi azi erau în lume şi sînt încă mii de mii!...
Tuturora le-a dat Tatăl partea de avere-anume,
Adică le-a dat lor *viaţa* ca s-o cheltuiască-n lume.

Şi-a purces a zice fiul, cînd bătrînu-l săruta:
„Oh, păcătuit-am tată, Cerului şi-n faţa ta..." *(pagina 103)*

Dintre toţi „risipitorii“ de avere sau de *viaţă*,
Iisus-Domnul, ca oglindă, ne aduce unu-n faţă,
Fiecare să se vadă pe el însuşi pîn-la urmă:
Prin desfrîu că n-are pîine lîngă-a porcilor lui turmă,
După care-avîndu-şi geana de stropi vii înrourată,
Să-şi aducă-aminte pîinea la argaţi de Tatăl dată...
Apoi singur să se scoale, adică să se ridice,
Să se-ntoarne către Tatăl-Ziditorul său-spre-a-I zice:
„Am păcătuit, o, Tată, Dumnezeul meu din Cer,
Şi căindu-mă de toate, viu iertarea Ta să cer!...“

Dacă la aşa cuvinte ce-a grăit „risipitorul“
Tatăl pămîntean, la pieptu-i şi-a primit cu drag feciorul,
Au cum n-ar primi şi Tatăl-Dumnezeu din Cer la fel
Pe acei fii ce-ntru căinţă s-ar întoarce către El?... Luc.15,*7—10*

Dacă-n inima ce moare înfloreşte-a milei floare,
Cum ar fi fără de milă Inima Nemuritoare? Ex.22,*25—27*
Au nu-n Inima Eternă s-a născut eterna milă? Ps.85,*15*
Mai întîi, ca ea să ardă şi-ntru inima de-argilă?... Ier.3,*12*
Ioel.2,*13*

Dacă pămînteanul tată pe-al său fiu „pierdut“ că vine
Îl zăreşte de departe îndreptîndu-se spre sine,
Cum nu l-ar vedea şi ochiul Celui care toate poate
Şi-a făcut El Însuşi ochiul vietăţilor lui toate?
Dacă ruga de iertare a feciorului „pierdut“
O aude pămînteanul cu urechia lui de lut,
Cum n-ar auzi-o oare şi urechea cea mai veche
A Aceluia din Ceruri ce-a dat lutului ureche? Ps.93,*9*

Şi dacă „risipitorul“, primind daruri pieritoare
De la pămînteanu-i tată, e un fericit sub soare,
Cum n-ar fi peste măsură fericit, cînd Cel din Cer
I-ar da,—lui cerînd iertare, daruri care nu mai pier?...

Între cele care seacă,— pămîntească avuţie,
Dacă fiul şi cu tatăl gustă vie bucurie,
Cîtă n-ar putea să guste-laolaltă să petreacă
Cel a Cărui visterie niciodată nu mai seacă!...

Către Cel din Ceruri Tată n-ar grăire nici un glas
Precum pe pămînt grăit-a de „viţelul cel mai gras“,

Fiindcă fraţii cari aşteaptă pe „risipitor“, sînt Îngeri,
Şi-al lor glas, a bucurie doar se-nalţă, nu a plîngeri! Luc.15,*1—7*
Ei, din Cerurile toate împrejuru-i îşi fac hora,
Bucuria fiind astfel bucuria tuturora.
Că dintre „risipitorii“, mîncători de nestemate,
Tatălui cerînd iertare, li-s-a mai întors un frate. Mat.25,*31—46*
Dar „risipitorii“ lumii ce la vreme nu se-ndrepată, Mar.13,*32*
Afle că-ntru vecinicie Tatăl lumii nu-i aşteaptă, Luc.21,*35*
Hotărît e ceas anume pîn-să fugă ei de turmă, Apoc.3,*3*
Să nu-i prindă tot cu turma Judecata cea din urmă! Fapt.17,*30,31*

Acea sfîntă Judecată poate-n orice ceas să vină,
Pentru unii cu-*ntuneric*, pentru alţii cu *lumină*;
Şi-atunci lacrima căinţei nu v-a mai lua-o-n seamă
Tatăl Ziditor a toate ce-n lumina Lui ne cheamă.... Dan.12,*2*, In.5*25,29*

Lacrima va fi tîrzie şi zadarnic fi-va plînsul
Celor ce tîrziu iertare cere-vor plîngînd la Dînsul: Luc.16,*20—31*
Cel care făcut-a ochiul, nu vedea-va geana udă,
Cel care-a făcut urechia, nu va sta să mai audă! Ez.8,*18*
Ier.11,*11*

MINUNILE, SCHIMBAREA LA FAŢĂ ŞI VESTIREA PATIMILOR

Astfel zguduind Cuvîntul lui Iisus pe toţi Iudeii
Cîţi venit-au să-l audă în cuprinsul Galileii,
După ce-i înmărmurise cu minuni văzute-n plin, In.2,*7—9*
După ce, la nunta-n Cana, prefăcuse apa-n vin; Mat.20,*30—34*
După ce, în faţa gloatei, prin pustiu, prin Sinagogi, In.9,*1—41*;5,*5—9*
Dădu orbilor vedere şi picioare la ologi;
Făcu muţii să vorbească, amuţind a gloatei trîmbă; Mar.7*32,35*
Îndreptă ca lumînarea oameni cu făptura strîmbă;
După ce la paralitici le dăduse sănătate, Luc.17,*12—19*
Pe leproşi tămăduise, vindecase mîini uscate; Mat.12;*10—13*
După ce-n pustiu pe munte, cu cinci pîini şi cu doi peşti, Mat.14*19—21*
Săturase mii de oameni, prin puteri dumenzeieşti;
După ce-a fost mers pé valuri, uluind pe-ai Săi într-una; Mar.6,*48—51*
După ce-a grăit spre vînturi şi-a fost potolit furtuna, Mar.4,*39—41*
Vîrfuind cu strălucire al minunilor Lui şir,
Înviind din morţi pe Lazăr şi pe fica lui Iair, In.11,*1—44*
•Căreia doar două vorbe zisu-i-a-n auzul lumii,
*Pentru ca ea să-nvieze cu ochi mari: „Thalita, cumi!“** Mar.5,*22,35—41*
După ce-a făcut acestea, — să-nţeleagă fiecine,
Fără ca să mai întrebe: cine e, de unde vine,
A luat Iisus cu sine trei „aleşi“ ce-avea-n sobor:
Petru şi Ioan şi Iacob, — spre-a da mărturia lor,
Şi suind cu ei pe-un munte neumblat, cu-nalte stînci,
Unde vieţuiau doar vulturi, în singurătăţi adînci,
Vrut-a Domnul să Se-arate lor ca Dumnezeu în viaţă,
Şi-n clipita următoare, iată, s-a schimbat la faţă: Luc.9,*28,29*
Devenit-a Sfînta-I faţă astfel de strălucitoare,
Că, orbiţi căzură dînşii, cum orbeşti privind în soare,

---

* Copilă, scoală-te!

După ce-a fost mers pe valuri, uluind pe-ai Săi într-una; *(pagina 107)*

După ce-a grăit spre vînturi şi-a fost potolit furtuna, *(pagina 107)*

Vîrfuind cu strălucire al minunilor Lui şir,
Înviind din morţi pe Lazăr şi pe fica lui Iair, *(pagina 107)*

Căreia doar două vorbe zisu-i-a-n auzul lumii,
Pentru ca ea să-nvieze cu ochi mari: „Thalita, cumi!“ *(pagina 107)*

Vrut-a Domnul să Se-arate lor ca Dumnezeu în viaţă,
Şi-n clipita următoare, iată, s-a schimbat la faţă:
Devenit-a Sfînta-I faţă astfel de strălucitoare,
Că, orbiţi căzură dînşii, cum orbeşti privind în soare, *(pagina 107)*

Iar vestmintele pe Dînsul parcă-ntruchipau toţi crinii
Ce-nfloreau în toată clipa din zăpezile luminii,
Ca s-arate că tot omul, înviind în veşnicie,
Îndumnezeit ca Dînsul, fi-va-n tot lumină vie! Luc.9,*29*

Şi Iisus în acea clipă sub străluminoasa-I haină,
Sta cu Moise şi Ilie tăinuind Cerească taină... Luc. 9 *30*
Atunci zis-a Petru: „Doamne, dacă-Ţi place această pace,
Trei colibe tăinuite şi vecine-aici aş face
Să le vadă din adîncuri numai soarele şi luna,
Una Domnul, una Moise şi pentru Ilie una..." Lu.9,*33*

Pe cînd Petre vorbea încă despre-a lui colibe trei,
Luminos, un nor deodată pune umbra-i peste ei
Şi din nor un glas vorbeşte: „El e Fiul Meu iubit;
Pe El pururi ascultaţi-L, că-ntru El bine-am voit"! Luc.9,*34,35*

Auzind deci Ucenicii cum din nor venea Cuvînt,
Foarte-spăimîntaţi căzură toţi cu faţa la pămînt;
Iar Iisus, venind la dînşii, din căderea lor îi cheamă:
„Ridicaţi-vă-n lumină şi să nu vă fie teamă!" Mat.17,*6,7*

Atunci cei atinşi de Domnul, ridicîndu-şi ochii-n sus,
N-au mai fost văzut pe nimeni decît numai pe Iisus,
Şi, pe cînd din naltul munte coborau spre cei de jos,
Gurii celor trei lăcătă, poruncit-a lor Hristos:
„Nimănuia să nu spuneţi ce-aţi văzut, aleşi de sorţi,
Pîn-ce Fiul în lumină nu se va scula din morţi!" Mat.17,*9*

Şi Iisus atunci le spune că-n puţină vreme foarte,
Prinsul oamenilor fi-va, răstignindu-Se spre moarte,
După ce va sta-n batjocuri, palme tari căzînd pe El,
Şi scuipîndu-I sfînta faţă gloatele lui Israel...
Dar a treia zi, Mormîntu-I va rămîne gol, pustiu,
Că El va-nvia din moarte, cum Scripturile o scriu;
Şi se va sui la Ceruri, lîngă Tatăl Lui anume, Mar.*8,31*;10,*33,34*
Unde-a stat mai înainte de-a fi fost această lume... Luc.9,*22*

Pentru pămînteni, ca martori ai Schimbării Lui la faţă.
El chemase trei apostoli dintru pămînteasca viaţă,
Care aveau să spună lumii, prin cuvîntul lor cel greu,
Că văzut-au, în lumina-I, pe Iisus ca Dumnezeu!

Dar din Ceruri, El chemase, pentru apostoli din vecie,
Alţi doi Martori de lumină: erau Moise şi Ilie.
Adică, — spre-a se cunoaşte Dumnezeu şi Om cuvîntul,
Stau cinci martori faţă-n faţă, fiind: Cerul şi pămîntul.
Cei din Cer voind să spună martorilor cei de jos,
Că Iisus Nazarineanul, era: Messia-Hristos!
Deopotrivă de puternici martori sfîntului Mister,
Cer pentru pămînt grăiră, iar pămîntul, pentru Cer!

•

INTRAREA ÎN IERUSALIM

Primăvara-şi începuse ale ei frumoase zile...
Şiruri lungi de caravane rînduite pe cămile,
Străbăteau pe largi nisipuri al Samariei pustiu,
Unde nu găsea cămila nici un fir de iarbă viu.

Sosea Paştile-nsorite, — praznic mare, şi de-aceea,
La Ierusalim, acuma, veneau mulţi din Galileia...
Între ei, cu-ntreg soboru-I pe cămile blînde pus,
Într-o lungă caravană, mergea astfel şi Iisus.
Patru, cinci sau şase zile drumuiau sub largul firii,
Astfel străbătînd pustiul spre „Cetatea strălucirii".
Ci, ca Messia, Trimisul mergea azi întîia-dată
Cu lumina Lui Cerească în Cetatea „luminată"...

Astă dată însă Domnul nu-I un ins din Israel,
Nu e singur pe-a Sa cale, ci cu mulţi ce cred în El:
Cu Apostolii-mprejuru-I şi-o nemaivăzută turmă,
El, Păstorul, înainte, turma Lui mergînd în urmă
Ei venind să prăznuiască dezrobirea lor străveche,
El visînd la dezrobirea nouă, fără de pereche!...

Ura însă stă la pîndă: ochii ei privesc cu ură
Spre Cel Care-avea să fie răstignit, după Scriptură... Mar.10*33—34*
Fariseii-I cată moartea, pentru că, prin Duhul Sfînt,
El, Iisus scosese-afară, viu, pe Lazăr din mormînt. In.11,*43,44*
Şi deci, două lumi vor astăzi spre Ierusalim să-l poarte:
Una-n Tron vrînd să-l înalţe, -alta, să-L coboare-n moarte.

Dar alaiul vine-ntr-una spre Cetatea mîngîierii,
Sub un cer care răsfrînge tot surîsul primăverii,
Cer în care, astă dată, cu mireasma lor, toţi crinii
Parcă şi-au trimis mireasma, umplînd slăvile Luminii....

Blînd, abia adie vîntul, cum va fi doar numa-n Rai,
Mîngîind cu adierea-i trîmba lungului alai
În a cărui frunte vine, Uriaş, — Acela care
Fi-Va-ntre-Împăraţii lumii Împăratul cel mai Mare.
Şi striga mulţimea toată, cu nestăvilit avînt;
„Binecuvîntat să fie sus în Cer şi pe pămînt
Împăratul bunătăţii, Cel trimis de Dumnezeu,
Ce-ntru numele Lui vine, -voia Lui făcînd mereu!...“ Luc.19,*38*
Şi ziceau pe cînd toţi ochii stau asupra lui Iisus:
„Binecuvîntat!... Osana pururi întru Cei de sus!...“ Mat.21,*9*

Zicînd astfel, tot alaiul fîlfîia-nălţînd spre Cer
Rami de salcie-nflorită, myrt, măslin şi palmier,
Ca şi cînd duceau cu slavă pe Iisus-ul dintre ei
În Ierusalim, să-L facă împărat peste Iudei... In.12,*13*

Toţi sînt fericiţi şi veseli, cînd în frunte-L au pe Hrist,
Dar în fericita gloată, numai El priveşte trist.
Şi, pe cînd credea mulţimea că spre Tron pe El îl duce, Mar.9*31*;10*33—34*
Singur El ştia că merge, Miel pascal, să stea pe Cruce!
Dar tristeţea-n toată clipa, nu de moarte sta să-I crească,
Ci de rătăcirea lumii care-avea să-L răstignească!
Totuşi, împăcat în sine merge-n drumu-I Împăratul,
Că prin sîngele Său, lumii va răscumpăra păcatul! Isa.53,*4,5,7—9*

Ci, pe drum, vîzînd în cale un smochin, -fiind flămînd,
A zorit Iisus spre dînsul, rod să afle-n el crezînd.
Dar găsit-a numai frunze şi l-a blestemat Preasfîntul,
(Căci pre-nchipuia smochinul pe cei ce-au gonit Cuvîntul).
Glăsuind El în auzul tuturor de lîngă Sine:
„De-acum nimeni, în vecie, rod să nu mai ia din tine!“,
Şi de-ndată, ucenicii, cum erau toţi la un loc,
Au văzut uscat smochinul, parcă pîrjolit de foc! Mat.21,*19,20*

Ci la Betfaghe, cerut-a Cel cu fruntea-Univers,
Mînz-asin ce, pe spinarea-i încă nimenea n-a mers,
Peste care Ucenicii, de-ale lor vestminte-au pus,
Şi-mplinind Scriptura veche pe asin a stat Iisus,

Şi striga mulţimea toată, cu nestăvilit avînt;
„Binecuvîntat să fie sus în Cer şi pe pămînt
Împăratul bunătăţii, Cel trimis de Dumnezeu,
Ce-ntru numele Lui vine, -voia Lui făcînd mereu!..." *(pagina 115)*

Pornind astfel mai departe, cu mulţimea după Sine, Zah.9,*9*
Fericită că-Împăratul Neamului la Tronu-I vine. Mat.21,*1—9*
Isa.62,*11*

Şi-aşternînd în a Lui cale, fiecare-al lui vestmînt,
Îi strigau Lui credincioşii: Slavă-n Cer şi pe pămînt
Celui, ce trimis de Tatăl Cel din Ceruri Dumnezeu,
Întru numele Lui vine, Legea Lui plinind mereu!... In.12,*12—15*

Şi de-L preamărea asemeni şi vre-un orb cu-acea grămadă,
Ce credea-n Iisus, slăvindu-L, -orbul începea să vadă!
De era vre-un mut în gloata care-ntruchipa alaiul,
Mutul se trezea că strigă ca toţi cei care-aveau graiul!
Cîte-un şchiop în pas cu mulţii, de-nălţa a lui strigare,
Uluit, prindea de veste că-are zdravene picioare!...
Şi-astfel îşi strigau mai tare slăvitoarele cuvinte,
Presărînd în a Lui urme roua plînsului fierbinte!

Auzind deci fariseii, — minţi neroade, ne-nţelepte,
Astfel de strigări înalte ce li-se păreau nedrepte,
Lui Iisus grăit-au: „Rabi, oare pentru ce nu zici
Să nu mai tot strige astfel ai tăi lacomi Ucenici?
Au nu ştii c-aceasta numai către Dumnezeu e bine
Să se strige, sau Acelui ce-ntru numele Lui vine?..."

Şi-a răspuns Iisus: „Oprindu-i, adevăr zic farisei:
Pietrele vor prinde graiuri şi striga-vor pentru ei!..." Luc.19,*39,40*

Răspunzînd acestea Domnul, celor ce-L credeau de jos,
Le spunea destul de tare cum că El era Hristos;
Iar acelor fără inimi grăind El aşa cuvînt,
Începu ascunsă ură pentru Cer, de pe pămînt,
Rămînînd miraţi aceia ce-şi grăiau vicleni în şoapte,
C-aveau noapte-n a lor gînduri, cum şi-n sufletul lor noapte...
Ci, Iisus, văzînd Cetatea: aur, piatră şi argilă,
Cu-ntristare fără margini, suspinînd, i-a plîns de milă:

„De-ai fi cunoscut încalte ce-n această zi se face,
Cele cîte sînt cu grije chibzuite spre-a ta pace,
Dar pe ochii-ţi neguri dese stau ca o perdea de fum
Şi ascunse pentru tine sînt acestea toate-acum....
Deci, veni-vor pentru tine zile-n cari, cu tot avîntul,
Te vor strîmtora duşmanii; vei fi una cu pămîntul!

Şanţ în jurul tău vor face, să-mpresoare a ta vatră,
Şi nu vor lăsa-ntru tine pusă piatră peste piatră,
Pentru că-n a tale zile, — bine cum era cu cale, Luc.19,*42—44*
Tu n-ai cunoscut sub soare, vremea cercetării tale!... I Reg.9,*7,8*
Cine-a măsurat amarul vorbelor din sfînta-I gură,
Cînd amarul să-I măsoare nu era nici o măsură!...
Cine I-a văzut în gene lacrima sclipind, fierbinte,
Cînd Dumnezeiasca gură glăsuia aşa cuvinte!
Căci, grăindu-le Profetul, — prin Cereasca Lui lumină,
Vedea tot Ierusalimul şi-al său Templu o ruină,
Care-avea curînd să fie, -palmă neamului Iudeu,
Că-avînd inimă-mpietrită, lepăda pe Dumnezeu! Mat. 19*18—20*

ALUNGAREA NEGUSTORILOR DIN TEMPLU

Şi Iisus intrînd în Templu conjurat de Ucenici,
Şi găsind tarabe-acolo: negustori şi mari şi mici,
Le-a fost răsturnat pe toate şi le-a zis: „Scriptura spune:
„A mea Casă va fi vouă Casă pentru rugăciune“, Isa.56,*7*
Şi din Casa rugăciunii, voi, zarafii mici şi mari,
Negustori şireţi făcut-aţi peşteră pentru tîlhari?...“ Mat.21,*12,13*
Şi-mbrîncindu-i cu mînie, răsturnîndu-le taraba, Ier.7,*11*
Negustorii, ca o turmă, au ieşit în toată graba,

Ci L-au întrebat iudeii: „Au cu ce semn Tu ne-mpaci, Mat.21,*23*
Dovedindu-ne c-ai dreptul toate-acestea să le faci?“ In.2,*18*
„Dărîmaţi voi templu-acesta, —le-a răspuns Eterna·Viaţă,
Şi-l voi ridica-n trei zile, tot aşa precum stă faţă!...“ In. 2 *19*

Dar iudeii hohotiră, ne ştiind c-al Lui cuvînt
Le grăia lor despre Templul trupului Său din mormînt,
Întru care-avea să zică: „Voi L-aţi pironit, dar iată-L
Că-n a treia zi-nviază, să se-nalţe-n Cer la Tatăl!...“ In.2*20,21*

S-au supus cei peste care fu mînia Lui să cadă
Şi-au ieşit din Templu-afară cu taraba lor în stradă.
Dar în sufletul lor ura s-a aprins fără măsură,
Neagră mult, cum între oameni nu mai fost-a nici — o ură,
Iar mînia Lui, acelor ce-aşa ură stau să-I poarte,
Va fi unul din temeiuri osîndirii Lui la moarte.

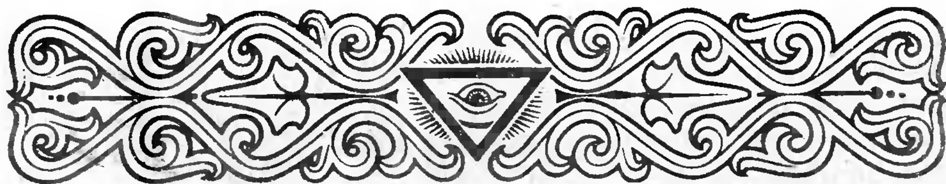

Şi-mbrîncindu-i cu mînie, răsturnîndu-le taraba,
Negustorii, ca o turmă, au ieşit în toată graba, *(pagina 118)*

Îşi simţeau veninu-n gură cei din Templu daţi afară
Şi-ar fi vrut: Biciuitorul în aceeaşi zi să piară.
Alergară zi şi noapte la mai-marii lor, ca leii,
Spre pierzarea Lui, într-una uneltind cu fariseii.
Dar nici unul nu-ndrăznit-a să-şi îndrepte spre El pasul,
Sau pe El să pună mîna, fiindcă nu-I sosise ceasul.

Ci Iisus, în toată ziua aduna în Templu natul,
Învăţîndu-I prin cuvîntu-I, cum s-alunge tot păcatul;
Spunînd celor plini de ură şi neiubitori de pace,
Că fiind trimis de Tatăl, voia Tatălui El face.
Că adevărata lege ce va dăinui mereu,
E: iubirea fără margini între OM şi DUMNEZEU. In.5,*30,36*
Şi venind la El Nicodim în ascuns, cînd era noapte,
Fariseu fiind, -pe Domnul L-a fost întrebat în şoapte,
După ce-a stat să-i dea aur din Cereasca Lui comoară:
„...Cum e cu putinţă: omul să se nască-a doua oară?..."
Iar Iisus îi dă răspunsul: „Adevăr curat zic ţie,
Că nu poate om să intre în Cereasca-Împărăţie,
Dacă din Duh şi din apă nu se naşte, cum am spus,
Şi nu te mira că trebui să vă naşteţi toţi de sus!...
Vîntul suflă unde-i place, şi-auzi glasu-i, dar la fel
Nu poţi şti de unde vine şi-ncotro se duce el...
Mişcă numai înaintea sau în urma lui văzduhul...
Tot aşa e cu oricine care e născut din Duhul..." In.3,*3—8*
Şi-a mai zis Iisus în urmă către-acelaş Nicodim:
„Noi grăim ce ştim, şi iarăşi, ce-am văzut mărturisim,
Dar voi mărturia noastră n-o primiţi, — venind de sus,
Şi nici cele pămînteşti voi nu crezut-aţi cînd v-am spus... In.3,*11*
Cum veţi crede dar, -mai zis-a fostul Ucenic-Dulgher,
Galsul Meu dacă v-ar spune cele care sînt din Cer?
Şi... precum suit-a Moise şarpelui chipu-n pustie,
Tot aşa-nălţat se cade Fiul Omului să fie, In.3,*11,12,14,15,18*
Ca: oricine-n El va crede, să nu piară niciodată, Num.21,*6—9*
Viaţă vecinică să aibă, ne mergînd la judecată!... Inţ.Sol.16,*7,10*

PARABOLA CU NUNTA FIULUI DE ÎMPĂRAT

Şi, spre-a-L auzi toţi surzii, spre-a-L putea vedea toţi orbii,
Fariseilor în Templu, le-a fost zis cu harul vorbii:
„Împăratul Cel din Ceruri sau A-toate Ziditorul,
Semănat-a cu-Împăratul care şi-a nuntit feciorul,
Că trimis-a Împăratul ale sale slugi, la vreme,
Pe toţi cei poftiţi la nuntă, de la casa lor să-i cheme,
Însă cei poftiţi la masă, au găsit cîte-o pricină
Şi, neiubitori de nuntă, n-au voit la ea să vină.... Mat.22,2,3

Împăratul, înc-odată, chemătoare alte slugi
A trimis ca să-i îmbie, făcînd lor anume rugi:
„Juncii graşi şi felurită păsărime mai măruntă Mat.22,4
S-au jertfit şi-ntreg ospăţul gata e... Veniţi la nuntă!"

Dar ei, făr-a ţine seama că-i chema a doua oară,
Unu-n ţarina-i plecat-a, altul spre ce-avea comoară;
Pe cînd alţii, mai gîlcevnici şi cu suflet mai închis,
Cu batjocuri şi ocară, slugile i-le-au ucis. Mat.22,5,6

Auzind acestea toate, cel ce nunta vrea să poarte,
S-a umplut într-o clipită de mînie tare foarte
Şi sub dreapta lui mînie, oşti a fost trimis pe loc, Mat.22,7
Nimicind omorîtorii şi oraşului dînd foc... Dan.9,26
Apoi slugilor El zis-a: „Gata este nunta Mea,
Însă cei poftiţi la nuntă, vrednici nu erau de ea!
Mergeţi dar pe la răspîntii şi, cîţi veţi găsi pe drum,
Să-i chemaţi pe toţi la nuntă, că ospăţu-ncepe-acum!" Mat.22,8,9

Slujitorii-aşa făcură şi ieşind în a lor căi,
Adunat-au fără trudă, cîţi au fost: şi buni şi răi,
Şi, de mulţi ce s-adunase, se umpluse-ntreaga casă,
Că, abia, abia, să şadă, au aflat toţi loc la masă.

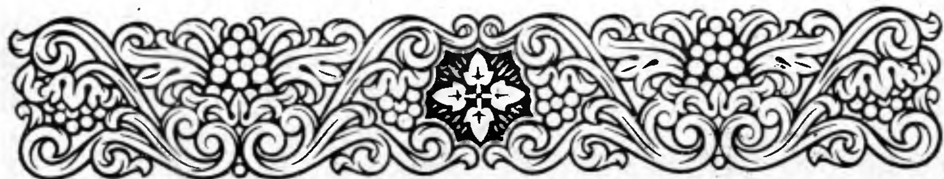
Dar intrînd în toiul mesei să privească şi-Împăratul
Cum se veseleau acolo acei oaspeţi din tot natul,
Văzu unul între dînşii cu făptura-n tot măruntă,
Care stînd să ospăteze, nu era-n vestmînt de nuntă.
Şi i-a zis lui Împăratul, cu-nţeles adînc cuvînt:
„Cum intrat-ai tu la nuntă, cînd de nuntă n-ai vestmînt?“

Dar cel întrebat privit-a spre Împăratul, ca un mut,
Şi, răspuns cu-ndreptăţire neavînd el, a tăcut...
Atunci Împăratul zis-a slugilor ascultătoare:
„Acest om, legat să fie şi de mîini şi de picioare
Şi-aruncat în cel mai negru întuneric din afară,
Unde fi-vor numai plîngeri şi scrîşnirea cea amară,
Căci, la praznicul cel mare, poţi să intri, dar şi ieşi,
Fiindcă mulţi pot fi chemaţi, dar puţini sînt cei aleşi“! Mat.22,*10—14*

Fariseii pricepură, cu puţinul lor învăţ,
Că Iisus în ei lovise cu gonitul din ospăţ;
Că ei semănau acelui cu făptura-n tot măruntă,
Ce stătea la masa nunţii, dar n-avea vestmînt de nuntă.
Şi se-nfuriară foarte, în adîncul lor jurînd:
Pe Iisus ei să-L alunge dintre vii cît mai curînd...

Drept aceea, fariseii, planuri făurind mişele,
Îi întinseră capcane, doar cădea-va El în ele, Mat.22,*15*
Dar, capcană cu capcană, cum pîndeau pe Dumnezeu,
Rămîneau neputincioase, fărîmîndu-se mereu, —
Ura lor sporind într-una, că-n adîncu-i s-o asameni,
N-aveai altceva mai mare ca: iubirea Lui de oameni! Mat.22,*16—22*

HAINA DE NUNTĂ

De Mîntuitor grăită, pilda nunţii din Scriptură,
Străbătînd a lumii veacuri, a trecut din gură-n, gură...
Mai întîi ai Lui apostoli, apoi mii şi mii de clerici
Au rostit-o la răspîntii, au citit-o prin Biserici,
Au cîntat-o-n, Evanghelii, să primească fiecare,
Tînăr şi bătrîn în viaţă, bun şi răul, mic şi mare,
Aurul înţeleciunii ce L-a dat Mîntuitorul,
Grăind pilda cu-Împăratul care şi-a nuntit feciorul.

Mii şi iarăşi mii de oameni, vieţuind, au stat s-asculte
Pilda lui Iisus, în sine cu-nţelesurile-i multe;
Însă oamenii-ascultînd-o, au făcut ce fac într-una,
Primind: razele de soare, razele ce le dă luna,
Binele ce li-l dă apa, — fie mări, fie izvoare,
Sau mireasma-mbătătoare ce le-o dă suava floare,
Căci acestea: fie apă, fie soare, fie lună,
Fie floare miresmată, — toate vor ceva să spună...
Dar, cîţi oameni, privind Cerul cel cu soare, lună, stele,
Şi pămîntul cu-ale sale, înţeleg ce le spun ele?...

Căci şi-acestea spun o pildă cu-nţeles adînc, de taină,
Şi de-o nuntă unde omul va să aibe-anume haină...
Nuntă-i viaţa ce pămîntul poate da cu-ntreaga-i sevă,
Precum nunta era Viaţa ce trăiau Adam şi Eva,
Nuntă însă pentru care, — dezbrăcat de-a vieţii tină,
Omul trebue să poarte haină albă, de lumină,
Haină care tuturora o dă Cerul ca s-o poarte
Pe pămînt pînă la Nunta cea cu Viaţă făr-de moarte!

Haina-aceasta pentru nuntă, fericiţi au fost purtat
În Eden întîii oameni pîn-a nu se fi-ntinat,

Dar ei au pierdut aceasta, îmbrăcîndu-se-n alt port
Ţesut lor cu măiestrie-n de-ntuneric fir de tort. Gen.3 *2—19; 23—24*
Meşterul fiind Satana ţesător de-asemeni strai,
Pierzînd cei ce-au vrut să-l poarte, dreptul vieţuirii-n Rai!

Haina nunţii despre care spune pilda lui Iisus, Mat. 22 *11—12*
E ţesută din lumina sorilor cei mai de sus,
În război ce ţese raze, cercuit de-un curcubeu,
Şi la care stă să ţeasă Însuşi Sfîntul Dumnezeu!

O asemeni ţesătură nu se strică, nu se rupe,
Şi pe veci o-mpodobeşte un potop de pietre scumpe!
O asemeni haină scumpă a purtat şi Lucifer,
Pînă l-a-ntinat trufia şi-a fost prăbuşit din Cer.. Ez.28,*13—16*

Ea e haină despre care lui Ioan în gură-i pune
Chiar Iisus a Lui cuvinte ce-n „Apocalipsa"-i spune:
„...Să-mbraci haină de lumină ca să nu se dea pe faţă
Goliciunea de ruşine care-ai îmbrăcat-o în viaţă. Apoc.3,*18*
Cel ce biruie păcatul, — din virtuţi făcîndu-şi salbă,
Va umbla la fel ca Mine îmbrăcat în haină albă!... Apoc.3,*5,20,21*

„Celor cari în sac se poartă, celor triști şi apăsaţi,
Să le dărui haină albă şi cunună de-Împăraţi;
Să petreacă-n bucurie — între Îngeri şi-ntre Sfinţi,
„Sad", al Domnului să fie, — neprihanei trebuinţi",
Să slujească „Celui Veşnic", spre-a Lui slavă-n veşnicie,
Toţi, de apăsări să uite şi de plîns să nu mai ştie!" Isa.61,*3,10*

Haină ce-n Eden purtînd-o mai nainte cei doi inşi,
Deşi goi, nu ştiu ce e: de ruşine-a fi cuprinşi;

Dar pe care s-o dezbrace prin păcat cînd au ajuns,
S-au văzut goi şi de-ndată Tatălui I-s-au ascuns... Gen.3,*11*
S-au văzut goi de lumină şi-mbrăcaţi deci amîndoi,
Spre ruşinea lor de Tatăl, cu-al păcatului noroi!
Nu s-au ruşinat că goi sînt în a trupului lor piele,
Ci: că erau goi de raze, goi de sori şi goi de stele!...

Iată-n ce fel vrea-Împăratul pilduirii, care-nfruntă
Pe cel ce, venind la nuntă, nu era-n vestmînt de nuntă...
(Că-n vechime, Împăraţii, într-al nunţilor avînt,
Îmbrăcau pe toţi chemaţii la ospăţ în alb vestmînt;

Astfel că, la nunta pildei, unul a făcut păcatul
De-a nesocoti vesmîntul tuturor dat de-Împăratul)...
După cei cuprinşi în pildă şi-n Eden, pe urmă, noi,
Zvîrlind haina de lumină, îmbrăcat-am de noroi,
Şi-n aşa vestmînt să mergem am vrea toţi în acea vreme
Cînd la Nunta-I Împăratul va trimite să ne cheme...

Fericit cel ce purta-va haină albă, — crin să pară,
De la Nunta-Împărătească să nu fie dat afară,
Şi-mbrăcat, ca şi Împăratul, pe aleile grădinii, Zah.3,*3,4*
La ospăţ mergînd, să fie tot asemenea cu crinii! Isa.61,*10*

Nunta nu este departe... La Cerescul Lui război,
Împăratul ţese-ntr-una haine albe pentru noi...
Cei ce şti-vor să se-mbrace pentru Nuntă deci cu ele,
Se vor îmbrăca cu soare, cu luceferi şi cu stele.
Vor nunti-n afara vremii; vor bea Vinul Nemuririi;
Se vor veseli cum nimeni n-a mai fost în firea firii,
Rămînînd mereu la Nunta, ce, fiind în veşnicie, Apoc.15,*3*;19,*6,7*;
Duhul meu în lut, nu poate nici s-o spună, nici s-o scrie! 21,*3,4*;22,*1—5*

VIA DOMNULUI

Cărturarilor, în urmă, Fiul Omului, Iisus,
Spre adîncă tîlcuire, înc-o plidă le-a mai spus:
„Un om a sădit o vie; i-a făcut gard împrejur,
Să nu fie la-ndemînă de furat oricărui fur,
I-a săpat un teasc de struguri; i-a zidit şi-un turn de pază,
Ca, din vîrfu-i păzitorul pînă peste tot să vază,
Şi-unor lucrători el dînd-o într-un prag de primăvară,
Cînd îmugureau lăstarii, — a plecat în altă ţară. Mat.21,*33*

Cînd venit-a-n urmă vremea roadelor pentru cules,
Să-şi ia partea sa stăpînul, un rob lor a fost trimes,
Dar cei ce lucrau în vie, l-au bătut, — greu să se scoale,
Şi l-au izgonit în grabă, cu de tot mîinele goale! Mat.21,*34*

Un alt rob apoi stăpînul a trimis a doua oară,
Dar, bătîndu-l şi pe-acesta, l-au gonit cu grea ocară!

Un al treilea trimis-a, dar cei răi, pînă-ntr-atît
De-ndîrjiţi au fost cu-acesta, că pe loc l-au omorît! Mat.21,*35*
Pe mulţi alţii-apoi de-asemeni către viea-i a trimis,
Dar, bătuţi rău fosta-au unii, iar pe alţii i-au ucis! Mat.21,*36*

Văzînd cele ce urmat-au cu toţi robii, în sfîrşit,
A trimis la cei cu via pe-al său singur fiu iubit, Mat.21,*37*
Stînd să se mîngîie-n sine acel om răbdînd mereu: Ps.2,*2*
„Cred că vor primi cu cinste cel puţin pe fiul meu..." Neem.9,*26*,
Cînd văzut-au venind fiul, iată, lucrătorii-acei II Cron.24,*22*
Sfătuindu-se de-olaltă, — lacomi — zis-au între ei:
„Iată şi moştenitorul! Hai să-l omorîm, — să fie
Apoi moştenirea noastră toată roditoarea vie!"
Şi punînd pe dînsul mîna, — toţi cu inimă de fiară!
L-au fost omorît îndată şi l-au scos din vie afară!

Au ce credeţi că va face, — după drept, — stăpînul viei,
Celor ce lucrau în vie, fără simţul omeniei?...
Îi va nimici pe-aceia, precum va găsi cu cale,
Şi va face din alţi oameni lucrători ai viei sale!
(Au răspuns chiar fariseii cu mereu neroadă minte,
Cînd Iisus, în urma pildei, i-a-ntrebat cu-aşa cuvinte). Mat.21,*38—41*

„Oare n-aţi citi, — mai zis-a tot Dumnezeiasca gură,
Locul vorbelor acestea, de Profeţi puse-n Scriptură:
Piatra care au fost zidarii lepădat-o, lor adusă,
A ajuns ca tocma-n capul unghiului să fie pusă?
Ps.117,*22,23*
Cel ce peste ea cădea-va, — sfărîma-l-va ca pe-n ciob, Isa.8,*14*;60,*12*
Iar cel peste care piatra va cădea-l va face zob!..." Dan.2,*44*

Ei au priceput Cuvîntul, şi la ce-a spus despre vie
Că va fi altora dată, ziceau tainic: „Să nu fie!"
Înţeles-au unde bate Cel ce sta ca să-i înveţe,
Şi-auzind de-a lor pedeapsă, schimbau răii feţe, feţe... Mat.21,*45*

Cu venin ca de năpîrcă le sălta limba în gură,
Dar n-avea ce să răspundă la prea-Nalta-Învăţătură,
Fiindcă via era neamul Israelului ales,
Cu nădejdea să dea struguri fără seamăn, la cules,
Să dea roade minunate teascului, — Altarul viei,
Ca, lui Dumnezeu să-I placă în Altarul Veşniciei!

Gardul împrejurul viei neamului lui Israel,
Era însăşi veghea Sfîntă aplecată peste el!
Robii cei pe cari Stăpînul i-a trimis, — de ei ucişi,
Erau înșişi Proorocii, lor de Dumnezeu trimişi.
Pe cînd fiul despre care Cel urît de ei le-a spus,
Era chiar stăpînul viei, ca Moştenitor-Iisus!

Cu-nainte şase veacuri, Dumnezeu, despre-a Lui vie,
Pe-acei lucrători hrăpăreţi i-a-ntrebat prin Isaie:
„Au ce-aşi mai fi putut face şi n-am făcut viei Mele?
De ce n-a dat roade bune, ci Mi-a dat doar roade rele?...
Iată însă ce voi face viei Mele mult-iubite:
Mai întîi voi smulge gardul ca s-o pască-n voie vite!
Gardul ei îl dărîma-voi, pentru ca, neroditoare,
Fără nici o-mprejmuire, toţi s-o calce sub picioare!
Nu va mai fi curăţată, nici săpată-această vie; Isa.5,*4—6*
Spini şi bălării s-o umple ca pe-o ţarină pustie. Ier.2,*21*
Peste ea, ca să mai plouă, norii nu-i voi mai aduce, Ps.79,*9—13*
Şi sub arşiţe lăsa-voi via Mea să se usuce!...

Dumnezeu scosese-afară din Egipt pe Israel, Ex.14,*19—20*
De robia lui să-l scape, — şi-n pustiu a stat cu el: Am.2,*10*
Ziua, nor mereu asupra-i; noaptea-n faţă-i stîlp de foc, Deut.29,*5*
Patruzeci de ani, cu milă, l-a purtat din loc în loc... Num.9,*19—23*

Despicîndu-i marea-n două, i-a făcut prin ea cărare Ex.14,*21—24*
Şi-a trecut, pe cînd vrăjmaşi-i înecaţi au fost în mare!
Sub a soarelui văpaie, întru setea lui adîncă,
Prin toiagul dat lui MOISE, i-a ţîşnit izvor din stîncă!
Pîine zilnică să aibă, i-a plouat din Ceruri mană;
Nor de prepeliţe-adus-a peste el, să-i fie hrană!

În Sinai suind pe Moise, i-a dat legea scris-n piatră,
Şi i-a dat lui Canaanul, de istov să-şi facă vatră,
Ca să fie pildă vie neamurilor idoleşti,
Să cunoască toţi pe Domnul din tăriile Cereşti
Idolii să se dărîme, — voia Domnului s-o facă, Deut.5,*6—21*
Toţi pe Dumnezeu să-l cheme, toţi lui Dumnezeu să-I placă!...

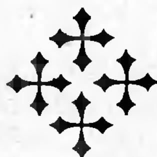
Zis-a Moise către neamul Israelului, strigînd:
„Să nu uiţi din Cer pe Domnul-Dumnezeul tău nicicînd!
Vieţuind prin mila-I Sfîntă, tu-n odihna-ţi sau la munci,
Nici o clipă, pretutindeni, să nu uiţi a Lui porunci!

Dintru cugetele Sale cele nalte să nu cazi,
Şi-mplineşte totdeauna Legile ce ţi-a dat azi!
Săturîndu-te la masa-ţi, prunci avînd să te dezmierde;
Cînd cirezi de boi şi turme ţi-or zburda pe iarbă verde;
Cînd ţi-s-o-nmulţi argintul şi mult aur o să ai,
Ţine seama ca: pe Domnul tu uitării să nu-L dai!
Întru inima ta gînduri de trufie să nu ţii
Şi să zici: „Prin hărnicia-mi am aceste bogăţii!"...
Dacă vei uita pe Domnul, — îndrăgind alţi dumnezei,
Dacă lor închinăciune le vei da, crezînd în ei,
Te vei stinge de pe lume, isprăvind a tale zile,
Cum pierit-au alte neamuri înainte-ţi, Israile!..." Deut.8,*10–20*

Astfel a grăit Cuvîntul prin Profetul lui ades,
Vrînd ca: Via Lui să fie Israel ca neam ales...
„El avea nădejdi că-n sînu-I neamul drepţilor va strînge,
Dar acum îşi vede neamul păcătos şi plin de sînge!
Drept aceea-n grea robie pe poporul Meu voi duce; Isa.5,*7,13,14*
Vor pieri flămînzi boierii, — gloata setea s-o usuce!"

Au trecut de-atunci milenii... Dumnezeu, cu toată via,
A făcut aşa cum spus-a în Scripturi prin Isaia:
Altor lucrători a dat-o, precum şi Iisus a zis,
Înfruntînd pe lucrătorii care în urmă L-au ucis,
Lumea-ntreagă fiind astăzi Via Lui ce, astădată,
Cu tot sîngele-I o are din păcat răscumpărată!
Aşadar, acum, în via-I, lucrători pe toţi ne are,
Şi Stăpînu-aşteaptă-n ţara-I roadă de la fiecare...

Toamna veacurilor lumii aducînd culesul, vine...
Fericiţi cei ce cu struguri vor aduce coşuri pline,
Nu sălbatec avînd rodul şi nu semănînd cu-acei...
Lucrători din vechea vie, — cărturari şi farisei, Ier.2,*21*;
Că toţi cei ce fi-vor harnici în duhovniceasca vie, Ps.79,*8*;
Vor sta-n Via care verde va rămîne-n vecinicie!... Isa.24,*2*

MUSTRAREA FARISEILOR ŞI PLÎNGEREA IERUSALIMULUI

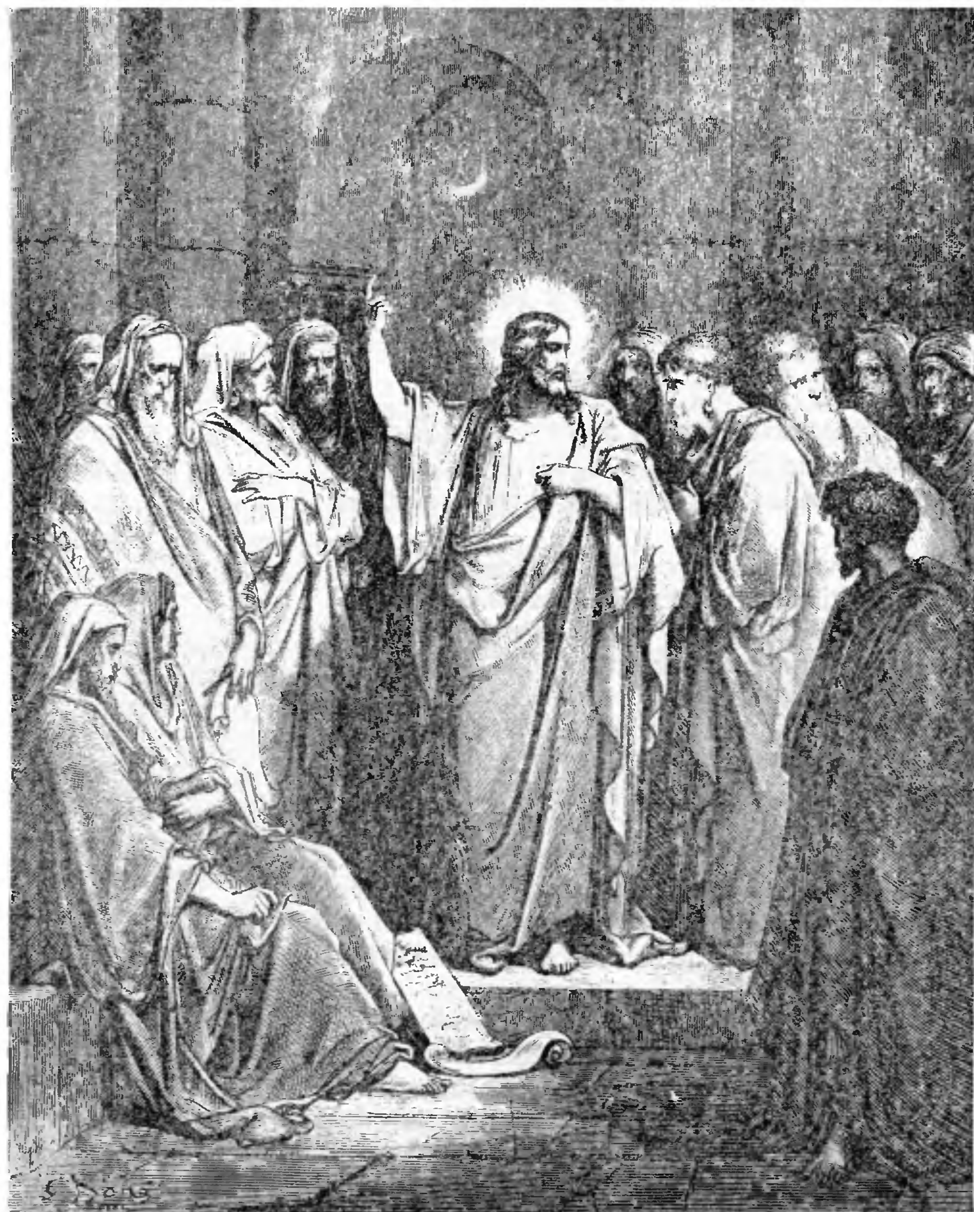
Şi le-a zis Iisus „Vai vouă, fariseilor făţarnici,
Harnici strîngători de aur, de dreptate mult nedarnici,
Că voi, alungînd credinţa, alungînd departe mila, Mat.23,24
Strecuraţi mereu ţînţarul pe cînd înghiţiţi cămila!

Orbilor, vai vouă iarăşi, c-aveţi ochi ce se deschid
Ca să curăţiţi paharul cum şi-al vostru lacom blid
Doar pe partea din afară totdeauna, cînd în fapt
Pline sînt pe dinăuntru de necurăţii şi rapt!"
Şi voi tot pe dinafară, — pe-a măririi voastre treaptă,
V-arătaţi în faţa lumii plini de judecată dreaptă,
Cînd aevea, totdeauna, — pentru cine vă-nţelege,
Sînteţi pline de făţărie, înotînd în făr-de lege... Mat.23,25—28

De trei ori vă zic: Vai vouă, pui de şerpi, pui de năpîrcă!
Cum scăpa-veţi de osîndă, cu atît păcat în cîrcă?...
Eu, de-aceea voi trimite către voi, — cu haruri mari,
Prooroci, să-ndrepte turma, înţelepţi şi cărturari... Mat.23,33,34

Dintre cei care lumină vor sta vouă a v-aduce,
Voi veţi omorî cu pietre şi veţi răstigni pe Cruce,
Ca să cadă-asupra voastră, — cu urgie grea răsfrînt
Sîngele pe care drepţii şi-l-au dat pe-acest pămînt,
De la Abel pîn-la dreptul Zaharia cel cu har, Mat.23,34,35
Omorît de voi cu ură între Templu şi Altar! II Cron.24,20,21
Apoc.18,24

O, Ierusalim, — cetate ce petreci, şi cînţi, şi joci,
Care-n marea-ţi nebunie, îi omori pe Prooroci,
Şi ucizi ades cu pietre pe cei buni, trimişi la tine
Să-ţi arate adevărul care de la Tatăl vine,
Eu de-atîtea ori voit-am s-adun fiii-ţi, buni şi răi,
Precum pasărea sub aripi îşi adună puii săi,

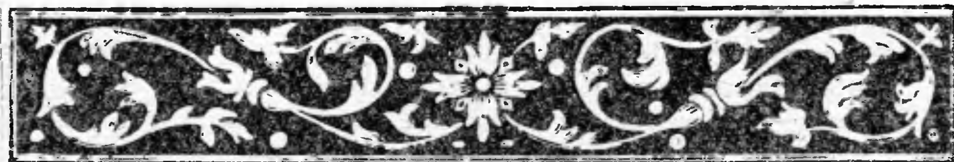
Şi le-a zis Iisus „Vai vouă, fariseilor făţarnici,
Harnici strîngători de aur, de dreptate mult nedarnici, *(pagina 129)*

Dar ei, plini de făţărie, năráviţi numai în rele,
N-au voit s-asculte glasul şi chemarea legii Mele!... Mat.23,37
Şi-acum iată casa voastră care-ar fi putut să fie Dan.9,26
Plină de eternă viaţă, va rămîne-n veci pustie. I Reg.9,8.
Căci zic vouă că, de-acum, nimeni n-o să mai Mă vadă
Pînă ce toţi nu veţi zice, — de credinţă dînd dovadă:
„Binecuvîntat e-n Ceruri precum e şi pe pămînt
Cel ce de la Tatăl vine întru numele lui Sfînt!...“

Dar cei vechi în făr-de lege şi-n netrebnicie vechi,
Ca s-audă toate-acestea zise lor, n-aveau urechi, Isa.6,1,10–11
Ci-ntre ei urmînd să-şi ducă tăinuirea lor de corbi, Mat.13,13–14
Surzi mereu rămas-au surzii şi cei orbi rămas-au orbi... In.12,39–41
Drum viclean bătînd ei astfel, cînd ştiau că drumul duce
Pînă unde-avea să fie răstignirea Lui pe Cruce.

Dar şi El ştia aceasta şi de-aceea El, mereu,
Împlinea cele grăite Lui din Cer, de Dumnezeu,
Şi, spre mîntuirea lumii cîtă va avea pămîntul,
El ara cu plug de aur şi-acel plug era cuvîntul.
Pe cînd ţarina în care ara plugu-I brazde multe,
Era sufletul acelor care-aveau urechi s-asculte.

CÎND VA FI SFÎRŞITUL?

Retrăgîndu-se de gloate cu Apostolii-n sobor,
Despre cum va fi „sfîrşitul“ întrebat, răspuns-a lor:
Cînd va fi „SFÎRŞITUL“ ziceţi? — adevărul să-l ştiţi, iată-l:
Că nici Îngerii nu ştiu-l, şi nici Fiul, ci doar Tatăl. Mat.13,32
Mat.24,6

Dar vor fi anume semne: auzi-veţi de războaie;
Fi-va multă-nfometare; Cerul nu va mai da ploaie,
Molime vor fi-ntre gloate, aducînd la toţi spăimîntul;
Din adîncurile sale s-o cutremura pămîntul, Mat.24,7
Se vor ridica-n războaie cu năpraznică urgie Isa.13,11,13
Neam pe neam şi-mpărăţie peste altă-împărăţie. Luc.21,10
Chinuri au să vă dea vouă pentru cele ale Mele; Isa. 19, 2
Semne mari în soare fi-vor, semne-n lună, semne-n stele, Hag. 2, 22
Îşi va-ntuneca lumina soarele-ntr-al său temei Zah. 14, 13
Şi nici luna nu ieşi-va să mai dea lumina ei... Mat. 24, 7, 9
Isa. 13, 10;

Atunci, stelele aprinse vor cădea din Cerul lor Iez. 32,7–8;
Şi puterile tăriei foarte zgudui-se-vor! Luc. 1, 25;
Atunci Crucea răstignirii, — semnul Fiului de Sus, Ioil 2,10,31; 3,15
Se va arăta-n tot Cerul, — semn în veci făr-de apus Am.8,9;Apc.6,12
Seminţiile vedea-vor cum pe nouri vine Fiul, Dan. 7, 13, 14
Cu putere şi mărire, ca să judece tot viul! Ps. 49, 3
Din răsunătoare trîmbiţi Îngerii Săi au să tune, Apoc.1,7;14,14
Ca din cele patru vînturi pe aleşii Lui s-adune,
De la marginile toate ale Cerurilor Nalte
Pînă unde stau să-nceapă marginile celelalte... Mat. 24, 29–31

Atunci lumea va sta gata să-şi dea sufletul, de spaimă,
Nemaiştiind nici ce face, nemaiştiind nici ce-ngaimă; Luc. 21, 26
Aşteptînd cele pornite din adîncurile toate
Ale Cerului să cadă peste-a omenirii gloate... Luc. 21, 26

Cînd vedea-veţi toate aceste, face-ţi-vă pieptul munte,
Ridicaţi al vostru suflet, ridicaţi a voastră frunte,
Lacrămile bucuriei curgă-vă din geana ploapei,
Pentru că răscumpărarea suferinţii voastre-aproape-i!... Luc.21,*28*

Privegheaţi deci toată vremea, ca-n aceste zile grele,
Prin fierbinte rugăciune, să scăpaţi de cele rele
Care trebuie să vină peste lume, negreşit,
Şi să staţi voi înaintea Fiului Cel Preamărit... Mar.13,*35—37*

Inimile voastre înşişi nu le faceţi dar vîrtoase
De-mbuibarea lăcomiei şi de băuturi gustoase;
Nu fiţi plini de griji ca oameni, precum toată lumea este,
Şi-acea zi de-apoi să vină peste voi fără de veste,
Căci, precum a fost potopul cel clocotitor de ape,
Şi din care numai Noe vrut-a Dumnezeu să scape,
Precum în acele zile lumea, fără griji adînce
Întru praznicile vieţii sta să bea şi să mănînce
Şi nuntea feciori şi fiice şi nepoate şi nepoţi,
Pînă ce-a venit zăporul şi i-a fost luat pe toţi,
Tot aşa, fără de veste va veni pe norii Săi Luc.21,*34*
Fiul Omului, s-aleagă pe cei buni dintre cei răi... Apoc.3,*3*;16,*15*
Fiţi dar gata-n toată clipa; înălţaţi-vă-n tot pasul,
Pentru că nu ştie nimeni cînd va fi să bată ceasul!

Ci, pe norii Săi cînd fi-va Fiul Omului să vină, Mat.25,*31*
Ca un fulger care umple Cerul tot cu-a lui lumină, Zah.14,*4—9*
Spre mărirea Lui, cu Sfinţii şi cu Îngerii pe cale,
Strălucind ca niciodată, va sta-n jeţul slavei Sale...
Şi, pînă va fi să-nceapă ceasul Judecăţii sfinte,
Toate neamurile lumii vor veni să-I stea-nainte,
Alegînd El toţi aleşii pînă-n ziua cea de-apoi, Isa.42,*1*
Cum ciobanul, dintre capre îşi alege-a sale oi Mat.25,*32—33*
Şi va pune, după fapte, — dreapta-n tot fiindu-I stunga: Apoc.20,*4,12*
Oile să-I stea de-a dreapta, caprele să-I stea de-a stînga: Ez.20,*38*;34,*17,20*

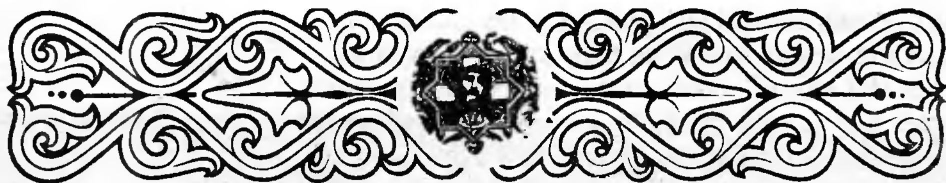
Şi va zice Împăratul, celor de la dreapta Lui:
„Veniţi, binecuvîntaţii şi plăcuţii Tatălui,
Moşteniţi Împărăţia cea de crini scăldaţi în rouă,
De la-ntemeierea lumii încă pregătită vouă:
Căci flămînd am fost în lume, pe cînd voi, cu suflet matur,
M-aţi cheamt, cu milă multă, şi Mi-aţi dat ca să mă satur!

Însetat am fost asemeni, arşiţa cînd m-a cuprins,
Şi Mi-aţi dat să beau, la umbră, pîn-ce setea Mea am stins!
Un strein am fost pe drumuri, sub povară de nevoi,
Dar voi M-aţi luat în taină şi M-aţi găzduit la voi!
Gol am fost, dar voi, ca oameni, trupul Meu aţi îmbrăcat;
Şi bolnav în suferinţă, fiind Eu, M-aţi căutat!... Mat.25,34—36
Pus în temniţă adîncă fost-am, cu puteri puţine, Apoc.21,7
Şi spre-a-Mi fi de mîngîiere, aţi venit miloşi la Mine!... Ez.18,6,7

Atunci drepţi-I vor răspunde, cu smerenie zicînd:
„Doamne, —cînd Ţi-am întins masă pentru că ai fost flămînd?
Cînd Te-am întîlnit în lume, drămuind cu paşii grei,
Şi-nsetat fiind Tu, Doamne, noi îţi vom fi dat să bei?
Cînd Te-am fost văzut gol, iarăşi, precum zici, şi, ca străin,
Te vom fi-mbrăcat vreodată şi-ai aflat la noi cămin?
Cînd Te-am fost ştiut în temniţi, suferind şi fără soare,
Şi venit-am să-Ţi aducem mîngîiere la-nchisoare?“ Mat.25,37—39
Şi-Împăratul va răspunde cu iubire către ei:
„Întrucît făcut-aţi astfel unuia din fraţii mei,
Mic de tot în faţa voastră şi de toţi necunoscut,
Adevăr zic vouă iarăşi, că voi Mie Mi-aţi făcut“! Mat.25,40
Prov.14,31;19,17

Şi vor merge astfel drepţii aşezaţi în a Lui dreaptă,
Către viaţa nesfîrşită care-n Ceruri îi aşteaptă,
Pe cînd cei lipsiţi de milă, adunaţi în partea stîngă, Mat.25,46
Se vor duce unde ochii vor avea de ce să plîngă!... Dan.12,2

CINA CEA DE TAINĂ

Paştele veneau senine — ... Mîngîioasa sărbătoare,
Sub surîsul primăverii, aduce a potop de floare...
Soarele-şi torcea fuiorul auritului său caer
Şi miresme de zambile ca nicicînd pluteau în aer .

Toate florile-acum parcă prin văzduh îşi poartă duhu
Şi de păsări cîntătoare e ne-ncăpător văzduhul!
Toţi migdalii-n floare poartă parcă patrafire,
Preoţi în de nea odăjdii pentru-o-Naltă Preamărire...
Vesel este întreg pămîntul... Ceru-i ca de ametist,
Şi-ntre oameni numai unul e neţărmuit de trist,
El ştiind că-n ceasu-n care s-o-njunghia pascalul miel,
După vechea proorocire, morţii va fi dat şi El,
Scris fiind în veşnicie: anul, luna, ziua, ceasul,
Cînd pe Crucea-avea să fie şi să I-se stingă glasul!

Sărbătoarea dezrobirii, acel an, cădea-n Sabbat;
Vineri deci avea să fie cel mai uriaş păcat...
Ci Iisus ştiind acestea, hotărî, c-o zi-nainte,
Între-ai Săi să prăznuiască ziua Paştilor Preasfinte
Drept aceea, Mielul lumii, dis de dimineaţă Joi,
În Ierusalim trimis-a dintre Ucenicii-I doi,
Arătîndu-le lor calea, cu cereasca Lui lumină:
Cum şi unde să-I aşeze pentru cea din urmă cină. Mat.26,*18*

Încropită cade seara miresmată de zambile
Pe Cetatea-n care Fiul va mai sta Om două zile...
Sub zefiri ce-abia adie, freamătă măslinii-n şoapte,
Parcă blestemînd în ele, cea mai făr-delege noapte
Noapte-n care fariseii, spre pierzare, stau la pîndă,
Miel pascal să tîrguiască de la cine-avea să-L vîndă...

Ci-ntr-o casă tăinută sub ghirlande de glicină,
Iată „Cina cea de taină“ cu Cereasca ei Lumină...
Împrejurul sfintei mese, roată stau cei treisprezece,
Dintre care, în altă lume, doi curînd aveau să plece: Mat.26,20
Unul spre-a sui la Ceruri, lîngă Tatăl avînd rangul,
Altul, cu Satan în sine, care-avea să-şi pună ştreangul!
Dar aceasta e o taină, poate cu din veci temei,
Şi pe care n-o cunoaşte decît unul dintre ei... Mat.26,24

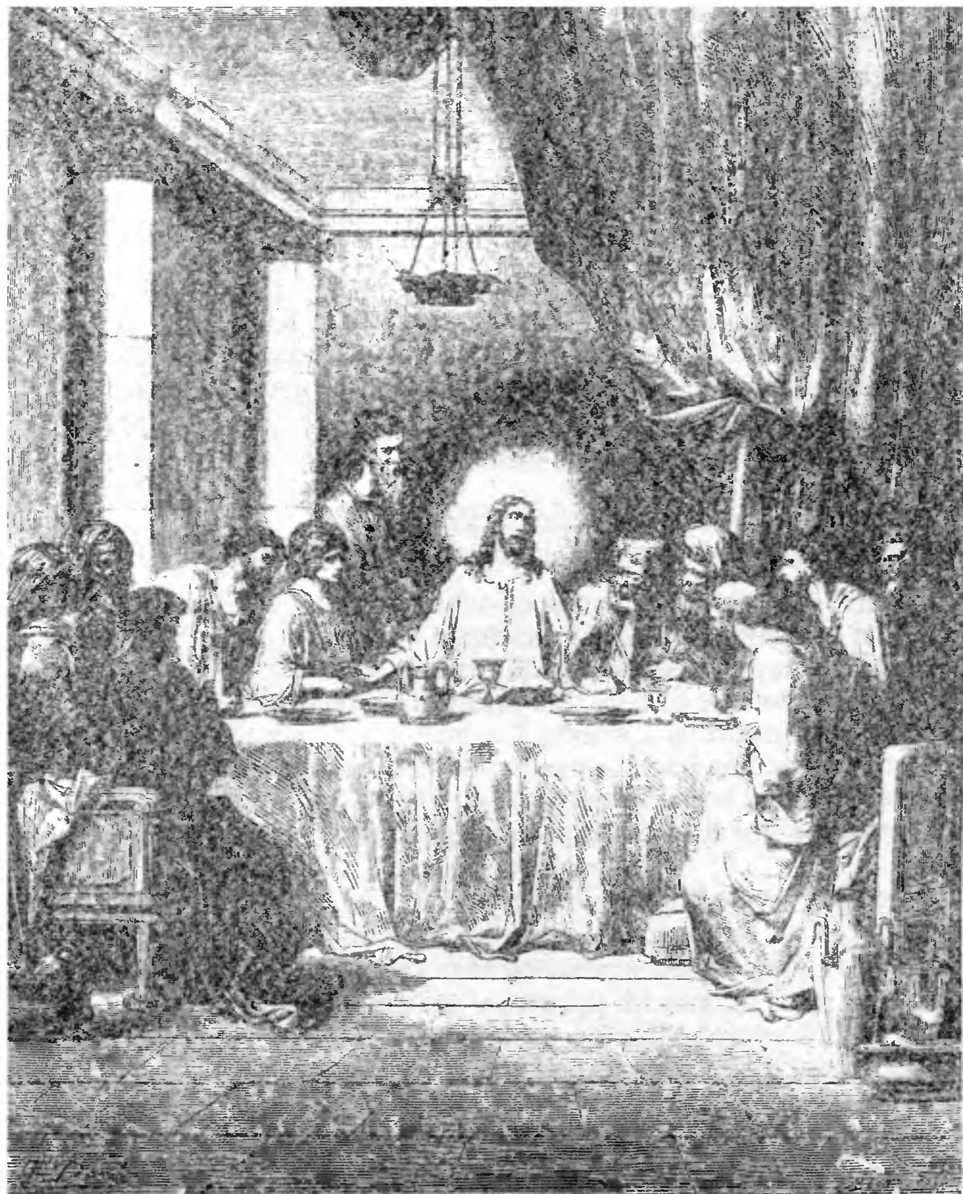
Înhorit de Ucenicii-I, stă Iisus, — al lumii Miel,
Şi toţi ochii-n toată clipa cată numai către El...
Este ceasul despărţirii... Pentru cea din urmă oară
Îl mai au deci, pămînteşte, între ei pe El comoară.
Dar ei nu ştiau aceasta, în al Paştilor sobor,
Şi Iisus, cu duioşie, mîngîios grăit-a lor:

„Cu dor mult am vrut Eu astăzi, — către ceasu-cel de- apoi,
Acest Paşte-al vieţii Mele să-L mănînc în rînd cu voi,
Că, zic vouă: nici un Paşte nu Mi-se va mai da Mie
Pînă ce-mplinit nu fi-va în Cereasca-Împărărăţie!“ Luc.22,15,18

Şi luînd să frîngă pîinea precum stă-n Scriptură scris,
El a binecuvîntat-o şi-mpărţind-o lor, a zis:
Trupul Meu acesta este care pentru voi se frînge“
Şi le-a dat apoi paharul: „Beţi, acesta-i al Meu sînge
Care pentru voi se varsă, — Lege nouă fiind ea,
Şi aceasta toţi să faceţi întru pomenirea Mea!“ Luc.22,17,19
Dacă toţi cei de la Canna, apa vin o simt pe limbă,
Întru Cina cea de taină, vinu-n Sîngele-I preaschimbă...
Iar pahaul cu-al Său sînge dîndu-l gurii lor să-l poarte,
Este nu spre chef de nuntă, ci spre pămînteasca-i moarte...

Şi primind toţi Ucenicii pîinea dată, astfel frîntă,
Priceput-a fiecare că e-mpărtăşire sfîntă,
Iar apoi, mergînd paharul către fiecare gură,
A-nţeles că bea soborul Sfînta Cuminicătură,
Ceea ce-ntru Legea nouă avea pururea să fie
Pînă cît vor curge vecii din adînca veşnicie,
Rămînînd etern aceasta, cu Cerescul ei har greu:
Taina Sfîntă, care leagă ce e Om, de Dumnezeu!

Adevăr, vă zic, — mai zis-a El apoi, făr-a s-aprinde,
Că, din cei ce stau la cină, unul totuşi Mă va vinde!“ Mat.26,21

Adevăr, vă zic, — mai zis-a El apoi, făr-a s-aprinde,
Că, din cei stau la cină, unul totuşi Mă va vinde!“ *(pagina 136)*

Atunci ei au prins a zice rînd-pe rînd, cu suflet greu: Mat.26,*22*
„Nu cumva sunt eu acela?, „Eu, sînt Doamne?“, „Au sînt eu?“,
Iar Iisus, rotindu-Şi ochii, Şi-a deschis pe gînduri gura:
„Este cel cărui acuma voi întinde-mbucătura!“, Mat.26,*23*
Şi-ntingînd în blid cu pîine, fără gînd la vreo osîndă, In.13,*26*
A fost dat-o, blînd, lui Iuda celui care-avea să-L vîndă,
(Obicei fiind în vremuri, ca, stăpînul unei mese,
Muind pîine, s-o dea celui ce de el atunci ales e,
Arătîndu-i prin aceasta — între toţi cei laolaltă
Semnul că-i purta iubire şi prietenie-naltă)...

Deci, se-ndeplinea cuvîntul către oameni, ce-n Scriptură,
Dumnezeu grăind prin David cu proorocească gură:
„Chiar şi-acel cu care-n pace vieţuiam de-azi pe mîine, Ps.40,*9*
În care-mi puneam nădejdea şi mînca din a mea pîine, In.13,*18*
Împotriva mea călcîiul, — fără milă, fără frică, Mat.27,*9*
Iată că şi el acuma, ca duşmanii toţi ridică!“ Ps.55,*12—15*
Ier.20,*10*

Şi Iisus, cum totdeauna pătrundea oricui în gînd,
Zis-a către Iuda-n şoapte: „Ce-ai în gînd, fă mai curînd!... In.13,*27*

După care, vînzătorul, —, în auz cu-acele şoapte,
A ieşit de grab-afară şi s-a fost pierdut în noapte, In.13,*30*
Iar cînd a ieşit acesta, a grăit învăţătorul
Vorbe-adînci pe care însă nu le-a priceput soborul,
Şi-a fost zis cînd stau să-L soarbă Ucenicii-n ochi mereu:
„Preamărit e-acuma Fiul şi-ntru Fiul, Dumnezeu,
Iar dacă-ntru Fiul astăzi Preamărit e-al lumii Tată,
În El însuşi pe Fiu, Tatăl Îl va preamări îndată!... In. 13, *31—32*

Fiilor, puţină vreme între voi încă mai sînt,
Şi voi merge sus în Ceruri... Voi rămîneţi pe pămînt...
Ci-ntre voi s-aveţi iubire, e porunca Mea cea nouă,
După cum şi Eu iubirea-Mi pururea v-am dat-o vouă...
Prin aceasta Ucenicii-Mi arăta-vor suflet Nalt, In. 13, *33—35*
Dacă vor avea iubire unul către celălalt... Lev. 19, *17, 18*
Nu vă tulburaţi în inimi, ci mereu să le-aveţi pline
De credinţă tare-n Tatăl, de credinţă tare-n Mine...
Casa Tatălui din Ceruri are-n ea lăcaşuri multe.
Pentru cei ce cred într-însul, stînd Cuvîntul să-L asculte...
Eu Mă duc acum la Tatăl ce trimis-a Legea Nouă,
Pentru ca, la El în casă, loc să vă găsesc şi vouă,
Să vă iau pe toţi la Mine, ca să-mi fiţi sobor mereu,
Laolaltă stînd cu toţii pururi unde fi-voi Eu... In. 14, *1—3*

Eu sînt calea, Eu sînt Viaţa, şi Adevărul tot Eu sînt,
A mai zis iar întrupatul Dumnezeului Cuvînt,
Cel ce va intra prin Mine, mîntuit va fi să iasă;
Va intra şi, la ieşire, va afla păşune grasă!
Eu sînt Uşa către Tatăl, şi la Tatăl Meu nu vine
Cine nu cunoaşte calea şi nu M-a primit pe Mine. In.10,*9*;14,*6*

Încă puţin timp, — şi lumii n-oi mai sta-n cărări pustii;
Voi Mă veţi vedea de-apururi, căci sînt Viu şi fi-veţi vii...
În acea zi veţi cunoaşte că Eu sînt în tatăl Meu, In.14,*19,20*
Că voi toţi în Mine sînteţi, — voi în Mine şi-n voi Eu. Filip.4,*7*
Pacea Mea vă dărui vouă, pacea fără de hotar,
Nu aşa precum dă lumea, pacea Mea vă fac Eu dar!
Ca să n-aveţi tulburare, ci s-aveţi în inimi pace,
Şi să nu se-nfricoşeze pentru ce vi-se va face... In.14,*27*
Ridicaţi-vă să mergem, fiindcă e pe drum şi vine
Cel cu care n-am amestec şi nici el n-are cu Mine!... In.14*30*
Şi Iisus zicînd acestea, firul vorbelor şi-L curmă,
Părăsind lăcaşul cinei, cu cei unsprezece-n urmă.

VIŢA CEA ADEVĂRATĂ

Şi pe cînd, sub vălul nopţii, tainic, Îl pîndesc vrăjmaşii,
El, cu Ucenicii roată, îşi opri-ntr-o vie paşii,
Căci în noaptea ce-ntre săbii, ca pe furi aveau să-L pună,
Uncenicilor Săi, Domnul, mai avea ceva să spună...

Tremurînd lumini în vale, — ca un mare ţintirim,
Parcă lumii-ntregi icoană, — doarme-al Său Ierusalim...
Stele mii acum, de-asupra-i, ca nicicînd clipesc de trist,
Dar mai trist clipesc acelea de sub genele lui Hrist...

Ochii Lui privesc departe... în străfunduri... Unde-anume?
Poate, dincolo de viaţă? Poate dincolo de lume?
Gîndurile lui colindă... Unde vor fi colindînd?...
Ce lumini s-or mai desprinde din Dumnezeiescu-I gînd?...

E clipita-n care gîndu-I, cu otgon de aur leagă
Pe Apostolii-I de Dînsul în eternitatea-ntreagă!

Şi cînd, — vie nestemată, — stă o lacrimă să-l pice,
Din adîncuri de lumină întorcîndu-Se, le zice:

Viţa cea adevărată, Eu sînt vouă, — cu tot Cerul
Pe cînd Tatăl Meu din Ceruri e de-a pururea Vierul; In.15,*1*
Tot Vlăstarul fără roadă, El îl taie, — vieţii smult,
Cel cu rod, îl curăţeşte, să rodească şi mai mult... In.15,*2*
Adevăr zic: Eu sînt viţa, iar mlădiţe sînteţi voi:
De nu fi-veţi întru Mine şi-ntru voi nu sînt, — apoi
Nu rodi-veţi fără Mine, după cum nici o mlădiţă
Nu dă roadă de la sine, dacă nu rămîne-n viţă! In.15,*5*

Cel ce fi-va întru Mine, şi porunca Mea ascultă,
E mlădiţa ce-ntru viţă va aduce roadă multă...
Dacă unul întru Mine nu va vrea să aibe loc,
E mlădiţa ce se taie şi-o aruncă lumea-n foc,
De rămîneţi întru Mine, iubitori de Legea Nouă,
De la Tatăl ce veţi cere, toate vi-se vor da vouă... In.15,*7*
Într-aceasta Preamărit e Tatăl Meu prin mari şi mici,
Că aduceţi roadă multă, fiind Mie Ucenici
Şi precum pe Mine Tatăl M-a iubit, — şi Eu vă spui
Că-n iubirea mea rămîneţi cum rămîn Eu într-a Lui! In.15,*9*

Vi-le-am spuns acestea toate, să vă dărui bucurie
Şi deplină pe vecie bucuria să vă fie...
In.15,*11*
Ci porunca Mea, aceasta-i: ca să vă iubiţi mereu
Cu iubire fără margini, precum V-am iubit şi Eu: In.15,*12*
Căci o dragoste mai mare ca să aibă, nimeni nu-i
Precum cel, pentru prieteni, ce-şi dă însăşi viaţa lui... In.15,*13*
Şi prietenii Mei însumi v-am numit pe voi de-atunci
De cînd împliniţi în totul legiuitele-Mi porunci, In. 15 *14*
Nu voi M-aţi ales pe Mine. ci pe voi Eu v-am ales,
Rînduindu-vă s-aduceţi roadă multă la cules,
Pentru ca, din Ceruri, Tatăl, vouă să vă dea mereu
Orice de la El veţi cere toţi întru numele Meu. In.15,*16*

De la Tatăl Eu ieşit-am şi-am venit în lume, dar
Bate ceasul să las lumea, să Mă-ntorc la Tatăl iar... In.16,*28*
Ci zic vouă: de folos e ca să-Mi părăsesc soborul,
Că de nu, la voi nu vine Duhul Sfînt, Mîngîietorul! In.16,*7*

El venind, dovadă plină va aduce la tot natul
Care n-a crezut în Mine, cît de greu îi e păcatul; In.16,8.9
Cît de sfîntă-i neprihana cea pe care n-o văd ei,
Pentru că Mă duc la Tatăl întru care am temei;
Dovedi-va El asemeni pururea dreptatea Mea,
Pentru că Mă duc la Tatăl şi nu Mă veţi mai vedea, In.16,10
Şi de judecată lumea va vădi-o-ntemeiat,
Că Stăpînitorul lumii este-n Ceruri judecat. In.16,11;3,18

Dacă lumea vă urăşte, voi aceasta s-o ştiţi bine;
Pînă ce la voi s-ajungă, M-a urît întîi pe Mine...
Voi dac-aţi fi fost din lume, ar iubi ce-ar fi al ei,
Dar voi nefiind din lume, v-a urît, fiind ai Mei, In.15,18.19

Ţineţi minte aceste vorbe ce la urmă vi-le spui:
Servitorul nu-i mai mare decît e stăpînul lui.
De M-au prigonit pe Mine, — trimis lor să fiu Icoană,
Mai vîrtos voi fi-veţi astfel urgisiţi de-a-lor prigoană. In.15,20

Vă spun vouă toate-acestea, să le ştie fiecare,
Clătinaţi de loc să nu fiţi în credinţa voastră tare...
Din Altare-au să vă alunge şi, păcatul cel mai greu,
Vă vor omorî, zicîndu-şi că slujesc lui Dumnezeu!
Şi acestea vă vor face, — socotind ei că fac bine,
Pentru că nu cunoscut-au nici pe Tatăl, nici pe Mine! In.16,1–3
Nu v-am spus aceasta vouă, cît am fost pe-acelaşi drum,
Însă fiindcă bate ceasul, stau să vi le spun acum,

Că-mplinindu-se acestea, să v-aduceţi toţi aminte In.16,4
Că, ştiindu-le Eu toate, vi-le-am spus de mai-nainte, Isa.42,9

Ceasul despărţirii bate, să vă risipiţi pe cale
Şi să meargă fiecare întru cele ale sale,
Şi să Mă lăsaţi pe Mine singur precum se cuvine,
Dar nu voi rămîne singur, căci e Tatăl Meu cu Mine! In.16,32

Şi-am grăit acestea vouă, ca-ntru Mine s-aveţi pace,
Căci în lume tulburare veţi avea de ce veţi face...
Ci-ndrăzniţi, , — cu Mine-n inimi, roade mari să se culeagă... In.16,33
Eu cu Tatăl împreună, biruit-am lumea-ntreagă!

Astfel a grăit Păstorul, în clipita cea din urmă,
Cînd îşi părăsea soborul, şi Se despărţea de turmă,

Iar cuvintele Lui toate, de Dumnezeire pline,
Le sorbeau acei ce-n juru-I stau mereu să I se-nchine,
Şi, ca nişte nestemate fiind cele de El zise,
Întru inimile toate rămîneau ca-n piatră scrise,
Trebuind apoi ca ele, — spre -a hrăni flămînde gloate,
Să se scrie-n Evanghelii pentru neamurile toate,
Şi să fie „Apa Vie" nesecată-n veşnicie,
Ca sorbind din ea-nsetaţii, sete să nu le mai fie! In.4,10,14
Apoc.21,6

RUGA DE PE GHETSIMANI

Este-aproape miezul nopţii... Doarme firea-n vraja lunii
Şi ca-n vis foşnesc măslinii de pe munte şi alunii...
Şi Iisus, numai cu Petru, Iacob şi Ioan, tot suie
Mai spre vîrf tăcutul munte, pe-o cotită cărăruie,
Iar pe lutul ce-i bat paşii lui Iisus şi-a celor trei,
Luna cerului, — smerită,-şi-a topit argintul ei... Mar.14,33

Iată-i, s-au oprit,-şi Domnul zis-a-n tulburare foarte:
„Întristat este-al Meu suflet astă dată pîn-la moarte...
Rămîneţi aici, prieteni,-a mai zis El, trist în Sine, Mar.14,32,34
Ca-nălţînd spre Tatăl ruga-Mi, voi să privegheaţi cu Mine..."

Şi zicînd aşa, El mers-a mai departe şi ca frînt,
A căzut spre-adîncă rugă cu-a Lui faţă la pămînt:
„Preamărit al Meu Părinte,-zis-a El, pătruns de har,
De e cu putinţă, treacă de la Mine acest pahar
Însă nu cum vreau Eu, Doamne, ruga cer a-mi asculta,
Nu precum e a Mea voie, ci precum e voia Ta!..." Mar.14,35,36

Iată vorbe-asupra căror, de El zise către Cer,
Aşternut e pe vecie cel mai nepătruns mister,
Căci acest suspin spre Tatăl cînd în ruga Lui încape,
Dacă se temea de Cruce, El putea de ea să scape,
Şi dac-ar fi vrut aceasta,-numai Om fiind mereu,
Cu atît mai mult s-o facă El putea ca Dumnezeu;
Dar Iisus nu vrea aceasta... Nici gîndind măcar să fugă,
Se prosternă mai departe, pironit în sfînta-I rugă,
Ştiind El că, doar pe Cruce de va sta bătut în cuie,
Omenirea, izbăvită, va putea la El s-o suie... In.12,24

Preamărit al meu Părinte, zis-a El, ca ars de-un jar,
De e cu putinţă, treacă de la Mine-acest pahar!... *(pagina 142)*

El ştia că ceasul jertfei care pe pămînt va bate,
Era hotărît în Ceruri încă din Eternitate,
Inima-n Iisus, pe Cruce, pămînteşte OM,să-ngheţe,
Ca să se-mplinească vrerea Dumnezeului- Trei Feţe!...

Şi-apoi, n-a zis El odată lumii, parcă s-o dezmierde:
„Cel ce vrea să-şi scape viaţa de la moarte, şi-o va pierde,
Pe cînd cel ce şi-o va pierde, în credinţa-i tare foarte,-
Va scăpa-o!",-vrînd s-arate viaţa dincolo de moarte?... In.12,25

Şi Iisus acum e singur, căci pe cînd se roagă Domnul,
Pe cei trei lăsaţi spre veghe, i-a cuprins îndată somnul...
Singur ca-n pustietate, precum om pe lume nu-i;
Doar cu Dumnezeu în Ceruri şi... cu lacrimile Lui...

Şi s-arată Lui un Înger, întărindu-L pe cînd plînge,
De pe fruntea Lui sudoarea picurînd în stropi de sînge... Luc.22,43,44
Părăsit de orice suflet, El se roagă-n calde şoapte,
Pentru sufletele toate adormite-n larga noapte...

Celor trei, El, le ceruse cu Dumnezeiescu-I glas
Să vegheze lîngă Sine doar frîntura unui ceas,
Însă nici ei nu putut-au atunci somnul să-şi înfrîngă, Luc.22,45
Spre-a da veghea lor Acelui care-n ruga-I sta să plîngă,
Cel ce-avea să-şi dea şi viaţa, cu de spini pe frunte nimb,
N-avea dreptul să primească pentru tot, nimic în schimb...

În această noapte adîncă, pe cînd geana Lui e udă,
Nu stă nimenea să-L vadă, nu stă nimeni să-L audă;
În zadar e ruga Celui ce stă oamenilor spic: Ps.21,1
Dumnezeu nu-i dă nimica şi nici oamenii nimic! Mat.27,46

Doarme-ntreg Ierusalimul, precum doarme tot pămîntul,
Cînd se roagă numai Fiul către Dumnezeu Preasfîntul,
Fiind El ca şi cîrmaciul ce-are-n mîini întreaga soartă
A corăbiei ce-n noapte peste mări adînci o poartă,
Lunecînd cu-ndemînare pe-ale morţii, largi abise,
Pe cînd toţi ai săi tovarăşi dorm adînc şi fără vise...

Dar, cînd somnul şi pe ape poate că şi-a-ntins măsura,
Cineva veghează-n noapte, neputînd să doarmă. Ura,
Fariseii şi cu Iuda... Vînzătorul e pe drum;
Cu lănci multe şi cu săbii va sui pe munte-acum...

Şi s-arată Lui un înger, întărindu-L, pe cînd plînge,
De pe fruntea Lui sudoarea picurînd în stropi de sînge... *(pagina 144)*

Ci Iisus adînc se roagă... De trei ori, fiind aici,
Îşi găsi dormind în iarbă pe cei trei din ucenici,
Cărora El le ceruse ca, sub razele de lună,
Cît se va ruga spre Tatăl, să vegheze împreună. Mat.14,*41*

Ruga-I însă-a fost sihastră... fără seamăn de fierbinte,
Că s-a fost aprins văzduhul pînă-n Cerurile Sfinte,
S-a rugat cu lacrămi Fiul, că de lacrămile-I grele,
În adîncuri fără margini lăcrimau şi sori şi stele.

Stînd cuvîntul să i-L poarte stea din stea, suind mereu,
Şi-ajungînd înlăcrimate pînă-n Cer la Dumnezeu,
Că spre Cer-nălţînd El ochii, Şi-a-nălţat de-asemeni glasul:
„Doamne Sfinte şi Părinte, iată că venit-a ceasul...
Preamăreşte-n Cer pe Fiul, cum şi-n lumea pămîntească,
Ca, şi Fiul Tău pe Tine, astfel să Te Preamărească!

Cum I-ai dat Lui stăpînire peste oamenii din lume, In.17,*1—3*
Viaţă veşnică să deie celora daţi lui anume, Dan.7,*14*
Şi să Te cunoască lumea, preamărindu-Te mereu II Reg.19,*15*
Ca adevărat şi singur peste toate Dumnezeu;

Şi de-asemeni să slăvească omenirea pe Hristos In.17,*3*
Cel trimis din Cer de Tatăl, oamenilor spre folos. Isa.53,*11*
Ier.9,*24*

Eu, Te-am Preamărit pe Tine pe pămînt, cu-adevărat,
Şi-am desăvîrşit în lume lucrul care Mi-L-ai dat...
Preamăreşte-Mă-acum Însuţi lîngă Tine-al Meu Părinte,
Dîndu-Mi slava ce-am avut-o de-a fi lumea mai-nainte!
Numele Tău arătat-am oamenilor ce Mi-ai dat,
Şi Cuvîntul Tău în lume L-au păzit şi L-au păstrat... In.17,*4—6*

Cunoscut-au ei acuma că tot ce Mi-ai dat spre bine,
Pentru ei fiindu-Mi date, sînt venite de la Tine,
Pentru că, venind în lume cu-ale Tale mari cuvinte,
Drept Lumină din Lumină le-am dat toate lor, Părinte,
Şi primindu-le, ştiut-au,-din Profeţi precum s-a scris,
Că ieşit-am de la Tine şi că lor Tu M-ai trimis! In.17,*7,8*
Pentru aceştia, Eu, Doamne, mă rog deci, nu pentru răi,
Ci pentru cei buni daţi Mie, căci aceştia sînt ai Tăi...
Toate cele ale Mele, ale Tale sînt,- şi cele
Ale Tale-s ale Mele,- preamărindu-Mă-ntru ele. In.17,*9,10*

Mult în lume nu mai sta-voi, ci veni-voi sus la Tine,
Dar ei sînt în lume, Tată, pe cărări de rele pline,
Întru numele Tău, Doamne, Mi-i păzeşte totdeauna,
Precum Fiul e cu Tatăl, ca să fie şi ei una. In.17,11

Cînd eram cu ei în lume, întru numele Tău Sfînt,
Am păzit pe cei daţi Mie dintre oameni, pe pămînt,
Şi n-am fost pierdut nici unul din cîţi le-am ales făptura,
Fără doar „fiul pierzării", împlinindu-se Scriptura... In.17,12

Acum, Tată, viu la Tine, şi de-aci Te rog să vrei;
Bucuria mea deplină să sălăşluiască-n ei...
Eu Cuvîntul Tău în lume le-am fost dat,-dar lumea-n sine,
Fiindcă nu erau din lume, i-a urît ca şi pe Mine...
Nu Mă rog să-i iei din lume, ci, fiind lor sfînt liman,
Să-i păzeşti pe ei, Părinte, pe pămînt, de cel Viclean! In.17,13,15

Adevăr îţi e Cuvîntul tunător adînc în hău,
Ci sfinţeşte-i pe ei, Doamne, întru adevărul Tău,
Căci în lumea de păcate, între-atîţia farisei,
Precum M-ai trimis pe Mine,-i-am trimis şi Eu pe ei. In.17,17,18

Pentru ei, pe Mine Însumi Mă sfinţesc din fir a păr,
Ca şi ei să se sfinţească fără greş în adevăr,
Ci nu numai pentru-aceştia Mă rog,-dar şi pentru-acei
Ce-or avea, dup-a lor limbă, crez în Mine cu temei,
Ca, ei toţi să fie una precum Eu cu Tine sînt
Una singură fiinţă sus în Cer şi pe pămînt, In.17,19—21
Întru Noi şi ei să fie, precum Însuţi Tu ai zis, Ps.141
Şi să creadă astfel lumea că la ea Tu M-ai trimis. II.Sam.7,28

Că mărirea ce Mi-ai dat-o, Eu le-am dat-o lor ca dar,
Ca să fie şi ei una precum Noi sîntem în Har,
Să cunoască lumea toată că Tu M-ai trimis ei-Bine
Şi pe toţi ai Mei, Tu, Doamne, i-ai iubit ca şi pe Mine... In.17,22
Vreau Părinte, ca : aceia dăruiţi de Tine, Mie,
Unde sînt Eu totdeauna, la un loc şi ei să fie,
Să privească ei mărirea ce Mi-ai dăruit anume,
Fiindcă M-ai iubit pe Mine, pîn-a nu fi lumea lume! In.17,24

O, Prea-Dreptule Părinte,-lumea ce-ai zidit din lut,
Nu Te-a cunoscut pe Tine, dar, Eu sus, Te-am cunoscut,

Vreau Părinte, ca : aceia dăruiţi de Tine, Mie,
Unde sînt Eu totdeauna, la un loc şi ei să fie,
Să privească ei mărirea ce Mi-ai dăruit anume,
Fiindcă M-ai iubit pe Mine, pîn-a nu fi lumea lume! In.17,*24*

O, Prea-Dreptule Părinte,-lumea ce-ai zidit din lut,
Nu Te-a cunoscut pe Tine, dar, Eu sus, Te-am cunoscut,
Şi ea cunoscînd că Tatăl M-a trimis pe-acest pămînt,
Arătatu-i-am într-una numele Tău pururi Sfînt,
Şi-L voi arăta, ca, astfel, între ei în veci să fie
Părinteasca Ta iubire ce Mi-ai arătat-o Mie,
Dovedind cu-aceasta lumii, că Mi-eşti Tată şi-Ţi sînt Fiu, In.17,*25,26*
Şi-ntru-ei,-ca-ntru Fiu Tatăl,-Eu de-a pururea să fiu!..."
Dumnezeu şi Om, în ruga-I, astfel şi-a grăit Cuvîntul:
Liniştit precum e Cerul, trist precum e-n veci pămîntul...

El nu s-a rugat la Tatăl pentru viaţa-I, pentru Sine,
Ci s-a fost rugat fierbinte pentru-al oamenilor bine,
Pentru cei aleşi Apostoli care-au fost trimişi în lume
Întru numele Lui Însuşi, întru-al Tatălui Său nume...

Frînt a stat în a Lui rugă, poleit de-a lunii rază,
El ştiind că mîine moare, dar a treia zi-nviază, Mar.8,*31*;10,*33,34*
Şi de-aceea-n tot cuvîntul ce l-a fost grăit mereu, Luc.9,*22*
În adînca-I rugăciune, a fost Om şi DUMNEZEU.

OMULUI ce-aşteaptă moartea şi-n genunchi plîngînd se frînge,
De pe fruntea Lui cît luna picură sudoarea-sînge!
Dumnezeului din Sine,- căruia toţi mila-I cer,
I-se-nalţă-n rugă Duhul pîn-la Dumnezeu în Cer...
Tot ce-i zboară de pe buze, nu e rugă pămîntească;
Numai El putea s-o facă,- lumea vrînd s-o isbăvească.

Pentru moartea care vine, trupul Lui se înfioară,
Dar Dumnezeiescu-I spirit se dă lumii-ntregi Comoară...
Trupului ce se dă lumii ca temei de Lege Nouă,
A-nceput de-acum să-I curgă sfînta sîngelui său rouă, Luc.22,*44*
Şi-acest sînge, jertfă dată pentru-al omenirii bine,
Mîine o să ardă-n iarbă ca o ploaie de rubine.

Cel care va curge mîine, Viu, va trebui să scrie,
Legea Lui, să fie lumii Lege pentru veşnicie,

Dumnezeul-Om se scoală... Ca Păstor pe-ntreaga turmă,
Şi-a făcut prin rugăciune datoria cea din urmă...
Îşi găseşte Ucenicii adormiţi ca şi-nainte
Şi-i trezeşte-a treia oară cu-ntristatele cuvinte:

„Aţi dormit destul... Ajunge... Bate ceasul,-somnoroşi,
Fiul Omului să fie Prinsul celor păcătoşi;
Ci sculaţi-vă să mergem,-a mai zis cu plînsu-n pleoape,
Cel ce M-a vîndut pe Mine fariseilor e-aproape!..." Mar.14,*42*

PRINDEREA LUI IISUS

Şi, pe cînd Învăţătorul nu sfîrşise vorba,- iată
Că-I răsare Iuda-n faţă, după el cu-o mare ceată,
Fiecare-avînd o lance sau o sabie cu el,
Făr-a trebui acestea,- cînd vînat era un miel!
Şi pentru că vînzătorul Iuda-n toate priceput
Hotărîse să le-arate pe Iisus printr-un sărut,
A venit la El cînd Domnul sta cu faţa-n faţa lunii,
Şi L-a sărutat, zicîndu-I: „Bucură-Te, o, Rabuni!..." Mat.26,*49*

Iar Iisus a zis: „Ştiu, Iuda... gura ta spre Mine-ntinzi,
Fiul Omului, spre moarte, prin sărut cătînd să-L vinzi!... Luc.22,*48*
Atunci cei din ceata Iudei L-au fost prins cu dinadinsul
Şi-nhorindu-L lănci şi săbii, au pornit în jos cu Prinsul.

Ci Iisus a zis mulţimei ce-L ducea Caiafei dar:
„Aţi ieşit cu lănci şi, săbii cum ieşiţi la un tîlhar,
Cînd în Templu stat-am zilnic, învăţînd pe fie-cine.
Dar atunci din voi nici unul n-a pus mîna lui pe Mine;
Însă s-au făcut acestea, făr-a fi din Templu smult,
Ca să se-mplinească astfel proorocirea de demult... Mar.14,*48,49*

Dar acesta-i ceasul vostru, negăsind Luminii vina, Luc.22,*52—53*
Să Mă prindeţi pe-*ntuneric*, nepriindu-vă *lumina*... Ps.117,*12*;40,*9*;
Atunci au fugit departe ucenicii ce stau roată 54,*13—15*
Şi L-au fost lăsat pe Domnul în acea vrăjmaşă gloată... Mar.14,*50*
Zah.13,*7*

Iar Iisus a zis: „Ştiu, Iuda... gura ta spre Mine-ntinzi,
Fiul Omului, spre moarte, prin sărut cătînd să-L vinzi!... *(pagina 149)*

Aducîndu-L în Sinedriu pe Iisus- ogorul Pîinii,
Erau adunaţi acolo cărturarii şi bătrînii, Mat. 26, *57*
Iar mai-marii preoţimii, cu priviri iscoditoare,
Mărturie mincinoasă căutau, ca să-L omoare.

Însă nu găseau nici una, dar apoi, din umbră scoşi,
Mai venit-au doi acolo, fiind martori mincinoşi,
Care, aprins bătîndu-şi pieptul, fiecare-a zis pe rînd,
Spre Iisus cătînd cu ură: Eu l-am auzit zicînd:
„Dărîma-voi acest Templu, tuturor pot să vă spui, Mar.14,*55—58*
Şi-n trei zile ridica-voi Templu nou în locul lui!" Ps.34,*11*

Şi-ntrebîndu-L Arhireul: ce-are acestora de spus, Isa.53,*7*
Mărturiei mincinoase n-a răspuns nimic Iisus. Mar.14,*60,61*
Întrebat apoi de Anna, cu ascunsă-n suflet ură,
Despre ucenici şi Lege, despre-a Lui învăţătură,
A răspuns Iisus: Vorbit-am tuturora Eu, deschis,
Şi prin Sinagogi, şi-n Templu în ascuns nimic n-am zis.
De ce dar Mă-ntrebi pe Mine despre-acestea? Ci întreabă
Pe cei cari au stat să asculte ce grăit-am mai degrabă! In.18,*20—21*

Şi-un aprod a dat o palmă Fiului lui Dumnezeu,
Zicînd Lui: „aşa răspunzi tu, întrebat de Arhireu?",
Iar Iisus privind spre-acela ca la toţi vrăjmaşii, blînd,
A răspuns tot c-o-ntrebare, pe vrăjmaşul întrebînd:
„Dacă rea Mi-a fost vorbirea, ce-a fost rău să dovedeşti,
Iar dacă vorbit-am bine, pentru ce Mă pălmuieşti?..." In.18,*22,23*

Atunci Anna la Caiafa a trimis legatul Miel, In.18,*24*
După Legile Iudee ca să-L cerceteze el,
Şi l-au întrebat bătrînii cei cu feţe preoţeşti,
Într-un glas cu fariseii: „Spune,-Mesia tu eşti?", Luc.22,*67,68*
Şi-a răspuns Înţelepciunea ce-ei n-o puteau pătrunde:
„De v-o spun Eu, n-o veţi crede; de vă-ntreb nu veţi răspunde!..."

IUDA

Pe cînd astfel Arhireii se trudesc să afle vină
Celuia venit din Ceruri ca Lumină din Lumină,
Iată că pe uşă intră,- parcă un ieşit din minţi,
IUDA care ţine-n mînă acei treizeci de arginţi
Pentru care-a stat să vîndă, spre pierzare dînd anume
Tot ce-n veci avea să fie mai de preţ la-ntreaga lume,
Grăind el: „Păcătuit-am,- cînd îşi da cu pumnu-n piept,
Că putut-am să vînd vouă sîngele acestui Drept!..." Mat.27,3,4

Şi zicînd acestea Iuda, azvîrlit-a banii lor
Şi s-a dus să-şi pună laţul spînzurat de-un sycomor. Mat.27,5
Doar în aer putînd răul fost apostol ca să moară,
Pentru că, vînzînd el astfel cea mai fără preţ Comoară,
Adică pe însuşi Fiul, ce-ntrupează-n El „Cuvîntul",
Nu-l putea primi nici Cerul, nu-l primeşte nici pămîntul.
Căci atunci cînd Iuda vinde Cerul tot pe-acei arginţi,
Se desparte, cu-a lui faptă, şi de oameni, şi de Sfinţi!...

Trupul celui ce curmase a „Cuvîntului" suflare,
N-a putut să aibe parte, după moarte, de-ngropare.
Leşul i-a rămas acolo, spînzurat,- şi-n urmă vîntul,
Biciuindu-l cu mînie, i-a luat întreg vestmîntul,
Gol de tot lăsîndu-l pradă cui ar fi plăcut astfel,
Mai în voie să purceadă a se ospăta din el;
Dar nici vulturii, nici corbii cei flămînzi de-asemeni pradă
N-au vrut să-şi abată zborul, peste hoitul lui să cadă...

Precum porcilor, de-alungul, pîntecele li-se taie, Fapt.1,18
A plesnit şi-au curs afară ale sale măruntaie...
L-au umplut pe urmă viermii ce, făcîndu-şi stup din piele,
I-au ros carnea de pe oase şi-au supt măduva din ele!...

A rămas apoi scheletul,- şi-a-nceput să cadă jos,
Roade-a iadului, răscoapte, dintre ramuri os cu os,
Cea din urmă căzînd hîrca,- cea mai hîdă dintre hîrci,
Ca s-ajungă cuib vremelnic şuierîndelor năpîrci,-
Parcă-nchipuind prin ele gîndurile negre foarte
Ale cruntului apostol, cu veninul lor de moarte!...
Şi rămas-a numai ştreangul, ani şi ani mişcat de vînt,
Atîrnat de sycomorul celui fără de mormînt...

Treisprezece veacuri încă mai trăit-a sycomorul
Devenit spînzurătoare pentru Iuda VÎNZĂTORUL.
Dar, în treisprezece veacuri, nici o pasăre de sbor,
Nu s-a mai văzut în ramii groaznicului sycomor!...

Douăzeci de generaţii scurse, neamuri după neamuri,
N-au mai auzit în urmă vre-un „cirip“ în a lui ramuri!...
Douăzeci de generaţii, au tot spus din gură-n gură,
Că n-au mai văzut la umbra-i om să şadă, pe căldură,
Nici măcar să-i stea aproape cineva, în orice fel,
Nici cu gîndul să dorească de vre-o ramură din el,-
Fiindcă, treisprezece veacuri, grea furtună-n miez de noapte
Zbuciumat-a sycomorul ce-a gemut în stinse şoapte:
„Nu v-apropiaţi de ramii în care sfîrşit-am eu
Iscarioteanul IUDA- vînzător de DUMNEZEU-...

După treisprezece veacuri încheiate s-a uscat
Sycomorul ce pe Iuda- spînzurat — l-a legănat,
Şi uscat stă el şi astăzi în a soarelui bătaie,
Însă nimeni nu-ndrăzneşte să se-apropie să-l taie!...

Pentru ce vîndut-ai Iuda?... Cine poate da răspuns?...
Cine poate să pătrundă taina ta de nepătruns?...
Blestemat ai fost din leagăn? Destinat ai fost de Cer,
Cel mai greu păcat făcîndu-l între oamenii ce pier?...

Ai dorit să strîngi comoară?... Cum ai fost: nebun, bolnav,
Cînd ai fost cerut pe Dînsul de-abia preţul unui sclav?...
Cel ce hotărît-a preţul, ai fost tu, iubitul frate,
Sau s-a hotărît în Ceruri încă din eternitate?...
(Fiindcă zice Zaharia dintre Proorocii Sfinţi:
„Şi mi-au cîntărit simbria mie: treizeci de arginţi“!) Zah.11,12

Dacă tu iubeai arginţii, dacă-ai vrut comori să-ţi faci,
De ce-ai stat atîta vreme cu apostolii săraci?
Vrut-ai pe Iisus ca rege pe pămînt lui Israel
Şi-ai pierdut în El nădejdea? N-ai crezut tu oare-n El?

L-ai urît, ca să-L poţi vinde? Pentru ce-ai fi avut ură?
Din acelaş blid cu Dînsul n-ai dus şi tu spre-a ta gură,
Nu ţi-a dat a Lui comoară, pîn-la Ceruri să te-nalţi?
Nu ţi-a dat El vin şi pîine cum a dat şi celorlalţi?

Cînd v-a dat El vin şi pîine,- nu-nţeles-ai ca şi ei,
Că mănînci din a Lui carne şi că sîngele Lui, bei?
N-a vrut El să te ridice în Cereasca-Împărăţie,
Şi picioarele, la Cină, nu ţi le-a spălat şi ţie?

Deci, spălatele-ţi picioare cum putut-au să te poarte,
Să faci tîrg cu fariseii, prin sărut să-L dai spre moarte?...
Cum n-ai fost căzut în moarte cînd ţi-a zis cu glasu-I blînd,
Întru Cina cea de taină: „Ce-ai în gînd, fă mai curînd"? In.13,*27*

Pîn-a nu te strînge laţul, oare tu putut-ai plînge,
Ca-ai vîndut cel mai scump Sînge în Dumnezeiescu-I sînge?
Ţi-ai pus laţul din căinţă? Da, că însuţi ai strigat
În Sinedriu că vîndut-ai Sîngele Nevinovat; Mat.27,*3—5*
Dar păcatu-ţi, dîndu-ţi moartea, l-ai făcut şi mai vîrtos,
Că te-ai îndoit de mila Milostivului Hristos,
Cărui, dacă la picioare plînsul tău i-ai fi vrut duce, Isa.44,*22*
El ţi-ar fi iertat păcatul chiar şi cînd murea pe Cruce!...

Iată dar de ce păcatul ţi-a rămas atît de greu,
Că nu-i OM să poată zice: „Să te ierte Dumnezeu"!...

Sau tu nu eşti vinovatul, ci noi toţi am vrut, prin tine,
Jertfa Sfîntă, dăruită întru-al oamenilor bine,-
Jertfă-adîncă, şi de Care, în mileniile toate,
Nu s-or sătura, flămînde, ale oamenilor gloate?...

Oare, dacă-ntre apostoli n-ai fi fost şi tu ales,
Pe Iisus, din Evanghelii, tot aşa l-ai fi-nţeles?
De n-ai fi venit cu oaste, prin sărutu-ţi să-L dai prins,
Nu cumva credinţa-n Dînsul printre oameni s-ar fi stins?...

Dacă nu murea prin tine, ci murea de „moarte bună“,
Ar mai fi sfinţită Crucea cum şi-a spinilor Cunună?
Nu cumva, dacă pe Cruce nu L-ar fi răstignit URA,
Nu I-am mai cunoaşte astfel Numele şi Învăţătura?

Dacă tu nu-I dai sărutul, spre Golgota-n sus să-L poarte,
Ca să nu mai moară-n veacuri, ar mai fi-nviat din moarte?
Ar mai fi venit străjerii la mai-marii Arhirei,
Învierea Lui s-o spună, spăimîntaţi fiind şi ei?...

Milioanele de oameni care-n veacuri mila-I cer,
Ar mai fi crezut vreodată că El s-a suit la Cer?...

Iată, Iuda, a ta faptă întru veci e taină-adîncă
Şi de nepătruns rămîne, precum alta n-a fost încă!...
Poate numai tu-ntre oameni ai ştiut-o cu Iisus,
Dac-a fost numai prin tine sau sortit ai fost de Sus
Să faci ceea ce făcut-ai,-lumea-n veacuri să te certe!...
Şi-n vecie făr-delegea nici un om să nu ţi-o ierte!...

Banii asvîrliţi de tine,-chiar dac-ar fi fost de aur, Mat.27,*6,7*
Nu i-au mai întors Iudeii în al Templului tezaur, Fapt.I,*18*
Că „fiind ei preţ de sînge,- puşi în Templu-ar fi păcat“,
Şi o ţarină cu-arginţii cei treizeci au cumpărat...

Acea ţarină luată pe-acei bani ce-ai stat s-arunci, Mat.27*8—10*
„Ţarina Sîngelui“ se cheamă, precum zisu-i-au atunci, Zah.11*13*
Iar din ea, pre-nchipuite, şi-n vecie „azi“ şi „mîine“,
Dă rod viţa, dau rod grîne,- hrană lumii, Vin şi Pîine,
„Dar“ pe care-a vrut să-l facă Dumnezeu-Hristos Preasfîntul,
Să se sature din ele lumea de pe tot pămîntul,
Căci s-a fost deschis o cale tuturora spre folos: In.6,*53—57*
Calea ce uneşte omul pe vecie cu Hristos! Evr.10,*19,20*

Sîngele vărsat prin tine, a făcut deci brazdă grasă,
Ca să aibă omenirea vin şi pîine-n veci pe masă...
Poate pentru-aceasta, Iuda, socotesc,- mai ştiu şi eu,-
Poate numai pentru-aceasta să te ierte Dumnezeu!...

IISUS ÎNTRE VRĂJMAŞI

Ci-n Sinedriu stînd Caiafa, — pe Iisus L-a întrebat:
„Eşti Hristos Tu? Eşti Fiul Celui Binecuvîntat?"
Iar Iisus i-a dat răspunsul, în credinţa Lui adîncă, Mat.26,63,6,4
„Tu ai zis-o... Iar de-acuma vă voi spune vouă încă: Dan.7,13
Toţi Mă veţi vedea de-a dreapta Celui cu puteri Divine, Dan.7,13
Şi pe-ai Cerurilor nouri Fiul Omului că vine"! Ps.49,3
Apoc.1,7

Auzind deci Arhiereul cum Iisus Şi-a spus cuvîntul,
Cu mînie, de pe sine şi-a fost sfîşiat vestmîntul,
Zicînd celor ce cu sete aşteptau cuvîntul lui:
„Nu mai trebue de-acuma mărturia nimănui,
Căci hulit a fost de-aceasta Dumnezeul nostru-Viul, Mar.14,63,64
Cînd şi-L face Sie-şi Tatăl, socotindu-se el Fiul!... Luc.22,71

Ce gîndiţi despre-aceasta? Ce pedeapsă-i daţi să poarte?",
Şi-a răspuns întreg Sinedriul, „Este vinovat de moarte"!... Mat. 26,66
I-au scuipat atunci obrajii; I-au fost aruncat sudalme; Mat.26,67
Unii L-au lovit cu pumnii; alţii L-au luat la palme Mar.14,65
Şi-I ziceau, legîndu-I ochii şi lovind în a Lui oase: Luc.22,64
„Prooroceşte-ne şi nouă, — cine te-a lovit, Hristoase"? Mic.5,1
Plîn.Ier.3,30

Cine ştie dacă unii ce-astfel de-ntrebări I-au pus
Peste loc şi peste vreme, stînd sub mila lui Iisus,
Nu primit-au vlagă-n oase sau lumină-n ochi, sau grai,
Iar acum rîdeau de Dînsul în acel vrăjmaş alai?!
Cine ştie dacă cei ce desfătări acum avînd
Şi putînd să scuipe chipul Celui fără margini blînd,
Nu erau chiar dintr-aceia cari abia ieri, în ajun,
Aşternut-au flori sub paşii Celui fără margini Bun?...

Cîte n-ar fi zis un altul despre-aceştia-cuvînt greu,
Dacă Binefăcătorul n-ar fi fost chiar Dumnezeu?!

Dar Iisus tăcînd într-una, — toată gloata făcea haz, Isa.50,*6*
Tot lovindu-L: unii-n spate, alţii-n cap, alţii-n obraz; Mat.26,*67*
I-L batjocoreau pe-ntreceri, ca nebunii, ca turbaţii, Mar.14,*65*;15,*17—19*
Şi obrajii, fruntea, părul, I-le năpădeau scuipaţii... Luc.22,*63,64*
Pl.Ier.3*30*

Deschizîndu-şi gura largă, hohoteau netoţii toţi:
„Tu ai mîntuit pe alţii, iar pe Tine nu Te poţi?...
„Dacă El este-Împăratul neamului lui Israel,
Coboară-se de pe Cruce şi vom crede toţi în El!... Mat.27,*42*

O, dar cine poate spune cele ce nu pot fi spuse
Şi, pe care totuşi gloata Ţi-le-a spus atunci, Iisuse,
Dar Tu le-ai răbdat pe toate şi tăcut ai stat mereu,
Fiindcă nu erai doar OMUL, ci erai şi DUMNEZEU!...

LEPĂDĂRILE LUI PETRU

Pîn-atunci, în gloată, Petru, — după cum Iisus i-a spus,
De trei ori se lepădase, între oameni, de Iisus,
Şi cînd a cîntat cocoşul, plîns-a lacrimă fierbinte,
Amintindu-şi, de la Cină, următoarele cuvinte: Luc.22,*57,*
Pîn-a nu cînta cocoşul, — zis-a Domnul, ştiind bine, *58,60—61*
De trei ori în astă noapte te vei lepăda de Mine"
Şi fugind acum departe de-acea gloată rea, nătîngă,
A suit în Ghetsemani, Petru, unde-a stat să plîngă

Lacrimile-amestecîndu-şi cînd picau în iarbă jos
Cu mărgelele de sînge picurate lui Hristos. Luc.22,*62*
Mat.26,*75*

În aceste clipe-amare, un cocoş în vale cîntă...
În Cetate cîntă oare sau în inima lui frîntă?
Ah, de cîte ori cocoşii va fi Petru să-i audă,
Inima-i va fi străpunsă, geana-n lacrămi i-o fi udă,
Că-i vor aminti cocoşii, cu durere de nespus,
Întreita lui amară lepădare de Iisus
Şi-i vor aminti tristeţea cum în ochii nimănui
N-are să mai vadă-n viaţă, cum văzu-n privirea Lui,
Cînd Iisus străbate drumul ca să meargă la-nchisoare,
Fiind El legat ca hoţii şi de mîini şi de picioare,
Clipă-n care, — ca de moarte junghi în suflet să-i înfipte,
Dup-a treia lepădare, un cocoş pornea să cînte!...

Pîn-atunci, în gloată, Petru, — după cum Iisus i-a spus,
De trei ori se lepădase, între oameni, de Iisus, *(pagina 157)*

Plîngi acuma, Simon-Petru, că Iisus nu te mai ceartă;
Inima Lui milostivă pe-a ta inimă o iartă...
Plîngi ca El, mai înainte de-a-L fi prins cum prinzi pe hoţi;
Pentru fraţii tăi plîngi Petru, c-au fugit de la El toţi Zah.13 *7*
Pentru cei ce, ca şi tine, au să zică oare-cui,
Mai tîrziu, cătînd să scape: „Jur că nu sînt dintre-ai Lui"!

Tu ai plîns de pară lacrimi sguduit de-adînci suspine,
Pentru toţi acei ce-n viaţă mai veni-vor după tine,
Cari deşi născuţi în Cruce şi-n botezul lui Hristos,
Vor uita apoi aceasta ca fiind fără folos,
Sau, după ce-or sta spre rugă la Icoana-I suspinînd, Mar.14,*68*
Mai tîrziu putea-vor zice: „Nu L-am cunoscut nicicînd!" Luc.22,*57*

IISUS ÎNAINTEA LUI PILAT

Şi-a trecut şi noaptea ceia, iar în zori, Iisus legat,
A fost dus de-acea mulţime înaintea lui Pilat,
Însă n-au voit Iudeii în Pretoriu să se urce,
Ca-nainte de-a fi Paşte, prin aceasta „să se spurce", In.18*28*
Ci, ieşind Pilat afară, i-a-ntrebat pe ei, de sus,
Cu ce pîră vin s-apese Omul ce i-au fost adus?
Şi răspuns-au ei acelui de religie păgînă:
De n-ar fi făcut El rele, nu ţi-l-am fi dat pe mînă...
Sucind minţile mulţimii a grăit acest hoinar,
Că-i nedrept să dea Iudeii dajdie către Cezar,
Şi, vestind o lege nouă la Iudei, în lung şi-n lat, In.18,*30*
Despre sine zice-ntr-una că e Mesia-Împărat"! Luc.23,*2*

Şi-a grăit Pilat Acelui cu legate mîini de ei,
Întrebîndu-L: „Eşti tu oare Împărat peste Iudei?", In.18*33*
Iar Iisus răspunse, acestui cu-ntrebarea care vine:
„De la tine zici aceasta sau zic alţii despre Mine?" In.18,*34*

„Mă socoţi Iudeu pe Mine?, — Îl întîmpină Pilat,
Neamul tău mi te-a dat mie?... Pentru ce dar mi Te-a dat?" In.18,*35*

Şi Iisus îi dă răspunsul: „Adevăr zic ţie-anume,
Căci a Mea Împărăţie nu e din această lume...

Dac-ar fi din lumea asta, apoi slujitorii Mei
Ar fi stat acum să lupte, să nu fiu prins de Iudei; In.18,*36*
Dar acum, Împărăţia-Mi, precum spun, nu e-aici", Dan.2,*44*; 7,*14*
A mai zis El în vacarmul gloatelor de inamici.

„—Aşadar, a doua oară L-a-ntrebat pe El Pilat,
Precum laşi să se-nţeleagă, zici că Tu eşti Împărat?",
Iar Iisus n-a vrut răspunde lui Pilat prin alt cuvînt,
Ci blajin ca totdeauna, zis-a lui: „Tu zici că sînt!
Eu pentru aceasta doară M-am născut şi sînt pe lume:
Pentru Adevăr în gloate, să mărturisesc anume
Şi ori cine dintre oameni e din adevăr, mereu,
Pe-ale vieţii căi, acela stă şi-ascultă glasul Meu!" In.18,*37*

Şi-a rostit Pilat spre gloată, în deplina lui lumină:
„În acest om ce stă faţă, eu nu afiu nici o vină!" In.18,*38*

Dar, aflînd că El supus e stăpînirii lui Irod,
L-a trimis la el îndată, cu mulţimea de norod
Iar Irod avîndu-L faţă, s-a fost bucurat nespus,
Căci atîtea auzise spuse lui despre Iisus. Luc.23,*7*

Deci, chemîndu-L mai aproape, L-a primit cu vorbe bune,
Că nădăjduia să-L vadă săvîrşind El vre-o minune
Şi-ntrebîndu-L despre multe, cu asemeni gînd ascuns,
Nu I-a auzit cuvîntul, căci Iisus nu i-a răspuns. Luc.23,*8,9*

Deci, Irod cu căpitanii ce-mplineau a lui porunci,
Au luat în rîs pe Domnul, şi-L dispreţuiră-atunci;
Şi-mbrăcîndu-L c-o hlamidă ca zăpada albă toată,
I-a-ntors drumul, să se ducă la Pilat, cu-ntreaga gloată. Luc.23,*11*

Aducînd Pilat în faţa-i pe mai marii arhierei,
A Cetăţii căpetenii şi norod, grăi spre ei:
„Mi-aţi adus pe Omul-acesta, vinuindu-L că-n popor
Propovăduind cuvîntu-I, El ar fi răsvrătitor
Însă, eu cu voi de faţă cercetîndu-L în lumină,
Din întreaga voastră pîră, văd că n-are nici o vină...
Nici Irod nu-I aflǎ vină, cercetări stînd el să poarte,
Că n-a săvîrşit nimica spre-a fi osîndit la moarte!" Luc.23,*13—15*
Dar Caiafa şi cu Anna, — parcă gata să-şi dea duhul,
Şi cu ei întreg norodul, urlă, sguduind văzduhul:

„Moarte celui ce-n Sinedriu hulă Domnului aduce!“, Mar.15,13,17
„Răstignit îl vrem pe Cruce!“, „Răstignit îl vrem pe Cruce!...“

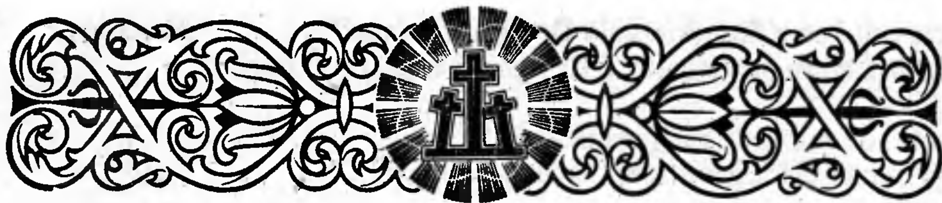
Largă fără de măsură urlă gura fie-cui,
Cu neţărmuită ură: „Moartea Crucii să dăm Lui!...“ Luc. 23,21

În zadar Pilat încearcă de la moarte ca să-L scape,
Fiindcă ura ce-I vrea moartea, în văzduhul tot nu-ncape,
Iar acei ce stau acuma moartea Mielului s-o ceară,
N-au, pe El să ţintuiască decît numai ochi de fiară!...

A lor limbă de năpîrcă şueră cu spume-n gură,
Nemaistăvilind veninul ţîşnitor de-atîta ură,
Ca şi cînd, de n-ar da morţii pe Hristosul dintre ele,
Ar fi-n locul Lui să moară toate viperele-acele!

Între cei ce urlă astfel, mai milos nici unul nu e;
Toţi Îl vor suit pe Cruce, toţi Îl vor bătut în cue!
La nedreapta judecată toţi îl scuipă, toţi Îl bat,
Ei fiind toţi vinovaţii, — numai El nevinovat!...
Toţi Îl judecă cu ură, cînd în fapt, asupra lor,
Numai El, în neprihana-I, se cădea Judecător
Dar, mai grea decît vacarmul, uragan ce sue-n sus,
Nu-i acum decît tăcerea Milostivului Iisus... Isa.53,7

PATIMILE

Ci de Paşti, spre liberare, — datină sta la Iudei
Să se dea din închisoare un închis care-l vor ei...
Şi sta-nchis un om: Barraba, crunt-la chip îngrozitor,
Învechit în fapte rele, vinovat pentru omor;
Iar Pilat, cu socoteală, întrebare le-a fost pus:
„Îl vreţi liber pe Barraba? Au las liber pe Iisus?“ Mat.27,*16,17*

Şi-au răcnit cei căror Fiul le-a fost răsturnat taraba:
„Liberează-l pe Barraba!“, „Îl vrem liber pe Barraba!... Mat.27,*20,21*

Dar Pilat încearcă iarăşi moartea Lui ca s-o abată,
Şi poruncă dă la oameni: cu vergelele să-L bată,
El ştiind că, după lege, n-avea nimeni drept să vină
Să-I mai ceară pedepsirea pentru tot aceeaşi vină. Mat.27,*26*

Iată-L desbrăcat acuma pîn-la piele jumătate,
Cel ce, spre plăcerea gloatei, cu vergele se va bate...
Au legat de-un stîlp de piatră pe nevinovatul Miel,
Ca vergelele să cadă cît mai bine peste El... Isa.50,*6*

Ci, Iisus, în gînd, se roagă Milostivului Său Tată
Pentru cei ce, peste-o clipă, cu vergele au să-L bată
Fiindcă gura Lui a zis-o: „Nu sta-n propta celui rău,
Ca să nu se-ncarce, astfel, de păcat sufletul tău!
Ajutaţi-vă vrăjmaşii şi rugaţi-vă fierbinte Luc.6,*27—30*
Pentru cei ce cu prigoană vă ies pururi înainte!... Ex.23,*4*

Şi vergelele alese, peste trupul Lui curg ploaie,
Şi nici una nu se rupe, ci pe spatele-I se-ndoaie;
Şuerînd, cad într-una, dar nici una nu se frînge,
Şi din toată lovitura curge purpură de sînge,
Iar vergelele cu care stau să-L bată păcătoşii,
Verzi cînd au pornit bătaia, -sînt la urmă toate roşii,
Încît pare-se că-n mînă fie-ce ostaş Roman
Are astfel nu o vargă ci un lujer de mărgean!...

Iată-L desbrăcat acuma pîn-la piele, jumătate,
Cel ce, spre plăcerea gloatei, cu vergele se va bate... *(pagina 162)*

CUNUNA DE SPINI

Dar calvarul nu e gata... Peste trupul ce se frînge,
Pun hlamidă purpurie, sorbind purpura de sînge;
Dintre spinii cu ghimpi negri, pentru foc aduşi din munte,
O Cunună I-se face, apăsîndu-I-o pe frunte Mat.27*29*
Şi-n clipita-n care spinii Îi pătrund în carne bine,
Văd pe fruntea-I asasinii o Coroană de rubine,
Iar cum soarele din slavă cu vii raze le străbate,
Picăturile de sînge par curate nestemate!...

Şi, drept sceptru de mărire, cei cu inima păgînă,
Lungă trestie spicată i-au fost pus în dreapta mînă,
Pentru ca pretorienii, — în Pretoriu cîţi încap, Mat.27,*30*
În acelaşi timp scuipîndu-L, să i-o smulgă, să-I dea-n cap!

Împărat făcut, în chipul rîsului smintit ş-al glumii,
Păcătoşii nu-şi dau seama că era-Împăratul lumii!
Alte palme-I dau acuma şi, de multele bătăi,
Faţa Lui Dumnezeiească toată-I numai vînătăi...
Alţi scuipaţi îi umplu ochii, barba, pieptul, ca şi părul
Celui ce-nviase morţii, spunînd lumii Adevărul!

Şi-n derîdere luîndu-L, în genunchi îi cad-nainte,
Printre hohote grăindu-I de batjocoră cuvinte:
„Bucură-Te Împărate al Iudeilor!" zicînd,
Bucuria lor mărind-o astă dată ca nicicînd. Mat.27,*29*

Şi Pilat ieşind afară, ca să nu dea drumul crimei,
Dup-a treia cercetare, glăsuit-a iar mulţimii:
„Iată vi-L aduc îndată... Cercetarea mi-e deplină,
Însă, vorbă-ntemeiată eu nu-i aflu nici o vină!" In.18,*38*; 19,*4*

Dintre spinii cu ghimpi negri, pentru foc aduşi din munte,
O Cunună I-se face, apăsîndu-I-o pe frunte... *(pagina 164)*

Şi, drept sceptru de mărire, cei cu inima păgînă,
Lungă trestie spicată i-au fost pus în dreapta mînă, *(pagina 164)*

Dar grăescu-i lui Iudeii, de mînie albi ca varul:
„Cine zice că-Împărat e, -stă-mpotrivă cu Cezarul!
Dac-acestuia dai drumul, cum se pare că voieşti,
Tu Cezarului prieten faci dovadă că nu eşti!..." In.19,*12*

Auzind Pilat acestea, pe Iisus L-a scos la ei:
„Ecce Homo! Strălucitul Împărat peste Iudei!", In.19,*5*
Dar ei zis-au cu mînie: „Răstignirii-L cerem dat!
Noi, Iudeii, pe Cezarul recunoaştem Împărat!
Lui îi sînt supuşi Iudeii pe pămînt, alt nimănui;
Cine stă să zică altfel, nu-i decît duşmanul lui!..." In.19,*15*

Deci, temîndu-se de-aceste zise lui, atunci Pilat,
Înaintea gloatei oarbe, mîinile şi le-a spălat
Şi-a grăit cînd a lui dreaptă şi-a fost apăsat de piept: Mat.27,*24*
„Eu n-am vină de vărsarea sîngelui acestui Drept!", Deut.21,*1—9*
Făr-a şti că-n veşnicie mîinile-i de sînge grele,
Toate apele din lume n-or putea să le mai spele, Mat.27,*25*
La care-a răspuns mulţimea clocotind atunci în stradă: I Reg.2,*31—33*
„Sîngele-i asupra noastră şi-a-lor noştri toţi să cadă!" II Sam.1,*16*

Ei n-au vrut să ţină seama de ce spusu-le-au Profeţii
Despre Cel ce le sta-n faţă, — nesfîrşit Isvor al Vieţii:
„O mlădiţă răsări-va din a lui Iesei tulpină
Şi-un lăstar apoi va creşte din adînca-i rădăcină;
Şi, spre-a fi Lumină Vie peste toţi în Israel,
Duhul Domnului din Ceruri odihni-va peste El!... Isa.11,*1,2*

Nefiind ca El pe lume om cu care să-L asameni,
În dispreţul lumii fost-a cel din urmă dintre oameni,
Dar El a luat asupra-Şi făr-de-legea şi păcatul
De la-ntemeierea lumii săvîrşite de tot natul...

El ştiind că, prin zdrobirea-I, mîntuirea noastră-aduce,
Fără nici o-mpotrivire s-a lăsat străpuns pe Cruce!
Pentru isbăvirea noastră pedepsitu-L-au netoţii, —
Şi prin rănile Lui grele, noi ne-am vindecat cu toţii...

Chinuit a fost, cu ură nemaicunoscînd măsura,
Dar, primindu-le pe toate, El nu şi-a mai deschis gura;
Ca o oaie-a mers la moarte şi tăcut-a ca un miel
Înaintea celui care tunde lîna de pe el! Isa.50,*6,7*

Auzind Pilat acestea, pe Iisus L-a scos la ei:
„Ecce Homo! Strălucitul Împărat peste Iudei!..." *(pagina 167)*

Cu nedreaptă judecată osîndit, El a fost frînt,
Fiindcă s-a luat de oameni viaţa Lui de pe pămînt!
Pironit a fost pe Cruce între făcători de rele,
Lîngă cei fărădelege fiind pus sub lespezi grele,
Deşi, — Mîngîiere lumii, — n-a vrut răul nimănui
Şi n-a fost înşelăciune niciodată-n gura Lui!..." Isa.53,*4—12*
Dan.9,*26*

Dar zadarnic Proorocii au grăit aşa cuvinte,
Pentru cei ce-n a lor viaţă erau morţi fără morminte,
Căci dorind ei răstignirea Celui mai presus de fire,
Au purces cu El să urce drumul către răstignire.

DRUMUL SPRE GOLGOTA

Şi s-a rînduit alaiul... Soarele din hău, bălai,
Mîngîia cu-ale lui raze gloata cruntului alai,
Împlinind parcă dorinţa Marelui Păstor de turmă,
Cînd cu turma după Sine făcea drumul cel din urmă.

O, de cîte ori în viaţa-I, mii şi mii din Israel
Şi din seminţii străine nu L-au fost urmat pe El!
Cît pustiu n-a stat să umple, căutîndu-L gloata oarbă,
Cîte drumuri nu umplut-a, — din lumina Lui să soarbă!

Cu ce suflet, altădată, cu ce dragoste fierbinte,
I-L înconjura mulţimea dornică de-a Lui cuvinte,
Şi ce inimi au aceştia în făptura lor să poarte,
Cînd pe Cel ce le-a dat Viaţă nesfîrşită-L duc la moarte!...

Unde sînt acum ologii căror El le-a dat picioare? Mat.9,*2—8*
Cei tămăduiţi de lepră, unde sînt acuma oare? Luc.17,*12—19*
Foştii surzi, ce-aud prin dînsul; foşti orbi, ce văd prin El,
Unde sînt acuma oare? Au pierit din Israel? Mat.7,*32—35*
Mat.20,*30—34*

Unde-s foştii paralitici, -Crucea-n braţe să-I apuce, In.5,*5—9*
Pîn-la locul răstignirii, ei să poarte greaua-I Cruce?
Unde-s miile ce Dînsul, prin puteri Dumnezeieşti,
A fost săturat odată cu cinci pîini şi cu doi peşti? Mat.14,*19—21*

Foştii muţi, căror odată El, prin Tatăl, le-a dat graiul,
Unde sînt, ca să vorbească, să-i audă tot alaiul? Mar.7,32—35

Unde-i oare tot puhoiul cel cu ramuri de oliv
Şi de salcie-n floriță, ieri atît de guraliv,
Care-nfiora văzduhul, în avîntul lui sublim,
Proslăvind „Lumina lumii“ cînd intra-n Ierusalim? Mat.21,8,9

Toţi acuma sînt departe... Numai Ura stă aproape,
Ea putînd să-L răstignească şi sub lespezi să-L îngrope!...

O, Iisuse, Tu, Alesul între-ai Cerului Aleşi,
În Ierusalim, cu gloate ai intrat, cu gloate ieşi:
Ai intrat cu-a Ta iubire, largă fără de măsură,
Şi-acum ieşi din el afară, dîndu-Ţi tot pe-atîta ură!

Spre Golgotha suie URA cu Alesul ei pe drum,
Neagră cum de cînd e lumea nu mai fost-a ca acum...
Şi Iisus îşi poartă Crucea, covîrşit de greul ei,
Apăsat de cîinoşia ochilor de farisei...

De pe fruntea purtînd spinii, pică sînge şi sudoare,
Ca să Şi-le şteargă Însuşi cu tîrîtele-I picioare...
Unii cred că nu mai poate... Alţii cred că se preface...
Păcătoşii Îl înjură şi-L lovesc... Dumnezeu tace...

Alte două cruci de moarte, însă nu atît de grele,
Merg naintea Lui, purtate de doi făcători de rele;
Doi tîlhari cu om-ucideri, suie spre Golgotha sus,
Între-a căror cruci, înfiptă va sta Crucea lui Iisus... Mat.27,38

Împrejurul lor mulţimea, fără cuget încărcat,
Veselă, cu dor aşteaptă naltul Paşilor Sabbat,
Plin de bunătăţi pe masă, cu cei dragi în rîs şi glume,
Pe cînd cei suiţi pe cruce, vor muri uitaţi de lume!

Dar tîlharii-şi poartă crucea, părînd lor uşoară foarte,
Că-s voinici şi rîd într-una, parcă n-ar fi-n drum spre moarte;
Cînd Iisus, tîrîndu-şi paşii, istovit şi fără glas,
Simte că se rup rărunchi-I, după fiecare pas...

Trist cum n-a fost niciodată Cel ce spus-a Adevărul,
Vînătăi fiindu-I faţa, încîlcit fiindu-I părul,

Plin de sînge-n întregime; cu scuipații toți pe El;
Covîrșit de tot disprețul neamului lui Israel,
De la sărutarea Iudei, fiind numai între răi;
Umilit de toți nerozii, părăsit de toți ai săi.

Cel care-n eternă slavă Împărat va fi etern,
Pare-o umbră chinuită de toți diavolii-n infern!...

Și-astfel-naintînd alaiul cu atîția răi în turmă,
Mereu alții -i-s-alătur: cînd în frunte, cînd în urmă,
Fiind dornici toți nebunii, păcătoșii, hăbăucii,
De-a se desfăta să vadă toate chinurile crucii...

Iată însă că Divinul, Crucea nu-și mai poate duce;
Cade istovit pe pietre și rămîne frînt sub Cruce...
Gloata se oprește toată, și-mprejurul Lui stă roată,
Însă nu e chip să-ncapă și să-L vadă gloata toată.

Îl împroașcă de înjurii; Îl ridică alb ca varul,
Și, cîinoși, Îl fac să-și poarte mai departe greu calvarul...
Sub puterile din urmă, Crucea grea însă-L doboară,
Și mai cade înc-odată, și mai cade-a treia oară;
(Poate cu-nțeles de taină întru mersu-acestei crime,
Trei căderi, avînd în ele „ipostatica" Treime?);
Dar acum, oricît călăii L-ar lovi cu-ale lor bice,
Pămîntește, El nu poate singur să Se mai ridice!...

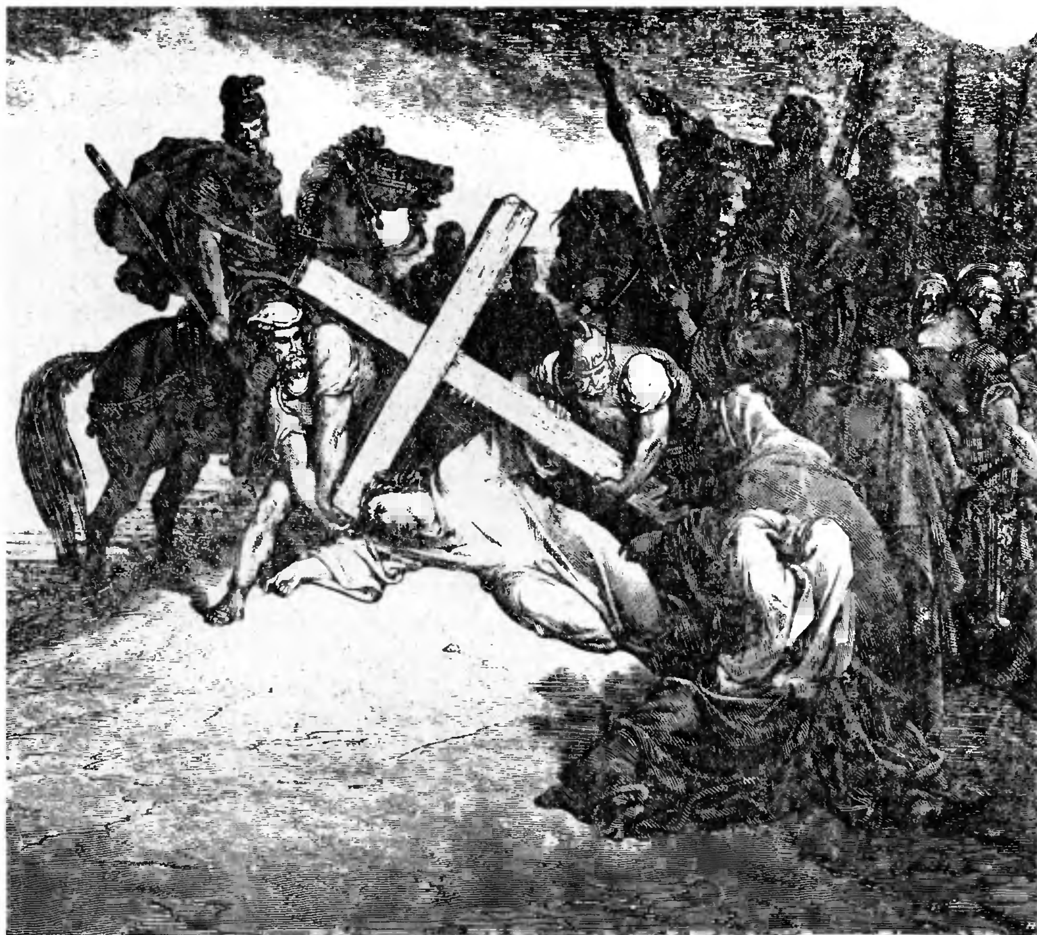
„Dați-i bice"!, „Dați-i Bice"!, Să ne-nșele asta vrea"!,
„Ceilalți cum își duc crucea"?, „Doar nu-i crucea lui mai grea"!...
„Da puteri la paralitici acest hoț, pînă mai ieri, Mat.27,42
Și, să-și ducă crucea-n spate, lui nu-și poate da puteri?"...

Cu asemenea cuvinte și cu multe de-acest fel
Îl batjocoreau Iudeii cînd rîdeau scuipînd pe El,
Pîn-ce Simon din Cirena, -de-un centurion fu pus,
Ca să-și poată duce Crucea, să-I ajute lui Iisus, Luc.23,26
Ceea ce-a-nmulțit la număr pe dușmanii Lui pismași
Cu cei doi purtînd pe umăr crucea lor ca-naintași,
Pentru că, precum aflat-au și ei de la farisei,
Între ucigași, acesta e mai vinovat ca ei!...

Astfel, urcă iar Alesul, cînd de milă lacrămi calde
Cîtorva femei din juru-I, curg, obrajii să le scalde...

Iată însă că Divinul, Crucea nu-şi mai poate duce;
Cade istovit pe pietre şi rămîne frînt sub Cruce. (pagina 171)

Sub puterile din urmă, Crucea grea însă-L doboară,
Şi mai cade înc-odată, şi mai cade-a treia oară;
Dar acum, oricît călăii L-ar lovi cu-ale lor bice,
Pămînteşte, El nu poate singur să Se mai ridice!... *(pagina 171)*

Ci Iisus acum mai liber, dar cu faţa ca de cridă,
Spre femeile ce plîngu-L, poate gura să-şi deschidă:
„Nu pe Mine să Mă plîngeţi, — gura Domnului le zice,
Voi pe cari Ierusalimul v-a născut şi-i sînteţi fiice,
Ci să curgă-a voastre lacrămi astăzi pentru voi anume
Şi pentru copiii voştri care sînt veniţi pe lume,
Căci veni-vor zile-n care se va auzi zicînd:
„Fericite cele sterpe care n-au născut nicicînd;
Şi ferice sînt acelea, se va zice iar atunci, Luc.23,*28,29*
La al căror sîn, ca mame, n-au supt niciodată prunci"!...

Către munţi atunci striga-vor toţi, cu năucite frunţi: Luc.23,*30*
„Cădeţi peste noi degrabă şi ne-acoperiţi voi munţi"! Isa.2,*19*
Apoc.6,*16;9,6*
Şi colinelor vor zice, văzînd ei ceea ce vine: Os.10 *8*
„Lunecaţi asupra noastră şi ne-acoperiţi, coline"!, Luc.23,*31,30*
Căci dacă acestea toate verdelui copac ei fac, Pild.11,*30,31*
Ce va fi să fie oare dat uscatului copac?..."

Căci au fost grăit Iudeii, lui Pilat, strigînd din stradă:
„Sîngele-i, asupra noastră şi-alor noştri toţi să cadă"! Mat.27,*25*

Şi-acel sînge care-acuma o să-I curgă Lui pe cruce,
Va cădea-n curînd pe neamul ce la răstignire-L duce;
Oastea Aqvilei Romane va preface-n ţintirim,
Mîine, toată strălucirea mîndrului Ierusalim!

Uragan venind prăpădul, în Cetate toţi vor plînge;
Pentru sîngele Lui, mîine, o, să curgă-n valuri sînge;
Foc nimicitor Cetăţii, rug o să-i aprindă-n vatră,
Ca să nu rămînă astfel pusă piatră peste piatră, Mat.24,*2*
După cum Iisus grăit-a, — proorocind, — şi nu demult, Mic.3,*12*
Cînd Cuvîntul Lui din Templu a ştiut că va fi smult... IReg.9,*6—9*; 2,*32*
Muţi vor fi atunci toţi munţii şi colinele lor toate,
Care nu vor vrea să-n groape pe urmaşii-acestor gloate,
Căzînd sîngele Acelui mai presus decît toţi Sfinţii Ioel.3,*19—21*
Peste ei, după cum zis-au cînd I-l-au vărsat părinţii!...

Iată-i c-au ajuns acuma... Şi Iudeii, şi păgînii In.19,*17*
Se opreşte-ntreaga turmă sus pe vîrful „Căpăţînii"...
Şi ostaşii lui Tiberiu, fluierînd voioşi, năuci,
Trei la număr gropi vor face pentru tot atîtea cruci...

Pe calcarul „căpăţînii", soarele-n amiază plină
Ţese parcă giulgiu de-aur pentru Sfîntul fără vină...
Cum stă trist privind la Cruce, — blînde razele de soare,
Vin smerite să-I sărute chinuitele picioare;
Ele însă, — ca minune să-se-arate fiecui,
În acelaşi timp făcut-au cerc în jurul frunţii Lui
Toate parcă să-L mîngîie, -vin din Cer doar pentru Hrist,
Fiindcă El e Cel mai singur între oameni, Cel mai trist!...

Împrejurul „Căpăţînii", pomii, pretutindenea, Ps.15,*10*
Parcă sînt acuma preoţi în odăjii ca de nea, Mar.9,*9—31*
Şi miresme dulci de floare în văzduh cădelniţează!... In.2,*19—22*
Pentru Cel ce astăzi moare, dar a treia-zi-nviază!... Mat.16*21*,*17*,*23*
Zumzetul de-albine-n ramuri, — cor Serafic ţi-se pare,
Îngînînd fără-ntreruperi ale morţii Lui tropare,
Şi-n adîncuri ca safirul, ciocîrlii suind mereu
Cîntă „Predica Iubirii" între Hrist şi Dumnezeu.

El le-aude, le-nţelege în cîntarea ce-s-avîntă
Înălţîndu-se la Ceruri, psalm din inima Lui frîntă,
Şi-acest Imn de-o măreţie cum nu-i alta să-i asameni,
E iubirea Lui de Tatăl şi iubirea Lui de oameni...
Doar aceasta-I dă tăria ca, din viaţă să n-apuie
Mai nainte ca pe Cruce să-L fi pironit în cuie;
Ci, prin moartea proorocită, El să-Şi ducă-ntreg calvarul,
Şi-mplinindu-se Scriptura, pîn-la fund să-Şi bea paharul. Isa.53,*10*

El aşteaptă chinul Crucii, — chin pe care-n veşnicie
N-o fi gură să-l grăiască, nici condei care să-l scrie,
Fiindcă n-au stat niciodată ca să-l spună cu-a lor gură
Cei cari au fost puşi să-ndure o asemenea tortură,
Ci se ştie doar atîta: că-n asemeni chip sălbatec,
Sîngele s-aprinde-n vine ca o pară de jăratec;

Rănile se umflă tare; se-ntind muşchii ca o strună;
În rărunchi, în ochi şi-n creier sîngele de foc s-adună
Trupul tot e rug de flăcări; setea-i pînă la delir,
Aducînd chiar nebunia chinuitului martir,
Pînă ce, văzînd că totuşi cel crucificat nu moare,
I-se sfarmă cu ciocanul fluierele la picioare! In.19,*31*

O asemenea tortură, chinuind pîn-la atom,
A fost născocit-o OMUL, pentru fratele său-om,
Şi prin ea avea să moară, — dintre oameni vieţii smult,
Fiul Omului, că... „oameni" a iubit atît de mult!...

RĂSTIGNIREA

Acum gropile sînt gata... Crucile, la număr trei,
Prinse-n piatră, își așteaptă fiecare omul ei...
(Și-ntîmplare e, sau Cerul a vroit?, știință n-am,
Crucea lui Iisus e-nfiptă chiar pe groapa lui ADAM,
Ceea ce vrea să ne spună parc-o taină-adîncă-foarte:
Că toți cei ce din Adam curg, înviați vor fi din moarte!

Între cei doi plini de vină ucigași cum alții nu-s,
Spre-njosirea negrăită, -înălțat va fi Iisus...
Isa.53,*12*

El așteaptă marea clipă dintre clipele Lui sfinte...
Iat-o: Smulse de pe Dînsul Îi sînt sfintele vestminte,
Și pe Crucea Lui, — mai naltă, — țintuit e cu piroane,
Cum o să-L vedem de-a pururi în creștinele Icoane...

Deci, pe Cruce, -gol cu totul, cum L-au pironit hainii,
El, din trecerea-I prin lume, n-a rămas decît cu spinii!
Spre odihna Lui acuma nu mai are nici o vatră;
Ca să-și plece capul, astăzi, n-are nici măcar o piatră...
Pe cînd sus în vîrful Crucii, -în trei limbi, stă despre El
Scris: „Iisus Nazarineanul Regele lui Israel". In.19,*19*

Cînd L-au pironit ostașii, — ca un mut a stat Prea dreptul:
Nici o șoaptă n-a spus gura, nici un geamăt n-a dat pieptul...
Trist a răsunat ciocanul, pironind Făptura Sfîntă,
Ca bătînd în toaca lumii, -lumea-ntreagă să stea frîntă..

Trei piroane cînd străpungu-L, se-ntrista Treimea-ntreagă,
Căci în Fiul e și Tatăl, cum și Duhul-Sfînt se leagă, In.10,*30*;
Dar acest Mister nu strigă, — și călăii-acum nu știu-l: 14*10–11*; 15*26*
Că-mpreună e treimea și cînd stă pe Cruce Fiul!...

Cînd L-au pironit ostaşii, — ca un mut a stat Prea dreptul:
Nici o şoaptă n-a spus gura, nici un geamăt n-a dat pieptul... *(pagina 176)*

Împrejuru-I însă gloata, — rea mereu şi desmăţată,
Nu se satură scuipîndu-L, -joc de Dînsul stînd să-şi bată:
„Dacă eşti trimis din Ceruri, precum zici, de eşti Hristos,
Mîntuieşte-Te pe tine: de pe Cruce dă-Te jos!...“ Luc.23,*37*

„Cîţi au fost venit la Tine, Tu i-ai mîntuit pe toţi,
De ce oare, ca pe alţii, să Te mîntuieşti nu poţi“?... Le.23,*35*
„Tu, cel care nărui Templul, cum Te-ai lăudat ades,
Şi-n trei zile ridici altul, -dacă eşti de Cer Ales,

Fă minunea-n faţa noastră: te coboară de pe Cruce,
Şi noi toţi crezînd în tine, închinare-ţi vom aduce!“ Mat.27,*40*
Pînă şi-unul dintre-aceia ce pe cruce stau în cuie,
A putut la fel cu gloata, în batjocură să-I spuie:
„Dacă Tu eşti precum zis-ai, Mesia, de ce nu-ţi vine
Ajutorul de la Ceruri, să Te mîntuie pe Tine?...“ Luc.23,*39*

Celălalt însă-i răspunde: „Osîndit cum eşti de greu,
Stînd pe cruce ca şi Dînsul, nu te temi de Dumnezeu?...
Noi pe drept primim osînda, c-am înfipt cuţite-n piept, Luc.23,*40,41*
Cînd acesta niciodată n-a făcut nimic nedrept!... I Pet.2,*21,22*

Şi-a adăugat el: „Doamne, dacă vrei a mă ierta,
Pomeneşte-mă cînd fi-vei întru-Împărăţia Ta!...“ Luc.23,*42*
Şi-a răspuns Iisus acestui ce credea-n al Său Cuvînt,
Cînd pe Crucea-I, pămînteşte, aştepta sfîrşitul, frînt:
„Adevăr grăiescu-ţi ţie, -cînd nădejde-n Mine ai,
Că-ntru veşnicia Vieţii, azi vei fi cu Mine-n Rai!“ Luc.23,*43*
La batjocurile gloatei ce nici astfel nu-i dau pace,
Împroşcîndu-L cu injurii pe-ntrecute, — Domnul tace,
Dar, văzînd că, tot scuipîndu-L şi din rîset nu mai tac, Luc.23,*34*
Zis-a: „Iartă-le lor, Doamne, pentru că nu ştiu ce fac!... Ps.21,*6—20*

CELE DIN URMĂ CUVINTE

De la cele trei piroane se prelinge Sfîntul Sînge...
Trei Marii cuprins-au Crucea... frîntă, fiecare plînge...
Lacrămile fiecărei, vor: picioarele să-I spele...
Trei Marii ar vrea să moară... Plînge şi Ioan cu ele... In.19,25

Una însă dintre ele nici nu poate să mai geamă
În durerea-i negrăită, — lui Iisus fiindu-I Mamă.
Ca-mpietrită stă cu ochii aţintiţi asupra Lui,
Urmărind cum curge sînge de la fiecare cui...

Ea a fost în drum cu gloata, — numai lacrimi, -fără glas,
Negrăit fiind martiriul îndurat cu El în pas
Căci durerile ce Fiul le purta, cu paşii grei,
Se-n-miau în trupul Mamii, înjunghiind inima Ei...

Cînd au fost adus vergele şi L-au sîngerat cu ele,
Şi pe trupul bietei Mame a curs ploaia de vergele...
Fiecare lovitură din care ţîşnit-a sînge,
A primit-o şi-a Lui Maică ce de faţă e şi plînge!

Crucea Lui, mai grea ca plumbul a simţit-o Maica Sfîntă,
Şi sub greul ei, cu Fiul a căzut şi Ea ca frîntă...
Gemetele Lui, sub Cruce, cînd Îl biciuiau infamii,
Năşteau gemete mai multe, mai adînci în pieptul Mamii!

Cînd L-au pironit călăii, — ura doar fiind temei,
Lungi piroanele bătute, au pătruns şi-n carnea Ei
Spini ce-I sîngerează fruntea, în cunună şi Ea poartă,
Şi nu ştie dac-aievea mai e vie sau e moartă!

De la cele trei piroane se prelinge Sfîntu-I sînge...
Trei Marii, privindu-I crucea, fiecare, frîntă, plînge... *(pagina 179)*

Şi văzînd Iisus acolo pe Maria cea mai scumpă,
Care-n cruntă deznădejde vrea din viaţă să se rumpă,
Zis-a El duios: „Femeie, iată Fiul Tău cu Tine!“,
Apoi lui Ioan grăit-a: „Iată Mama ta-n suspine!“ In.19,26,27

Prin acestea vrînd să spună oamenilor toţi, Cuvîntul,
Că Ea este Mama lumii cîtă va avea pămîntul.
(Adică Mîntuitorul, — pentru Ceruri nou temei,
Pe Ea nouă ne-o dă Mamă, pe noi toţi ca fii Ei)

Dup-aceea ştiind Dînsul că-I sînt toate încheiete, In.19,28,29
Spre-a se fi-mplinit Scriptura, a mai zis încet: „Mi-e sete“
Un burete-atunci, cu fiere şi oţet i-au fost adus Mat.27,48
Şi-ntr-o trestie-nfigîndu-l, l-au dat gurii lui Iisus, Ps.69,21
Iar Iisus gustînd oţetul ce i-au fost întins duşmanii, Mat.27,46
Suspinat-a-n stinse şoapte: Elli, lama sabahtani?...“* Ps.21,1

După ce-a şoptit acestea, de s-a-nfiorat văzduhul, In.19,30
„S-a sfîrşit, a mai zis Fiul, ca-ntr-o clipă să-şi dea Duhul!
Cînd abia şoptit-a Domnul: „S-a sfîrşit“, şoaptele acele Isa.53,8
Fost-au strigăt fără seamăn, străbătînd prin lumi de stele Dan.9,26
Pînă-n Cerurile toate, căci, în trup murind Cuvîntul,
El era Biruitorul, iar Satan era înfrîntul!

N-a murit Iisus în şoapta-I de nepieritoare pară,
Ci Satan atunci căzut-a biruit, urmînd să piară!
Căci, prin jertfa Lui supremă, Dumnezeu-Crucificatul, Isa.53,11,12; 60,16
Ca să isbăvească lumea, i-a răscumpărat păcatul!

Şi, cu braţele-I pe Cruce larg întinse, Sfîntul Drept
A rămas vrînd să cuprindă lumea toată l-al Său piept,
După care să se suie în Împărăţia-Naltă,
Să domnească-n veci cu Tatăl şi cu Duhul laolaltă.

Cei ce cred în El, în clipa cînd pe Cruce Trupu-I moare,
Crucea n-o mai văd aievea, ci doar Sfîntul Trup, ca soare,
Care-şi dăruie Lumina celor patru zări de faţă,
Ca, prin Ea, să se trezească morţii lumii toţi la viaţă!

---

* Dumnezeul Meu, de ce m-ai părăsit?

Şi, pe cînd a Lui vestminte le-mpărţeau, în ceasul morţii,
Stînd pentru cămaşa-I sfîntă între ei să tragă sorţii, Ps.21,20
Pentru că era ţesută, fără nici o cusătură, In.19,24
Fiind astfel împlinite cele zise prin Scriptură,
Un hulub de nea sburat-a de pe Crucea-I în văzduh...
Să fi fost hulub aievea?... Să fi fost chiar Sfîntu-I Duh?
Cine ştie!... Dar hulubul care-a fîlfiit în sus,
S-a topit în zări... S-o-ntoarce sau la Dumnezeu s-a dus?...

În sfîrşit, acuma gloata, în adîncul ei renaşte,
Şi sărbători-va mîine, fericită, al ei Paşte...
Fiecare, dat-a morţii, pe ales Pascalul miel,
Şi-ntru mare bucurie se vor ospăta din el...
Toate inimile mîine, vor bătea mai îmbătate,
Numai Inima ce-mpunsă pe Golgota, nu mai bate...
Cea din urmă-a Ei bătaie, fost-a cînd ei stau să-L certe, Luc.23,34
Iar Iisus, murind pe Cruce, ceru Tatălui să-i ierte! Evr.9,22

El acum e mort, şi-n veacuri nu va mai putea sta-n cale
Să le tulbure, o clipă, sărbătorile Pascale...
Templul a scăpat... Zadarnic s-a fost lăudat o rîmă, Mar.15,29
Că-n trei zile-L reclădeşte, după ce tot ea-l dărîmă... Mat. 27 40

Legea lor însă opreşte ca-n ajun de sărbători
Să mai stea crucificaţii puşi în văz la trecători
Decît numai pînă-n ceasul cînd stă soarele s-apună,
Ca să nu se pîngărească, astfel, Legea lor străbună.
Lui Pilat cerut-au dară, ca, pînă-n apus de soare,
Răstigniţilor să sfaime fluierele la picioare,
Să le fie astfel moartea spre folos cît mai aproape, In.19,31
Pînă-ntr-asfinţit de soare, timp să fie să-i şi-ngroape. Deut.21,23

Deci, au fost venit ostaşii cu ciocanele lor mari
Şi sfărîmă la picioare oasele celor tîlhari;
Pe Iisus însă găsindu-L că-i cosit de-a morţii coase,
Nu mai stau ca să sfărîme a picioarelor Lui oase... In.19,32,33

Au n-a glăsuit Psalmistul, despre „Cel fără prihană",
Ce se-ntîmplă, pe cînd răii cad în chiar a lor capcană?:
„...Toate oasele-I păzeşte Dumnezeu, -pe orice cale, Ps.34,20,21
Ca să nu I-se sdrobească nici un os din ale Sale!..." In.19,36
Dar un suliţar străpuns-a, — ca-ndoială să nu-ncapă,
Coasta Lui, din care curs-a sînge cald precum şi apă! In.19,34

Cîţiva stropi din Sfîntu-I sînge, prin rănire picurat,
Au căzut atunci pe ochii suliţaşului soldat.
Şi bolnavi fiindu-i ochii suliţaşului Longhin,
În acea clipită însăşi s-a simţit scăpat de chin,
Şi din chiar aceeaşi clipă, el a devenit creştin!

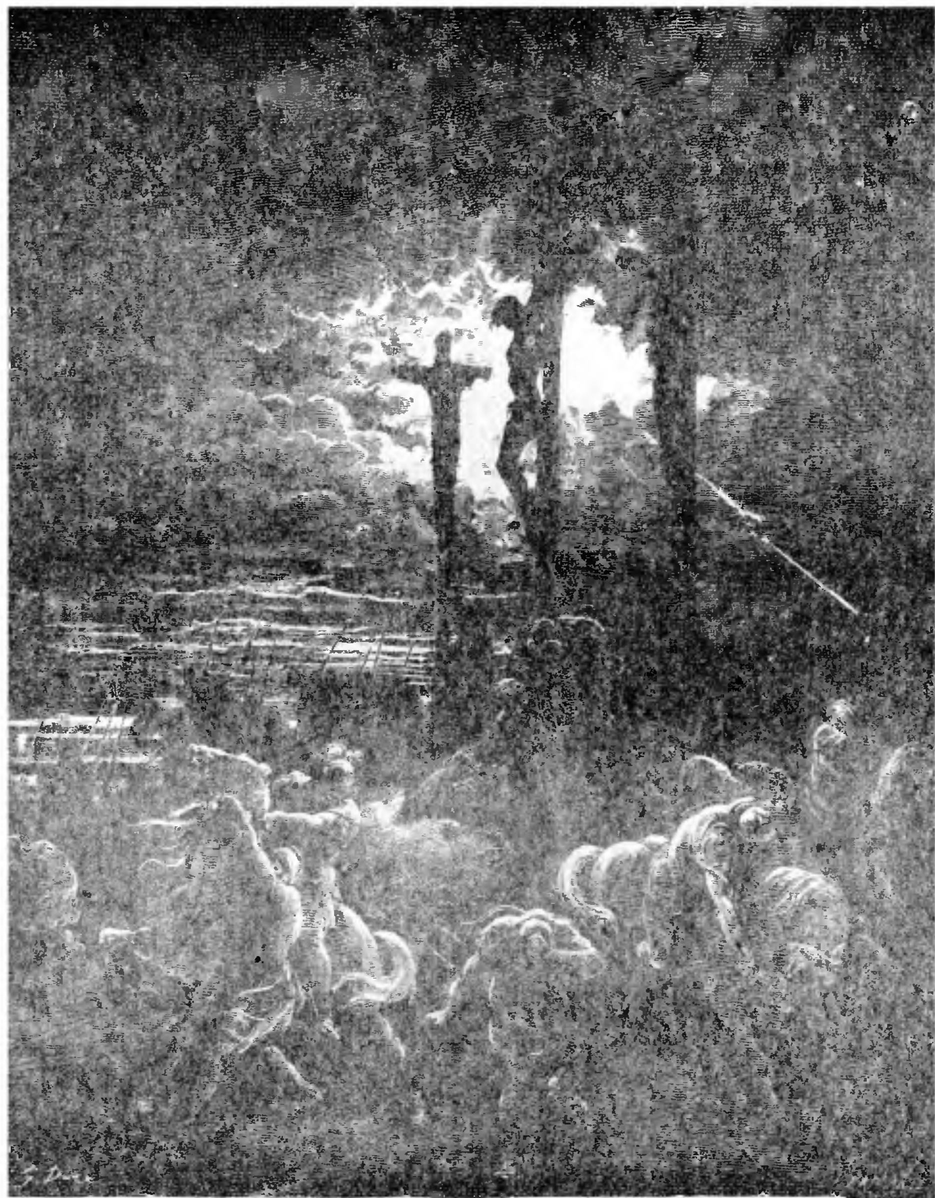
MÎNIA CERULUI

Dar, mulţimea cînd pornit-a să coboare-apoi de sus,
Spre Cetatea dintru care alungat a fost Iisus, Mat.27,*51*
Iată că-n mînie oarbă, uraganic suflă vîntul; Mar.15,*33*
Smulge pomi din rădăcină... Se cutremură pămîntul, Am.8,*9*
Noapte neagră cade-n lume... Trăsnete din Ceruri pică;
Templului Catapeteasma drept în două i-o despică Mar.15,*38*
Crapă-n lung şi-n lat pămîntul pînă-n inima-i fierbinte;
Stînci de piatră se prăvale şi ies morţii din morminte Mat.27,*51,52*
Fuge, toată-nspăimîntată a Cetăţii mare turmă,
Socotind c-acesta-i ceasul Judecăţii cea din urmă;
Şi-n acest timp pe Golgotha, la lumina slabă-a torţii,
Spre-ngroparea fiecărui, crucilor li-se iau morţii!...

Ci, văzînd mînia Sfîntă, un ostaş grăia mereu:
„Cu adevărat acesta-I Fiul scump lui Dumnezeu!“ Mar.15,*39*
Se-ngrijesc deci să-L îngroape cele trei Marii... De-aceea,
Ajutor le dau: Nicodim, Iosif din Arimateia,
Şi cu toţii de pe Cruce coborîndu-L, L-au fost dus
Pînă unde-avea să fie în mormîntul morţii pus. Mat.27,*56,57*

Într-un giulgiu alb, Hristosul, lumii necunoscut încă,
Aşezat a fost în groapa pregătită Lui în stîncă.
După care săvîrşită, au fost pus o piatră mare
Care-nchis-a de isnoavă a Mormîntului intrare,
Şi-au plecat apoi în lacrămi, suspinînd în stinse şoapte,
Cînd lumina lunii însăşi o-nchidea mormîntu-n noapte
Şi-n adîncul fiecărui, — pe aleile grădinii,
Jalea fremăta, cumplită, într-un freamăt cu măslinii: Mat.27,*59,60*

O, Iisuse, cum cuprins-a un mormînt nici cît o tindă,
Ceea ce tot necuprinsul nu mai poate să cuprindă?...
Tu ai fost în veci Iertarea ce n-a cunoscut măsura,
Cum nu Te-ar fi vrut, în lume, sugrumată-n veacuri URA?

Noapte neagră cade-n lume... Trăsnete din Ceruri pică;
Templului Catapeteasma drept în două i-o despică *(pagina 183)*

Ci, văzînd mînia Sfîntă, un ostaş grăia mereu:
„Cu adevărat acesta-I Fiul scump lui Dumnezeu!“ *(pagina 183)*

Şi cu toţii de pe Cruce coborîndu-L, L-au fost dus
Pînă unde-avea să fie în mormîntul morţii pus. *(pagina 183)*

Se-ngrijesc deci să-L îngroape cele trei Marii... De-aceia,
Ajutor le dau: Nicodim, Iosif din Arimateia, *(pagina 183)*

Într-un giulgiu alb, Hristosul, lumii necunoscut încă,
Aşezat a fost în groapa pregătită Lui în stîncă. *(pagina 183)*

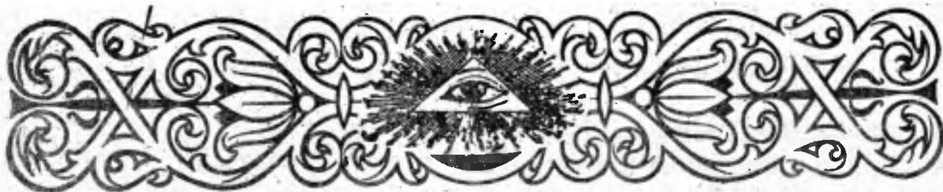
Tu ai fost Isvorul Milei, stînd cu lacrămi să ne uzi,
Cum deci n-ar fi vrut să-L sece oamenii la suflet CRUZI?
Ai Dreptăţii Domn Tu fost-ai, cît Ţi-ai dus în lume anii,
Cum nu Te-ar fi vrut pe Cruce, în micimea lor, TIRANII?

Tu ai fost Virtutea Naltă, lumii-ntregi fiind ospăţul,
Cum să nu te vrea călcată în picioarele-i DESMĂŢUL?
Tu ai fost Lumina Sfîntă, — lumii luminînd feeric,
Cum deci nu Te-ar fi vrut stinsă valurile de-NTUNERIC?

Fost-ai Adevărul Însuşi, neclintit întotdeauna,
Cum deci nu era să urle împotriva Ta MINCIUNA?
Ai fost însăşi Bunătatea, dăruindu-Ţi lumii Crinii,
Cum nu Ţi-ar fi pus Coroană din toţi spinii lor HAINII?

Binefacerile Tale, erau Lespezi, deci prea grele,
Dintre oamenii ţărînii pentru-a nu pieri sub ele?...
Iată pentru ce Iisuse, cuprinzîndu-Ţi jalea Mumii,
Noaptea-aceasta-i, între toate, cea mai neagră noapte-a lumii!...

Şi-a-nceput apoi să plouă, parcă Dumnezeu Prea sfîntul,
Pentru crunta Răstignire, stînd să plîngă tot pămîntul...
O, pămîntule, ce plată vei avea să faci odată,
Cînd veni-va să ţi-o ceară judecata-nfricoşată!

CARTEA III-a

COBORÎREA IN IAD

În mormînt fiind cu trupul, iar cu sufletul în iad, I Tes.4,*16*
Celor care gem în lanţuri, toate lanţurile cad, Ef.2,*4—6*
Căci în trup ucis pe Cruce fiind El, prin Israel, Rom.14,*9*
A-nviat Mîntuitorul, să-nvieze toţi cu El. Fapt.2,*24,27*

Cînd El are-n faţă iadul, -sufletelor neagră vamă,
Cu-a Luminii Lui ciocane porţile i-le sfărâmă...
Se cutremură adîncul, întunericului-foarte
Cînd în pragul lui s-arată Cel care-a-nviat din moarte!

Ceata îngerilor negri toţi, cu Lucifer în frunte,
Cad orbiţi, fără să poată Strălucirea Lui să-nfrunte...
Înapoia Lui, de raze, — vede Crucea Lucifer
Din adîncu-i de-ntuneric pînă sus la Sfîntul Cer!
Acum arde Crucea lumii, dată de răstignitori,
Cum n-ar arde nici lumina isvorînd din mii de sori...

Oastea neagră-nspăimîntată cade la pămînt ca frîntă,
Neputînd, dup-o clipită, să mai vadă Crucea Sfîntă,
Işi acopăr toţi vederea, — fugă dînd care-cum poate,
Pentru ca să nu rămînă orbi în veacurile toate!

În clipita-n care iadul are-n pragul lui de tină,
Isvorînd din veşnicie, Sfînt, Isvorul de Lumină,
Largul iadului îşi stinge toate focurile-i grele
Şi prind viaţă păcătoşii care stau să ardă-n ele.

Pe Adam îl ia de mînă, îl priveşte plin de milă;
Din a veşniciei Carte face albă neagra-i filă. Mal.4,2
Eva plînge sguduită, cu de lacrimi rîu pe faţă, Ef.5,14;
Iar Iisus, iertînd păcatul, de la moarte-i trece-n Viaţă. Mih.7,19;
Rom.6,5

Lanţurile sfărîmate, cad acum şi ies din chinuri
Cei ce, ferecaţi în ele văcuiau numa-n suspinuri..."
Cad obezile cumplite chinund în veacuri oase
Cari-au fost comori în viaţă sufletelor păcătoase.

Se fac pleavă toate cele întru-a iadului tortură;
Nici un piept nu mai suspină, nu mai ţipă nici o gură.
Vaerul s-a stins de-odată; a pierit din gene plînsul,
Cu de fericire lacrămi, ochii toţi privind la Dînsul.
(Învierea tuturor stînd acum în duh să fie,
Căci fără răscumpărare,-iadul le păstra-n vecie!)
Iazurile-adînci de smoală care clocoteau din veci,
În acea clipită însăşi se prefac în ape reci
Şi toţi cei ce ies din ele ca sub rouă înşişi crinii,
Prind să-nalţe imn de slavă pentru Regele Luminii,
Şi-n tot iadul unde fost-au numai vaete şi plîngeri,
Cei ce-nalţă osanale, par a fi un cor de Îngeri:

„Înflorit-a Pomul Vieţii, Unule Slăvit Hristoase,
Cel ce pus-ai sus pe Cruce carnea Ta şi-a Tale oase
Şi-n pămînt înfiptă, Crucea, pentru mîntuirea noastră
Adăpată-a fost cu sînge şi cu apă de-a Ta coastă.
Ca-nflorind Isvorul Vieţii toate florile să poarte,
Să ne dăruiască nouă roada Vieţii fără moarte!
Înşelat fiind de diavol, a căzut Adam, Stăpîne,
Şi-n Edenul de lumină neputînd a mai rămîne,
S-a fost prăbuşit în iadul tuturora celor morţi,
Închizîndu-i pe vecie ale chinurilor porţi.
Dar Tu, coborînd să-l cauţi, ai curmat a lui suspine,
Şi pe umere purtîndu-l, l-ai fost înviat cu Tine!

Coborînd în iad, Tu, Doamne, Dătătorule de viaţă,
A căzut înspăimîntată Moartea cînd i-ai stat în faţă,
Şi ştiind că tuturora le poţi fi durerii Leac, Apoc.21,4
Slobozit-a toţi legaţii ce-nghiţise ea din veac, Os.13,14
Dîndu-Ţi-I spre vieţuirea veşniciei Tu să-i porţi Isa.25,8
Pe toţi cei ce-n întuneric putreziseră ca morţi! Hab.3,13

Viu al veacurilor toate, Dumnezeule Iisuse
Cel ce spus-ai tuturora vorbe-n veacuri nemaispuse,
Răstignindu-Te pe Cruce ca să Te ridici la Cer,
Mai întîi în iad venit-ai, desfrunzind pe Lucifer
De toţi morţii visterie cea clocotitoare-n lavă,
Cari acum zic: „Slavă Ţie, Viule-nviat cu slavă“...! Apoc.4,9
Din ce limbă, Doamne-al vieţii care calci al morţii vad
Să rupi zapisul prin care sta Adam legat de iad, Col. 2 14
Din ce limbă negrăită să luăm noi toţi cuvinte,
Să Te prea-mărim pe Tine, c-ai scos morţii din morminte,
Şi păcatul lor asupra-Ţi luînd celor ce stau faţă,
Moartea lor ai omorît-o, Dătătorule de Viaţă?...

Din ce Rai s-aducem floare noi cei vii toţi împreună,
Pentru fruntea-n spini pe Cruce, Doamne, să-mpletim cunună?
Prin ce crini să plîngem lacrimi cu de crini miresme-n ele,
Pironitele-Ţi picioare plînsul nostru să le spele,
Că ne-ai înviat cu Tine, al eternităţii Viu,
Şi din iad smulgînd toţi morţii, iadul l-ai lăsat pustiu!...

Mare Ţi-e puterea Crucii, că-ntr-un loc s-a-nfipt anume
Dar, din locul „Căpăţînii“, Ea adînc lucrează-n lume!
Fără seamăn Îţi e Crucea, că, la oamenii cei mici,
Din pescari ridică-apostoli şi din neamuri mucenici!
Cari din Jilţuri de lumină-n tăriile albastre,
Să se roage de iertare pentru sufletele noastre!

Întru veacuri slavă Ţie, Unule din Duh Născut,
Cel ce-n lume-ai fost şi totuşi lumea nu Te-a cunoscut!
Slavă Ţie-n veşnicie, Nesfîrşită Pîinea-zilei,
Tuturora Apă Vie, tuturor Isvor al Milei!
Slavă Ţie, Împăratul Judecăţii cea de-apoi,
Că ne-ai înviat din moarte, mîntuindu-ne pe noi!...“

Astfel îşi-nălţau cîntarea, ieşind iadului pe porţi,
Cei ce-au înviat cu Fiul, lăsînd moartea fără morţi,
Şi cîntării celor cari ies din gemete şi plîngeri,
I-s-adaugă cîntarea zeci-de miilor de Îngeri,
Cari împresurat-au ceata ce pornea pe albă cale,
Pe cînd îngerii cei negri rămîneau cu iadu-n jale...

Dar Iisus, lăsînd în paza Îngerilor de lumină
Pe-nviaţii Lui din moarte scoşi din iadul plin de tină,
Mai avînd puţin să stee ca Lumină pe pămîntul
Peste care-avea să-I poarte alte guri acum Cuvîntul,
Şi-a făcut a Lui lumină nevăzută, spre-a se duce
Să-şi ridice din Mormîntu-I trupul care-a stat pe Cruce...

„Drept aceea, prea-Înălţare I-s-a dat de la Prea-Naltul,
Şi I-a dăruit Lui nume mai presus oricărui altul, Evr.1,*1—4*
Ca-ntru numele Lui, astfel,-sus în Cer şi pe pămînt,
Tot genunchiul să se plece, chiar şi-n iad, Celui Prea-Sfînt.
Toată limba să ridice mărturie,—sus şi jos,
Că Domn mai presus de toate este-n veci Iisus-Hristos, Isa.45,*22,23*
Precum toată măreţia-I tuturor mereu arată-L, Filip.2,*9—11*
Spre mărirea, a Cel ce este: Dumnezeu în Ceruri-Tatăl!...

ÎNVIEREA

E Duminică... Tot Cerul pare-a fi de viorele,
Şi văzduhu-n zorii zilei miresmat e tot de ele...
Soarele, a Lui coroană, încă n-a-nălţat-o sus
Şi-aurora-ntruchipează aurora lui Iisus...

Şi-n aceste clipe, iată,—spre Cel ce era Lumina,
Lăcrămînd mereu pe cale, e Maria Magdalina.
Cu ea-n drum, înc-o Marie fac pereche, iar a treia,
Tot ca celelalte, tristă, e de-asemeni Salomeia. Mar.16,*1*

Toate trei acum, ca frînte, fac un singur suflet trist,
Care-aleargă să mai plîngă înc-odată lîngă Hrist.
Să se-atingă înc-odată de făptura Lui Preasfîntă,
Pîinea tuturora dată, care-a fost pe Cruce Frîntă.
Şi, cu lacrimă fierbinte şi arome-n picuri grele,
Rănile de la picioare înc-odată să le spele.

Dar, zorind cu mersul, ele se-ntrebau cu drept cuvînt:
Piatra grea cum s-o ridice de pe Marele Mormînt?... Mar,16,*3*
Pîn-a nu ajunge însă, ochii lor văd de departe,
Că de pe Mormîntul Vieţii, piatra-i dată la o parte!... Mar.16,*4*

Pătrunzîndu-i înlăuntru, dau, cu ochii mari, ocol,
Şi-mpietrite rămîn toate, că mormîntul era gol!

Mai pe urmă, Simon-Petru şi Ioan venind curînd
Şi-n mormînt intrînd, văzut-au giulgiurile jos zăcînd,
Iar marama ce-nvelise capul Sfîntului Hristos,
Vălătuc fiind făcută, sta-ntr-un colţ întunecos... In.20,*6,7*
Amintindu-şi fiecare de grăirea sfintei guri, Mar.9,*31*;10,*37*
Că Iisus va să-nvieze, precum spune-se-n Scripturi, ICor. 15,*4*
Luc.24,*12*
Au plecat apoi spre casă, sguduiţi de sfînta-I moarte In.20,*8*
Ioan crede cu tărie, Petru stă-n uimire-foarte!

Dar Maria nu-i urmează, ci mereu cu suflet frînt
Şi cu ochii plini de lacrămi stă plecată pe Mormînt...
Şi pe cînd priveşte golul, iată îngeri ca de soare:
Unul unde fost-a capul, celălalt către picioare,
Şi-ntrebînd-o de ce plînge, ea-n suspinul ei le-a spus:
„Pentru c-au luat pe Domnul şi nu ştiu unde L-au dus"! In.20,*11—13*

Dar, prin genele-ncărcate de fierbinte plîns ca jarul,
Ea, văzînd un om că vine, crede că e grădinarul...
„De ce plîngi? pe cine cauţi?",—liniştit o-ntreabă dînsul,
Iar ea repede-i răspunde, fără să-şi oprească plînsul:
„Doamne, de L-ai dus aiurea, unde-ai pus pe Domnul meu?
Spune-mi, să mă duc în grabă să-L ridic de-acolo eu"! In.20,*15*

Şi, pe cînd priveşte-n groapa-I, iată înger ca de soare,
Piatra cea de la intrare el avînd-o sub picioare *(pagina 194)*

IISUS SE ARATĂ MARIEI MAGDALENA

Şi, Iisus fiind Acela, zis-a ei atunci „Marie"!,
Iar ea a rostit: „rabuni"!,—lăcrămînd de bucurie... In.20,*16*
Şi, căzîndu-I la picioare cu evlavia ei,-iată-L
C-o opreşte „Nu M-atinge, că nu M-am suit la Tatăl!...
Mergi la fraţii Mei şi spune că Mă sui la Tatăl Meu,
Tatăl Meu şi Tatăl vostru,-Viul nostru Dumnezeu!" In.20,*17*

Şi s-a dus la ei Maria şi le-a spus despre Iisus
C-a vorbit cu El, şi spus-a toate cîte i-le-a spus...
Cei mai mulţi dintre ei însă n-au crezut aşa minune, Luc.24,*9,11*
Ci că spune de la sine toate cele cîte spune... Mar.16,*11*

Şi la Arhierei venit-au foarte spăimîntaţi străjerii
Cari-au fost sortiţi de pază la Mormîntul Învierii,
Căci făcuseră Iudeii să se pună străji de pază
Celui ce „se lăudase" că-n a treia zi-nviază.
„Nu cumva să-L fure, noaptea, Ucenicii, din mormînt,
Şi-nviat apoi să-l facă prin vicleanul lor cuvînt"! Mat.27,*63—66*

Şi străjerii plini de spaimă, Arhiereilor le-au spus
C-a fost înviat din moarte răstignitul lor Iisus:
„S-a făcut cutremur mare,—spus-a fie-ce străjer,
Şi-a venit apoi un Înger dintre cei ce stau în Cer,
Luminos precum un fulger fiind îngerul sau fătul,
Iar vestmintele pe dînsul, mult mai albe ca omătul. Mat.28,*2,3*
Şi dînd piatra la o parte, a stat el de-asupra ei,
Şi nişte femei venit-au, şi-a grăit el la femei:

„A-nviat cel pus în groapă,— sfărîmînd a Morţii porţi; Hab.3,*13*
Pentru ce cătaţi voi dară pe Cel Viu între cei morţi?
El e Viaţa,—şi-n Mormîntu-I nu putea rămîne Viaţa!, Luc.24,*4—6*
Şi după ce-a zis acestea, Îngerul pieri ca ceaţa!... Gal.1,*1*

Auzind deci Arhiereii,-grele pungi de bani le-au dat, Ef.1,*20*
Învăţîndu-i ca să spună că Iisus a fost „furat" Col.2,*12*
Şi minciuna greu plătită, spusă de străjerii-acei, Evr.13,*20*
Pînă-n zilele de astăzi se tot spune-ntre Iudei. I Cor.15*4*
Fapt.2*2—24,32*;3*15*
Mat.28,*12—15*

CUM L-AU CRĂINICIT PROFEŢII

Orbi şi surzi mereu Iudeii, răstignind pe Domnul Vieţii,
N-au văzut în El pe-Acela despre care-au scris Profeţii.
Cu milenii mai-nainte, dînd de veste omenirii,
Că-ntre oameni se va naşte Cel ce-nfrînge Legea firii. Isa.6,*9*; 44,*18*

Zis-a DUMNEZEU lui MOISE, iar acesta-n sîrg, supus,
Ale Domnului cuvinte Israelului le-a spus:

„Dintre gloatele lui Iuda, din al fraţilor mijloc,
Ca şi tine lor Lumină ridica-Voi Prooroc,
Şi Cuvîntul Meu de-a pururi Îl voi pune-n gura Lui,
Ca să spună tuturora toate cele ce-am să-I spui;
Iar acelor ce Cuvîntul nu-L vor crede că-I al Meu,
Socoteala necredinţei le-o voi cere Însumi Eu"!... Deut.18,*18,19*

Astfel a grăit prin Moise, Dumnezeu al Său Cuvînt,
Dar, sub Cerul Lui, pămîntul a rămas mereu pămînt...
Nesecată-i însă Mila Ziditorului, şi-astfel,
Pus e David să vorbească surzilor lui Israel:
„Eu, din slava Mea, trimis-am Împărat jos pe pămînt,
Să se-nchine Lui Sionul, muntele Meu drag şi sfînt"!... Ps.2,*5*

„Trîmbiţa-voi,—zice Unsul, vrerea Domnului de sus,
Care datu-Mi-a toiagul Păstoriei şi Mi-a spus:
„Tu eşti Fiul Meu! Eu, Tatăl, îţi voi fi de-a pururi Scut;
Pentru mîntuirea lumii, Fiule, azi, Te-am născut!
Cere dară de la Mine şi-ţi voi da pentru Vecie
Neamurile lumii toate, moştenirea Ta să fie!... Ps.2,*6,7*
Cere dară de la Mine, că-ţi voi auzi cuvîntul,
Şi-n de-a pururi stăpînire dărui-Ţi-oi tot pămîntul!

Cu toiag de fier vei paşte toate gloatele sub Cer,
Le-ai sdrobi ca pe ulcele, cu toiagul Tău de fier!" Ps.2,7,8
„Cărui dintre Îngeri oare,-întrebat-a Pavel Sfîntul Evr.1,5
Pe Evrei în ce le scrie, a mai spus cîndva Cuvîntul: Ps.2,6
„Tu eşti Fiul Meu"? Şi „Astăzi Te-am născut", ca iar, Cel Viu
Să ne spună prin Psalmistu-I: „Îi sînt Tată şi Mi-e Fiu"?...

Şi Născutul din vecie cînd Trimis în lume vine,
Zice Tatăl: „Lui de-a pururi îngerii să I-se-nchine"!.
Ps.103,4
Căci: „El face îngeri Sie-şi vînturile — cum vor bate Evr.1,7
Şi din flăcări, Lui îşi face pretutindeni slugi plecate"!

Apoi David văzătorul cel ce-aude de departe,
Spune-a Tatălui cuvinte, în a Psalmilor lui carte:
„Domnul, Domnului Meu zis-a: Şezi la dreapta-Mi, să-ţi fiu Scut,
Pîn-Ţi-oi pune toţi vrăjmaşii sub picioare aşternut!
Domnul va trimite ţie al puterilor toiag, Ps.109,1
Din Sion cînd glăsui-va către Unsul Lui cu drag: Ps. 109,2

„Cînd sosi-va ziua sfîntă, ziua Biruinţei Tale,
Cu sfinţenie poporul, Ţi-o ieşi cîntînd în cale,
Că, din pîntec, mai nainte de luceafăr dimineţii,
Limpede precum e roua te-am născut Isvor al Vieţii!... Ps.109,3
Jurămînt făcut-am Ţie, peste care n-am să trec,
Că Tu-n veac de veac eşti Preot cum a fost Melchisedec! Ps.109,4

Dumnezeu în a ta dreaptă,—cînd va socoti cu cale,
Sfărîma-Va Împărăţii cu puterea dreptei Sale!
Neamurile Judeca-Va în dreptatea Lui Prea-Sfîntul,
Şi de cei căzuţi de-a pururi, se va umple tot pămîntul!... Ps.109,5,6
Mai departe, Proorocul spune-a Domnului său şoapte,
Către Dumnezeu din Ceruri, cînd pîndeşte-L URA-n noapte:
„Dumnezeul Milei mele, a Ta dreaptă să mă scape,
Căci stingher pînă la gură sînt acoperit de ape! Ps.69,1
Cei ce mă urăsc de moarte şi de cari nu pot să scap,
Sînt mai mulţi decît sînt perii urgisitului meu cap! Ps.69,5
Mărturii nedrepte, Doamne, m-asupresc fără pricină,
Şi de tot ce nu făcut-am, îmi găsesc vrăjmaşii vină! Ps.35,11
Mă hulesc fără-ncetare, iar la ura lor, nici ei
Pentru toată clevetirea nu găsesc nici un temei! Ps.35,15

Mă-mpresoară-n toată clipa vorbele de ură pline,
Şi, fără să am vre-o vină, au pornit război cu mine!... Ps.109,2
Intru dragostea-mi curată, se-nmulţesc vrăjmaşii mei,
Şi, cînd ei îmi poartă ură, eu cer Mila-Ţi pentru ei! Ps.109,3
Pentru binele-mi, răsplată, îmi fac rău peste măsură,
Iar iubirea mea fierbinte ei o răsplătesc cu ură! Ps.109,4

Pier, Stăpîne, precum piere umbra plopului îngustă,
Şi de vînturile toate alungat ca o lăcustă! Ps.109,23
De ocară sînt în faţa ne-prietenilor mei
Şi privindu-mă cu toţii, clatină din cap şi ei... Ps.109,25

Inima mea e ca ceara în a flacărei bătaie
Şi ea toată se topeşte în a mele măruntaie! Ps.22,15

Trupul mi-e uscat de vlagă ca un ciob de lut, dat urii,
Şi, de suferinţă, limba-mi s-a lipit de cerul gurii!
Căci o haită de cîini, Doamne, de nelegiuiţi sub soare,
Au străpuns mîinile mele şi slăbitele-mi picioare!... Ps.22,16,17

Împărţit-au între dînşii hainele-mi, în ceasul morţii,
Iar pentru a Mea cămaşe, la sfîrşit, ei au tras sorţii!... Ps.22,20
Apoi SAMUEL, grăit-a (pentru DAVID, mai-nainte
De sfîrşitul vieţii sale), ale Domnului cuvinte:

„Cînd sfîrşi-vei a ta viaţă,—sceptru-ţi lunecînd din mînă,
Şi cu-ai tăi părinţi alături cînd culcat vei fi-n ţărînă,
Eu, din trupu-ţi ridica-voi un urmaş în slavă, ţie,
Şi-ntări-voi pe vecie al Lui scaun de domnie!
Numelui Meu el o casă va zidi- cu Duhul Viu
Şi Acestui voi fi Tată, iar el Mie fi-va Fiu... II Sam.7,12
Tot asemeni, Ziditorul a dat Duh lui ISAIE,
Care, pentru surzii lumii, tună tuturor cînd scrie:
„Auziţi voi, surzii lumii! Orbilor, vedeţi!, că-n gloată
Vine Răscumpărătorul, dintru moarte să vă scoată!
Pus-am peste El, din Ceruri, Duhul Meu în veci să stea, Isa.42,1,18;
Ca să propovăduiască tuturora Legea Mea! 44,6;60,16

Nu striga-va tare-n pieţe, nu sui-va glasul Lui
Să pătrundă-Învăţătura-I în auzul orişicui
Frîntă trestie pe lume, El nu va sdrobi nicicînd,
Nici va stinge cu suflarea-I luminarea fumegînd! Isa.42,2,3

Nu-Şi va istovi puterea, nici va osteni vreodată
Pîn-ce pe pămînt nu fi-va a Mea Lege aşezată!,
Căci a Lui Învăţătură, Judecata Lui cea dreaptă,
Toate neamurile lumii, cu-nsetare o aşteaptă!... Isa.42,*4*

Mai departe strigă Magul, după cum lui i-s-arată
Prin vedenii, că:...Fecioara va rămîne-nsărcinată
Şi va naşte Fiu punîndu-I numele Emanuel,
„(Dumnezeu cu noi se află“,—însemnînd la Israel). Isa.7,*14*

MICHA vede Bethleemul dînd lui Israel Stăpîn,
Care-n lume se coboară „din al veşniciei sîn“! Mic.5,*2*

MALEAHI — aude glasul Celui mai presus de stele:
„Iată, sol găti-va calea înaintea feţii Mele.
După care-n Templu sta-va, —Grăitor pe-naltă treaptă,
Domnul Cel trimis din Ceruri celora care-L aşteaptă“! Mal.3,*1*

ZAHARIA strigă: „Fiică a Sionului, tresaltă,
Că-Împăratul tău la tine vine — cu zidire Naltă.
El va stăpîni pămîntul şi, de neprihană Plin,
În smerenia Lui vine stînd călare pe asin“!, Zah.9,*9*
După care Proorocul spune plata dat-apoi
Celui care-a fost Ciobanul Cerului pe-a Sale oi,
Adică vînzarea-n taină,- cu satan fiind în minţi
Cel ce pe Iisus Îl vinde pentru „treizeci de arginţi“! Zah.11,*12,13*

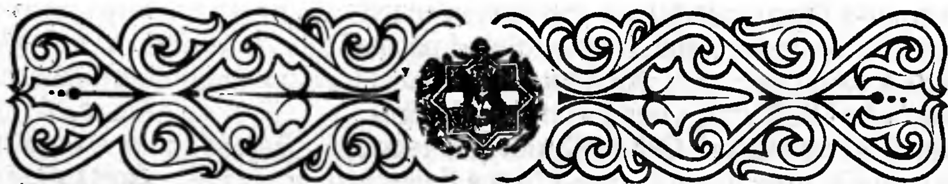
DANIIL, după ce spune:“ I-s-a dat, Stăpîn să fie
Peste neamurile toate în adînca veşnicie
Cu putere-Împărătească, stăpînirea Lui, de-acum,
Fiind veşnică şi care nu va trece nicidecum“, Dan.7,*14*
Ne mai spune sub cutremur despre Messia Cel Uns,
„Sfîntul Sfinţilor“ zicîndu-I, de vedenie pătruns:
„Dar după şasezeci şi două săptămîni,— prin Israel,
Va muri Hristos cînd totuşi nici o vină nu e-n El!“ Dan. 9,*25,26*

Şi, văzîndu-L ISAIA: Dumnezeu în chip de OM,
A tunat: „Cine-I Acesta care vine din Edom
În strălucitoare haină, cu braţ tare ca de fier“?
Şi-ntrebării lui, răspunsul i-l-a dat Iisus din Cer:
„Eu sînt Mîntuirea lumii şi din veci puterea-Mi vine,
Ca să isbăvesc de moarte pe toţi cei ce vin la Mine“ Isa.63,*1*

Şi urmat-a Proorocul: El şi-a fost luat în spate
Toată făr-de-legea lumii, toate grelele-i păcate!
Cu nedreaptă judecată, osîndit a fost şi frînt,
Ridicîndu-I fără vină, viaţa Lui de pe pămînt! Isa.53,*4,8*
Chinuit peste măsură Cel de Dumnezeu trimis,
S-a supus la grea tortură, gura-I fără a fi deschis! Isa.53,*7*
Pentru făr-de-legea noastră L-au fost pironit netoţii,
Şi prin rănile Lui Sfinte, noi ne-am vindecat cu toţii! Isa.53,*5*
Cu cei făcători de rele fost-a Dînsul numărat,
Şi luîndu-ne osînda, Însăşi viaţa Lui Şi-a dat! Isa.53,*9*
Grelele păcate-a lumii, vrînd pe toate să le poarte,
El a trebuit să moară,—dar nebiruit de Moarte
Căci, după ce-Şi va da viaţa, —jertfă răscumpărătoare,
Se va ridica din moarte, şi, urmaş avînd popoare! Isa.53,12
Pentru neamurile toate, ca un Steag apoi El sta-Va
Şi-ntru veşnicia toată, locuinţa-I va fi Slava! Isa.11,*10*
Dar, cine-a crezut, în vremea-I, că El intră-n sînul humii, Isa.53,*8,9*
Ca să ispăşească astfel toată făr-de-legea lumii?... Dan.9,*26*
Iară proorociri în care se cuprinde, pe pămînt,
Viaţa Lui Iisus — Hristosul — de la leagăn la mormînt...

Cu asemenea cuvinte,—pe Iisus Isvorul Vieţii,
Timp de patruzeci de veacuri L-au fost crăinicit Profeţii.
Mai-nainte ca, din Ceruri, pe pămînt El să coboare
În adîncă noapte-a lumii, din eternitate Soare! I Pet.1,*10,11*
Însă Arhiereii vremii, deşi-n faţă L-au avut,
Deşi le-a vorbit lor Domnul, totuşi nu L-au cunoscut. In.1,*10,11*
Iar cînd vin şi spun străjerii că din morţi El a-nviat,
Ei nu cred şi pun să spună că „Iisus a fost furat"! Mat.28,*13*

SPRE EMAUS

În aceeaşi zi, spre seară, doi din Ucenici, pe drum,
Despre cele petrecute îşi vorbesc aprins acum...
Cei crezînd în Legea Nouă, se duceau către Emaus,
Şi Iisus venind din urmă, vorbei lor li-s-a adaus.
Dar Iisus, cu dinadinsul, ochii lor a fost ţinut
Ca-mpreună cît vor merge să nu-L aibă cunoscut.
Şi-ntrebatu-i-a pe dînşii Cel venit de la Prea-Naltul:
„Ce sînt vorbele acestea ce schimbaţi unul cu altul"?,
Dar ei trişti, abia putîndu-şi stăpîni de jale plînsul,
Drept răspuns la întrebare, întreba-tu-L-au pe Dînsul: Luc.24,*13—17*
„Singur Tu, venit de-aiurea în acest Ierusalim,
Nu ştii cele petrecute despre care noi vorbim"?

Şi I-au spus acele fapte, cu Iisus din Nazaret:
„Mult Puternic în Cuvîntu-I cît şi-n Har, fiind Profet.
Dar zadarnic Lege Nouă El din Cer a stat aduce,
Că L-au osîndit la moarte şi l-au pironit pe Cruce...
Noi, primindu-I Adevărul, am nădăjduit în El
C-a venit să desrobească, în sfîrşit, pe Israel,
Dar... cu ziua cea de astăzi, zile trei au fost trecut
De cînd cele spuse ţie, cu Iisus, s-au petrecut. Luc.24,*18—21*

Ba, nişte femei pioase ne-au uimit cu-al lor cuvînt,
Că n-au mai găsit pe Domnul în ştiutul Lui mormînt,
Şi că Îngerii, lor spus-au, îngereşte precum ştiu,
Că s-a fost sculat din moarte Răstignitul, şi e Viu!
Dintre-apostoli, la mormîntu-I, s-au dus doi, şi-n chip plăcut
Au aflat acestea toate, dar pe El nu L-au văzut!..." Luc.24,*22—24*
Atunci Cel de ei alături stînd grăirea să le-asculte,
A răspuns la toate cele ale lor cuvinte multe:

„O, nepricepuţi, — zăbavnici credincioşi, — au de prisos
Proorocii-au stat să spună tot ce-au spus despre Hristos?
Au, nu trebuia să-ndure, cum spun ei şi cum vă spui,
Toate-acestea mai nainte de-a intra-n Mărirea Lui?...* Luc.24,*25,26*
Şi-ncepînd El de la Moise, cu Profeţii-n Israel,
Le-a fost tîlcuit ce spus-a fiecare despre El...
Luminos cum nimeni altul mai putea lumină scoate,
Şi că trebuia, acestea ca să se-mplinească toate... Luc.24,*27*
Dar, aproape de Emaus, Cel pe care ei nu-L ştiu,
Fu rugat să stea-mpreună peste noapte, că-i tîrziu.
Întrucît Cel ce grăise lor atîtea ca din carte,
Se făcuse că pe drumu-I se va duce mai departe... Luc.24,*28*

Stînd la cină deci, străinul, cum făcuse şi-n sobor,
Binecuvîntează pîinea, apoi frînge şi-o dă lor...
Atunci le căzu perdeaua ce pe ochi El le-a fost pus
Şi-n străin recunoscură că era cu ei Iisus,
Dar în clipa-n care ochii li-s-au limpezit de ceaţă,
Soarele ce răsărise, nu le mai sta lor în faţă! Luc.24,*29—31*

„Nu simţeam noi oare-n inimi, tainic, parcă o căldură,
Cînd El sta ca să ne facă tîlcuire din Scriptură?..." Luc.24,*32*
Şi, făr-a mai sta la cină, luînd drumul înapoi,
La Ierusalim în grabă s-au întors atunci cei doi. Luc.24,*33*

---

* Gen. 3 *15*; 49 *10*; Num. 21 9; In. 3 *14—15*; Deut. 18 *15*; Ps. 16 *9—10*; Isa. 7 *14*; 9*6*;53;40*10—11*; 49 *1—13*; Ier. 29 *6*; 33 *14—15*; Ez. 34 *11—25*; 37 *26*; Dan. 9 *24*; Mal. 3 *1*; 4 *2*.

Şi-ncepînd El de la Moise cu Profeţii-n Israel,
Le-a fost tîlcuit ce spus-a fiecare despre El... *(pagina 203)*

IISUS SE ARATĂ UCENICILOR

Întuneric pe Cetate tot mai greu acum se lasă,
Cînd, cu uşa zăvorită, Ucenicii sînt în casă...
Simon-Petru rîde-plînge, că s-a arătat lui Domnul...
Fiecare stă-n uimire... Nimănui nu-i vine somnul... Luc.24,34

Ci, venind cei din Emaus, prind şi ei acum să spună
Că-au văzut pe-Acela Căruia I-s-a pus de spini Cunună.
Dar, pe cînd cu-nsufleţire ei arată-n totul cum:
Un străin, către Emaus, i-a ajuns din urmă-n drum.
Cum a fost intrat în vorbă; cum şi-a fost deschis El gura;
Cum le-a tîlcuit profeţii, cunoscînd adînc Scriptura.
Cum, la cina lor, străinul, luînd pîinea-n a lui mîini,
A fost binecuvîntat-o ca Iisus atîtea pîini;
Şi-n sfîrşit, cînd stau să spună că-n clipitul următor
În străin recunoscut-au pe Iisus la cina lor
Iată că, pe cînd soborul sta uimit de vestea nouă, Luc.24,35,36
Li-s-arată iarăşi Domnul şi le zice: „Pace vouă“! In.20,19

Dar, văzîndu-Si Ucenicii în uimirea mare-foarte,
Parcă tot nestînd să creadă Invierea Lui din moarte,
Arătîndu-le, străpunse palmele-I, că nu e vis, Luc.24,37
I-a mustrat El de-mpietrirea inimii lor şi le-a zis: In.20,20
Precum M-a trimis pe Mine Tatăl Meu, pe-a lumii drum,
Iată că şi Eu, ca Tatăl, vă trimit pe voi acum“!,
Şi Iisus suflînd spre dînşii, zis-a lor din nou cuvînt
Spre deplină biruinţă tuturor: „Luaţi Duh Sfînt! In.20,21,22

Celor cărora ierta-veţi ale vieţii lor păcate,
Şi de Dumnezeu în Ceruri celora vor fi iertate. In. 20 23
Celor căror le veţi ţine,— sus în Cer fiind ştiute, Mat.18,18
Şi de Dumnezeu asemeni, celora vor fi ţinute!

„Au de ce-n a voastre inimi purtaţi gînduri sperioase?...
Pipăiţi! Nu sînt un spirit fără carne, fără oase,
Nu sînt duh, precum vi-i gîndul, ci aievea Eu sînt Viu,
Cum v-am spus că învia-voi, şi Scripturile cum scriu“! Luc.24,*38—39*

Dar, necrezători văzîndu-i încă,—nu fără durere,
A cerut lor de mîncare, primind peşte fript şi miere,
Şi luînd Iisus acestea, a mîncat în faţa lor,
După care, spre-ncheiere, a mai zis iar tuturor: Luc.24,*41—43*
„Eu v-am spus că toate cele scrise-n Lege despre Mine,
Tot ce spus-au Proorocii, împlinite se cuvine...

Trebuia: Hristos pe Cruce pătimirea să şi-o poarte,
Iar a treia zi-n lumină să Se-arate viu din moarte,

Să se propovăduiască neamurilor lumii toate Ps.22
Pocăinţa, spre iertare săvîrşitelor păcate“! Isa.50,*6*;53;
Dan.9,*26*

Şi-n clipita-n care Domnul, încheiatu-Şi-a Cuvîntul,
S-a fost risipit ca fumul întru care bate vîntul!

TOMA

Dintre dînşii însă Toma-n acea seară fiind dus,
N-a crezut ce spus-au fraţii, că văzut-au pe Iisus;
Ci, după ce fiecare spusu-i-a, din fir-a-păr,
Toate cele ce „Rabuni“ le grăise-n adevăr,
Toma, surîzînd într-una şi mereu necrezător,
Răspicat şi-a spus cuvîntul cînd răspuns-a tuturor: In.20,*24*
„Despre cele ce voi spuneţi,—în credinţa mea eu preget,
Dacă, unde-au fost piroane nu voi pune al meu deget,
Ci voi crede întru totul,—tuturor cătînd a spune,
Dacă-n coasta Lui împunsă, însăşi mîna mea voi pune“! In.20,*25*

La opt zile, Ucenicii, pe Iisus, Mîngîietor,
Făr-a fi deschis vre-o uşă,—IL au iar în ceata lor,
Şi, zicînd ca-n totdeauna cu iubire: „Pace vouă“!, In.20,*26*
Arătatu-I-a lui Toma palmele Lui amîndouă;
I-a fost arătat şi coasta, spre-a vedea că-I Viu Hristosul,
Şi, văzînd cu pipăitul, a crezut „necredinciosul“.

Şi-n genunchi căzîndu-I Toma cu pămîntul lui cel greu,
A fost isbucnit în lacrămi: „Domnul, Dumnezeul meu"! In.20,27,28

Zis-a lui Iisus,— ca zisa-I să nu-şi piardă-n veci aroma:
„Eu sînt, M-ai văzut acuma, ai crezut că Viu sînt, Toma.
Fericiţi cei ce-ndoielii neputînd să cadă pradă
Precum tu căzut-ai, Toma, au crezut fără să vadă"!
Vorbe nu numai lui zise, urmărind acelaşi ţel,
Ci şi tuturor acelor ce urmau să creadă-n El! In.20,29,31

Toma, Toma, cine ştie dacă nu eşti şi tu poate
O unealtă-n mîna Celui ce le-a rînduit pe toate!...
Cine ştie dacă însuţi,—la-nceput necrezător,
Prin chiar însăşi îndoiala-ţi nu lucrat-ai mai cu spor,
Căci, prin tine, lumea-ntreagă degetul pe răni a pus
Şi-a văzut că: Cel din moarte Înviat, era Iisus!

Era El, cu rană-n coastă, cum şi-n palmele-amîndouă,
Care-a fost venit din Ceruri să ne-aducă Legea Nouă.
Era El, Cel ce-nviase, să se-nalţe-n veşnicie,
Să ne-arate cum că moartea nu-i decît vremelnicie,
Că toţi cei ce-L poartă-n inimi, care pămînteşte pier,
Duh etern e fiecare, înălţîndu-se la Cer.

Cine ştie,—fără tine, la liman stînd să ne scoţi,
Dac-aceeaşi îndoială nu ne-ar fi cuprins pe toţi?
Cine ştie dacă vreunul ar mai fi crezut vreodată
Că-nvierea Sfîntă, fost-a Înviere-adevărată?...

Dar tu spui la lumea-ntreagă, că poveste lumii nu e,
C-ai pus degetul tău însuţi unde-au fost bătute cue;
Că tu pipăit-ai coasta ce, cu suliţa lui lungă,
Un păgîn, dup-a Lui moarte, a putut să I-o străpungă! In.19,34
Şi-astfel că, prin pipăitul rănilor pe-a Lui fiinţă,
Necredinţa-ţi dinainte, a dat roadă de credinţă!
Tu făcut-ai ce fac orbii, care, bîjbîind pe stradă,
Văd prin pipăit mai bine decît ochii pot să vadă,
Şi, făcînd aşa, o, Toma,—cărui lumea azi se-nchină,
Pentru lumea-ntreagă ochii-ţi au primit atunci Lumină!

Cinci dovezi sînt, cari arată cu putere mare-foarte,
Că Iisus-Hristos, aievea a fost înviat din moarte:

Iată cea dintîi dovadă: Îngerul,—care nu minte, Luc.24,5
Sfintelor Femei stînd martor Învierii Lui preasfinte, Mar.16,5,6
Cea de-a doua, stă-n Lumina cu Dumnezeieşti fiori, In.20,16,19,26—27
Că Iisus li-se arată celor dragi, de şapte ori, Mat.28,9—10,18—20
Cea de-a treia dovedire, cu tărie grea de stîncă, Luc.24,13—31
E că: cere de mîncare, în soboru-I şi mănîncă! Luc.24,41—43
Cea de-a patra; că se lasă pipăit de mîini pioase,
Arătînd că-I trup aievea, trup din carne şi din oase, Luc.24,39
Iar a cincea, e: c-arată rănile,—flori ce străluce,
Dovedind că-I însuşi Trupul pironit pe Sfînta-I Cruce! Luc.24,40

LA MAREA TIBERIADEI

În sfîrşit, cei unsprezece, fericiţi în inimi foarte,
Ştiu acuma toţi că Domnul,— Viu — s-a ridicat din moarte
Ştiu că şi ei, stînd să poarte pe pămînt aceeaşi Cruce,
Întru veşnicia vieţii, lîngă Fiul se vor duce. In.17,24
Nu uita-vor niciodată ce-a spus El, şi, drept aceia,
După cum le-a zis El însuşi, se vor duce-n Galileia. Mar.16,7

Apele Tiberiadei, care i-au purtat pe ele,
Nopţile-ntre două Ceruri cu eternităţi de stele,
Valurile peste care simţi chemări să te tot pierzi,
Schimbătoare la culoare: dimineaţa fiind verzi;
Ca de foc, sub răsărituri; ca safirul, spre amiaz;
Uneori ca ametistul, alte dăţi, de hrisopaz
Cîteodată sub apusuri, părînd marea de opale;
Alteori părînd c-ar fierbe numai coji de portocale.
Horbotată de dantele cînd zefirii-ncep să vină;
Sclipitoare ca argintul, sub polei de lună plină.
Înfrăţind acestea toate cu mireasmă din Scripturi,
Apele Tiberiadei îi chemau cu mii de guri.

Se trezesc din vis pescarii şi-n auzul lor răsună
Mugete prelungi de valuri biciuite de furtună,
Cînd pe-ntinderile-albastre pescuiau cu toţii-n larg
Şi sub vînt, sta să se frîngă al corăbiei catarg...

Mrejele-i aşteaptă-acolo, dornice să mai le-ntindă,
Ca, din apele spumate, peşti ca de argint să prindă,

Cum prindeau mai înainte,—mării colindînd pustiul, Luc.5,*10*
Pînă cînd „pescari de oameni“ i-a chemat să-i facă Fiul. Mar.1,*17*

Cu asemeni dor în suflet şi cu altele la fel,
Precum şi mînaţi de dorul de-a-L vedea din nou pe El,
A pornit întreg soborul către ţara Galileii,
Unde nu mai aveau teamă că-i vor prinde fariseii.

Ci-ntr-o noapte, pe-a lor mare, peşte căutînd să prindă
Simon-Petru, dar zadarnic, a stat mrejele să-ntindă,
Se-ntorceau spre ţărm cu luntrea dimineaţa, cu alţi şase, In.21,*3*
Fiind luntrea fără peşte, tot aşa precum plecase.

Ei vîslind acum spre maluri, pe cînd soarele răsare,
Sta Iisus pe ţărmul mării,—capu-I profilînd pe soare,
Dar ei nu-L cunosc pe Dînsul,—şi-i întreabă pe ei Domnul:
„A căzut ceva la mreajă, sau degeaba fu nesomnul“?
Şi-au răspuns „Nimic nu prins-am, oricît ne-am trudit cu fapta“.
El le zise iar: „Veţi prinde, aruncînd voi mreaja-n dreapta“, In.21,*4—6*

Aruncară deci, — şi-ndată fiecare-nmărmureşte:
Nu mai pot să tragă mreaja, de mulţimea ei de peşte! In.21,*6*

„Domnul este“!, — zice unul, cînd din mînă mreaja scapă,
Şi-auzind că este Domnul, —iute, Petru sare-n apă:
Vrea s-ajungă mai degrabă, şi săltînd din val în val,
Înaintea tuturora Simon-Petru e pe mal.
Ceilalţi vîslind în luntrea care nu era departe,
Vin apoi cu mreaja plină, lîngă Domnul s-o deşarte. In.21,*7,8*
Şi, cînd au venit cu toţii sus pe ţărmul-cel de piatră,
Cu peşti mari puşi pe jăratec, sfîrîia o-ntreagă vatră... In.21,*9*
Lîngă vatra sfîrîindă e de asemenea şi pîine,
Să mănînce zece oameni,de trei ori, şi azi şi mîine.

„Cine eşti“? nu-ntreabă nimeni dintre cei ce văd aceste,
Ci sînt fericiţi cu toţii, ştiind ei că Domnul este. In.21,*12*

„Veniţi de prînziţi, — El zice, cînd cu dragoste-i priveşte,
Şi le-a dat lor întîi pîine, după care-a dat şi peşte. In.21,*12,13*
Apoi către Simon-Petru întorcîndu-se Iisus,
De trei ori, cu taină-n vorbă, întrebare El i-a pus:
„Mă iubeşti tu, Simon, oare, mai cu rîvnă decît ei“?
„—O ştii bine Tu, da, Doamne“! „—Paşte Mieluşeii Mei“!

Aruncară deci, — şi-ndată fiecare-nmărmureşte:
Nu mai pot să tragă mreaja, de mulţimea ei de peşte! *(pagina 209)*

„—Mă iubeşti, tu Simon, oare“? — repetat-a El apoi,
„—Tu o ştii prea bine, Doamne“! — „Paşte dar a Mele oi“!
„—Mă iubeşti tu, Simon, oare“? — şi răspuns-a Petru, trist,
Că-l întreabă-a treia oară de iubeşte el pe Hrist:
„—Tu le ştii pe toate, Doamne, — şi cît Te iubesc sub stele“!
Şi Iisus îi zice iarăşi: „—Paşte deci oile Mele“! In.21,*15—17*
De trei ori se lepădase Simon-Petru de Iisus Mar.26,*70—74*
Şi de trei ori întrebare deci lui Petru El i-a pus.
Trei căderi avut-a Petru, cînd tîrau pe Fiul jos;
Trei mărturisiri deci face, de iubire lui Hristos.
Cînd adînc se leagă-n sine, cu pe gene caldă rouă:
Pe pămînt să pască-ntr-una „miei“ şi „oi“ în legea Nouă.
La Hristos pe mulţi s-aducă, toţi urmînd să creadă-n El,
Să nu se mai rătăcească nici o oaie, nici un miel.
Neam cu neam primind botezul şi popor după popor,
Ca să fie lumea-ntreagă doar „o turmă şi-un Păstor“! In.10,*16*
Şi Iisus a zis lui Petru, stînd în preajma celei vetre:
„Adevăr zic iarăşi ţie: cînd erai mai tînăr Petre,
Însuţi te-ncingeai şi-n voie tu umblai pe-a vieţii cale,
Dar, bătrîn, —silit tu fi-vei să-ţi întinzi mîinile tale
Altul stînd să mi-te-ncingă întru zilele aceste,
Şi-aşa-ncins, el să te ducă unde voia ta nu este“!... In.21,*18*

Iar acestea le-a zis Domnul, să-nţeleagă Petru bine,
Cu ce moarte preamări-va el pe Dumnezeu, prin sine.
După care vorba zise, —precum scrise-n Sfînta Carte, In.21,*19*
L-a chemat pe Simon-Petru, să-i vorbească mai de-o parte...
Pe pămînt nu ştie nimeni ce va fi grăit atunci
Cel ce sguduit-a lumea cu Preasfintele-I porunci.
Şi-a rămas o taină-aceasta, între oameni, de nespus,
Cunoscută doar de Petru şi de Cel venit de Sus...

ÎNĂLŢAREA LA CER

Nu tîrziu de ziua ceea, trebuia o zi să vină,
Cînd Iisus avea să urce către-a Tatălui lumină;
Cînd dovadă-avea s-aducă Cel bătut pe Cruce-n cuie,
Că: din Cer venit-a-n lume şi la Cer avea să suie! In.16,*10,28*

Ci soborul Legii Sale, adunat era pe-un munte,
Unsprezece-acum la număr, fără Luminoasa Frunte,
În Hristos crezînd cu toţii, se simţeau cu toţii fraţi,
Şi pe-o iarbă ca mătasea stau toţi fraţii aşezaţi...
Mai senini nu sînt nici crinii sub surîsul dimineţii,
Şi grăiescu-şi despre Domnul, El fiind Isvorul Vieţii.

Pe-al soborului drag munte, necălcat de turma urii,
Stăpînesc numai iubirea şi miresmele pădurii...
Plin de linişte-i cuprinsul, plin de flori şi plin de soare;
Lunecă prin ierbi argintul şopotindelor isvoare.
Şi ca-n vis adie vîntul, stînd miresme-n el să poarte,
Parcă o cădelniţare întru viaţa fără moarte...

Doar spre Dumnezeu din Ceruri sufletul aici s-avîntă,
Socotindu-se tot insul ca-ntru-Împărăţia Sfîntă.

În acest ţinut de taină cum asemeni altul nu-i,
Stîlpii Crucii ard ca smirna pentru-Împărăţia Lui,
Cînd deodată, lîngă dînşii, în această pace-adîncă,
Răsări Iisus, aievea, în picioare sus pe-o stîncă!

Raze,—nimb fără pereche, — fruntea stau să-I împresoare,
Nesfîrşit mai luminoase decît razele de soare...
„Pace vouă"!,—zis-a Graiul auzit numai la El,
Cum în veacurile lumii nu va mai fi grai la fel.

Ci, văzîndu-L în picioare ca plutind în zări senine
În genunchi căzu soborul şi-ncepu să I-se-nchine... Mat.28,*17*
Au tăcut atunci: tot codrul şi isvoarele şi vîntul,
Firea-ntreagă, cu soborul, să-I asculte acum Cuvîntul.
Şi, lăsînd în toată clipa un mărgăritar să-I pice,
Cel care-a murit pe Cruce, celor unsprezece zice:

„Dumnezeul Meu şi Tatăl Cel din Ceruri, Bun şi Sfînt, Mat.28,*18*
Datu-Mi-a puterea toată, sus în cer şi pe pămînt... Dan.7,*14*
Apoc.17,*14*
Precum M-a trimis pe Mine Tatăl pe pămînt,-apoi,
Să-mplinţi a Mea poruncă, şi Eu vă trimit pe voi! In.20*21*
Drept aceea vă zic vouă: mergeţi peste tot, în gloate,
Învăţînd în Legea Nouă ale lumii neamuri toate. Mar.16,*15*
Botezînd voi pretutindeni, cu puteri neistovite, Mat.28,*19*
Pentru numele Treimii pururea nedespărţite. Isa.52,*10*
Propovăduind la oameni Evanghelia cea Nouă,
Învăţaţi-i să păzească toate cîte v-am dat vouă... Mat. 28,*20*
Cela ce va sta să creadă Legea ce prin Mine vine
Şi botezul îl primeşte, se va mîntui, pre sine!
Cel-ce nu va crede însă, rătăcindu-se de turmă,
Se va osîndi la ceasul Judecăţii cea din urmă! Mar.16,*16*

Iar acelor ce vor crede, biruinţa lor să-nsemne,
Eu, din Cerurile Sfinte, le voi da aceste semne:
Bînd otrăvuri tari în viaţă, şerpi în mînă stînd să poarte,
Vătămaţi ei n-au să fie cu veninul lor de moarte.
Întru numele Meu, demoni vor putea să izgonească;
În limbi noi nemaigrăite vor putea ei să grăiască.
Peste cei bolnavi în chinuri, peste cei de patimi roşi, Mar.16,*17,18*
Mîinile cînd îşi vor pune, se vor face sănătoşi! Isa.43*2*
Mergeţi dar în lumea toată, împlinind ce-aveţi deplin, Mat.28,*19,20*
Şi cu voi pîn-la sfîrşitul veacului Eu sînt... Amin!“ Isa.52,*10*

Şi grăind acestea toate, mîngîios, Mîntuitorul,
Ridică spre Ceruri dreapta-I, binecuvîntînd soborul, Luc.24,*51*
După care, Strălucitul cum în Cer nu-i nici un astru, In.16,*16*
S-a-nălţat în necuprinsul necuprinsului albastru... Isa.52,*13*

Şi-un nor alb ca o zăpadă a cuprins în el de-ndată
Pe Cel care-acum, din lume, se-nalţă la Sfîntu-I Tată, Fapt.1,*9*

După care, Strălucitul cum în Cer nu-i nici un astru,
S-a-nălţat în necuprinsul necuprinsului albastru... *(pagina 213)*

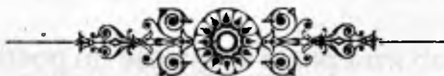
Nor, ce ascunzînd în sine dintre vii pe Cel mai Viu,
Sau Lumina din Lumină, se făcu, tot, auriu.
Strălucind ca niciodată şi nici unul dintre nori,
De parc-ar fi fost să ardă înlăuntru-i mii de sori.

Şi pe cînd cei unsprezece priveau muţi cum norul sue,
Îmbătaţi de-o fericire cum la fel nici una nu e;
Cînd, răpiţi de sfînta clipă a-Nălţării, lacrimi calde In.16,*20*
Picurau, din a lor gene, faţa-n rouă să le scalde,
Iată c-au venit doi Îngeri, care gura şi-au deschis
Şi, spre cei cu ochii-n zare după Domnul, au fost zis:

„Pentru ce staţi în picioare, ca răpiţi, cu ochii-n sus?
Nu ştiaţi c-o să se-Nalţe, cum de-atîtea ori v-a spus?
Nu v-a părăsit, ci iarăşi, lumii-ntregi Judecător,
Va avea-ntr-o zi să vină în acelaşi chip, pe nor.
Cînd la răi le va da iadul, ca, păcatele să-şi poarte,
Iar acelor drepţi în viaţă, va da viaţă fără moarte!" Fapt.1,*11*

Pierind Îngerii, pornit-au cei aleşi, pe tot pămîntul,
Cu Iisus adînc în inimi, ca să-I samene Cuvîntul.
Grăind ei în Legea Nouă, dînd Botezul tuturor,
După voia Lui să fie: toţi „o turmă şi-un Păstor"! In.10,*16*

Iată-ntre minuni minunea care-avea, pe veşnicie,
Să zidească din Lumină, lumii altă temelie!
După ce-a murit pe Cruce, Cel dorind asemeni turmă,
Să trimită, cu-a Lui Lege, doisprezece inşi în urmă.
Fără săbii, fără traistă, goi, flămînzi şi cerşetori,
Foşti pescari ce-aveau să fie puşi în lanţuri la-nchisori.
Şi cu-aceşti sărmani să birui — pe măsură ce trec anii Ier.16,*16*
Umilind pe toţi trufaşii, nimicind pe toţi tiranii.
Să robeşti pe veci o lume, fără nici o silnicie,
Iată-n adevăr minune cum nici cînd n-o să mai fie!

COBORÎREA SFÎNTULUI DUH

Dar Iisus, suind la Tatăl, n-a rămas dator nicicui,
Nici la oamenii credinţei, nici Apostolilor Lui.
El, cu mult mai înainte de-a pleca de pe pămînt,
Spus-a că le va trimite tuturor pe Duhul-Sfînt.
La chemare, totdeauna să le fie-ntr-ajutor
Ca isvor de viaţă nouă cu-al său Har biruitor.

Deci, în ziua cincizecimii, — zi de biruinţă-naltă,
Cînd soborul Apostolic sta, ca număr, laolaltă,
A vuit în toată casa ca de vifor glas din Cer,
Duhul-Sfînt stînd să coboare pe Soborul său mrejer,
Ca: puteri nemăsurate, pe pămînt, să facă dar,
În tot ceasul şi-n tot locul, fiecărui fost pescar.

S-a aprins atunci deasupra fiecărei frunţi chemate
Duhul-Sfînt, ca limbi de flăcări — pară de eternitate.
Cînd s-a fost umplut în dată fiecare de Duh-Sfînt,
Să grăiască-n toată limba oamenilor pe pămînt;
Să cunoască toată taina Tatălui Ceresc, Cel care
Mişcă lumile din cosmos, stînd mereu în nemişcare.

Întru cele patru vînturi, ei aveau, pe tot pămîntul,
Dat: cu har a semănare, între oameni, sfînt-Cuvîntul,
Şi-a culege biruinţe semănînd a lor Lumină,
Stînd să lupte cu cel care seamănă mereu neghină...

Ştiind Domnul, cît: soboru-I poate singur sau nu poate,
Îi trimite Ajutorul, spre-a le birui pe toate,
Ajutor ce însuşi Tatăl le-a spus Celui de ispită,
Mai nainte ca pe Fiul între oameni să-L trimită...

În trei ani, cît între oameni a fost glăsuit Trimisul,
Nici un om n-a fost să vadă scris de sfînta-I mînă scrisul;
Ci doar a grăit cuvinte Cel de Dumnezeu trimis,
Iar Evangheliştii-n urmă, ce grăit-a El, au scris...

Doar la vina „adulterei“, — pe nisip a scris „Cuvîntul“, In.8,*6,8*
Pentru ca: ce-a scris, să sufle şi să-i şteargă scrisa vîntul;
Dar legenda stă să spună că: ce-a scris, erau păcate
Săvîrşite de pîrîşii adulterei vinovate...

Deci, din Cer, Mîngîietorul, este Cel ce-aduce-aminte,
Ca: Apostolii să-nveţe spusele cuvinte sfinte,
Neputînd Evangheliştii toate minte să le ţină,
După cum le-a spus la oameni Marea lumilor Lumină!

Nici nu stat-au ca-n de-olaltă toţi neadevăr să spună,
Scriind ei c-ar fi fost spuse de Cel fără de minciună...
Căci dac-ar fi scris ei astfel, fiecare, — cuvînt greu,
Fiecare din cei patru, ar fi-n Cer: un „Dumnezeu“!

Duhul-Sfînt însă-I Puterea ce la fel venea de sus,
Ca: Apostolii să facă ce făcut-a şi Iisus.
Să alunge duhuri rele, vindecînd prin sinagogi;
Ochilor să dea lumină, şi picioare la ologi; Mar.8,*22*; 10,*46*
Să-nvieze morţi asemeni ca Iisus; din pat să scoale Luc.18,*35*
Pe cei cari în chinuri grele zac de nesfîrşite boale. In.9,*1*
Iar după ce fac acestea, — Evanghelia s-o scrie, Mat.11,*5*
Ca să fie-n veşnicie fundament la Liturghie,
Liturghie fără care n-ar mai fi fost geană udă,
Nici cuvîntul Învierii prin Biserici să-se-audă!
N-ar mai fi putut sta-n Slavă Crucea frîntului Hristos,
Şi nici jertfa Lui să fie la nimica de folos...
S-ar fi stins pe totdeauna dintre oameni neprihana,
Şi de-asupra tuturora ar fi chiuit Satana.

Însă Sfîntul-Duh din Ceruri vru, Puternic să pogoare, Fapt.2,*2–4*; 3,*1–9*
Să stea „Soarele Dreptăţii“ peste oameni — Veşnic Soare!

SFÎNTUL GIULGIU

Înviind „Lumina lumii“ şi lăsîndu-şi gol mormîntul,
A rămas în el doar giulgiul în care-a tăcut „Cuvîntul“, In.20,5,6
Şi, venind Ioan cu Petru, L-au luat, cu-adînc fior,
Ca pe-o sfîntă moştenire dată-ntregului sobor.

Lacrămile tuturora celor unsprezece Sfinţi,
Sărutîndu-L fiecare, — peste el au curs fierbinţi,
Cu sfinţenie păstrîndu-l şi cu grije mare foarte,
Căci în el dormise trupul Celui ce-a-nviat din moarte!...

Însăşi Pururea-Fecioara, în durerea-I, nu odată,
Peste Sfînta pînza albă, lăcrămînd, a stat plecată,
Înşelîndu-şi astfel jalea că-al ei Fiu la piept Şi-L strînge,
Sărutîndu-I: fruntea, mîna, — după petele de sînge...
Numai astfel, frînta Maică îşi mai molcomeşte plînsul,
Cînd măcar nu-I rămăsese nici cămaşa de pe Dînsul!... In.19,23,24

Ea şi fiii Săi apostoli, giulgiul L-au avut în faţă
Pîn-ce, unul cîte unul, au primit eterna Viaţă...
Apoi sfînta pînză albă a rămas pe-al mării larg,
Pradă valurilor toate, fără cîrmă, nici catarg...

Dar,... în valuri, cine oare a pierit vre-odată, cine?
Dintre cele pieritoare, cînd Iisus a fost cu sine?
Cum să piară sfînta pînză între cele care pier,
Cînd Catargul ei se-nalţă din furtună pînă-n Cer?
Cum ar fi ea fără cîrmă, cînd din Cer, Cîrmuitor,
Îi stă Cel ce-n toată clipa este Cîrma tuturor?...

O, de-ar fi ea grăitoare şi ne-ar spune-a ei poveste,
Am vedea ca-ntre-ale lumii încă una nu mai este

Să ne spună tuturora cum ar spune ea mereu,
Că: nimic din ce e-n lume, nu e fără Dumnezeu!
Dar ea tace cum şi Sfîntu-I Dumnezeu în chip de lut
A tăcut, şi-a Lui poveste lumea nu I-a cunoscut...

Deci, vom spune noi ce bruma adevărului ne-a spus
Despre giulgiu-n care stat-a trupul Domnului Iisus,
Cel care-a-nviat din moarte, — moarte de Crucificat,
După ce păcatul lumii Însuşi L-a răscumpărat...
Cine vrea. — să-nchidă ochii, şi, cu duhul, ne-pămînt,
Să urmăm, pe cît se poate, drumul giulgiului preasfînt...

Din Ierusalim afară scos de credincioşi creştini,
Giulgiul Sfîntului pe Cruce fost Încoronat cu spini,
Poposeşte-ntr-o Capelă, pe-al Iordanului mal drept,
Apă-n care-a stat: Botezul să primească Cel Prea Drept,
Pe cînd oştile lui Titu, pe-a Cetăţii largă vatră,
Face-vor să nu rămînă pusă piatră peste piatră. Mat.24,2
Apoi pribegeşte pînza dintr-o ţară-n altă ţară,
Dar Puterea ce-are-n sine, o păzeşte să nu piară!...

Patru veacuri, o-nconjoară cea mai nepătrunsă noapte,
Neputînd vorbi vre-o gură despre ea decît în şoapte,
Căci oprit era-ntre oameni mărturie vrînd a duce
Despre Cel ce pe Golgotha a murit străpuns pe Cruce;
Şi grozavă mărturie rămăsese pînza sfîntă
În care Iisus, trei zile Şi-a culcat Făptura frîntă!...

Giulgiul, era astfel, gura ce putea, cu-adînc temei
Să grăiască despre moartea dată Lui de farisei.
Dar şi de-Învierea Sfîntă a Măritului Hristos,
Arătînd că El de sus E, pe cînd ei erau de jos...
Şi-acea gură, — spre-nălţarea neamului Iudeu, tăcută,
Trebuia, cum tace stînca, să rămînă-n veacuri mută!...

Deci, această sfîntă pînză, pentru cine sta s-o poarte,
Era-n veacurile-acelea o primejdie de moarte...
Cine să mai îndrăznească un cuvînt măcar să spună
Despre Giulgiul Învierii Celui cu de spini Cunună?...
Căci ziceau atunci Iudeii şi păgînii-n greu păcat:
„Cum e Dumnezeu acesta, cînd a stat crucificat?...

Veacurile, parcă-n goană, îşi torc repede fuiorul
Peste lumea-n care pilde a grăit Mîntuitorul,
Pe cînd Regii şi-Împăraţii între ei mereu se bat,
Şi-Împăratul de la Rege, Regele de la-Împărat,
Pînza cu-Împăratul păcii — Vieţuitul printre noi,
Între cele ce-şi iau pradă, o iau pradă de război,
Neştiind ei niciodată: de la cine şi de cînd,
Cei prădaţi de sfînta pînză au avut-o rînd pe rînd...

Vin răsboaiele de-a valma... Se ridică Cruciaţii...
Şi-astfel paza sfntei pînze o au Regii şi-Împăraţii...
După doisprezece secoli, pînza cu Isvorul Milei,
Din adîncuri de-ntuneric, iese la lumina zilei...
Duhurile-s biruite, şi, de la mireni la clerici,
Din palatele măreţe, adăpost îşi ia-n Biserici...

Dar statornic nu-i popasul; ţară mai dorită n-are:
Este-a lumii-ntregi, şi-n cale-i nicăieri nu-i stau hotare...
Valurile lumii-ntregi, şi-n cale-i nicăieri nu-i stau hotare...
Valurile o tot poartă... Vînturile-o bat mereu,
Ca să-L facă-n lumea-ntreagă cunoscut de Dumnezeu.
Acum ea strigîndu-şi taina tuturora, — deşi trist,
Că, din firele-i ţesute, Îşi arată Chipul Christ!...

La-nceput nu cred minunea, şi — minunii vrînd temei,
Fierb în apă Sfîntul Giulgiu, îl fierb apoi în ulei,
Îl afundă-n apă tare; clipe scurte-n foc îl ţin,
Doară se va şterge Chipul dintre firele de in...

Cum n-ar fi-ndurat şi-acuma Cel din Cer venit cu Harul,
Înc-odată de la oameni, resemnat, întreg calvarul?...
Însă chipul nu se şterge... El rămîne, lumii pradă:
Mulţi, cu ochii să se uite, însă ochii să nu vadă!... Isa.6,9;44,18

Cu milenii două-n urmă au în trup nu L-au văzut,
Şi cei răi — nu tot ca astăzi totuşi nu L-au cunoscut?!
Dar El, ochilor să-L vadă, sub a veacurilor goană,
Celor care cred în Fiul, Va rămîne-n veci Icoană!...

Într-un miez de noapte adîncă, cineva ce Giulgiul poartă,
Călător din altă ţară, unui nobil bate-n poartă,
Şi grăindu-i tainic-foarte că trimis de-un mare Duce,
Dar fără pereche-n lume, sfînta pînză i-o aduce.

Nobilul, cuprins de spaimă, sub întunecata noapte,
Celui ce-i spusese taina, îi răspunde tot în şoapte:
„Sînt nevrednic, păcătosul, — sub acoperişul meu,
Să păstrez eu sfîntul Giulgiu ce-a păstrat pe Dumnezeu!",
Şi-ndrumat-a călătorul ce purta Comoara-n spate
Să se ducă să dea-n paza Catedralei din Cetate...

Peregrin în veacuri, Giulgiul, cu popasuri multe-n cale:
Cînd prin micile Biserici, cînd prin-nalte Catedrale,
Focuri trei îl prind sub ele, dar din toate-aceste focuri
Scapă cu arsuri pe sine în douăsprezece locuri,
Sfîntul Chip avînd de-a dreapta şi de-a stînga Lui arsuri
Cîte şase, — parcă focul, cu douăsprezece guri,
S-a plecat ca să-L sărute!, şi-a-ntrebare-nalţ din umăr:
Sărutările de ce-or fi cît apostoli-i la număr?...

De luat aminte este că: unde-L pîndea vîlvoare,
Sfintele Biserici poartă numele Sfintei Fecioare.
Înţeles fiind că focul dat Sfinţitului Altar,
Duhul rău a stat să-l pună, — răsvrătitul Veliar,
Ceea ce s-ar tălmăci, spre ştiinţă la tot viul,
Că: şi-n chipul de pe pînză, Maica ţine-n braţe Fiul;
Şi-astfel focul ce-n Altare l-au aprins puteri căzute,
N-a vrut: Sfîntul Chip să-L ardă, a vrut numai să-L sărute!...
Cum să nu-L sărute oare fiecare, oricînd poate,
Cînd, mai dinaintea lumii, El le-a făurit pe toate?
Au nu ştiu: şi foc, şi apă, şi pămînt, şi Cer, şi stele,
Că El li-I făuritorul şi Stăpîn pe ele El e?... In.1 *3*

Dacă n-ar fi El Stăpînul peste-ntregul Univers,
L-ar fi ascultat furtuna? Şi pe valuri ar fi mers? Mar.4,*39,41*
Au, la nunta de la Canna, sfîrşind vinul ei puţin,
Apa-n cele şase vase s-ar fi preschimbat în vin? In.2,*7,9*
S-ar mai fi-nmulţit pe munte pîinile şi cei doi peşti,
Dacă nu erau în sine mari puteri Dumnezeieşti?... Mat. 14,*19—21*

Dar... destul!... Dacă tot şirul de minuni pe care Domnul
Vîrfuitu-l-a-ntre oameni, nimicindu-i Morţii somnul
Prin trei morţi treziţi la viaţă, — şi-apoi Însuşi El, Iisus
S-a fost ridicat din moarte, precum Proorocii-au spus. In.11,*1—44*
Dac-acestea n-au fost încă mari minuni în aşa fel Isa.53,*12*
Încît cei ce le văzură, pe Hristos să vadă-n El, Ps.15,*10*

N-au să creadă după Giulgiul ce cu chipu-I le stă-n faţă,
Că El Dumnezeu e-n Ceruri — nesfîrşit Isvor de Viaţă!...

Dar Îl vor vedea odată, în mărirea-I, pe Cel viu, Luc.21,27
Şi vor crede-atunci că El e, — însă fi-va prea tîrziu!... Apoc.1,7

Duceţi-vă de la Mine, — le va zice El atunci,
Iubitori de-arginţi şi aur, hoţi şi ucigaşi de prunci,
Duceţi-vă de la Mine, farisei trufaşi, că, iată,
Încărcaţi cu făr-de-legea v-am găsit la Judecată!..." Mat.25,41

Atunci ei vor cere Mila-I, suspinînd cu geana udă,
Dar El nu va vrea să-i vadă, nici va sta să-i mai audă.
Căci ei L-au văzut şi totuşi n-au voit în El să creadă...
Fericiţi cei cari în Domnul au crezut fără să-L vadă!... In.20,29,31

SERAFIA ŞI ISAK LA KEDEM

Dar să ne-nturnăm la drumul cel pe care toţi năucii
În Iisus loveau cu biciul cînd cădea sub greul Crucii...

Doborît a treia oară Cel născut în Bethleem,
A căzut în dreptul porţii lui Isak din Lakedem,
Şi Isak fiind în poartă, zis-a lui, Iisus, mai stins:
— Dă-mi un căuşel de apă, că mi-e gura jar aprins!
Dar Isak, privind la puţul ce-l avea chiar lîngă poartă,
A răspuns minţind: — Mi-e puţul cu găleata fără toartă!
— Sînt sleit, Isak... ajută-mi, crucea grea să mi-o pot duce!...
— Văd că eşti sleit, dar nu sînt purtătorul Tău de cruce!
— Lasă-mă cîteva clipe sub umbrarul viţei tale!...
— Mergi! N-am umbră pentru cine e cum eşti: pe-a morţii cale!
— Dă-mi un scăunel din casă, să stau barem lîngă gard!...
— Nu!, că de-mi vei sta pe scaun, eu va trebui să-l ard!
— Isak, Isak, acel scaun pe care ţi-l cer eu ţie,
S-ar preface, pentru tine, într-un Tron de-Împărăţie,

Şi făcu un pas spre Isak, însă el, trăgînd portiţa,
Zis-a crunt: — Rămîi pe calea-ţi! Ce, vroieşti să-mi moară viţa?!

Îndărăt! Urmează-ţi calea care nu-i decît-nainte!
Mergi, dar! Mergi!, — mai zis-a Isak cu mînie grea-n cuvinte...
Şi trînti un ghiont în coasta Dumnezeului Preasfînt
Care-i implorase mila, — de purtarea Crucii frînt!

— O, nefericitule Isak, — a urmat Iisus cuvîntu-I,
Eu, stăruitor vroit-am de pierzare să te mîntui,
Dar tu temător să nu ard ale tale viţe verzi,
„Mergi" Mi-ai zis, ghiontindu-Mi coasta, — voind singur să te pierzi!
Te blestem Isak, că-n tine omenie nu mai este,
Şi-avînd inimă de piatră, Mi-ai grăit vorbele-aceste!...

Eu, purtîndu-Mi greul Crucii, cîţiva paşi mai am a face,
Şi, sfîrşindu-se calvaru-Mi, Voi intra-n eterna-Mi pace,
Dar tu, Isak, vei rămîne ca să-ţi porţi al vieţii greu
Şi vei merge, printre veacuri, pîn-Mă voi întoarce Eu!
Merge-vei fără-ncetare, — pe arşiţă, vînt şi ploi,
Fără moarte, pînă-n ceasul Judecăţii cea-de-apoi!

Sete Mi-e de nu mai poate jaru-n pieptul Meu să-ncapă,
Dar tu puţ avînd la poartă, nu Mi-ai dat un strop de apă!
Nu Mi-ai ajutat, pe umăr greul Crucii să Mi-l duc;
Nu Mi-ai dat un pic de umbră, — viţa să nu ţi-o usuc!...
Lacrima tu nu Mi-ai şters-o, — ceaţa-n ochi cînd îmi sta plînsul,
Iar Eu nu-ţi voi da mormîntul să te odihneşti într-însul!

Fă-ţi dar trainice sandale, ia-ţi toiag şi-n traistă pîine,
Lunga ta călătorie, început avînd de mîine!...

În aceiaşi clipă, iată: grăbitoare-n strai sărac,
De la poarta unei case peste drum de-a lui Isak,
La Iisus veni o fată ca un crin ce-n vînt s-ar frînge,
Şi, văzîndu-I faţa toată lacrămi, pulbere şi sînge,
Îi întinse-o pînză albă, dintr-un fir de in subţire,
Parcă tors de vre-un paianjen, cum doar el îşi toarce fire:
— Mult Mîngîietor Iisuse, — zis-a deci sfioasa floare,
Şterge-Ţi faţa ce-ncărcată e de lacrămi şi sudoare!
Abia a ieşit din mîna ţesătoarei, cum se vede,
Şi-nălbită-a fost de rouă peste iarba din livede...

— Oh, îţi mulţumesc, copilă! — a răspuns Cel de sub jar,
Bună Serafia, fie bine-venit al tău dar,

Căci tu vezi-mi suferința... dar, cu pînza ta s-alergi
Dac-ai vrut, te rog ca fața cu-a ta mînă să mi-o ștergi,
Căci, alt-fel, sub greul Crucii ce M-apasă ca un munte,
Simt că nu mai am putere să-Mi duc mîna pîn-la frunte!...

Cu mișcări nespus de line, Serafia, lin a pus
Pînza ei ca de zăpadă peste fața lui Iisus,
Și, de milă pe cînd ochii-i lăcrimat-au pentru Dînsul,
I-a șters astfel de pe față praful, sîngele și plînsul...

— Binecuvîntată fie, bună Serafia, fapta
Mîinilor ce Mi-au șters fața: stînga ta, precum și dreapta!...
Și acum uită-te pe pînză,... ți-am făcut și Eu un dar
Vrednic de-a fi pus în veacuri spre-nchinare la Altar...
Întinzînd în zare pînza, toți văd, de uimire plini,
Chipul Domnului pe dînsa, dar cu nimb de raze-n spini!
Strălucea prea-sfînta-I față ca-n lumini de curcubeu,
Semn că Omul de sub Cruce era Însăși Dumnezeu!...

El îi zise Serafiei, pe care-o-nlemnise frica:
— Din acest minut-nainte îți vei zice: „Veronica"...
(Vera icon, „i-a fost zisa, dintr-o veche limbă dată,
Ceea ce, prin tîlmăcire, e: „Icoană-adevărată"!)

Atunci Isak, — și el martor al minunii, — plin de spaimă,
Alb ca ceara de făclie, se trezi, pierit că-ngaimă:
— Eu nu cunoscut-am frica, însă astădată, iată,
Inima mea saltă-n pieptu-mi ca cerboaica speriată!...
Deschide-mi nevastă, ușa — a mai zis, vădind că-i pasă,
Ca să intru ca cerboaica și să nu mai ies din casă!...

Dar, de-a doua zi, blestemul l-a tîrît din casă-afară,
Ca și cînd cu-a ei urgie, l-ar fi aruncat o pară!
De-atunci el, cu ochii-n zare, nu-și mai ostenește pasul:
Bate drumurile lumii, făr-a mai gusta popasul
Tot mereu zorit să facă al pămîntului ocol,
Pururea bătut de gînduri, dar în veci cu gîndul gol...

„Ahasverus" i-se zice, dar mai bine-orice popor
Îl cunoaște cînd îi zice „Jidovul Rătăcitor"...
Slăbănog, închis la față, de statură mijlocie,
Ochii-i ard ca două stele dincolo de vecinicie...

Nasul, ca un cioc de vultur întrecîndu-se-n măsură,
Parc-ar sta să-i tot culeagă cei vre-o şapte dinţi din gură...

O bărbuţă afumată ca şi dinţi-i, peste fire,
Încîlcită-i stă de veacuri în puţinele ei fire.
Părul, înfrăţit cu barba, nici nu-i creşte, nici nu-i cade,
Şi la fel avînd mustaţa, — nici se tunde, nici se rade...

Pururi abătut colindă... mîinile-i sînt ca de moaşte...
Toate limbile din lume Ahasverus le cunoaşte...
Pe creştini nu-i vrea aproape, iar la cine vorbă-i cată,
De răspunde sau întreabă, nu se uită niciodată!

Nici un om nu-i e prieten, — şi-n potopul lui de ani
Nimeni n-a ştiut vre-odată din ce taină face bani,
Dar el n-are buzunare, iar de bani spre-al său folos
N-are niciodată lipsă, nici nu are de prisos...

Peste cît îi trebuieşte dacă-i dai, cu bani să-l faci,
El pe loc îi împărţeşte, dăruindu-i la săraci,
Avînd grije totdeauna-împărţindu-i cui şi cui,
Ca, cei miluiţi să fie consîngeni cu rasa lui!
De l-ai pune să-nvîrtească, veacuri, pietre mari de moară,
Tot flămînd, nici să bolească n-ar cădea şi nici să moară...
Ca să-şi curme firul vieţii a-ncercat de mii de ori,
În a mărilor adîncuri, în a focului vîlvori,
Dar cînd a sărit în flăcări, s-a fost stins întreaga pară;
Cînd s-a aruncat în mare, marea l-a svîrlit afară!

Vrînd de gît să-şi pună laţul, funia s-a rupt cu el,
Chiar cînd a-ncercat ca laţul să şi-l facă de oţel!
Cînd nu i-se rupe laţul, — totuşi nu-şi încheie veacul,
Căci, de vre-un copac se leagă, frînge-se cu el copacul!
Înfigînd cuţite-n pieptu-i, orişice cuţit se frînge,
Şi din trupul lui nu curge nici măcar un strop de sînge.
În vulcani sărit-a iarăşi negrul Iadului luceafăr,
Dar l-au asvîrlit iar vieţii plutitor pe lavă teafăr!

S-a lăsat să-l muşte „Naja“, cum şi-al Nilului „Aspik“,
Dar veninul lor năprasnic lui nu i-a făcut nimic!

Între tigrii şi pantere, ca să moară, s-a dus iară,
Însă fiarele fugit-au ca de cea mai cruntă fiară!...

Prin otravă vrînd să moară, în zadar cu ea s-adapă,
Căci de cîte ori o soarbe, e ca şi cum ar bea apă!
El rămîne mai departe, veacurile să-l tot ducă
Peste ţări şi mări într-una, — a blestemului nălucă.
Avînd pururi ochii roşii, parcă-n veci luptînd cu plînsul,
Că-ţi întorci îndată ochii, neputînd privi la dînsul...

Cînd îl întîlnesc copiii, — zdrenţe tot avînd veşmîntul,
Prinşi de groază-ncep să ţipe şi fug toţi pe tot pămîntul...
Dacă-l văd femei cu sarcini, — de rang nalt, sau roabe muncii,
Cad deodată leşinate şi le mor în pîntec pruncii.
Iar cînd stai cu el de vorbă mai de-aproape, faţă-n faţă,
Duhul lui te otrăveşte, iar grăirea lui te-nghiaţă!

Tot cutreierînd pămîntul, gînditor, cu traista-n spate,
Ştiind satele pe nume şi Cetate cu Cetate,
Neschimbat păstrîndu-şi chipul: ochii, nasul, barba, gura,
A ajuns ca să-l cunoască, peste tot toată făptura:
Şesurile şi toţi munţii, mările cu matcă-adîncă,
Vierme, şarpe şi luceafăr, vînt şi ploaie, om şi stîncă!

Toate-i simt apropierea, îi ştiu glasul, îi ştiu chipul;
Păsările din văzduhuri, iarba, piatra şi nisipul!
Şi nici una din acestea de odihnă nu-i fac parte,
Ci-l silesc mereu să meargă mai departe mai departe.
Toate-i cer mereu cu paşii să măsoare-n veci pămîntul:
Arşiţa venind din soare, norii, ploile şi vîntul!

Istovit căzînd la umbră — cu sudoarea rîu pe frunte,
„Mergi"! — îi strigă cu mînie vulturii din vîrf de munte;
La vreun rîu cînd stă să-şi stingă setea-n ape argintate,
Rîul tulbură-şi argintul, zicînd lui: „Mergi, blestemate"!
La vreo stîncă de se culcă, frînt în ale lui veşminte,
Şerpii vin să-i strige-n şuier: „Blestemate, mergi nainte"!
În pustiu de vrea să doarmă pe nisipul care frige,
„Mergi, îi strigă toţi şacalii şi toţi leii vin să-i strige!
Prin păduri de cată umbră, — păsările vin haine

Şi-i spun: „Mergi!, pădurea noastră n-are umbră pentru tine“!...

„Mergi“! — aude pretutindeni, pururi călător silhui,
Isak Lakedem, în strigăt pîn-şi din adîncul lui!

Uriaş păşind pe veacuri, astfel merge tot mereu
Cel care-a ghiontit, din poarta-i, pe Iisus-ul Dumnezeu.
Şi va merge totdeauna, biciuit de vînt şi ploi,
Fără moarte pînă-n ziua Judecăţii cea-de-apoi,
Ca să se-mplinească-n totul astfel marele blestem
Glăsuit de Cel ce-n iesle s-a născut la Bethleem.
Dumnezeu fiind Acela, dar în care-acel Iudeu,
Ca şi neamu-i, nu văzut-a că e însuşi Dumnezeu!...

Oare cele ce-n legendă se cuprind din fir-a-păr,
O legendă doar să fie sau un mare adevăr?...
Cîntărind legenda bine, Doamne, ce pot să-nţeleg:
Numai de-un iudeu e vorba sau de neamul lui întreg?

Oare, nu tot neamul iudei, — sub a glasului Tău pară,
Printre neamurile lumii n-are, de temei, o ţară?
Lui Pilat, — în cruntă ură, nu răcnit-au ei din stradă:
„Sîngele-i, asupra noastră şi-alor noştri toţi să cadă?“ Mat.27,*25*

Acest neam care-a fost cheia pătimirii Tale Sfinte,
Au sortit e să rămînă hîd la suflet şi la minte,
Stînd mereu în rătăcire pîn-ce Fiul iarăşi vine,
Şi-acest neam e cel din urmă sorocit să Ţi-se-nchine?...

Nu acesta-i oare neamul ce, cu lacrămi, cel din urmă Isa.10,*21,22*
Va veni sub Sfînta Cruce, — „Un Păstor fiind şi-o turmă?...“ In.10,*16*

Că doar pentru el, Osea, în Scripturile preasfinte,
A lăsat să fie scrise următoarele cuvinte:
„...Căci fără de număr zile ai lui Israil copii
Vor rămîne fără Rege, — printre neamurile vii.
Căpetenie să n-aibă, nici a jertfei izbăvire,
Nici efod, nici terafimii şi nici stîlp de pomenire!...

Dar, în zilele din urmă, iată, pocăise-vor
Şi vor alerga la Domnul şi la Dumnezeul lor.
Cel coborîtor din David, — aşteptat de ei mereu,
Şi spre binecuvîntare, vor slăvi pe Dumnezeu!... Os.3,*4,5*

Şi la fel, în Legea Veche, pentru neamul circumcis,
Cu milenii înainte, Proorocul Moise-a scris:
„Dacă rele voi veţi face, — făr-de-legea păstrînd floare,
Risipiţi veţi fi de Domnul printre neamuri şi popoare,
Şi-acolo, — ne-ntemeiată aşezînd a voastră vatră,
Veţi avea spre-nchinăciune dumnezei de lemn şi piatră.
Care nu pot nici să vadă, nici s-audă, nici să simtă
Pe cei care lor se-nchină, rătăciţi, cu mintea strîmtă! Deut.4,*25—29*

Dar în vremea de pe urmă, întru mare strîmtorare,
Veţi căta pe Dumnezeul Milostiv, plin de-ndurare. Deut.4,*30,31*
Către El vă veţi întoarce, ca sub cloşcă nişte pui, Ier.50,*4,5*
Şi-nchinare-I veţi aduce, ascultînd cuvîntul Lui!...“ Os.3,*5*
De nu-i astfel adevărul, — iartă-mi Doamne, cîte-am spus,
Din iubirea ce port Crucii şi Măririi lui Iisus!...

UMILINŢA LUI IISUS

Între multele păcate ale lumii, cele grele,
Străluceşte şi trufia ca luceafăru-ntre stele. Isa.14,*12—14*
Şi acesta e păcatul pentru care Lucifer, Ez.28, *14—16*
Apăsat de greutatea-i, prăbuşit a fost din Cer. Apoc.12,*7—9*

Dumnezeu din veşnicie, — cu pedeapsă dreaptă-foarte
Pedepseşte totdeauna pe cel care stă să-l poarte,
Iar Iisus, venind în lume şi-acestui păcat opus, Mat. 11,*29*
Între oameni ni-s-arată ca nici unul mai supus. Luc.14,*7—11*

Spre-a se fi-nplinit Scriptura şi Dumnezeiescul ţel,
Iată, nimeni nu mai fost-a umilit cum a fost El.
Mai întîi, supus s-arată Tatălui Ceresc anume,
Cînd El, Fiul veşniciei, — muritor coboară-n lume. Isa.42,*2,3*
Cînd, din necuprinsa-I slavă, Dumnezeu Cel ne-ncăput, Filip.2,*7,8*
Întru cele pieritoare se-ntrupează chip de lut.

Apoi naşterea-ntre oameni, prin milenii alta nu-i
Mai umilă, mai smerită, mai tăcută ca a Lui:
Să fii Dumnezeu în Ceruri, peste stele, peste soare,
Şi să te-ncălzească-n iesle aburi de rumegătoare!... Luc.2,*16*

Pe pămînt, ca prunc, El crede, — cum Evanghelistul spune,
„Întărindu-se cu Duhul, plin de dar şi-nţelepciune".
Dar lui Iosif şi Mariei, — spune-acelaşi sfînt izvor,
„Le era supus în totul şi la toate-ascultător"! Luc.2,40,51

Lui Ioan Botezătorul, mai tîrziu, botez cînd cere,
Cel ce boteza-n pustie, stă uimit de sfînta-I vrere:
„Eu am trebuinţă, Doamne, ca să mă botez de Tine"!
Şi-a răspuns Iisus: „Ci lasă să-mplinim ce se cuvine"! Mat.3,14,15

După care prea-smerite vorbe ce-a grăit-astfel,
În Iordan botez primeşte de la un mai mic ca El!

Ispitindu-L cărturarii cei vicleni şi fără har,
De se cade să plătească dajdie către Cezar,
El supus s-arată Legii, ca: Cezarul să primească
Dajdia ce-i-se cade după legea pămîntească! Mat.22,21

Întru Cina cea de taină, umilinţă de nespus
Către-apostoli-I arată, în iubirea Lui, Iisus,
Cînd cu apă rece vine şi ştergar la cingătoare,
Pe toţi cei cu El de faţă stînd să-I spele pe picioare! In. 13,4,5

Cînd pe munte vine Iuda cu ostaşii dinadins,
Pe Iisus cătînd să-L prindă. — El se lasă-ndată prins.
Iar cînd Petru dă cu spada-i, — Domnul către el s-apleacă,
A-mustrare glăsuindu-i: „Bagă sabia ta-n teacă!" In.18,11

În Sinedriu cînd adusă e Lumina din Lumină
Şi-n zadar spre osîndire Arhierei-I cată vină,
Un aprod Îi dă o palmă Dumnezeului-Iisus
Pentru cele ce răspuns-a la-ntrebarea ce I-au pus.
Şi Iisus întreabă-n rîsul tuturor cei adunaţi:
„De vorbit-am rău, arată-mi, iar de nu, de ce mă baţi?" In.18,22,23

Cînd Pilat îl osîndeşte la bătaia cu vergele
Şi vergelele haine cad pe sîngerata-I piele;
Cînd a spinilor cunună pe-a Lui frunte-nfige URA,
Un cuvînt măcar să scoată, nu-şi deschide Domnul gura.
Împlinindu-se Scriptura Proorocului zicînd
Despre Cel care-şi dă viaţa pentru noi, mereu tăcînd:
„Ca o oaie-a mers la moarte şi tăcut-a ca un miel
Înaintea celui care tunde lîna de pe el!..." Isa.53,7; 50,5,6

Apoi Crucea El şi-o poartă tot fără de grai pe cale,
Cînd, tăcute ca şi gura-I, pică lacrămile Sale...
În sfîrşit pe Cruce rabdă chinuri mai presus de fire,
Fără gînd măcar să spună vreun cuvînt de-mpotrivire.
Decît doar cerînd iertare pentru cei ce, după plac,
ÎL batjocoreau cu toţii, fiindcă „nu ştiau ce fac"! Luc. 23,*34*

Cine dintre noi pe lume, — Dumnezeu fiind ca El,
Ar fi stat supus la toate, umilit în acest fel?
Ce-Împărat au, despre sine a mai zis, în lume stînd,
Ca Iisus: „Veniţi la Mine, că smerit sînt Eu şi blînd"? Mat.11,*28,29*
Cine-ar fi răbdat ca Domnul, — Lamură fără păcat,
Pus de păcătoşi pe Cruce şi de gura lor scuipat?

Dar El le-a răbdat pe toate, — milă-avînd de ei, nu ură,
Ca să se-mplinească astfel toate cele din Scriptură.
El să mîntuiască lumea, — tot păcatul vrînd să-i poarte,
Şi-n mormînt să se pogoare, ca să scape ea de moarte! Isa.53,*5,7*

Pentru mîntuirea lumii, El, pe cruce stînd să moară,
Pe Adam-dumnezeitul îl creează-a doua oară!
El din nou nemuritor e de neprihănire plin,
Cum în Rai odinioară-i iar ca florile de crin!

Dezrobit fiind acuma de-al păcatului jug greu,
Poate iar să glăsuiască către Viul Dumnezeu!
Ascultînd porunca-I sfîntă, căutîndu-L orişiunde, Ier.33,*3*;15,*19*;29,*12,13*
Dumnezeu i-se arată; întrebîndu-L, îi răspunde! Isa.65,*24*
Ascultînd numai de Tatăl şi-mplinind doar sfînta-I vrere,
Cel neţărmurit în milă îi va da tot ce-I va cere!...
Pururea-Treimea Sfîntă i-se dăruieşte-ntreagă:
Tatăl, viaţă; Fiul, pîine; Duhul, minte să-nţeleagă!

Nemaiascultînd de şarpe, — cît ar fi de dulce-n grai,
Eva cu Adam iar fi-vor cetăţeni în Sfîntul Rai!
Fiecărui Om acuma stă deschisă calea-n sus,
Prin iubirea lui de oameni, să se-nalţe la Iisus,
După pildele Lui date ridicînd zidire-naltă,
Spre-a rămîne-n veşnicie cu toţi Drepţii laolaltă!...

O, de-a pururi nepătrunsă taină făr-asemănare;
Nemaicunoscută milă negrăită-amestecare:

Cel ce *este* din afara veşniciei, — a *fi*-ncepe!
Ne-Creeatul, se creează precum mintea nu pricepe!
Cel *Nemăsurat* în Sine-Dumnezeu, stă sub *măsură*!
Cel ce dărue *iubire*, vine să primească *ură*!
Cel ce mai presus de soare e de peste veci *Lumină*,
Se coboară-n *întuneric*, Crin Ceresc, — îmbracă tină!
Cel ce-înparte *bogăţie*, se *dezbracă* pîn-la piele,
Să ne dea veşminte nouă cu luceferi şi cu stele!
Coborînd din Slava-I naltă, — cu-a Lui slavă să se-mbrace,
El, Stăpînul tuturora, — tuturora rob se face!
Ia asupra-Şi tot noroiul de păcate-oricărui „eu“, Isa.53,*4–10*
Vrînd pe om în strălucire ca El însuşi-Dumnezeu; II Cor.5,*21*
Şi se-nalţă-n Cer la Tatăl, în Treimea pururi Vie, I Cor.1,*20–22*
Intru care era Fiul, mai nainte de vecie! I In.5,*7*
In.1,*1*;17,*5*,*24*
Apoc.1,*8*

TREIMEA PURUREA NEDESPĂRŢITĂ

Mintea omului nu poate, — întrucît e mărginită,
Să cuprindă-n ea Treimea, pururea nedespărţită,
Nici ca să găsească-n lume chip asemeni, sau cuvinte Isa.40,18,25,46,5
Ca să lămurească Chipul Pururea Treimei Sfinte!

Dar, din vecii toţi, în Ceruri, — vieţii tuturor temei,
Este Tatăl-Fiul-Duhul: Trei într-Unul, Unu-n Trei, I In.5,7
Una singură fiinţă în de-a pururi şi-n tot locul,
După cum lumina-n sine una-i pururea cu focul,
Şi pe veci nedespărţită, — miluindu-i lumii tina,
După cum, din ce e focul nu poţi despărţi lumina! I Cor. 12,3–6

Deci, necuprinzînd Treimea, Chipul făr-asemănare,
Despre Ea, din cît cunoaştem, spune-vom dar ca urmare:

Ziditorul tuturora-I Tatăl Dumnezeu Prea-Naltul, Isa.45,6;21,43,10,11,13
Unic Dumnezeu în Cosmos, neputînd a mai fi altul! Deut.4,35,39;32,39
Fără de-nceput e Tatăl, — cum?, nu ştie nici un ins... II Reg.19,15
Fără de sfîrşit e iarăşi, şi-n măsură necuprins! Ps.90,2
Os.13,4
„Lumea-ntreagă, de El faţă, — zice Solomon, — e, dar Iis. Sir.43,28–29
Ca din mare-o picătură sau ca praful pe cîntar“!... I Reg.8,27
Inţ.Sol.11,22
Pentru El „timp“ nu-i, nici „spaţiu“,şi cu margini toate sînt Isa.40,15
Intru cele ce e Cerul şi sub Cer ce e pămînt...
Fără margini El doar este, căci: pămînt şi Cer cu stele,
El pe toate le cuprinde, făr-a fi cuprins de ele.
Căci, de margini mai departe, — cîte-n gînd n-avem sub tîmple,
Numai Ziditorul poate prin Fiinţa-I a le împle! Ier.23,24

Cu sfîrşit în lume este orice Tron de-Împărăţie,
Numai Tronul, Lui din Ceruri dăinuieşte-n veşnicie!
Nezidit, fiind în sine, El zidit-a toate cele
Cîte pe pămînt viază, şi pămînt, şi sori, şi stele! Ps. 101,26—28
Cer, pămînt, şi sori, şi stele, pot să piară pînă-n seară, Ier.10,6
Dar fiinţa Lui Preasfîntă niciodată n-o să piară! Isa.43,12,13;51,6;65,17;
Precum spune şi Psalmistul ce pe harfă-şi cîntă cîntul: Evr.1,10—12; 2
„...Că Tu, Doamne-ntemeiat-ai Cerurile şi pămîntul, Petru 3,10—12;
Dar acelea-s pieritoare, nimeni stînd să le mai ştie, Mat.24,35
Pe cînd Tu — mereu Acelaşi vei rămîne-veşnicie!... Evr.1,10—12
Deci, Făuritor a toate sau Izvor a-toate-aceste II Pet. 3,10,12
Şi neclătinat pe Tronu-I, stă de-a pururi: „Cel ce este“! Mat.24,5
Marele-n-afara Cărui un mai mare nu se poate, Isa.40,26; 41,4
Că-n a Lui nemărginire El le-acoperă pe toate!

El fiind A-tot-Puternic, stă de grijă-n veci să poarte
Tuturor ce nasc pe lume şi respiră pîn-la moarte! Deut. 3,24
El a-toate văzător e şi Stăpînitor a-toate;
Şi Judecător tot El e peste-a oamenilor gloate! In.5,22

El îşi-are-a Lui Fiinţă din eternitate-n Sine, Isa.43,10,13; 44,6
Şi-n tot ceea ce zidit-a, n-a zidit decît în bine
Răul nu cunoaşte Tatăl nici în Cer şi nici sub Cer
Decît doar prin ce făcut-a în milenii Lucifer.
Cel ce nu poate să fie binelui decît duşman,
Sau prin ce făcut-a omul, din îndemnul lui Satan!

Lucrurile-I nu ştiu ce e nici „mai bine“, nici „mai rău“;
Toate-I sînt desăvîrşite ca şi însuşi Duhul Său! Mat.5,48
Numai după ce le face Ziditorul lor, — prin ele,
Unele însufleţite, fiind bune, se fac rele!... Gen.8,21

De la Sine-I tot ce are Tatăl-Dumnezeu Prea-Naltul,
Şi nimic din tot ce are nu luat-a de la altul, Rom.11, 35, 36
Căci să aibă de la altul nici un lucru nu se poate,
Cînd El însuşi e Puterea care le-a zidit pe toate! Isa. 44,24; 45,5—7

Paşii tuturora-i ştie, — pîn-şi saltul bietei broaşte,
Şi-ale oamenilor gînduri toate-toate le cunoaşte. Inţ. Sol.1,6,7,10
Fiindcă El cunoaşte toate mai nainte de-a le face, Mat.10,29,30
Fie Om, care vorbeşte, fie piatra care tace!

Toate cele cîte fi-vor în eternitatea toată
Dintru noaptea ne-fiinţei la fiinţă să le scoată,
Tatăl-Ziditor, pe toate, ne-ncetat le are-n faţă,
Cu gîndirea, cu mişcarea şi cu raza lor de viaţă,
Fie VIERME ce-n mocirlă pentru sine doar visează, Isa.48,*13*; 41,*4*
Sau LUCEAFĂR ce-n adîncul hăului strălumineazâ!... Dan.2,*22*

Căci, aceeaşi harfă dulce a lui David suie-şi cîntul,
Glăsuind micimea lumii pentru Dumnezeu Prea-Sfîntul:
„Unde mă voi duce, Doamne, de la Duhul Tău eu, unde? Dan.2,*20—23*
Şi de faţa Ta-n vre-o parte, unde m-aş putea ascunde? Ier.23,*24*
Că, de m-aş sui la Ceruri, — Tu în Ceruri stăpîneşti; Evr.4,*13*
Dacă-n Iad eu pogorî-m-aş, — Tu de faţă şi-n Iad eşti! Ps.138,*6—8*
Pe-ale zorilor aripe, lîngă mare de m-aş duce, Am.9,*1—3*
Şi-acolo prea-Sfînta-Ţi dreaptă poate-n cleşte să m-apuce!...

De voi zice: „Cu-ntuneric sta-voi să m-acopăr bine“,
Iată că nici la-ntuneric nu e noapte pentru Tine!
Ci, ca ziua e şi noaptea, — chiar cînd nu e-n noapte luna, Ps.138,*10—12*
Că-ntuneric sau lumină, pentru Tine e tot una! Dan.2,*22*

Tu ştii încă: şi cînd umblu, şi cînd odihnesc, Preasfinte,
Şi-ale mele căi pe lume le cunoşti mai dinainte, Isa.37,*28*; 65,*24*
Că n-ajunge pe-a mea limbă nici cuvîntul, cel puţin, Ps.138,*2,3*
Şi Tu, Doamne, de departe, l-ai şi cunoscut deplin! Ier.16,*17*
Ţie nu-Ţi erau ascunse nici măcar a mele oase,
Pe cînd pîntecele mamei mă urzeau, întunecoase!
Ochii Tăi văzut-au, Doamne, pîn-şi sîmburul din care Ps. 138, *15,16*
Mă ţes vieţii cu-a Ta vrere şi din Mila Ta răsare! Ier.1,*5*
Iar în carte-Ţi erau scrise, — fie bune, —fie rele,
Zilele-mi mai dinainte să fi fost vreuna din ele!...
Cît de nepătrunse, Doamne, gîndurile-Ţi sînt mereu,
Şi ce multe sînt la număr vrerile lui Dumnezeu!...“ Ps.139,*17*

Schimbătoare sînt sub vremuri: vierme, om şi stea şi soare,
Dar El neschimbat rămîne peste cele schimbătoare. Evr.13,*8*
Căci prin Maleahi doar zis-a Dumnezeu cu veşnic nimb: Mal.3,*6*
„Eu sînt Dumnezeul vostru şi-n vecie nu mă schimb!“

Nevăzut e-n veci de oameni: nici de prost, nici de-nţelept, Inţ. Sol.12,*13,15*
Şi, deasupra nedreptăţii, numai Dumnezeu e Drept! In.1,*18*
Milă, toţi nemilostivii capătă, ca şi tot viul, I Tim.6,*16*
De la El: Dumnezeu-Tatăl, întru care e şi Fiul. Rom.3,*10*; 1,*17*

Fiul, — care lîngă Tatăl are-n Cer aceeaşi Casă, In.14,2
În Treime e, de-a pururi: cea de-a doua „ipostasă“,
Care-n Sine, din adîncul veşniciei început, Zah.6,12
A Lui Dumnezeu „Odraslă“ şi „Cuvînt“ s-a fost făcut, Ier.23,5;33,15
Şi prin care, dintru cîte s-au făcut — în chip şi fel
Toate s-au făcut prin Fiul şi nimica fără El! In.1,3

În El era însăşi viaţa, şi, pe-ntunecata tină,
El a luminat, să fie oamenilor toţi lumină
Şi Lumina-n întuneric luminînd — pe orice drum
Întunericul în sine n-a cuprins-o nicidecum! In.1,4,5

Fiul este Cel ce-n veacuri păstori-va draga-I turmă,
După ce va sta să facă Judecata cea din urmă. Mat.25,31—33
Şi, cu Dumnezeu alături, pe-al Său Tron va sta mereu,
Căci, în Dumnezeul — Tată, e şi Fiul: Dumnezeu! Rom.8,34

Fiindc-a spus în lume Fiul, să-nţeleagă lumea bine:
„...Ci vă spun: Eu sînt în Tatăl, precum Tatăl este-n Mine!
Eu şi Tatăl una sîntem“, — spune celor doisprezece
Messia-Iisus, cînd viaţa între oameni şi-o petrece. In.10,30; 14,10,1

Din cei doisprezece, Filip, — deşi crede-n El nespus,
Dornic de-a vedea pe Tatăl, zice blîndului Iisus:
„— Doamne, fă-ne bucuria, şi pe Tatăl nouă-arată- L“!
Iar Iisus, privind la Filip, cu acest răspuns desfată-l:
„— Cel ce M-a văzut pe Mine, a văzut pe însuşi Tatăl!“... In.14,8,9

Mai presus desăvîrşiri-I Fiul-Dumnezeu în fire,
Cum şi Tatăl are-aceeaşi mai presus-desăvîrşire
Pe care-a cerut-o Fiul şi apostolilor Săi,
Cînd a fost să-şi poarte paşii pe-ale oamenilor căi:
„Fiţi desăvîrşiţi dar şi voi, — cu iubire Eu vă cer,
Cum desăvîrşit s-arată Tatăl vostru Cel din Cer!“... Mat.5,48

Şi desăvîrşit asemeni este-al Tatălui-„Cuvînt“,
Precum e-n desăvîrşire strălucit şi Duhul-Sfînt,
Cel cu Tatăl şi cu Fiul însuşi Dumnezeu ca Ei, I In.5,7
Dar toţi-Trei sînt Unul singur, ci nu sînt Trei Dumnezei!

Legea numerelor, iată, îşi răstoarnă-aici adunul,
Pentru că-n Dumnezeire, trei-ori Unul, fac tot Unul,

Şi, după ştiinţa lumii, în zadar să afli vrei:
Cum, în Ceruri, trei-ori Unul fac tot Unul, nu fac trei!

Fiul e născut din Tatăl: — Sfîntul Duh „Mîngîietorul“,
Tot din Tatăl, nu se naşte, dar îşi are-n El izvorul,
Sau care din El purcede, cum din soare raza iese,
Dar acestea-s două taine în de-a pururi ne-nţelese! In.15,26

Precum Tatăl şi cu Fiul, — Duhul trebuia să fie Isa.48,16
Fără de-nceput în veacuri, nesfîrşit în veşnicie! Mat.12,28
Toate cîte are Fiul ca şi Duhul, — fiecare Evr.13,8
Începînd cu-a lor fiinţă, de la Tatăl deci le are. Apoc.1,8
Fiindcă El este Izvorul tuturora cîte sînt Gen.1,2
Sus în Cerurile Sale şi sub ele pe pămînt! Ps.35,9
Fapt.17,25—28

Tatăl are-n El Treimea, şi, în tot ce face El, I Cor.12,3—6
Celelalte „ipostase“ fac şi ele tot la fel. Zah.4,6
Adică: aceeaşi vrere şi putere şi mişcare Isa.48,16
Şi aceeaşi stăpînire au, în trei, şi fiecare. Mat.12,28
Precum roata cînd se mişcă, — după cunoştinţa toată, Fapt.10,38
Nu se mişcă numai cercul, ci Şi spiţele din roată; In.5,17,19; I 4,10,
Şi-n acelaşi chip au mersul, — fie-n ape sau noroi, 10,28—30,36—38
Nu merg unele-nainte, pe cînd altele-napoi.
Iar tăria dintre spiţe, se-nţelege, deci, la fel e,
Căci egal pe toate-apasă greutatea ce-au pe ele!

Sau asemeni c-o făclie ce-mplinind menirea-i naltă
Întru Sfînta Liturghie, o treime-i laolaltă...
Cunoscute-s tuturora a făcliei „ipostase“:
Ceara care-o-truchipează; firele prin ceară trase,
Iar a treia ipostasă, ce slăveşte Jertfa nouă,
Fiind para de lumină lîngă celelalte două!
Doar că-n timp ce, stingătoare e treimea din făclie,
Cea din Ceruri — Ziditoare — dăinuieşte-n veşnicie!

Fiul e-n Tatăl şi Duhul, Duhul e-n Tatăl şi Fiul,
Tatăl e-n Fiul şi Duhul: Dumnezeu de-a pururi Viul!

Deci, cei Trei într-Unul singur, — ca să mergem mai afund In.10,38; 14,10
Nu-s puteri amestecate, ci care se-ntrepătrund. In.5,19
Osebite, fiecare fiind Dumnezeu Preaînalt, Zah.4,6
Dintre Ei însă niciunul mai presus de Celălalt! I Cor.12,3,6

Trei într-Unul, — în Fiinţă, mai pre-larg de tot văzduhul, Isa.37,*16—20*
SPIRIT din eternitate: TATĂL, FIUL şi cu DUHUL! Deut.4,*35*; 6,*4*
(Precum însuşi omul este în zidirea lui la fel, II Reg.19,*15*
Fiindcă: spirit, trup şi suflet, — trei într-unul e şi el; Neem.9,*6*
Şi *trei* se-mpletesc cu *şapte* în al Cosmosului mers Ps.82,*18*; 85,*10*
Unitatea stînd principiu în întregul Univers!) In.6,*63*
Sfîntul-Duh, purces din Tatăl şi odihnă-avînd în Fiul, Luc.1,35
E: „de viaţă Făcătorul", coborîndu-se-n tot viul, Mat.1,18,*20*
Carele, slăvit cu Tatăl şi cu Fiul, Drept şi Sfînt, Dan.2,*20—22*
E: Izvoru-nţelepciunii, sus în Cer şi pe pămînt! I Cor.2,*11—13*
Fapt.16,*6*,7

Nezidit fiind, — El însuşi Ziditor în veci, — zideşte; Ps.32,*6*; 103,*30—31*
Universului fiinţă dă, şi lumea stăpîneşte! Iov.26,*13*
În puteri, nemărginit e, Ca şi Tatăl — Creator; Rom.8,*26*
Ca Mîngîietor, primeşte rugăciunea tuturor!

Lucrător a-toate-I Duhul, — peste toate-n veci Stăpîn; Rom.15,*16*
El sfinţeşte, — şi sfinţite cele ce-a sfinţit rămîn! I Cor.6,*11*
Îndumnezeieşte însuşi tot ce astfel se cuvine
Cu Dumnezeirea Naltă ce din veci o are-n Sine!

El, asupra fiecărui stă sfinţenia să-şi poarte,
Din clipita-n care naşte pînă-n ceasul lui de moarte!
„...Cine din Duh nu se naşte, — cum a zis Lumina Vie,
Nu va fi primit să intre în Cereasca-Împărăţie!" In.3,*3*,*5*

Însuşi Messia cînd cere lui Ioan botezul apei,
Sfîntul Duh îi stă deasupra: Dumnezeu de El aproape-I! In.I,*32—34*

Căci a zis Iisus, în urmă, printre farisei stingher:
„Duhul Domnului asupra-Mi a venit să stea din Cer...
El trimisu-M-a să predic celor ce, de azi pe mîine,
N-au pe masa lor săracă trebuita vieţii pîine...". Isa.61,*1*

După ce Iisus se-nalţă către Tatăl în văzduh,
Peste cei ai Lui apostoli se coboară Sfîntul-Duh!
Limbi de foc au stat asupra fiecăruia, cîţi sînt,
Şi ei toţi într-o clipită s-au umplut de Duhul-Sfînt.
În limbi noi, nemaigrăite, grăiesc unul celuilalt,
După cum le da ştiinţă Duhul Domnului Preaînalt. Fapt.2,*2—4*
Pentru că, de Legea Nouă ce le-a dat-o lor „Cuvîntul",
Trebuia să se pătrundă lumea de pe tot pămîntul.

Şi, spre-a fi ei pretutindeni înţeleşi de orice gloate,
Trebuiau deci să cunoască limba neamurilor toate! Mat.28,*19*

Iată pildă grăitoare, între mii de pilde alte,
Arătînd TREIMEA SFÎNTĂ întru lucrurile-I Nalte:
Pentru Mîntuirea lumii, Tatăl-Dumnezeu Cel Viu,
Îşi trimite-n lume — Jertfă — chiar pe Unicul său Fiu!

Ca să se-mplinească-aceasta, — Cel ce-n lume se pogoară,
OM fiind, să ia asupra-şi tot păcatul şi să moară!
Izbăvirea lumii Sale, numai astfel va aduce,
Îndurînd ocara lumii, Om şi Dumnezeu pe Cruce!

Spre-a se face Trup, — Hristosul-Dumnezeu fără păcat,
Trebuia, printr-o fecioară, să se facă întrupat, Isa.7,*14,15*
Fără prihănire însă, — Lamură de curăţie, Mat.1,*22*
Să se-nalţe apoi la Tatăl, cum a fost din veşnicie.
Căci nu carne păcătoasă mai putea-n eternitate,
Să răscumpere vre-odată ale lumii-ntregi păcate!

Pururea-Fecioară însăşi, de milenii sta-n lumină,
Şi la Vestea Îngerească, — „Roaba Domnului" se- nchină! Luc.1,*38*
Fiul vine-n lut-Lumină! Dumnezeu deci OM se face,
Ca: pe OM să-l dezrobească şi cu Cerul să-l împace!

Jertfa s-a fost dat Întreagă, — cutremurătoare-foarte,
Şi, murind pe Cruce Fiul, — scapă lumea de la moarte! Isa.53,*5*
Izbăvirea deci, la Ceruri, ca ofrandă El o duce
După ce-a-nviat din moartea pironirii Lui pe Cruce!

Însă, mai de-n sus ca Fiul să pogoare spre-ntrupare, Ier.1,*4—9*;25,*4*
SFÎNTUL-DUH, stînd în Treime, stele-aprinde pe cărare: Neem.9,*30*

Cu milenii mai nainte de-ntruparea lui Isus, Isa.48,*16*
Proorocii, marea veste între oameni au adus. Num.11,*25*
Dar nici unul, de la sine, n-au grăit al lor cuvînt, Ez.2,*3*; 3,*27*
Ci toţi fost-au întru totul insuflaţi de Duhul Sfînt!* 2 Pet.1,*19,21*

---

* Ps.131,*11*. Isa. 9.*6,7*. Gen. 3.*15*;22.*18*;49.*10*. Dan. 9.*24,25*. Mic. 5.*2*. Isa.7.*14*. Os. 11.*1*. Isa. 42.*1*;61.*1—3*. Ps.77.*2* Isa. 35.*5, 6*;53.*4,12*. Zah. 9.*9*. Isa. 42.*2*;11.*55*; 53. 9. Ps.68.*4*;40.*9*. Zah. 13.*6,7*;11.*12,13*. Ps. 21, *12—20*. Ps. 39.*12*. Dan.9.*26*. Isa. 50.*6*. Mic. 5.*1*. Ps. 26. *59—62*;68.*21*. Ex. 53.*12*. Ps. 108.*4*. Soil. 2.*30,31*. Am. 8.*9*. Ps. 21.*18*;33.*20*. Zah. 12.*11*. Ps. 15.*10*. Isa. 53.*10*. Fapt. 1.*9*;2.*33—35*. Ef. 4.*8—10*. Ps. 23.*7—10*;67.*18*;109.*1*.

El „umbrit-a“ pe Fecioară Pururea-Curată-n fire,
Ca: Ea, fără prihănire să primească zămislire!

Prunc fiind Iisus, El creşte, cum Evanghelistul spune: Luc.1,*35*
„Întărindu-se cu Duhul, plin de dar şi-Înţelepciune“! Luc.2,*20*

În Iordan cînd se botează, prin Ioan al „lumii Miel“,
Ca hulub de nea din Ceruri, DUHUL-SFÎNT stă peste El! Mat.3,*16*
(Astfel, pentru-ntîia-oară a stat, neamului iudeu,
În Treime, laolaltă să se-arate Dumnezeu:
FIUL, sub botezul apei; preste El stînd Sfîntul-Duh;
TATĂL, glăsuind din Ceruri şi-auzindu-se-n văzduh,
Cînd a zis: „Acesta este Fiul Meu Cel preaiubit,
Întru carele din vecii-vecilor bine-am voit“) Mat.3,*17*

„Plin de Duhul-Sfînt, — ne spune Evanghelia, — Iisus
Spre-a se ispiti-n pustie-n, — tot de DUHUL a fost dus... Luc.4,*1*
Cînd pe Lazăr înviază, şi-altor morţi El le dă viaţă,
Sfîntul Duh din Cer cu haru-I, nevăzut este de faţă,
Odihnind mereu în Fiul, şi pe drumul vieţii strimte,
Cum în crini este mireasma: nu se vede, dar se simte!...

Cînd Iisus pe-ai săi apostoli îi trimite-n larga lume
Ca pe nişte oi blajine, între lupi, le spune-anume:
„Dar îngrijoraţi să nu fiţi că-ntre lupi vă duceţi oi, Mat.10,*16–20*
Fiindcă Duhul-Sfînt, la vreme, va vorbi mereu prin voi!...“
Cînd din moarte se ridică Sfîntul Tatălui „Cuvînt“, I Pet.3,*18*
Învierea Preamăririi nu e fără DUHUL-SFÎNT! Rom.1,*4*
Mîntuirea deci, — avîndu-şi jertfa Fiului temei,
O-mplineşte Dumnezeul: Trei într-Unul, Unu-n Trei.
Fiindcă pînă după moartea Fiului umplînd văzduhul,
Au lucrat, mereu TREIME: TATĂL, FIUL şi cu DUHUL, Isa.6,*8*; 48,*16–17*
Cum de-a pururea lucrat-au şi-or Lucra-n eternitate, Gen.3,*22*; 11,*7*
Ca să sece-n tot adîncu-i balta lumii de păcate!

„IARTĂ-LE LOR DOAMNE..."

De la-ntemeierea lumii, firea omenească-n sine
Nu poate purta iubire celora cu firi haine...
Omul, împletindu-şi viaţa cu a semenului său,
Binelui răspunde-n bine, răului răspunde-n rău.
Ba nici binelui răsplată binele nu e oriunde,
Ci cu rău nu rar în lume binelui i-se răspunde!

Dar pînă-ntr-atît iubire duşmanilor lui să poarte
Încît el să vrea să moară, ca să scape ei de moarte,
Iată ceea ce făcut-a în iubirea Lui Iisus,
Jertfă unică-ntre oameni şi de fire mai presus.
În cîntarul ei, ca jertfă, atîrnînd atît de greu,
Încît nu putea s-o facă decît Unul: Dumnezeu!

El iubirea Şi-o arată pentru nişte păcătoşi
Cari-ar fi ucis nu unul, ci o mie de Hristoşi...
Nu murea: fiu pentru tată, tată pentru fiu, sub spini,
Ci murea, — să-i învieze, — un străin pentru străini.
Dar Străinul de pe Cruce, sub ocara fiecui,
Îi iubea mai mult cît tatăl şi-ar iubi copiii lui! In.15,*13*

Numai limbă Îngerească ar putea cîndva să spuie
Cît de mari dureri îndură Sfîntul pironit în cuie:
De la creştet la călcîie, carnea Lui cu oase sfinte
Rabdă chinuri ce nu omul le-ar putea grăi-n cuvinte.
Dar mai mult decît îndură trupul Său, Iisus îndură
Pentru că iubirea-I sfîntă I-se răsplătea cu ură!... Ps.108,*4*

Dumnezeule, ce-adîncă-I taina Ta şi sfînta-Ţi vrere:
Să dai lumii desfătare din chiar propria-Ţi durere!

Să-Ţi goleşti Dumnezeirea, îmbrăcînd în schimb păcatul,
Să-nduri Tu, Cel fără vină, vrînd: să scape vinovatul!
Să Te faci asemeni nouă ticăloşilor neteferi,
Stingînd soarele din Tine, să ne faci pe noi luceferi!
Să te laşi stăpuns pe Cruce cu piroane mari de gloate,
Pentru ca să li-se-nchidă astfel rănile lor toate!... Isa.53,5,6

Ai făcut pe toţi nedrepţii, drepţi Cerescului Tău Tată,
Şi-naintea Lui, noroiul l-ai schimbat în nestemată!
Întunericul din oameni prefăcut-ai în lumină, I Cor.14,19,20
Şi-ai făcut: crini albi să crească din mocirla de viermi plină!

Cine-a mai trecut prin lume, o, Iisuse, — şi-n trei ani
A putut la fel ca Tine să-şi adune-atîţi duşmani?
Judece-acuma toţi: cît sînge ai vărsat cu-a Tale mîini,
Sfîşiat să fii de oameni, ca jivinele de cîini?...
Cîte-nşelăciuni făcut-ai Tu cu fire-atît de blîndă,
Ca să Ţi-se dea, la urmă, o asemenea osîndă?...
Cît ai jefuit, să meriţi o pedeapsă-atît de crudă?!
Ai făcut pe orbi să vadă! Ai făcut pe surzi s-audă!

Vindecat-ai toţi leproşii cîţi ai întîlnit sub soare; In.9,1—41
Muţilor Tu le-ai dat graiul; la ologi ai dat picioare. Luc.17,12—19
Ai mai înviat din moarte pe copila lui Iair Mar.7,32—35
Şi pe Lazăr îngropatul de trei zile-n cimitir! Mat.9,7—8,18,19,23,25
O, Iisuse pus pe Cruce cu tîlharii, — spune-anume: In.11,11—14,43,44
Ce tîlhari au mai făcut-a ce făcut-ai Tu pe lume,
Să-nţelegem de ce lumea, răspunzînd cu toată graba,
Nu Te-a liberat pe Tine, — liberîndu-l pe Barraba?... In.18,39—40

Cine-a mai putut, ca Tine, Dumnezeule ce eşti, Mat.14,15—21
Sătura cinci mii de oameni cu cinci pîini şi cu doi peşti?...
Cine-a mai fost mers pe valuri ca Cel cu de spini Cunună? Mat.14,28—31
Cine mai mustrat-a vîntul şi sa potolit furtuna? Mat.8,24—27
Cine-a mai strigat ca Tine şi-a făcut ca, spăimîntaţi
Demonii să fugă-n turme dintre cei demonizaţi?
Dacă-n loc să stea Barraba sus pe cruce, a fost mai bine Mat.8,28—32
Să-i dea drumul, — şi pe Cruce să Te ţintuie pe Tine?!

Cine poate să-nţeleagă, Doamne, taina Ta grozavă?:
Pentru moartea-Ţi, să dai Viaţă: pentru hulă, să dai Slavă!

Pentru toţi şi toţi scuipaţii ce Te-nproşcă, — Tu să dai
Lumii Tale păcătoase crinii veşnicului Rai!
S-o adăpi cu-a lui izvoare, că Ţi-a dat oţet cu fiere;
Pentru chin, să-i dai desfături; pentru palme, mîngîiere!
Pentru spinii ce pe frunte a stat lumea să Ţi-i pună,
Să faci crinii Nemuririi păcătoşilor cunună!
Pentru Crucea dată Ţie, — ca om, — viaţa să Ţi-o pierzi,
Să le dai la toţi Edenul cu tăpşane dulci şi verzi,
Cînd cu lacrămile-n gene stînd pe Cruce, — lor pe plac
Zis-ai: „Iartă-le lor, Doamne, pentru că nu ştiu ce fac“! Luc.23,34

O, Iisuse, tainei sfinte dezlegare-n dar cer eu
Între Dumnezeu-„Odrasla“ şi-ntre Tatăl-Dumnezeu...
Taină făr-asemănare, gloatelor nedeslegată
E: smerenia Ta — Fiul — şi iubirea Lui de Tată!
Tatăl Tău şi Tatăl lumii, Care, peste sens şi fire,
Îşi jertfeşte însuşi Fiul, spre-a da lumii Mîntuire!...

Cugetînd, deci mă cutremur şi-n ochi lacrămi mi se strîng...
Au, pe cine plîng? Pe Domnul sau pe mine-acum mă plîng?...
O, pe mine mă plîng, Doamne, că-ntre cei de neam iudeu
Am fost şi eu păcătosul, ucigaş de Dumnezeu!
Că ei toţi se află-n mine eu nici-o-ndoială n-am,
Precum n-am că: fiecare sîntem fii lui Adam! Inţ. Sol.7,1

Iată pentru ce, Iisuse-Cel mai fără seamăn Fiu,
Fiind şi eu ucigaşu-Ţi, de durere, plîng şi scriu!...
Inima mea geme-n mine, că eu, vierme negru foarte,
Am ucis pe Dumnezeul care m-anviat din moarte!

Plîng şi mă cutremur Doamne Cel din mila Cărui sorb,
Că-n răstignitori trăit-am într-atîta surd şi orb,
Încît, — ei dac-ar fi-n viaţă şi-aş putea, — pe toţi i-aş duce
Pe Golgotha, ca pe Tine, şi i-aş răstigni pe cruce.
Pentru ca, făcînd aceasta cu premergătorii mei,
Să ştiu, Doamne, că eu însumi răstignit am fost în ei,
Fiindcă ceea-ce mă mustră că Ţi-am fost între călăi,
Este: Mila ce-ai avut-o pentru ucigaşii Tăi!...

CARTEA IV-A

CRUCEA LUI HRISTOS

Cel mai mare semn ce lumii i-s-a arătat sub soare,
Cea mai fără seamăn armă, cea mai înfricoşetoare.
Şi prin care, cînd în viaţă ştii s-o porţi şi s-o cunoşti
Biruieşti pe toţi vrăjmaşii, chiar şi-a iadului mari oşti,
Armă care cu-i o poartă, biruinţă-n veci aduce,
Între toate-a lumii arme, nu e decît Sfînta Cruce!

Semnul ei, sau semnul Celui coborît cu Legea Nouă, Înălţ.Sf.Cruci
Este acel prin care Moise despărţit-a marea-n două,
Despicînd-o cu toiagu-i, pînă ce tot neamu-i trece, Ex.14,*21—23*
Ca, apoi, s-o-mbine iarăşi, şi duşmani-i să se-nece!

Era semnul Celui care vru să vină după el,
Ca s-aducă isbăvire neamului lui Israel!...

Crucea lui Hristos, pe care, între oameni, pîn-la moarte,
Pentru mîntuirea lumii, El a fost ştiut s-o poarte,
Şi, biruitor s-o ducă Tatălui din Cer Prea-Naltul,
Cum de la zidirea lumii n-a mai fost purtat-o altul!
Crucea lui Iisus, măreaţă, dar măreaţă nu din lemn,
Nu din aur, ci măreaţă în duhovnicescu-I semn.
Măreţii cărei se-nchină, cu Iisus în duhul minţii,
Şi-nchina-se-vor de-a-pururi oamenii, precum şi Sfinţii!...

De necinste era crucea mai nainte pentru lume,
Pînă ce s-a scris pe lemnu-i Cel mai plin de Slavă Nume,

Pentru ca, murind pe lemnu-i trup de lut avînd, „CUVÎNTUL“,
Crucea s-o ridice-n Slavă, Cerul tot şi tot pămîntul,
Slavă-n care va rămîne pentru veşnicia toată,
Făr-ca nimeni s-o doboare dintru omeneasca gloată!
Căci, ea, Crucea Răstignirii, cu tot chinul ei avan,
Este sabia de pară ce străpunge pe Satan; In.1,*14,18*; 3,*18*
E puterea şi e vrerea Celui fără de-nceput;
Peste veşnicii, e Slava Unuia întîi-Născut;

Este-a Domnului lumină decît toate mai presus, Mar.8,*34*
Strălucind prin Sfîntul soare ce pe lemnul ei s-a pus. Mat.2,*15*
Îngerilor e podoabă ce străfulgeră feeric, Os.11,*1*
Pînă-n iad putînd s-alunge duhurile de-ntuneric, Luc.9,*23*
Rămînînd Icoana lumii, cu Chematul din Egipt, Evr.3,*11,12*
Care, — „din Cetate-afară“ lemnul Crucii Lui Şi-a-nfipt!
O, iubite frate, crede-mi: Crucea Lui de-ai şti s-o porţi,
Ca Iisus şi tu asemeni ai putea-nvia din morţi,
Că-n zadar nu zis-a Domnul, celor dornici să-nvieze:
„Cine vrea pe-a Mea cărare paşii să şi-i îndrepteze,
Să se lepede de sine, să-şi ia crucea, să-Mi urmeze!“

Dar, zicînd acestea Domnul, către noi, nu cere-anume,
Cum Şi-a dat-o El pe Cruce, să-ţi dai viaţa pentru lume,
Ci să ştii s-arunci departe ce e rău din ce e bine,
Învăţînd întîi să birui pe vrăjmaşul ce e-n tine...
Că din tine se ridică, în ai vieţii tale paşi,
Împotrivă-ţi cel mai mare, cel mai crud dintre vrăjmaşi,
Sub a cărui tiranie dacă tu nu te supui,
Ca viteaz mí-te-ncunună Dumnezeu în Slava Lui! Apoc.3,*21*

Deci, făr-a fi pus pe Cruce, poţi prin Ea să biruieşti,
Să cîştigi eternitatea desfătărilor cereşti,
Căci a lumii desfătare de-o alungi, primindu-i plînsul,
Cu Iisus murind în Cruce, învia-vei tot cu Dînsul! I Cor.15,*22*
Fericit cel care-n viaţă Crucea Lui o porţi pe umeri,
Lacrămile pătimirii făr-a sta să ţi-le numeri,
Că prin ele, — ca prin plase cum răsar florile firii,
Înmiit şi-or creşte crinii în Poiana Nemuririi!...

Viaţa lutului în sine, — orişiunde te vei duce,
Cu amarurile-i toate, pretutindeni e o cruce,

Însă vrerea ta s-aleagă: de cum şti-vei tu s-o porţi,
Vei rămîne mort cu morţii sau vei învia din morţi!

Doi sînt cei care te-aşteaptă cînd sfîrşi-vei a ta viaţă,
Şi cari, nevăzuţi de tine, fiecare te-are-n faţă:
Cel dintîi este Vîndutul pentru treizeci de arginţi,
Cel de-al doilea-i Satana, ispitindu-i şi pe Sfinţi... Luc.4,*1*
Poţi tu dar, pentru Satana să porţi crucea ta-n suspine.
Cînd Iisus, pînă la moarte, a purtat-o pentru tine?!

Precum primăvara-n zumzet, plin e de albine stupul,
Tot asemeni, de ispite strigătoare-i plin şi trupul...
Una pleacă, alta vine, — făr-a şti ce-o să se-ntîmple,
Şi de miere şi de fiere stupul, trupul, deci, se împle,
Căci pe cînd albina strînge mierea florilor suave,
Prin ispite nu s-adună decît chinuri mari, grozave,
Şi, dacă nu răstigni-vei tu ispitele-ţi haine,
Vei muri, pentru că ele te vor răstigni pe tine,
Şi pe cînd în lut, o clipă ţi-au fost ţie bucurie,
Răstignit în iad, prin ele, vei rămîne-n veşnicie!

Orişicît şuvoi de lacrămi ai vărsa sub a ta cruce,
Chiar plutind pe el în luntrea ce la groapă te va duce,
Te-ntreb, frate-n ce măsură ţi-ar putea fi chinul pus
Lîngă chinul fără ţărmuri de pe Cruce-al lui Iisus?
Neuitînd că tu porţi crucea, osebire-avînd în ţel;
Tu să veşniceşti în Viaţă, nu să veşnicească El!...

Despre crucea ta, deci, frate, nu mai pot nimic să spui,
Pentru că... mă-neacă plînsul, cugetînd la Crucea Lui!...
Dar, dacă plîng chinul Crucii cum în lut n-a fost mai greu,
Plîng pe omul de pe Crucea-i, ci nu-L plîng pe Dumnezeu,
Findcă frîngerea doar omul îndurat-a-ngrozitor,
Cînd prin Cruce Dumnezeul s-a-nălţat Biruitor!
În clipa-n care Omul: „S-a sfîrşit", pe Cruce-a zis, In.19,*30*
Şoapta-I stinsă a fost tunet azuratului abis,
Ajungînd pînă la Tatăl Care-n lume L-a trimis!...

Atunci, lumile stelare, sori, luceferi, lună stele,
Auzind grozavul tunet, — izbucnit-au între ele
Cîntece de bucurie şi spre Slava Biruinţii,
Auzite-n tot abisul de toţi Îngerii şi Sfinţii!

Străbătea din soare-n soare, prin al Cerurilor-nalt,
Din luceafăr în luceafăr, — stea cu stea-n acelaşi Psalt,
Fără margini Proslăvirea miriadelor de astre
Cîte ard în nesfîrşirea nesfîrşirilor albastre,
Preamărind pe Dumnezeul şi Nevinovatul Miel
Care-a biruit prin Cruce pe Satana de sub El!... Iov.38,*6,7*

În clipita preamărită, se-nfioară şi tresare
Cosmosul cu tot adîncul galaxiilor stelare,
Nemairămînînd nimica din tot ce făptură este,
Una-altei bucuria făr-a şi-o fi dat de veste.
Dumnezeu doar — În Treime — pururea fiind în stare;
Cosmosul întreg să mişte, stînd etern în nemişcare,
Căci El are preştiinţa biruinţii fără luptă,
Nimicind tot ce-n potriva-I ar da luptă ne-ntreruptă, Isa.25,*8*
Omorînd, pînă la urmă, cu puterea-I mare foarte, Apoc.20,*14*
Însăşi moartea, peste care calcă, Viu sculat din moarte!

S-o aşeze peste Fruntea ce pe Cruce-a stat sub spini,
Şi suia la Cer cu oaste nesfîrşită de „Creştini"! Is.55,*10—11*
Bucuria fără margini avea pururea să fie,
Biruinţa-I proslăvind-o în întreaga veşnicie, Apoc.11,*17*;
Cei din Ceruri fericirii nemaicunoscînd măsura, 15,*3*,19,*1,3,6,7*
Căci, Slăvindu-şi Făcătorul, I-se prosterna „făptura"!

Cosmosul întreg tresaltă, căci, pentru zidirea-ntreagă,
Toate tainele preasfinte, Taina Crucii le desleagă,
Şi-a-nţeles zidirea-I toată, că dreptatea legii Sale,
Este Osia-nvîrtirii lumilor Universale!...

Încălcare Legii Sfinte, nimeni nu-I poate aduce,
Iar Satana dac-o calcă, cade fulgerat de Cruce, Ez.28,*17—19*
Fiindcă biruinţa Crucii Celui ce-a ştiut s-o poarte, Isa.14,*15—21*
Lui Satan, la judecată, nu-i aduce decît moarte!... Apoc.20,*10*
Dar, slăvindu-I biruinţa Dumnezeului Preasfînt,
De la Cruce-n sărbătoare, să ne-ntoarcă la pămînt...
Poţi tu, omule, cu mintea-ţi, — încercat-ai tu vreodată
Să măsori, — spre mîntuirea-ţi, — Jertfa Lui nemăsurată?...
Despărţind pe Dumnezeul ce-n Hristos pe Cruce-a stat,
Şi vorbind numai de omul care-a fost crucificat,
De-a Lui cruntă suferinţă stat-ai tu să te-nfiori?...
Ai putea, de buna-ţi voie, pentru alţii tu să mori?...

Aşezatu-te-ai vreodată tu cu gîndu-n locul Lui,
Şi făptura ta pe cruce ca făptura Lui s-o pui,
Să-nţelegi pe-a mia parte măcar chinuri mai puţine
Decît, pironit pe Cruce-I, a-ndurat El pentru tine?...

Iată dar de ce tu însuţi se cuvine să-nţelegi
Şi să nu calci nici o clipă ale Mîntuirii Legi.
Să nu răsplăteşti cu tină a iubirii Jertfă sfîntă,
Cea pe care sus în Ceruri Heruvimii toţi o cîntă;
Ci, cu ei unindu-ţi glasul, — să nu pieri cu cei ce pier,
Tu, cu crinii toţi în braţe, să te sui cîntînd la Cer.
Crucii Lui Hristos de-a pururi înălţîndu-I Osanale,
Să slăveşti în Biruinţa-I biruinţa crucii tale!

Iar cînd vei depune crinii la picioarele preasfinte,
Ale lui Iisus, — răsplată a iubirii Lui fierbinte,
Haina ta s-o ai în totul strălucind ca însăşi crinii,
Precum au în veşnicie toţi apostolii Luminii! Apoc.7,*13—17*

FAPTELE APOSTOLILOR

Între-Apostolii Luminii, un loc gol avea soborul:
Cel rămas, prin făr-de-lege, de la Iuda vînzătorul...
După ce Iisus suit-a lîngă Tatăl Său Prea-Naltul, Ps.69,*25*; 109,*8*
Locul gol între Apostoli, trebuia să-l umple altul. Fapt.1,*20*
(„Casa lui şi-a lui ogradă, să rămînă-n veci pustie,
Şi-a lui slujbă s-o ia altul!“, — cum în psalmii-i David scrie).

Ci soborul, întru-acestea, avea doi purtînd cunună;
Locul însă era unul, — deci, pe care-avea să-l pună?
După ce-nălţat-au rugă Celui Înviat din morţi,
Celor doi aleşi de faţă, le-a fost dat să tragă sorţi...

Cei ce-aveau întru aceasta zarurile a-ntreba,
Erau Mathia şi Iosef cel numit şi Barnaba...
Zarurile-s aruncate... Cui din ei se va da harul?
Şi, pe Mathia, Apostol, scris a fost să cadă zarul. Fapt.1,*23,26*

Iar în ziua Cincizecimii, cei cu rînduire-naltă
Se găseau în sfătuire strînşi cu toţii laolaltă,
Cînd deodată umple casa unde stau cei doisprezece,
Huiet ca de vijelie uraganică ce trece...
Nişte limbi de foc s-arată, după ce-a huit furtuna,
Şi de-asupra fiecărui se opreşte cîte una. Fapt.2,*2,3*

Atunci toţi, într-o clipită, simt că mai puternici sînt,
Că, din Cer venit la dînşii, s-au umplut de Duhul-Sfînt,
Şi-n limbi noi, nemaigrăite, grăiesc unul celuilalt,
După cum le da ştiinţă harul Domnului cel Nalt. Fapt.2,*4*
Pentru că, de Legea Nouă ce le-a dat-o lor cuvîntul,
Trebuia să se pătrundă lumea de pe tot pămîntul,
Şi spre-a fi ei pretutindeni înţeleşi de orice gloată,
Trebuiau deci să cunoască limba neamurilor toate...

Ci-n Ierusalim s-adună, precum păsările-n ramuri,
Seminţii din lumea toată şi nenumărate neamuri.
Şi cînd lor vorbeau în Templu, — ascultau înmărmuriţi:
Parţii, Mezii şi Cretanii, şi Arabi, şi Elamiţi,
Cei din Frigia, din Roma, cei ce-n Pont au neamu-nfipt;
Cei din Asia, Iudeia, Capadochia, Egipt.

Şi cu toţii ascultîndu-i, uluiţi îndeajuns,
Nu puteau pricepe taina, nici puteau găsi răspuns:
Cum, Apostolii din Templu pot ca-n felurit cuvînt
Să vorbească tuturora despre Dumnezeul sfînt?
Cum, — se-ntreabă fiecare, cu pe umăr cap tehui,
Cum aud că fiecărui se grăbeşte-n limba lui? Fapt.2,*7—12*

Şi la toţi răspunde Petru, lămurind prin cîte-a spus,
Că lor, toate-aceste daruri le-au venit de la Iisus,
„Cel proorocit de Ioil şi de David, — care, jos,
A venit să-nalţe lumea, fiind Messia-Hristos. Fapt.2,*27—31*

Acel Messia dat lumii, despre care David spune:
„Că n-a stat în iad, iar trupu-I n-a văzut putreziciune"; Fapt.2,*14—17,*
Şi despre Care mai zice: „Domnul Domnului a spus: 24, *34—35*
„Şezi de-a dreapta-Mi, pîn-vrăjmaşii sub picioare-Ţi vei fi pus"!...

Deci, Hristos, proorocitul, nu e altul decît Cel
Ce-a venit Lumină lumii, — răstignit de Israel,

Nişte limbi de foc s-arată, după ce-a huit furtuna,
Şi de-asupra fiecărui se opreşte cîte una. *(pagina 248)*

Dar pe care Însuşi Tatăl, întru Slava Lui să-L poarte,
Şi la dreapta Lui să-L pună, L-a-nviat apoi din moarte,
Înviere proorocită tot asemeni prin Scripturi, Fapt.2,*30–32*
Despre care, mărturie stăm şi noi cu-a noastre guri!...

Auzind ei toate-acestea, — au crezut, — şi pînă-n seară,
Pe-ntrecute stînd Botezul fiecare să le ceară.
Cei aleşi, pe fiecare botezînd fără repaus,
Peste trei mii şi mai bine, prin botez li-s-au adaus! Fapt.2,*41*

Astfel, se-mplinea-ntru totul, cu puteri peste măsură,
Cele de la Cer primite de-a lui Iezechiel Scriptură:
„...Şi vă voi stropi cu apă ne-ntinată, ca o rouă,
Şi duh nou în voi Voi pune, vă voi da inima nouă. Ez.11,*19*; 36,*26,27*
Vă voi curăţi cu totul de tot ce e spurcăciune, Ioel.2,*28*
Că-n adîncul fiecărui, Însuşi duhul Meu voi pune!... Fapt.2,*17*
Şi mereu sporeşte turma, — la Hristos venind cei buni,
Căci Apostolii-ntre oameni săvîrşesc mereu minuni... Fapt.14,*3,8–10*
Mila lor, de-atîţi cerută, nu-i avară nimănui,
Şi ologi, şi paralitici, surzi şi orbi mai sînt destui,
Şi toţi capătă picioare, şi auz, şi văz, mereu,
Şi mereu sporeşte ruga către Viul Dumnezeu... Fapt.19,*11,12*

La-nsetaţi se dă Izvorul, la flămînzi li-se frîng pîini;
Muţilor li se dă graiul, ciungilor li se dau mîini.
De sub giulgiurile albe, înviază morţi prin rugă,
Lăsînd patul suferinţii, slăbănogii prind să fugă. Fapt.28,*8,9*

Li-se scot bolnavi în uliţi, pe-a lor paturi, — şi cei scoşi,
Doar atinşi de vre-un apostol, se fac iute sănătoşi!...
Ba , chiar făr-atingeri, Petru vindeca pe orice frînt
Peste care sta să treacă umbra trupului său sfînt!... Fapt.5,*15,16*

Deci, fiind aceşti apostoli mîngîioşi ca nişte sori, Fapt.5,*18–23;*
Iată, că şi ei au parte de prigoană cu-nchisori, 16,*22–24;*
Însă ei nu se-nspăimîntă... Doar Iisus le-a spus anume, 21,*30–31*
C-o să-i prigonească lumea, fiindcă ei nu sînt din lume... In.15,*19*

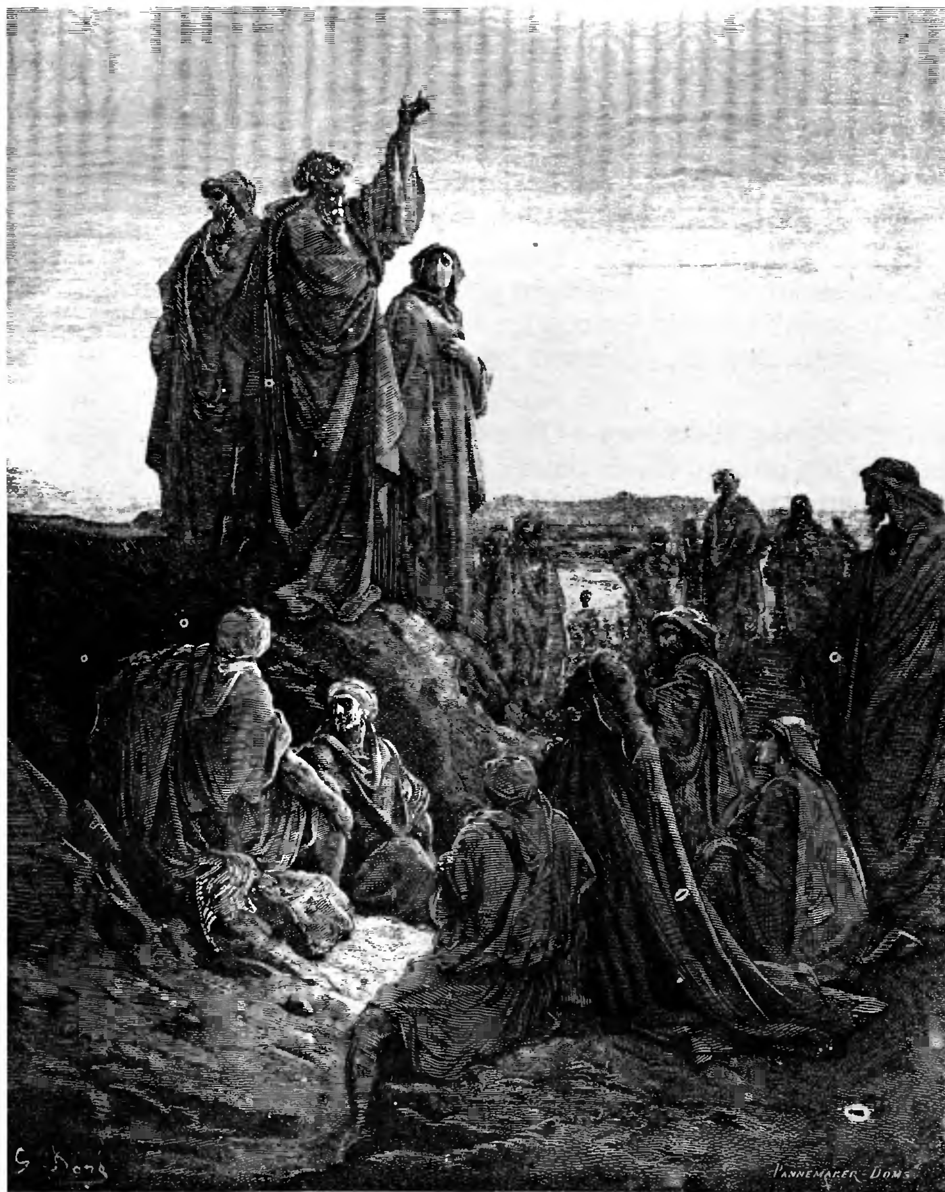
Şi cu cît prigoana creşte prin ce lumea are „sus“, Ez.34,*23,24*; 37,*24*
Cu atît şi prin Apostoli creşte turma lui Iisus. Ier.31,*34*
Că-mpărţit-au între dînşii lumea de pe tot pămîntul, Hab.2,*14*
Pretutindenea să-i ducă Evangheliei Cuvîntul. Evr.8,*11*
Pe Iisus toţi să-L cunoască; Legea Lui toţi s-o-nţeleagă,
Şi-n iubirea Lui eternă să se-adune lumea-ntreagă!...

Şi toţi capătă picioare, şi auz, şi ochi mereu,
Şi mereu sporeşte ruga către viul Dumnezeu... *(pagina 250)*

Deci, fiind aceşti apostoli mîngîioşi ca nişte sori,
Iată, că şi ei au parte de prigoane cu-nchisori, *(pagina 250)*

Că-mpărţit-au între dînşii lumea de pe tot pămîntul,
Pretutindenea să-i ducă Evangheliei Cuvîntul... *(pagina 250)*

Ci-ntre Ucenici, cu rîvnă, umblă vrednic, an de an,
Plin de har şi de putere, uimind lumea şi Ştefan.
Că făcea minuni şi semne în popor, şi sus şi jos,
Aducînd mereu în turmă miei şi oi întru Hristos. Fapt. 6,8

Deci, pentru-ale sale haruri, ridicat a fost îndată
Şi-n Sinedriu, Arhiereii l-au ţinut spre judecată...
Pîri nedrepte vin asupra-i, dar Ştefan nu se-nspăimîntă,
Ci-mpotriva tuturora, cu de flăcări grai cuvîntă,
Arătîndu-le orbirea celor ce conduc Iudeea,
Făr-a tremura de frică, — ce va fi lui dup-aceea:

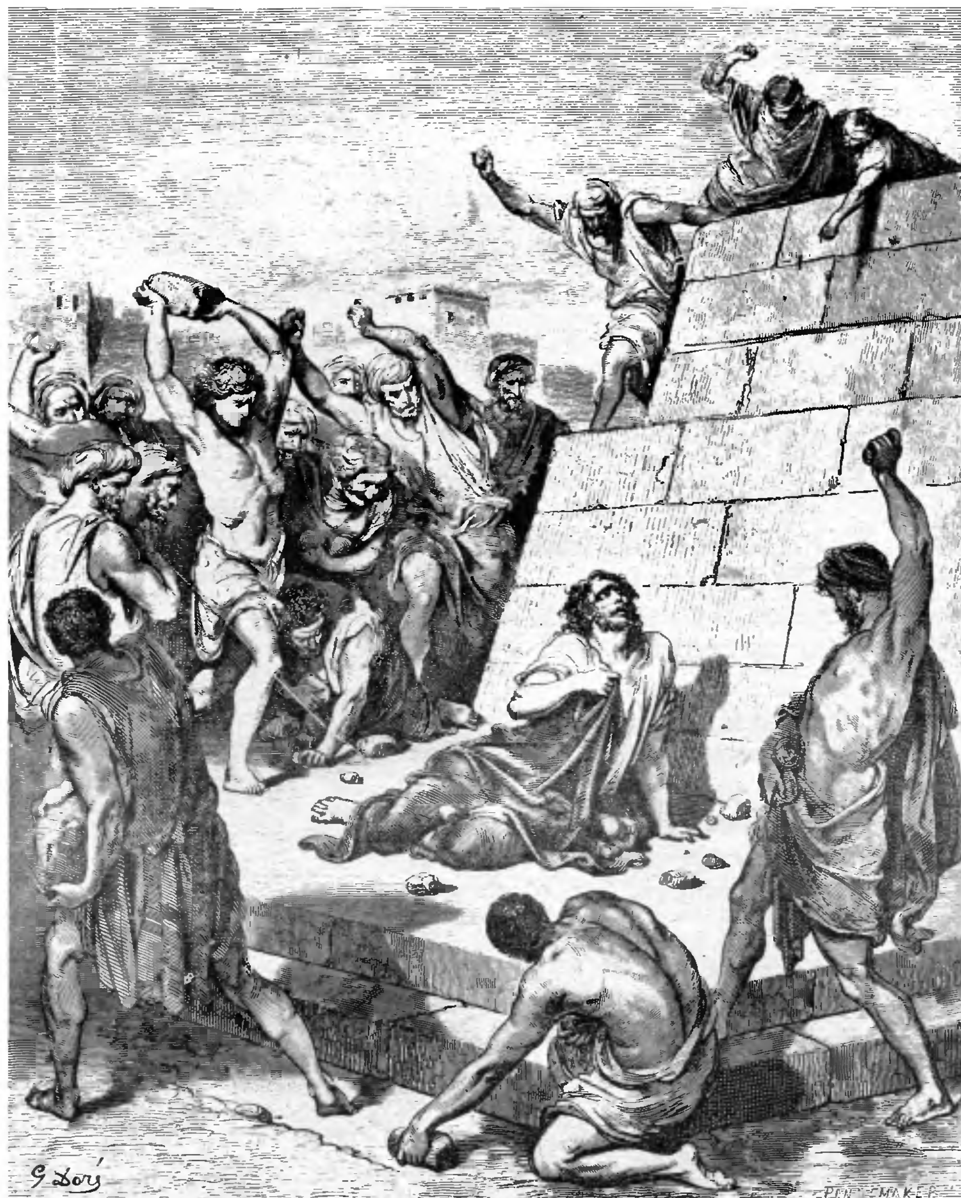
„...Doar vrăjmaşi în voi avut-a Duhul-Sfînt, ca şi toţi Sfinţii
Proorocii toţi pe care vi-i-au omorît părinţii,
Pentru c-au vestit venirea Celui Drept între vrăjmaşi,
Căruia voi toţi îi sînteţi vînzători şi ucigaşi!... Fapt.7,52

Atunci toţi cei din Sinedriu auzind cîte le-a spus,
În afară din Cetate, cu mînie grea l-au dus,
Şi l-au omorît cu pietre, pe cînd el s-a fost rugat:
„Doamne, nu le ţine-n seamă săvîrşit acest păcat!...“ Fapt.7,52,59,60

SAUL CEL DIN TARS

Lîngă toţi omorîtorii, sta şi Saul, — un Iudeu
Care, făr-a da cu pietre, — a ucis cu-ndemnu-i greu...
Căci fiind el sub puterea unei neştiute taine,
Sta de pază lîng-acelor vărsători de sînge, haine.
Iar după-ngropare, Saul, crud, cu mîinile-amîndouă,
Spre-nchisori tîra pe-aceia botezaţi în Legea Nouă... Fapt.8,1,3

Şi l-au omorît cu pietre, pe cînd el s-a fost rugat:
DOAMNE, nu le ţine-n seamă săvîrşit acest păcat!... *(pagina 254)*

Astfel, devenise Saul cel mai fără milă bici,
Sîrguind să biciuiască pe creştinii mucenici.
Şi puteri primind să prindă pe cei ce-n botez renasc, In. 3,3,5
Se ducea-ntr-o zi s-aducă turmă multă din Damasc... Fapt. 9,1.2

Dar, în sîrgu-i spre Cetate pe cînd el călătorea
O lumină ca de fulger l-a cuprins de-odată-n ea.
Şi căzut fiind cu spaimă, — iată glas din slăvi Cereşti
Care-i zice: „Saul, Saul, pentru ce Mă prigoneşti?“... Fapt. 9,3,4

„Cine eşti tu, Doamne, oare“? — Saul a-ntrebat supus,
Şi răspunsu-i-a lui glasul din adînc: „Eu sînt Iisus,
Cărui tu aduci prigoană, vrînd să-i risipeşti soborul...
Greu e să izbeşti, o, Saul, în ţepuşă cu piciorul!“... Fapt. 9,5

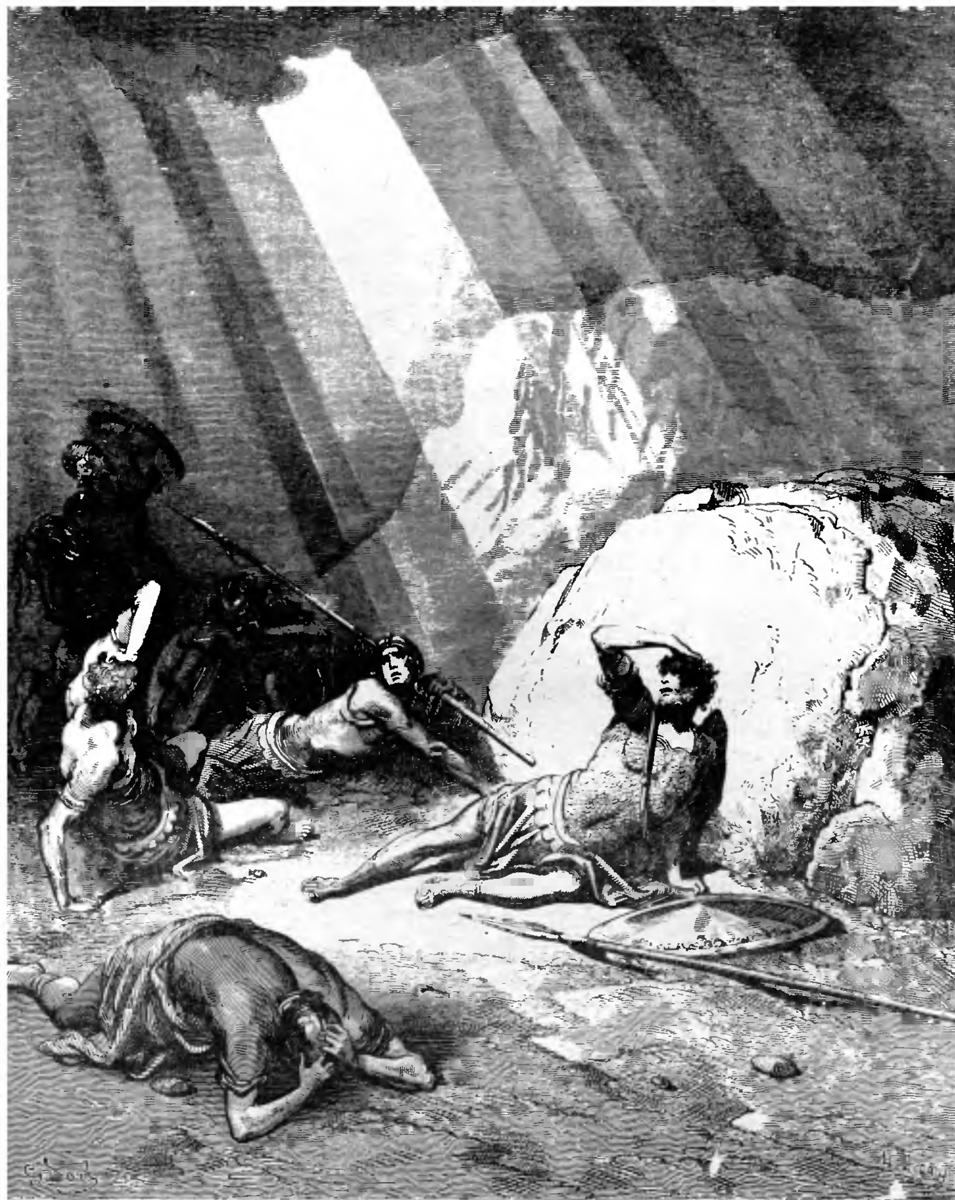
Tremurînd, întrebă Saul: „Doamne, ce voieşti să fac,
Ca să fie pe-a Ta voe şi cu fapta să Te-mpac?...“
Glasul i-a răspuns: „Te scoală; în Cetate mergi-nainte
Şi ţi-se va spune ţie ce să faci, spre cele sfinte!“ Fapt. 9,6

Saul s-a sculat, dar iată: Deşi ochii deschişi sînt,
El nimica nu mai vede nici spre Cer, nici pe pămînt...
În Cetate, orb trei zile dup-aceea el a stat
Şi trei zile-ntregi postit-a: n-a băut, nici n-a mîncat.
Ci-n a patra zi, pe ochii, un trimis al lui Iisus,
Ucenicul Anania mîinile punînd, i-a spus: Fapt. 9,10

„Frate Saul,“Iisus-Domnul ce ţi-a fost ieşit în cale,
Cînd veneai către Cetate întru ţelurile tale,
Prin vedenie, pe mine m-a trimis cu-al Său Cuvînt,
Să-ţi primeşti din nou vederea, să te umpli de Duh-Sfînt!... Fapt. 9,17

De pe ochii lui căzut-au, — ca supuşi unor porunci
Nişte solzi, redîndu-i văzul cum n-avut-a pîn-atunci.
Şi sculîndu-se-n picioare, peste fire luminat,
Primind numele de Pavel — în Hristos s-a botezat Fapt. 9,18

Tălmăcit, numele SAUL, la Iudei, înseamnă: Rege,
Şi „Cel mic“ se tălmăceşte Pavel, dat prin Noua Lege...
Dacă Saul deci, ca nume, ascundea trufie mare,
Numele ce-i da botezul, umilinţa-n el o are. Ef. 3,8

Şi căzut fiind cu spaimă, — iată glas din slăvi Cereşti
Care-i zice: „Saul, Saul, pentru ce Mă prigoneşti?"... *(pagina 256)*

Şi pe cînd blesteme-i toarnă consîngenii şi părinţii,
Prin chiar numele dat, Pavel îşi ia haina umilinţii, II Cor. 11,26

Căci apostolilor zis-a Cel ce sta să cuvînteze: Luc. 9,23
„Cine vine după Mine, să-şi ia crucea, să-Mi urmeze!..." Mar. 8,34

Şi-a-nceput cu rîvnă mare şi cu mare har de sus
PAVEL să grăiască-n lume despre Messia-Iisus.
Aducînd la Legea-Nouă număr mare de norod,
Ca mlădiţa care-n viţă stă sub frîngere de rod! Fapt. 9,20—25

Astfel intră-ntre Apostoli Pavel-Saul cel din Tars,
În iubirea-i pentru Domnul vrîndu-se cu totul ars,
Care-avînd în lumea toată să-şi grăiască-Învăţătura,
Mai tîrziu va sta să umple cu grăirea lui Scriptura,
Nestemate pentru suflet, lumii-ntregi să-i fie salbă,
Întru veşnicia vieţii cu lumina ei cea albă!...

Pentru toate-aceste daruri date lui ca să le poarte, Fapt. 9,23,29
Mulţi vrăjmaşi de lege veche îl pîndeau ca să-i dea moarte,
Însă Pavel totdeauna strălucind ca un luceafăr,
Din urzelile lor toate scăpa viu şi-n totul teafăr.

Evanghelia grăind-o, pentru cîte din ea zice,
De cinci ori treizeci şi nouă i-se dau lui Pavel bice! II Cor. 11,24
Pe Hristos el predicîndu-L între neamurile rele,
De trei ori pînă la sînge pun să-l bată cu vergele! II Cor. 11, 25
Pentru că ducea Lumina în păgînele lor vetre,
Idolatrii, să-l omoare, i-au dat grindine de pietre!
Sub mînii de uragane, în a valurilor larmă,
De trei ori în largul mării trei corăbii i-se sfarmă! II Cor. 11,25

Ostenind mereu în muncă, istovit de privegheri,
Rabdă foamea, rabdă setea, rabdă-atîtea mari dureri...
Frig de-atîtea ori îndură, în îmbrăcăminte gol,
Cu Hristos în a lui gură dînd pămîntului ocol. II Cor. 11,26
Dar le rabd pe toate-acestea, — zice Pavel, — bucuros,
Şi cînd sînt mai slab în lume, sînt mai tare prin Hristos!... II Cor. 12,10

Şi el spune adevărul, căci de chinuri truda-i plină,
E isprava care-aduce biruinţa lui deplină: I Sam. 14,45
Idolii cad pretutindeni, năruiţi de adevăr, II Sam 14,11
Dar lui Pavel nu-i clinteşte nici măcar un fir de păr! Mat. 10,30

Pentru toate-aceste daruri date lui ca să le poarte,
Mulţi vrăjmaşi de lege veche îl pîndeau ca să-i dea moarte. *(pagina 258)*

Parcă trăsnetul despică pe toţi idolii ce mint,
Cînd îi fulgeră cuvîntu-i în Atena şi Corint!
Jertfelor nu mai pot Zeii să le guste-n veci aroma,
În Fenicia, în Cipru, în Smirna şi-n Roma... Fapt. 14,*1—28*
De balaurii de piatră, praful nu s-a mai ales,
În Iconia şi Listra, în Bereia şi Efes;
Satuile idolatre cădeau una după alta:
În Tesalonic, în Troia, Frigia, Derbe şi Malta,
Pentru că Iisus, prin îngeri, îl scotea de la-nchisoare.
Sfărîmînd uşile de piatră şi butucii la picioare!... Fapt. 16,*22—26*

Deci, pe unde calcă Pavel, nici un zeu nu mai rămîne...
Uragan fiind cuvîntu-i, suflă-n templele păgîne
Şi sub viforu-i ce-aduce cu năpraznicu-i cuvînt,
Toată-a templelor zidire se preface pleavă-n vînt!

În corabie şi-n lanţuri e purtat, pe-ntinsă apă,
Dar corabia se sfarmă, lanţul cade, Pavel scapă. Fapt. 27,*41—44*
Fiindc-avea apoi să spună în epistole de frate,
Mari cuvinte de iubire, — lumii-ntregi dînd nestemate:

„...Toate limbile din lume de-aş vorbi, — şi cu-al meu grai
De-aş putea vorbi şi-n limba Îngerilor albi din Rai,
Dacă n-am iubire-n suflet spre-al aproapelui folos,
Sînt aramă sunătoare sau chimval gălăgios! I Cor. 13,*1*

Ale proorocirii daruri dacă eu le-aş fi avînd,
Şi-ale firii taine toate de-aş pătrunde cu-al meu gînd;
Şi dac-aş avea credinţă să mă ardă ca un foc,
Ca să pot prin ea şi munţii să-i strămut din al lor loc,
Dacă n-am iubire-n suflet vieţuind pe-acest pămînt I Cor. 13,*2*
Şi n-am încălzit pe nimeni cu-al ei foc, —nimic nu sînt!

De mi-aş da averea toată milosteniei belşug,
Şi mi-aş da pînă şi trupul ca să-mi fie ars pe rug,
Dacă n-aş avea iubire, —peste toate să-mi stea spic,
Nu simt nici o bucurie, nu mi-e spre folos nimic! I Cor. 13,*3*

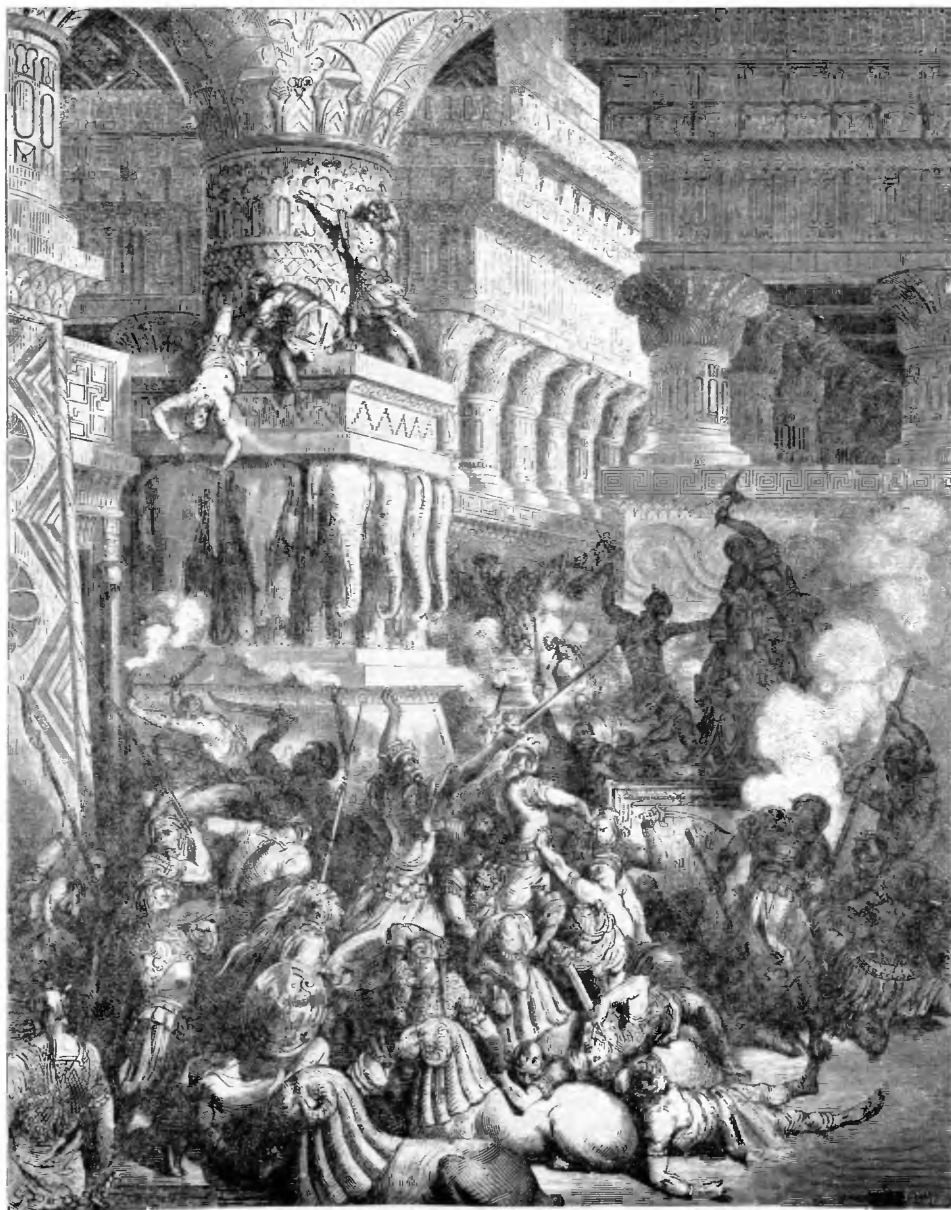
Dragostea neţărmurită, —îndelung e răbdătoare;
Plină e de bunătate, pururea-i mîngîietoare.

Pismătareţă nu este dragostea adevărată;
Nu se laudă pe sine, nici trufeşte-se vreodată.
Ea nu iese nimănuia cu necuviinţă-n cale;
Nu s-aprinde de mînie; nu le cată pe-ale sale.
Dragostea nu stă să pună ce e rău la socoteală;
În văpaia ei curată, nu te minte, nu te-nşală.

Nedreptăţii ea nu-i toarnă bucuriile-n ciubăr.
Ci se bucură cînd află numai ce e adevăr!
Ea le suferă pe toate, şi ce-aude, şi ce vede;
Toate le nădăjduieşte, toate rabdă, toate crede.
Mai presus de nestemate, dragostea e nestemată
Care arde-n veşnicie şi nu piere niciodată!... I Cor. 13,4—8

Vorbe de Apostol mare, — între oameni cît un munte,
Între neamurile lumii veacurile să le-nfrunte,
Din eternităţi izvoare oglindind prundiş de stele,
Întru Viaţă fără moarte să bea lumea-n veci din ele!...

Parcă trăsnetul despică pe toţi idolii ce mint,
Cînd îi fulgeră cuvîntu-i în Atena şi Corint! *(pagina 260)*

Jertfelor nu mai pot Zeii să le guste-n veci aroma,
În Fenicia, în Cipru, în Smirna şi-n Roma... *(pagina 260)*

Satuile idolatre cădeau una după alta:
În Tesalonic, în Troia, Frigia, Derbe şi Malta, *(pagina 260)*

ADORMIREA PREACURATEI FECIOARE MARIA

Cînd Apostolii-ntre dînşii, împărţit avînd pămîntul,
Neamurilor primitoare duc neobosiţi Cuvîntul,
Preacurata Maică Sfîntă şi de-a pururea Fecioară,
Tot mai mult dorindu-şi Fiul, plînge şi-ar dori să moară!

Curgînd lacrămile-i grele şi pe cînd mai greu suspină,
Înger strălucit răsare şi-naintea-i stă-n lumină.
Cu adîncă-nchinăciune el zicîndu-i: „Slavă Ţie,
Mult îndurerată Maică şi Fecioară-n veci Marie!
Iată, coborînd din Raiul Îngerilor albi din Cer,
Ţi-am adus această verde ramură de palmier
Ce, la noapte, va deschide drum doritului sicriu,
Că Te-aşteaptă-n Cer iubirea Dumnezeului Tău Fiu!"

Ea a zis: „—Aud aievea, şi ce văd, au nu e vis?...
Prea-străluminate Înger, Slavă cui mi-te-a trimis;
Şi dacă-i aievea totul, te-aş ruga fierbinte-foarte;
Ai mei fii şi fraţi Apostoli să-i văd pîn-a nu fi-n moarte!
Sufletul meu să se-nalţe pe cînd ei toţi fi-vor faţă,
Ca-n mormînt, ei să pogoare trupul meu lipsit de viaţă!

Şi mai fă ca: al meu suflet, străbătînd albastrul hău,
Înainte să nu-i iasă din adînc nici un duh rău.
Să nu-i tulbure deci zborul astfel nici un duh viclean
Şi să scape al meu suflet de puterea lui Satan!..."

Zicînd astfel Preacurata, fericită-n de ajuns,
Cu smerenie-n cuvinte, Îngerul i-a dat răspuns:

„Tot ce vezi şi-auzi, aieve-i! Şi mai află că azi poţi
Să vezi adunaţi în juru-ţi pe Apostolii Lui toţi.
Vor veni din lumea-ntreagă, — zile trei să-ţi stea sobor,
Şi-al tău suflet către Ceruri va sbura din jurul lor!
Că cel care-odinioară, stăpînind al vremii scripet,
Pe Iisus cu-ai Săi pe-asinu-I i-a fost dus pînă-n Egipet,
Poate-n cîteva clipite numai, — ca fiind nălucă,
Toţi Apostolii Luminii lîngă tine să-i aducă!...
Cît despre Satan, — de ce e Preacurata temătoare,
Cînd Ea, capul a zdrobire i-a călcat cu-a Ei picioare?..."

Şi-a pierit cum piere ceaţa Îngerul venit din Cer,
Rămînînd în mîna Sfintei ramura de palmier.
Toată verde, dar atîta de-ncărcată de lumină,
Ca luceafărul de ziuă — neputînd sub ochi s-o ţină!...

În clipita următoare, — cum Ioan era-n Efes,
Un nor alb învăluindu-l, din cea ţară l-a cules.
Şi, adus în pragul casei Maicii lui, în uşă bate-i
Iar apoi, smerit se-nchină înaintea Preacuratei,
Care-n plîns de bucurie, — lacrămile stînd să-i pice,
Lui Ioan ca Mamă dată, cu iubire sfîntă-i zice:

„Fiul meu, ţi-aduci aminte vorbele ce-al meu Iisus
Pe cînd încă sta pe Cruce, amîndorora ne-a spus,
Arătîndu-te pe tine ca fiindu-mi mie fiu,
Ţie dîndu-mă ca mamă, — pînă ce voi fi-n sicriu!

Acum iată că mă cheamă sus în Cer, pe albă cale,
Iar eu trupu-mi fără viaţă îl las astfel grijei tale.
Căci aflat-am că Iudeii, — fără viaţă cînd rămîn,
Au de gînd ca să mă fure, să mă ardă-n chip păgîn!
Dar tu nimici-vei planul, dacă ramura de faţă,
O vei pune pe sicriul purtînd trupu-mi fără viaţă!..."

„— Oh, — a zis Ioan, — ce bine m-aş simţi cu fraţii-aproape,
Ca soboru-ntreg să aibe mîngîierea să Te-ngroape.
Spre lăcaşul veşniciei să-ţi fim strajă toţi pe cale,
Şi soboru-ntreg să facă lauda-ngropării tale!..."

Cînd Ioan zicea acestea, — toţi Apostolii de-odată,
Înveliţi în nori, din lume, vin la Maica Preacurată.
Şi, văzîndu-se de-olaltă, uluiţi şi cu mirare,
În aceaşi clipă pun-îşi unul altuia-ntrebare:
„Au cu ce socoată Domnul, dintru Slava Lui cea Naltă,
Azi şi-a adunat din lume tot soborul laolaltă?...
Cînd văzut-a Preacurata strîns întregul Ei sobor,
Le-a dat binecuvîntarea şi-a stătut în jurul lor,
Tăinuind despre sfîrşitul firului ce-a stat a-l toarce,
Şi plecarea cea din care nimeni nu se mai întoarce.
Căci în chiar aceeaşi noapte, cînd în somnu-i fi-va rece,
Maica Pururea Fecioară dintre ei avea să plece.

Trecînd mult de miezul nopţii, către zorii dimineţii,
În lumină orbitoare, a venit şi Domnul Vieţii...
Mii de Îngeri sînt cu Dînsul, avînd frunţi sub trandafiri,
Patriarhii veşniciei şi oştire de martiri;
Cerul albelor fecioare, strălucind ca nişte crini,
Sau ca rozele-Aurorii cu izvoare de lumini!

Toţi şi toate-n strălumina Cerului şi-a Veşniciei,
Cerc făcut-au împrejurul tronului gătit Mariei.
Şi-au pornit cîntări de slavă şi de biruinţi ne-nfrînte,
Precum ştie numai corul Îngerilor doar să cînte,
Lăudînd pe Preacurata, cea pe veci de haruri plină,
Căreia, — ca împărătesei, — oastea Cerului se- nchină!

Şi Iisus a zis Ei: „Vino, Cea dintre fecioare-Aleasă,
Pe-al Meu Tron, în veci de-a dreapta, să te-aşez Împărăteasă!“

„Doamne, gata sînt!“, — răspuns-a cu iubire Maica Sfîntă,
Şi-n de bucurie lacrămi, oastea Cerului îi cîntă:
„Vino din Liban, Mireasă, ca să fii Încoronată
Cu de myrt cunună verde ce nu moare niciodată!“

Cu surîsul fericirii plutitor pe sfînta-i faţă,
Adormit-a Preacurata, pentru-a Veşniciei Viaţă...

Ochii de azur ai Sfintei s-au închis cînd vru „Cuvîntul“,
Ca, de-acum să nu-i mai vadă, pămînteşti, în veci pămîntul,
Ş-al Ei suflet, lăsînd trupul sub lumină adormit,
A sburat uşor în sînul Fiului Cel preaiubit.

Şi-n clipita cînd de trupu-i sufletul s-a fost desprins,
Trandafiri şi chiparoase şi crini albi pe Ea au nins!

„Duce-ţi trupul Maicii Mele, zis-a Cel Crucificat,
Jos în valea care poartă numele lui Iosafat.
Veţi găsi deschis acolo monument cu de-aur grile,
Unde, veghetori cu toţii, Mă veţi aştepta trei zile!...
Şi Iisus, cu tot alaiul de Dumnezeiesc mister,
Şi cu sufletul Preasfintei au suit, cîntînd, la Cer.
Căci fiind Ea Maica Vieţii, cu dumnezeeiască faţă,
De la viaţa trecătoare, se muta-n eterna viaţă!

Trei fecioare stînd să spele trupul sfînt al Celei Sfinte,
Au purces plinirea faptei, desbrăcîndu-l de veşminte.
Dar lumină-atît de vie, ca ieşind dintr-o zăpadă,
Isvora mereu din trupu-i, că nici n-au putut să-L vadă!
Ridicînd apoi sicriul scos în plinul dimineţii,
Toţi Apostolii luminii au pornit cu Maica Vieţii...
Un nor alb cuprins-a totul ca-ntr-o ceaţă de lumină;
Îngeri mulţi li-s-au adaos, şi-o cîntare dulce, lină,
S-auzea pînă departe, dar pioasa lor grămadă,
Deşi astfel auzită, nimeni nu putea s-o vadă!

Pe cînd se-ntrebau iudeii cine cîntă, jos sau sus?,
Un Duh rău, ca să-i asmută, la ureche le-a fost spus:
„Sînt ai lui Iisus discipoli, cari pe umerii lor poartă
În sicriu către mormîntu-i pe Maria care-i moartă!“

Auzind aceste zise, cei cu minţile năuce,
Au sărit atunci spre Maica Răstignitului pe Cruce,
Toţi călăuziţi de diavol..., Dar, cînd unul a fost pus
Mîinile pe sfînt sicriul Născătoarei lui Iisus,
Mîinile i-se uscară pîn-la coate, şi, uscate,
I-au rămas strîngînd sicriul Celei Pururea Curate,
Pe cînd Îngerii de faţă, au orbit pe toţi acei
Ce săriseră cu gînduri mişeleşti în calea Ei!

Spăimîntat atunci, iudeul zis-a tare: „Petre Sfinte,
Şi eu te-am scăpat odată, dacă-ţi mai aduci aminte,
De-un iudeu în grea mînie care-ţi înşfăcase ceafa,
Cînd Iisus era-n Sinedriu, stînd să-L judece Caiafa!

Dacă-ţi aminteşti dar, Sfinte, picătura mea de bine,
Pe-al tău Dumnezeu acuma roagă-L şi tu pentru mine!..."
„Mi-amintesc, —răspuns-a Petru, —dar nu-ţi pot fi de folos
Decît numai dacă însuţi crezi în Maică şi-n Hristos!"
„Cred în Maica Lui Prea sfîntă!, —a răspuns acel iudeu,
Şi-n Iisus cred că e Fiul Unicului Dumnezeu!..."
Şi zicînd aşa iudeul, nu minţeau a lui cuvinte,
Ci, primind Lumina Vie, în Iisus credea fierbinte!
Atunci, liberînd sicriul, mîinile-i căzură grele,
Dar rămaseră uscate, fără viul, vieţii-n ele!

Sfîntul Petru-i zise-ndată: „De-ţi vrei trupu-ntreg iar viu,
Crezi în Fiul Maicii Sfinte şi sărută-al Ei sicriu!.
Ceea ce făcînd iudeul, s-a făcut bujor la faţă
Că, pe loc, a sale braţe au primit în ele viaţă!

Şi mai zis-a Petru, dîndu-i ramura de palmier,
Ce I-a fost adus-o Sfintei Îngerul Gavril din Cer:
„Ia această rămurică şi s-atingi cu ea pe ploape
Pe toţi cei ce orbi rămas-au, cari acum îţi sînt aproape
Şi toţi cei care vor crede, vor primi Lumină Vie,
Cei ce nu vor vrea să creadă, orbi vor fi pe veşnicie!..."

Şi-au urmat apoi prea-drepţii drumul lor, nu fără plîngeri,
În acelaş nor de ceaţă şi-n acelaş cor de Îngeri...
Au depus sicriu-n criptă, unde umbră şi răcoare-i,
Şi-au rămas apoi trei zile streajă Pururea Fecioarei.

În a treia zi de-amiază, cu Oştirile-I de sus,
A fost coborît la criptă iarăşi Dumnezeu-Iisus,
Şi găsind pe-ai Săi apostoli avînd ochii plini de rouă,
Binecuvîntînd soborul, a grăit lor: „Pace vouă!"...
Prunci de lapte!... De ce plîngeţi?...Vă mai trebuie povaţă?
Au nu ştiţi că Ea nu-I moartă? Că Eu sînt Isvor de viaţă?..."
Şi-n clipita următoare, ca strigat, veni-nainte-I
MIHAIL din Cer, cu sine fiind sufletul Preasfintei...

Iar Iisus a zis îndată: „Scoală, Maică şi fii Vie,
Glorios Altar şi Templu Cerului în Veşnicie!
Cum nu Te-a atins în viaţă nici un strop din ce e tină,
Fără putrezire trupul să-ţi stea-n veşnică lumină!..."

Şi de-ndată, Preacurata deschizînd a Sale pleoape
Şi văzînd întreg soborul şi pe Fiul Ei aproape,
A surîs precum surîde un copil care se ştie
Adorat de-ai săi, şi-n lacrămi, zis-a: „Doamne, Slavă Ţie!"
Şi cu-acelaş trup din lume, mai curat decît toţi crinii,
Născătoarea Nemuririi şi-a Izvorului Luminii,
Însoţită de-ai Săi Îngeri ce cîntau în cor mereu,
A suit cu Dumnezeu-I către Tatăl-Dumnezeu!

Oastea Cerului văzînd-o strălucind ca Aurora,
Zis-a: „Iată-Împărăteasa fără greş a tuturora!
Porţile să le deschidă, să primim cu Slavă-anume
Pe-a luminii Maică Sfîntă care-i mai presus de lume,
Că din pîntecele Sale, răsturnînd a firii legi,
S-a născut Biruitoare — Mîntuirea lumii-ntregi!..."

Şi răsună slava toată de cîntări, de Preamărire,
Fiind nunta Preacuratei şi-a Miresei fără Mire,
Intru bucurie sfîntă cum în Cer mai naltă nu-i
Şi cum n-a mai fost vre-odată de la-ntemeierea lui!

Basmele ce legănat-au fiece copilărie,
Ne-au grăit despre fîntîna cu izvor de „apă vie",
Dintru care Feţi-Frumoşi, cu primejdii grele-foarte,
Cîţiva stropi putînd să scoată, înviau pe morţi din moarte!

O, de cîte ori, sub vraja basmelor cu-aşa cuvinte,
La-nvierea cu-acea apă, n-am plîns lacrimă fierbinte,
Lacrimă de bucurie ce-mi curgea zorit pe faţă,
Cînd, stropiţi cu „apa vie", morţii se trezeau la viaţă!

Şi-au curs anii cu duiumul... Brumăriu acum mi-e părul,
Şi, din cîte viaţa minte, cunosc astăzi Adevărul:
Că Tu, Maică Preacurată şi de-a Pururea-Fecioară,
Eşti fîntîna ce-nviază pe cei morţi, să nu mai moară.
Fiindcă pîntecelor tale Cerul le-a fost dat să poarte,
Nesfîrşita „Apă Vie" ce dă viaţă fără moarte! In. 4,*10,14*

O, Prea fericită Maică şi Mireasă fără Mire,
Mama lumii muritoare Care-o-mbraci cu Nemurire,
Strălucită-Împărăteasă care să ne mîntui poţi,
Şi, mai strălucită-n Ceruri decît Serafimii toţi,

Dac-am plîns sub vrăji de basme, cum să nu ne curgă, mii,
Lacrămile, spre-a ta Slavă, că, din morţi, aevea vii
Tu ne faci pe toţi cei care, -în veşmînt de Liturghie,
Însetaţi venim la tine să-ţi, sorbim din „Apa Vie"?...
Da, să curgă-a noastre lacrimi se cuvine, calde, grele,
Ca schimbate-n diamante, Tron să-ţi făurim din ele,
Să tronezi pe el în Ceruri, şi din strălucirea-i, poate,
Să se-nalţe Liturghia sufletelor noastre toate,
Închinîndu-se tot insul Dumnezeului tău Fiu
Şi Fîntînei cu -„Apă Vie", în eternitate viu!

Slavă Ţie Cea de-apururi Sfîntă Maică şi Fecioară,
Că dintre comori rodit-ai cea mai fără preţ Comoară,
Izvorînd Lumina Lumii, ca-ntunericul să fie
Pus pe fugă dintre oameni în a morţii-Împărăţie!

Cum din zorii dimineţii naşte soarele mereu,
Tot asemeni Tu născut-ai pe Hristosul Dumnezeu,
Răsărit în faţa Cărui, în de-alungul şi de-a latul,
Fug gonite de lumina-I negurile şi păcatul!

O, de ne-nţeles minune! Cînd a mai văzut vecia:
Fructu-amestecat cu floarea, naşterea cu fecioria?!
Cîtă slavă pentru lume, cîtă negrăită falǎ,
Ca-nrudindu-se Treimei Celei supra-fiinţială,
Fiică Tatălui să deie, Mamă Fiului, şi-aleasă
Dintre toate-a ei fecioare, pentru Sfîntul Duh Mireasă!

Mai-nainte ca pămîntul tu să-l calci, primindu-i seva,
Sfărămat-ai capul celui ce-a-nşelat pe-Adam şi Eva,
Căci ai fost Grădină-nchisă, întru care nicidecum,
Şarpele cel rob trufiei nu putea să-şi facă drum!

Mai-nainte deci ca-n ochi-ţi să-nflorească liliecii,
Fost-ai Fiică Acelui Tată mai-nainte de toţi vecii.
Căci din pîntec sterp la viaţă tu venind, aveai tot harul,
Cum în scoică străluceşte plin de dar mărgăritarul!

Preafrumoasă, Preacurată înainte Mergătoare,
Celui care umple Cerul şi pămîntul veşnic Soare,

Curcubeu cum ochii lumii nu văzut-au curcubeu,
Sfînta Sfintelor şi pîntec născător de Dumnezeu,
Iată cum, prin tine, lumii, —sau mai bine, celor buni,
Li-s-arată peste fire, Cea mai mare din minuni:
FIUL, care Om se face, dar rămîne Dumnezeu,
MAMA care naşte Fiul, dar Fecioară stă mereu;
FIUL care-n Cer cunoaşte, Viu, pe Tatăl Bun şi Sfînt,
Iar pe Mama fără seamăn o cunoaşte pe pămînt.
Dar în Cer, unde e Tatăl, nu e Mamă totodată;
Pe pămînt unde e Mamă, iată că nu-ncape Tată!

Au, să vadă, pîn-la tine, lumii cînd i-a mai fost dat:
Fiu ce naşte fără tată, mamă fără de bărbat?
Cînd a mai văzut pămîntul: rodul făr-de rădăcină,
Naştere fără sămînţă; fără foc fiind lumină;
Rîu fără izvor, ce curge gîlgîind de Apă Vie,
Şi, să stingă setea lumii, nu mai seacă-n veşnicie?
Toate-acestea, Maică-Sfîntă ce călcat-ai tina lumii,
Dumnezeu numai prin Tine, să le vadă, le-a dat lumii!

Mai presus de Îngeri-Sfîntă ce născut-ai fost de oameni,
Stînd să naşti Izvorul Vieţii, tu cu Dumnezeu te-asameni,
Că-ai născut în timp, Fecioară Preacurată-n veci Marie,
Pe de Dumnezeu Născutul în afară de vecie.
Iar în Cer El, Maică Sfîntă, sînt cutremurat cînd scriu,
Ştiu că: S-a născut din Tatăl şi că: ţie-ţi este Fiu!
Că-ntre Tatăl şi-ntre Tine,— amîndurora supus,
De la Ceruri fost în lume şi la Ceruri iar adus,
Sta Iisus, —„Odrasla-soare“ — lîngă El stînd Tu, femeie,
Nestemată fără seamăn ce prin Dumnezeu scînteie!

Taină mai presus de fire eşti, ce lumea o-nfioară,
Că: Fecioară,— eşti şi Maică: Maică eşti, şi-n veci Fecioară!
Cel mai fără seamăn Templu te-are Cerul şi pămîntul,
În care sălăşluit-a însuşi Dumnezeu-Cuvîntul!

Născătoare de Lumină dincolo de veşnicie,
Tu eşti „semnul“ despre care Isaia-n cartea-i scrie:
„Cată pe pămînt şi-n Ceruri, omule-n vecii, te-ndemn,
Şi nu vei găsi asemeni cu acesta înc-un semn!...“ Deut. 4, 32

După cele din Scriptură tu eşti, Maică Preacurată,
Uşa Templului ce Domnul către Iezechiel arată:
„Încuiată va rămîne uşa-aceasta cum pe veci e!
Nimănui se va deschide; prin ea nimeni nu mai trece,
Căci intrat-a prin ea Domnul neamului lui Israel
Şi-n a vecilor vecie va sta-nchisă după El!..." Ez. 44,2,3
„Cine este-aceasta oare, uluiţi au zis profeţii,
Care se iveşte lumii — Dar — ca zorii dimineţii?..." Cînt. Cînt. 6,

„Cine este-aceasta?!", — iată ce-ntrebare „Văzătorii"
Cei ce văd prin întuneric, peste veacuri, prin toţi norii,
Şi-au fost pus, văzîndu-ţi chipul cu milenii mai-nainte,
Cea mai castă-ntre fecioare, Cea mai Sfîntă dintre Sfinte;
Că, Tămîie-n veci aprinsă fost-ai nărilor Satanei
Şi de-apururea Oglindă fără pată neprihanei!

Limba omenească nu e şi nici nu va fi vre-odată,
În măsură să grăiască jalea ta nemăsurată
Ce-ntre oameni ai purtat-o cum nu-i mamă să mai poarte,
Pentru Fiul tău dat morţii, scăpînd morţii de la moarte!
Iată preţul fericirii ce etern o guşti în Cer,
Că, jertfindu-ţi astfel Fiul, -fiii-ţi oameni nu mai pier!

La-nceput, zidit de Tatăl, cu Dumnezeiască fire,
Prin femeie Omul pierde dăruita-i nemurire,
Dar apoi, —după durerea şi adîncile-ţi suspine,
Iată: Viaţa fără moarte tot printr-o femeie vine...
Scară, minunată scară, căci prin ea — cum alta nu e,
Dumnezeu în om coboară,— omu-n Dumnezeu se suie!...

Toţi luceferii din Ceruri, soarele şi, luna plină,
Sînt lumină-ntunecată lîngă marea ta Lumină!
Fericiţi sînt Heruvimii care în Cer, — nepieritoare,
Pot vedea Dumnezeiasca şi Eterna Ei splendoare!

Crinilor nu s-a dat harul ce primit-ai tu, femeie,
Născătoarea Celui care toate-ncepe, toate-ncheie,
Că-ntre crini, eşti mai curată ca zăpezile din ei,
Şi fără de-asemănare eşti pe veci între femei!
Slavă ţie, Preacurată ce cu sorii te-mpresori,
Care stai pe Tron de-a dreapta Dumnezeului Trei Sori,
Fiecare-avînd în tine, dintre noi, pe Cea-aleasă:
Tatăl fiică, Fiul Maică, Sfîntul Duh în veci Mireasă!

Slavă ţie Maică Sfîntă şi Fecioară Preacurată
Cărei Îngerul adus-a vestea cea mai minunată,
Că zicînd lui: „Fie mie precum ai grăit cuvîntul“, Luc.1,*38*
Faci pe Domnul ca să schimbe Cerurile cu pămîntul!
Slavă ţie, Născătoarea Dumnezeului-Iisus,
Că pe Tron de-a dreapta stîndu-I eşti de Îngeri mai presus.
Şi cu mult mai strălucită decît însişi Serafimii,
Bucurie-n veşnicie fiind Tronului Treimii!

BIRUITUL DE FEMEIE

Din adîncul întuneric unde i-a plăcut să stea,
Lucifer cel fost luceafăr, azi întunecată stea,
Vede toată strălucirea zburătorului alai
Întru care Preacurata cu Iisus plutesc spre Rai...

Ochii negrului arhanghel scapără scîntei de ură,
Că-n adîncu-i clocoteşte ura fără de măsură
Împotriva Maicii Sfinte şi-a slăvitului Ei Fiu,
Pentru-că, el morţi dorindu-I, —Ea e Vie, El e Viu!

Unde-i oare bucuria ce-a simţit-o cînd Iisus,
Pironit prin iscusinţa-i, se stingea pe Cruce pus?...
Unde-i chiotul ce-n diavol răsuna, cînd Sfînta Mamă,
Martoră la chinul Crucii, nici nu mai putea să geamă...

El uitase-atunci că-n chinul lui Iisus, nespus de greu,
Îndurînd murea doar omul, nu murea şi Dumnezeu...
Precum un copac: cu raze poleit fiind de soare
Şi-un om vine cu toporul, din tulpină să-l doboare,
Nu cu aurul pe sine l-ar tăia, cum i-ar fi placul,
Căci el razele nu taie, ci tăiat e doar copacul!
Dumnezeu-Iisus pe Cruce părînd lui de-a pururi stins,
A fost undiţa în care însuşi diavolul s-a prins,
Căci răscumpărînd prin jertfa-i vii şi morţi, Cerescul Fiu,
Lucifer murea, nu Domnul, — iadul rămînînd pustiu!
Prin scuipaţii ce-n obrajii lui Iisus aflat-au vad, I Cor.15,*21,22*
S-au şters lacrămile celor care aveau să geamă-n iad Fapt.17,*31*
Iar prin pămînteasca moarte care pe Iisus înghiaţă, Rom.8,*11*
Neamul lui Adam din moarte, ridicat era la viaţă. I Cor.6,*14*

Lucifer acum aude înc-odată, ca prin vis,
Vorbele ce lui şi Evei, Ziditorul le-a fost zis:
„Între tine şi femeie, duşmănie-n veci să fie,
Seminţia ta urînd-o a femeii seminţie.
Ea zdrobi-va ţie capul,— sub călcîiu-i să rămîi,
Iar tu, cu veninul morţii, vei împunge-al ei călcîi!.. Gen.3,*15*

Aminteşte-ţi iar Satana — rîvnitor de Tron mereu,
Că, pe cînd sta încă-n Ceruri, L-a-ntrebat pe Dumnezeu:
— Doamne, de Te-oi întreba, să răspunzi oare Tu sta-Vei?:
Cui vei hărăzi lumina ce păstrezi sub Tronul Slavei?...
— Vino şi-l vezi!, zis-ndată Dumnzeu, stînd să-i arate,
Pe Cel ce răscumpăra-Va ale lumii-ntregi păcate...
Iar cînd el văzut-a Faţa Veşnicului sfînt „Cuvînt",
Îngrozit, a zis în sine, punînd faţa-i la pămînt:
„Ne-ndoios, Acesta este Messia, sub Care-n iad,
Împreună cu toţi prinţii neamurilor am să cad!... Apoc.20,*10*

El e-Acela despre care Isaia scrie-n carte":
„Nimici-va El deasemeni şi pe ne-ndurata moarte!
În colibile umile, Milostiv cătînd a merge,
De pe faţa tuturora lacrămile le va şterge!... Isa.25,*8*
Apoc.20,*14*

Apoi Lucifer citeşte ce-n Apocalipsă-i scrie
Marele Ioan apostol lui Iisus în veşnicie:

„...Şi s-a arătat în Ceruri o femeie-n strai de soare,
Cu de stele grea Cunună şi cu luna sub picioare. Apoc.12,*1*
Şi fiind ea-nsărcinată, chinuindu-se să nască,
Iată un balaur mare că-naintea-i gura-şi cască,
Vrînd ca să-i înghită pruncul care, după ce s-o naşte,
Toate neamurile lumii cu toiag de fier va paşte!.. Apoc.12,*2—5*

Şi-adîncit în triste gînduri, vechiul iadului balaur
Pune-n cumpănă puterea-i cu: ce poate-al lumii Faur,
Şi-nţelege cît de mică e puterea-i şi slab ce e,
Cînd a capului zdrobire vine-i astfel prin femeie!...

(Căci femeia despre care astfel proorocii-au spus,
E Fecioara-n veci Maria, Născătoarea lui Iisus!...
Sau Biserica Lui însăşi de-i acea femeie,— fie,
Căci Biserica se naşte prin Fecioara-n veşnicie,
Şi Biserica, Maria, a rămas de-a pururi Vie!)

„...Şi s-a arătat în Ceruri o femeie-n strai de soare,
Cu de stele grea Cunună şi cu luna sub picioare..." *(pagina 275)*

Şi Balaurul citeşte, plin de spaimă, mai departe,
Despre sine ce se scrie în aceeaşi sfîntă carte:
„...Am văzut apoi un Înger coborîndu-se din Cer,
Care-n mîini avea o cheie şi un mare lanţ de fier.
Şi prinzîndu-l pe balaur, l-a legat pe ani o mie,
Ca să nu mai fie slobod cu ştiuta-i viclenie,
Mrejele să şi-le-ntindă cu minciunile lui toate
Şi cu ele-n veci să prindă ale neamurilor gloate“... Apoc.20,*1—3*

Stă balaurul pe gînduri, în amărăciune vie:
„S-a-mplinit o mare parte din ce scrie-n profeţie...
Ceea ce-mai va-urmare,— după Cel cu Noua Lege,
Ar fi dar să se coboare cel cu lanţul să mă lege?!
O, nu, nu! Mai am putere!... Mi-oi urma-ntre oameni danţul
Şi vedea-voi pîn la urmă dacă nu-i sfărîm eu lanţul!...“
Şi Satan cu gura plină de-nverzite-albastre spume,
Sub nimicitoare gînduri, nevăzut, s-aruncă-n lume... Apoc.12,*12*

CUM MOR APOSTOLII

Anii trec şi trec decenii peste lume, iar Cuvîntul,
E sămînţă care parcă pe pămînt o poartă vîntul;
Şi din fiece grăunţă pe pămînt mănos căzută,
Iese-un spic de boabe pline, —pentru una dînd o sută. Mat.13,*19—23*

La Iisus, de pretutindeni, vin flămînzii şi-nsetaţii,
Vin mereu să I-se-nchine cerşetorii şi-împăraţii.
Numele i-L cheamă-n lacrămi cei ce ieri i-au fost vrăjmaşi;
Cei smeriţi, vin să se-nalţe; umiliţi vin cei trufaşi,
Căci Apostolii luminii, fiecare pe-a Lui urmă,
De pe cît pămînt străbatu-l, miei şi oi aduc în turmă.

Însă nici Satan nu doarme, ci, pe unde calcă ei,
Împotriva lui adună miei şi oi, aţîţă lei,

Tigri-aţîţă să-i sfîşie, —şi, precum a spus Prea-Naltul,
Cad Apostolii sub ură, pierind unul după altul,
Fiecare stînd să poarte printre oameni mai grea Cruce,
După cît mai greu în viaţă e şi rodul ce-l aduce.
Iată dar cum moare Petru: Venind Îngerul, i-a spus
C-a rodit destul în viaţă şi Iisus îl cheamă sus.
Merge deci la Roma Petru, dar aici prigoana-i cruntă
Şi creştinii, prinşi cu droaia, merg la moarte ca la nuntă.

Fraţii însă vin la Petru şi-l înduplecă prin rugă
Să se mîntuie pe sine, din Cetate el să fugă.
Dar cînd pe-a Cetăţii poartă Petru iese către viaţă.
Din afară, vrînd să intre, stă Iisus în a lui faţă...
„—Doamne, unde mergi?" întreabă cel ce nu voia să moară,
„— Merg la Roma, ca, pe Cruce, să mă sui a doua oară!"

Şi-a pierit Iisus în clipa cînd acestea i-le-a zis,
Iar Apostolul cel mare se frecă la ochi: „E vis?",
O, dar nu visa,— şi Petru, plin de rîvnă şi-a-ntors paşii,
Să-şi primească moartea cruntă ce i-o soroceau vrăjmaşii.

I-se dete chinul Crucii, cum avut-a şi Hristos,
Însă el ceru să fie răstignit cu capu-n jos,
Să pot astfel vedea Cerul şi s-aştept al morţii somn
La picioarele Acelui care mi-e stăpîn şi Domn"!

Iar surîsul ce pe faţa-i, cînd murea, plutea ca-n vis,
Sta s-arate tuturora că vedea Cerul deschis!
Şi cei ce plîngeau la Crucea marelui între martiri,
Văd zburînd în juru-i Îngeri cu cununi de trandafiri.
Şi mai văd pe Petru însăşi cel bătut pe Cruce-n cuie,
Trup eteric, între Îngeri, către Cer în zbor că suie!

El, — întîiul dintre oameni, zis-a spre Cerescul Fiu:
„Tu, Hristos eşti, eşti Fiul Dumnezeului cel Viu!", Mar.*8,27*
Iar Iisus, i-a zis: „Ferice eşti tu Simon, în vecie, Luc.*9,20*
Că doar Tatăl Meu din Ceruri ţi-a fost spus aceasta ţie!
Şi eu zic că tu eşti Petru şi pe-această piatră tare
Voi zidi-nebiruite a Bisericii Altare"! Mat.16,*17,1*

Şi-ntrucît el împlinise pe pămînt ce vrut-a Domnul,
Pe pămînt lăsă pămîntu-i, după chin, să-şi doarmă somnul,
Pe cînd duhul lui sburat-a către Cer, — lumină vie,
Cheia Raiului s-o poarte în adînca veşnicie!... Mat.16,*19*

În aceeaşi zi cu Petru, — pe Iisus avînd liman,
S-a suit la Cer şi Pavel, — al Cuvîntului titan;
„Vasul cel ales", — în viaţă, cum i-a zis lui chiar Iisus,
Uriaş între Apostoli prin rodirea ce-a adus. Fapt.9, *15*

După ce-a stat ani în lanţuri prin Cetăţi şi pe corăbii,
Fu sortit să-i taie capul ascuţişul unei săbii,
Cînd mai face o minune, cel ne-asemuit în fapte,
Căci — păgînul cînd îl taie — curge sînge şi-apoi lapte.

Dar căzîndu-i de pe umeri, capul i-a săltat ne-frînt,
De trei ori pîn-la-nălţimea trupului de la pămînt,
Ca şi cînd prin trei mătănii el slăvea Treimea-n şir,
Atingînd mereu pămîntul cu-a lui frunte de martir!

Crunt a suferit şi Filip de la cei de vechea lege:
I-a fost dat lui să leşine sub bătaia cu ciomege;
Împroşcat a fost cu pietre de nenumărate ori;
S-a fost istovit de foame şi-a zăcut prin închisori;

La Iaropoli, pe uliţi, cu frînghii legat de gît,
Ca pe-un hoit fără suflare idolatrii l-au tîrît,
După care încheindu-şi martiragiul lui sub soare,
Moarte i-au fost dat călăii, spînzurîndu-l de picioare,
Glesnele lui amîndouă sfredelindu-i cu burghiul,
Chin grozav, avînd menirea: cît mai greu să moară viul!

Înfricoşător pămîntul a gemut atunci sub cei
Care se-nchinau la idoli socotiţi ca „dumnezei",
Şi crăpînd pînă-n străfunduri, — de mînie sfîntă semn,
A-nghiţit mulţi din călăii spînzurărilor pe lemn.
Trei lumini pierzînd pămîntul, s-au aprins în Cer tot trei,
Şi-acum ceasul Veşniciei bate şi pentru MATEI,
Însă nu fără iubirea ce I-o poartă-n Ceruri Hrist
Va să părăseacă lumea cel dintîi Evanghelist.

Trei lumini pierzînd pămîntul, s-au aprins în Cer tot trei,
Şi-acum ceasul Veşniciei bate şi pentru MATEI,
Însă nu fără iubirea ce I-o poartă-n Ceruri Hrist
Va să părăseacă lumea cel dintîi Evanghelist.

Mai-nainte însă iată, — pîn-a nu fi bătut ceasul
Ca spre Ceruri să se-nalţe după ce şi-a-nălţat glasul,
Dumnezeu ca prunc s-arată, şi-ntinzînd lui un toiag,
Zice blîndului Apostol, — Cerului atît de drag:
„Ia acesta şi sădeşte-l în Cetate la Mirmina,
Unde-n sufletele toate n-a pătruns încă lumina!"

Şi luînd Matei toiagul, în Cetate, cu alţi clerici,
L-a sădit în faţa uşii unei lui Hristos Biserici,
Cînd, minune-adevărată: a-nverzit toiagu-n soare,
I-au crescut îndată ramuri, ramurile prins-au floare,
Floarea leagă, miresmată, legătura face rod,
Rodu-l gustă cei de faţă şi-al cetăţii-ntreg norod.
Vîrfurile acelor ramuri picură de miere mursă,
Fiecare vrînd s-o guste şi dorind-o mai mult cursă.
Iar copacului-minune, din adînca-i rădăcină,
Murmurînd începe-a curge un isvor cu apă lină,
Apă dulce ca şi mursa, — şi din care rod şi apă,
Cine gustă, bea lumină şi din întuneric scapă.

Dar Matei urma să plece... Luminase Mezi şi Parţi,
De Iisus în veşnicie să nu poţi să-i mai desparţi.
Între cei aleşi de Domnul, împlinise totul jos;
Evanghelia lui scrisă, e comoară lui Hristos.
Din ea-n veacuri să-nţeleagă neamurile lumii-ntregi
Ceea ce-n vîltoarea vieţii fericit eşti de-nţelegi!

Şi Matei sfîrşindu-şi brazda de arat cu sfîntu-i plug,
Ca s-o-ngraşe cu cenuşa-i spre rod mult, e ars pe rug!

Plin de har între Apostoli, străluceşte şi TADEU:
Duce-n şapte ţări credinţa într-un singur Dumnezeu.
Tot ca şi Matei, ogoru-i nu mai slab în sîrg ara,
Pînă ce e pus pe Cruce în Cetatea Arara,
Unde i-se curmă firul pămînteşti-i sale vieţi,
Spînzurat fiind pe Cruce, cînd străpuns e de săgeţi.

TOMA e bătut năprasnic şi tîrît în lung pe uliţi,
După care idolatrii îl ucid cu-ale lor suliţi.
Dar aceasta se-mplineşte numai după ce, sub Cruce,
Viei Domnului mlădiţă, roadă de nespus aduce,
Căci el, predicînd cuvîntul între răi, spre-ai face buni,
Săvîrşeşte, — creştinîndu-i, — zeci şi sute de minuni,

Şi-astfel glasul lui răsună — toacă sfîntă, — ani şi ani,
Printre Mezi şi Perşi, de-a valma, printre Parţi, printre Hircani...
Pînă ce-a făcut ca-n Legea lui Hristos să se mîngîie
Şi-acei Magi ce I-au dus daruri: aur, smirnă şi tămîie.

MATHIA, ce-ntre Apostoli nu rodit-a mai puţin,
Ca un mucenic-luceafăr, moare-n fără margini chin.
După ce-n Iudeea toată, cu de la IISUS putere,
Surzilor le dă auzul, orbilor le dă vedere,
Lepra o tămăduieşte, muţilor le dă cuvînt,
Şi pe morţi îi înviază cînd li-se săpa mormînt.

MARCU, — fire mîngîioasă, — cel mereu cu ochii trişti,
Lui Iisus, cu cinste stîndu-I între-ai Săi Evanghelişti,
Propovăduind cuvîntul printre cei cu suflet gol,
În Egipt, Acvileia, Livia şi Pentapol,
E legat de gît, cu funii şi, pe pietre colţuroase,
E tîrît pînă ce-i cade toată carnea de pe oase,
Apoi biata lui făptură strînsă toată la un loc,
De cei ce credeau în idoli, pîn-la scrum e arsă-n foc!

După crunta făr-de-lege, a căzut din Cer o ploaie,
Însă nu cu stropi de apă, ci cu pietre şi pietroaie.
Soarele şi-a stins lumina; s-a cutremurat pămîntul;
Ziduri mari, de-alung şi latul, şi-au surpat aşezămîntul,
Omorînd pe mulţi atuncia din norodul păcătos,
Care-au fost ucis pe Marcu, Trîmbiţaşul lui Hristos.

IACOV e silit să facă ceea ce n-a vrut Iisus,
Adică-mbrîncit să sară de pe Templu-n gol de sus.
Şi-n căderea lui pe pietre, — toţi dorindu-l jertfă nouă,
El îşi frînge mîna dreaptă şi picioarele amîndouă.
Dar văzînd ei că nu moare, — un iudeu de omenie,
C-un pilug îi crapă ţeasta, adormindu-l pe vecie!
Însă pîn-a fi acestea, — cum minuni făcea şi el,

Unul dintre cei ce-l poartă către clipa cea din urmă,
În genunchi botez îi cere, şi-l primeşte-a Crucii turmă.
Faptă ce-i aduce şi lui a martirului cunună,
Căci i-se zdrobeşte capul cu-al lui Iacob împreună!...

Chinul Crucii, lung îndură şi Apostolul ANDREI,
De la cei ce dădeau jertfe idoilor „dumnezei"!

E legat de ea cu funii şi de mîini şi de picioare,
Cît mai îndelung să fie chinul lui pînă ce moare;
Dar el, cînd văzut-a Crucea, zis-a-n chip străluminos:
Salut, Crucea Preasfinţită prin martirul lui Hristos,
Ce primit-ai drept podoabă oasele-I crucificate,
Ca să străluceşti şi Sfîntă să fii în eternitate!...

Pîn-a nu fi stat pe tine pironit în trup Cuvîntul,
Tu erai cea mai cumplită groază de pe tot pămîntul,
De-atunci însă, Cruce Sfîntă pe care-a murit Dulgherul,
Ţi se-nchină tot pămîntul şi te preamăreşte Cerul.
Pentru cei ce cred în tine şi prin tine vor să moară,
Binefacere eternă eşti, şi fără de preţ comoară!

Astfel, şi eu vin la tine, fericit acum, nu trist,
Ca să mă primeşti în braţe, ca Apostol al lui Hrist,
Căci eu te-am iubit fierbinte, mai presus de adorare,
Şi-am rîvnit întotdeauna a ta dulce-mbrăţişare...

Cruce mult înobilată ce vei străluci mereu,
Frumuseţe-avînd prin trupul Fiului lui Dumnezeu,
Mult dorită, mult iubită, făr-odihnă căutată,
Ia-mă astăzi dintre oameni, Cruce Sfîntă, mie dată.
Şi mă-ncredinţează însăţi, prin al morţii tale somn,
Celui ce mi-e-n veşnicie Strălucit Stăpîn şi Domn.
Ca răscumpărat prin tine de Iisus, — să mă primească
De la tine, Cruce Sfîntă, în Lumina Lui Cerească!"

Şi zicînd aşa, fierbinte, pe cînd faţa lui străluce,
S-a lăsat fără vestminte ca să fie pus pe Cruce...
Două zile-a stat el astfel strîns fiind legat cu funii,
Ziua primind nimb de soare, noaptea primind nimbul lunii,
Şi-n aceste două zile predicînd el, — mii de inşi,
Au stat graiul să-i asculte, ca fiind de-o vrajă prinşi.

Şi-n aceste două zile predicînd el, — mii de inşi,
Au stat graiul să-i asculte, ca fiind de-o vrajă prinşi,
Iar a treia zi mulţimea, — uragan tumultuos,
Liberat cerînd să fie slujitorul lui Hristos.
A venit cel ce-i vrea moartea, — poruncind el cu tot zorul
Să deslege răstignitul, după cum cerea poporul.
Dar Andrei, văzînd pe-acela, răspicat şi-a spus cuvîntul:
—De mă scoateţi de pe Cruce, — viu nu mai ating pămîntul!
Dintre oamenii ţărînii, eu pe Cruce vreau să pier,
Fiindcă văd Slăvitu-mi Rege că m-aşteaptă sus în Cer!"

Braţe tari vrînd să-l deslege pe cînd el acestea zice,
Cad în jos cum cade plumbul, fără să se mai ridice,
Iar Apostolul, pe Cruce, roagă-se cu-adînc suspin
Către-al său Iisus, — cum spune fericitul Augustin:

„Doamne, nu-mplini dorinţa celor care jos mă vor;
Să nu-ngădui, de pe Cruce, viu, cum cer ei, să cobor.
Că-i destul de cînd Tu dărui trupul meu, mereu ne-nfrînt,
Înfruntînd toată ispita vieţuirii pe pămînt.
L-am purtat atîta vreme, covîrşind fiinţa mea,
Că doresc să scap azi, Doamne, de povara lui prea grea.

Am luptat cu-ale lui pofte, Tată mult îndurător,
Şi l-am biruit într-una, că mi-ai dat Tu ajutor.
Dar acum Te rog, Părinte, curmă-mi lupta cu ne-nfrîntul
Şi pămîntul lui Tu lasă-l să-l păstreze în el pămîntul.
Să mi-l dea la judecata cea din urmă ce-ai s-o porţi,
Cînd vor învia din moarte trupurile celor morţi.
Ca să-şi ia şi el răsplata pentru partea lui de bine,
Că, luptînd cu-a vieţii pofte, s-a fost biruit pe sine!

Astăzi însă, Doamne Sfinte, fă Te rog, în aşa fel,
Ca să nu-mi mai poată ţine sufletul închis în el.
Ci să sboare către Tine, liberat de-ale lui ţerne,
O, Isvor, sublim al vieţii desfătărilor eterne!..."

Încheind aceste zise, — o lumină orbitoare,
L-a cuprins cu-ntreaga Cruce, de la cap, pîn-la picioare.
Iar cînd a pierit lumina răstignitului stingher
Sufletul din el sburase către Dumnezeu la Cer.

Tot ca şi ANDREI pe Cruce, după fapte de temei,
De nespuse chinuri, parte are şi VARTOLOMEI:

În cutremur plin de spaime, sub păgîni pămîntul crapă,
Şi-nghiţind pe mulţi adîncul, — marele Apostol scapă...

Duce-n Siria Cuvîntul, cum şi-n Asia îl duce,
Unde mulţi păgîni învaţă să cinstească Sfînta Cruce,
Pentru care, idolatrii cei ce nu-l vor pe Hristos,
Pe Vartolomei ucidu-l spînzurat cu capu-n jos...

Mai, întîi însă păgînii împrejurul lui grămadă,
Cruntă ploaie de pietroaie fac asupra lui să cadă.
Apoi ei, văzînd că Sfîntul nici nu geme, nici nu plînge,
Deşi trupu-i gol, întregu-i numai ţîşnituri de sînge,
Ca să moară, încetează de-a-l mai bate cu pietroaie,
Şi, de pielea-nsîngerată trupul Sfîntului jupoaie.
Dar cum el nu moare încă, — cel ce face pe casapul,
Cu-n cuţit tăios ca briciul, într-o clipă-i taie capul!

Cei care credeau fierbinte că Apostolii nu mint,
Rămăşiţele lui pus-au într-o raclă de argint,
Dar păgînii, luînd racla, o svîrl-ntr-al mării val,
Ca să nu mai iasă Sfîntul niciodată la vreun mal.

Însă cum în acea raclă era un mai scump tezaur,
Decît orice nestemate şi decît al lumii aur,
Dumnezeu, din fundul mării a săltat-o de istov,
Şi-n Sicilia a dus-o, pe-al Lipariei ostrov.
Unde moaştele Preasfinte îngropate-au vrut să fie,
Ca, din ele să răsară mai apoi viţă de vie.
Şi-unde mulţi bolnavi, de chinuri au putut apoi să scape,
Gustînd rodul ce-l da viţa de pe malul celei ape.

Doar IOAN, — cel care poartă ca Evanghelist Cunună,
Propovăduind pe Domnul, a murit de moarte bună,
La-ndelungă bătrîneţe, plîns de credincioasa-i turmă,
Din cei doisprezece-Apostoli lăsînd lumea, cel din urmă.
După ce primise însă de la Cer de milă semn,
Sub Domiţian ce-l svîrle-n clocote de undelemn.

Dar din care clocotire, al soborului luceafăr,
Ca să scrie — Apocalipsa mai apoi, — ieşit-a teafăr...

Dar din care clocotire, al soborului luceafăr,
Ca să scrie — Apocalipsa mai apoi, — ieşit-a teafăr... (pagina 284)

Astfel au murit aleşii cei în cari Iisuş a pus
Har Ceresc, ca ei să umple lumea-ntreagă cu Iisus.
Căci, spre-a fi-n a Lui iubire, i-a ales Iisus pre ei,
Mai nainte de-a se pune lumii-acesteia temei.
Şi-n a Lui înţelepciune cum nu-i alta de adîncă,
În Hristos să aibe Harul, de pe-atunci a dat lor încă!

(Celor ce cu El în inimi din această lume pier,
Dăruindu-le comoară pentru veşnicie-n Cer!).

Ei trecut-au, cum trec toate şi din viaţă cum toţi pleacă,
Dar „Cuvîntul" lor din inimi niciodată n-o să treacă!

ÎNVĂŢĂTURILE

„Cerurile şi pămîntul, — zis-a celor doisprezece, Mat.24,35
Trece-vor, dar ale Mele zise-n veacuri nu vor trece"! Isa.51,6
Ps.101,26,27

Cine mai putea să spună un cuvînt atît de greu,
Dacă nu l-ar fi spus gura Fiului lui Dumnezeu?...
Ce semănător vreodată mai avut-au pămîntenii,
În afara Lui, — sămînţa-I să dea rod peste milenii?...
Din ce bob de grîu vreodată coborît în sînul humii,
Mai crescut-a aluatul ca să umple vatra lumii?...

Astfel de-ntrebări îmi tună, — cînd plec ochii-mi pe Scripturi, —
Pline de Dumnezeire ale Lui învăţături...
Le-au fost scris Evangheliştii, să dea lumii fiecare,
Cele mai fără putinţă s-aibă preţ mărgăritare!

În cuvinte ne trufaşe, El cuprins-a-n scurte rînduri,
Cele mai adînci, mai nalte şi mai necuprinse gînduri...
Scrise de-ar fi fost acestea toate doar din nestemate,
N-ar fi strălucit mai tare în a lor eternitate.
Şi nici dac-ar fi fost scrise cu luceferi şi cu stele,
N-ar fi strălucit mai veşnic ceea ce stă scris în ele.

Căci a lumii nestemate cu luceferii-mpreună,
Măciniş al uriaşei vremii guri, — pot fi minciună.

Însă mai presus de-acestea, — sită care totul cerne,
ADEVĂRUL arde-n ele şi-ADEVĂRUL doar etern e!

Iată de ce străluceşte, cu asemenea temei,
Fiecare-Învăţătură în eternitatea ei...
Să culegem pentru noaptea sufletului tuturor
Ce e mai de preţ în ele şi din fulgerele lor:

„N-adunaţi comori în lume, — gura Lui a stat să zică, Mat.6,19
Unde molii şi rugina vin la ele şi le strică, Luc.12,33,34
Unde hoţii, — lumii zgură, — Prov.23,4
Le dezgroapă şi le fură. Isa.55,1
Adunaţi comori în Ceruri, — unde-n veci fiind lumină, Ap.21,6
Nu vin molii, nici rugină şi nici hoţi nu pot să vină.
Că unde-ţi aduni comoara vieţii tale, — pe vecie,
Şi-a ta inimă lăsată tot acolo va să fie!“

Dacă, deci, cît ţine viaţa, în pămînt îngropi comoară,
În pămînt va fi lăsată şi-a ta inimă să moară.
Sub adînci fiorii milei dacă-n Cer aduni tezaur,
Inima ta, pururi vie, fi-va lîng-al milei AUR!...

Căci Împărăţia Sfîntă, (de comornici nepătrunsă)
Este-asemeni cu comoara într-o ţarină ascunsă,
Ce de-un om fiind găsită şi-ngropată, el se duce,
Vinde toată-a lui avere, — ţarina ca s-o apuce.
Şi cu banii prinşi în pripă, cumpără cu bucurie, Mat.13,44
Ţarina cu-acea comoară, ca de veci a lui să fie!“ Apoc.3,18
Şi-a mai zis El despre-aceiaşi Sfîntă-Împărăţie, care:
„Este-asemeni cu năvodul aruncat în larga mare...
Şi prinzînd peşti de tot felul, după ce e tras la mal, Mat.13,47,48
Tot ce-i bun opresc pescarii, iar ce-i rău, aruncă-n val...

Astfel la sfîrşitul lumii, (peştele fiind norodul)
Îngerii (fiind pescarii ce vor arunca năvodul)
Despărţi-vor în dreptate dintre drepţi pe toţi cei răi,
Şi-i vor arunca-n cuptorul plin de veşnice văpăi!...“ Mat.13,49,50

Deci: „Vai vouă, bogătaşi, (fericiţii toţi anume),
Cei ce mîngîierea voastră vă luaţi pe-această lume! Luc.6,24

Şi vai vouă, tuturora ce sătui sînteţi acum,
Că veţi flămînzi, — cînd fi-va să sfîrşiţi al vieţii drum!...
Şi vai vouă, cei ce rîdeţi, veselia cînd vă strînge,
Că amară tînguire veţi avea şi-amar veţi plînge!..." Luc.6,25

Ci: „Intraţi pe poarta strimtă, — cu zări largi şi fără ceaţă,
Cei care rîvniţi a merge nu la moarte, ci la viaţă,
Că-a pierzării poartă-i largă şi e lată calea foarte,
Şi sînt mulţi intrînd pe ele nu la viaţă, ci la moarte.
Dar e strimtă poarta Vieţii, calea-ngustă-i, — făr-să-nşele.
Şi-s puţini cei ce le află!", mîntuindu-se prin ele... Mat.7,13,14
Luc.13,24

„Eu sînt Calea, Eu sînt Viaţa şi la Tatăl Meu nu vine
Nimeni întru veşnicie, dacă nu vine prin Mine! In.14,6
Cine va primi pe-acela care-l voi trimite Eu,
Mă va fi primit pe Mine ca trimis de Tatăl Meu...
Iar cel care Mă primeşte, — cu-Adevărul Meu anume, In.13,20
Va primi pe însuşi Tatăl care M-a trimis în lume!..."

Şi Cuvîntul, mai departe, fulgeră prin noapte, iată-L.
Învăţînd a Preamărire Tată-n Fiu şi Fiu în Tată:

„Că nu de la Mine lumii grăesc Eu dup-al Meu plac; In.6,38; 7,16
Tatăl Meu grăieşte-n Mine şi Eu voia Lui o fac... Isa.51,16
Milă vreau, ci nu vreau jertfă... Milă pentru cel sărman... Mat.12,7
Nu treceţi peste suspinul văduvei, celui orfan...
Cel ce are două haine, să dea una cui n-o are,
Iar cel ce merinde are, la flămînd să dea mîncare!..." Luc.3,11

Şi-a mai zis: „Veniţi la Mine toţi cei osteniţi, c-apoi,
Eu, luîndu-vă povara, vă voi odihni pe voi... Mat.11,29
Jugul Meu asupra voastră voi luaţi-l, învăţînd
De la Mine cele bune, că smerit sînt Eu şi blînd... Mat.11,29
Da-voi sufletelor voastre linişte, — pe veci comoară,
Că-i bun jugul Meu, luîndu-l, şi povara Mea-i uşoară! Mat.11,29,30

Cel care va bea din apa ce i-o voi da Eu, — în veac
Nu mai va-nseta, ci apa-Mi, — întru toate fiind leac,
Se va preschimba-n adîncul cui va bea-o-n Apă Vie,
În fîntînă ţîşnitoare, — viaţa veşnică să-i fie! In.4,14; 6,35

Eu sînt Pîinea Vieţii, — Pîinea ce s-a pogorît din Cer,
Şi cei cari vin la Mine, nu mai flămînzesc, nici pier. In.6,35
Pîinea Mea cine mănîncă şi cel ce-Mi urmează Mie, Apoc.7,16
Nu mai moare niciodată, — viu în veac va fi să fie,
Fiindcă Trupul Meu mănîncă, — ce mai drag ca lumea nu mi-I,
Şi pe care-L voi da însumi, jertfă, pentru viaţa lumii. In.6,51

Căci Eu vreau ce vrea şi Tatăl de deasupra tuturor
Întru nesfîrşită viaţă, vreau: o turmă şi-un Păstor. In.10,16
Uşa oilor, e Fiul, — şi-adevăr curat vă spun, In.10,7,11
Că, să dau păşune turmei, Eu sînt Păstorul cel bun... Ier.23,2—7
Oile-şi cunosc păstorul, — Eu cunosc oile Mele,
Şi, ca să le am pe toate, Îmi dau viaţa pentru ele. In.10,11,14,15,17

Nimeni nu Mi-o ia, — Eu însumi pentru turmă viaţa-Mi dau,
Că puteri am să-Mi dau viaţa şi-am puteri, din nou s-o iau...
Ale Mele oi M-ascultă... Pentru ele-am venit Eu,
Că aceasta e porunca ce Mi-a dat-o Tatăl Meu!... In.10,18

Să nu judecaţi, — mai zis-a, — ca să nu fiţi judecaţi,
Că spre-aceiaşi judecată, — judecînd, — veţi fi chemaţi.
Şi precum voi măsura-veţi (cu sau fără Legea Nouă).
În la fel măsurătoare se va măsura şi vouă!“ Luc.6,37,38

Şi-ntr-o zi, cînd spre jertfirea-I întindea cu rîvnă paşii,
Zis-a El între Apostoli, — Lege pentru cei trufaşi:
„Cel ce dintre voi mai mare s-ar dori peste sobor,
Va fi vouă totdeauna, slujitorul tuturor;
Şi cel ce-ntre voi întîiul înălţat s-ar vrea pe sine,
Tuturor supusă slugă să vă fie se cuvine!“... Mar.10,42,43

Să grăiască-aşa cuvinte de Cerească-Învăţătură,
Nu s-a mai deschis în lume nici o omenească gură.
Trebuia deci ca să fie numai Dumnezeu Iisus
Şi să spună omenirii vorbele ce Le-a fost spus.
Mai zicînd El: „Că nici Fiul Omului, — în sfîntu-I ţel,
N-a venit, — slujit să fie, ci ca să slujească El.
Sufletul Său, — neprihană, — să şi-L dea, neclătinat,
Plată de răscumpărare pentru mulţi dintru păcat!“ Mar.10,45

Am venit, — mai zis-a Domnul, în cuvîntul necuprins, Luc.12,49
S-arunc foc pe tot pămîntul, şi de-acum l-aş vrea aprins!“

Dar zicînd atunci acestea între oameni El, de loc
Nu vorbit-a despre focul cunoscut de toţi ca foc,
Ci de cel aprins în suflet pentru-aproapele mereu,
Despre focul care-nalţă omul pîn-la Dumnezeu!

„N-am venit ca s-aduc pace pe pămînt, nu! Ci vă spun
Că venit-am s-aduc vrajbă, a mai spus Cel Drept şi Bun.
Că de astăzi înainte, cinci dacă vor fi-ntr-o casă,
Ne-nţelegerea-ntre dînşii vor simţi că-i tot apasă:
Trei uniţi vor fi-mpotriva celorlalţi doi dintre ei,
Iară doi vor sta să fie împotriva celor trei.
Tatăl învrăjbit cu fiul, mama-n vrajbă cu-a ei fiică,
Fii şi fiice, cu părinţii, stînd potrivnici, fără frică.
Soacra împotriva norei, nora socotind cu cale
Să ridice-nveninare împotriva soacrei sale..." Luc. 12, 51—53

Înţelesul din aceste ale lui Iisus cuvinte
Nu-l vor prinde cei în viaţă cu neluminată minte.
Căci Iisus zicînd acestea, a voit să se-nţeleagă:
Desbinarea ce-o aduce Legea Lui în lumea-ntreagă.
Evanghelia adusă dar Ceresc de pururi Viul,
Fiul învrăjbind cu tatăl, tatăl învrăjbind cu fiul.
Necrezînd toţi dintr-odată în Iisus Mîntuitorul
Care-a coborît din Ceruri pentru-a dezrobi poporul.

Toate aceste uriaşe în adîncul lor cuvinte,
Spuse lumii cu iubirea din Iubirea Lui fierbinte,
Aşternînd pentru odihnă celor care n-au ce-aşterne
Şi-arătînd prin ele cale fericirilor eterne...
Le-au grăit şi-ai Săi Apostoli cît trăit-au, între gloate,
Şi le-au scris în Evanghelii, pentru neamurile toate...

În trei ani, grăind Cuvîntul, făr-ca vre-un cuvînt să scrie,
Cu-Adevărul Său El umple nesfîrşita vecinicie...
Clătinase-vor toţi munţii, dar, intru eternitate,
Adevărurile Sale, n-or putea fi clătinate... Mat. 24, 35
Lumea să le tot citească, să se stingă sori şi stele,
Dar, de-a pururi sori şi stele să rămînă lumii ele!...

TEMPLUL LUI DUMNEZEU

Cînd cu funia-ndoită, ca pe nişte lupi din strungă,
Dumnezeu-Iisus, din Templu negustorii îi alungă,
I-L întreabă fariseii cei după averi gonaci: In. 2, *18*
„Prin ce semn ne-arăţi c-ai dreptul toate-acestea să le faci?"
Iar Iisus, ca spre Satana cel mereu cu gînd ascuns,
Spre Iudei privind, îndată cu-a Lui gură Le-a răspuns:

„Dărîmaţi voi Templu-acesta, şi-n trei zile, iată, Eu
Îl voi ridica, spre Slava veşnicului Dumnezeu!..." In. 2, *19*

Cînd zicea acestea însă Blîndul Tatălui „Cuvînt",
Tainic cuprindea cu gîndul Templul trupului Său Sfînt,
Care-a treia zi de moartea-I de pe Cruce, cruntă-foarte,
Viu în veacurile toate Îl va ridica din moarte! In. 2, *21*

Pîn-a nu fi răstignirea Bunului Mîntuitor,
El la Ucenici le spune în de taină-al lor sobor:
„Eu vă voi lăsa pe lume singuri, ca-ntre lupi pe oi,
Şi orfani nu veţi rămîne, că Eu voi veni la voi... In. 14, *18*
Lumea n-o să mai Mă vadă, însă voi, aleşii-Mi fii,
O să Mă vedeţi că viu sînt, precum şi voi veţi fi vii... In. 14, *19*
În acea zi veţi cunoaşte că Eu sînt în Tatăl Meu,
Că de-asemenea voi fi-veţi toţi în Mine, şi-n voi Eu! In. 14, *20*
Că, iubindu-Mă pe Mine, cineva, atunci la fel,
Şi-al Meu Tată, cu iubire-I îl va mîngîia pre el.
Vom veni la el cu milă şi Dumnezeiască pace,
Şi lăcaş de bucurie Noi venind la el Vom face!"... In. 14, *23*

Mai pe urmă El le spune în acelaş sfînt cuvînt:
„Va trimite vouă Tatăl — Sfetnic bun — pe Duhul-Sfînt,
Care vă va da povaţă, coborînd la voi de sus,
Şi vă va aduce-aminte toate cîte Eu v-am spus!" In. 14, *26*

Toate-acestea le-a spus Domnul, pîn-a nu fi stat pe Cruce
Şi la Tatăl Său în Ceruri mai-nainte de-a se duce,
Iar noi amintim acestea ale Domnului, să fie
Celor ce mai jos vom scrie: neclintită temelie.
Ţinînd seama că ce spus-a către-Apostoli să-nţeleagă,
Nu doar lor Iisus grăit-a, a grăit la lumea-ntreagă...

Aşa dar, Iisus, în lume chip de OM avînd, anume
Zice trupului Său „Templu“, să priceapă-ntreaga lume.
Că sfinţit e-n sine trupul fiecărui om, mereu, I.Cor.3, *16,17*;6,*19*
Cînd în om sălăşluieşte, ca-n Iisus, şi Dumnezeu! II. Cor. 6, *16*

„Templul“ dar ne este trupul care, pus într-un sicriu, Ef. 2, *20—22*
Se va ridica din moarte, să rămînă pururi viu, I. Pet. 2, *5*
Întru veşnicia vieţii cea cu desfătare-naltă, Hag. 2, *9*
Cu toţi Îngerii din Ceruri şi cu Sfinţii laolaltă! In. I, *14*
Apoc. 3, *21*

Iată adevăru-n sine, cu Dumnezeieşti fiori,
Oamenilor spus în lume de Iisus de-atîte ori.
Adevăr în faţa cărui, nu fără cutremurare,
Fiecărui frate-semen, ridicămu-i întrebare:
Dacă, deci, în acest „Templu“ stă al Tatălui „Cuvînt“,
Dacă-n el coboară Tatăl, şi, ca Sfetnic, Duhul Sfînt,
Precum spus-a Cel ce-n lume a-ndurat, scop Mîntuirii, In.14,*23*;17,*21*
Martiraj cum nu-ndurat-au laolaltă toţi martirii, I In.1,*3*
Omule, nu te cutremuri că: TREIMEA SFÎNTĂ vine Rom. 8,*9,11*
Dintru Slava Ei Preaînaltă să sălăşluiască-n tine?! II. Cor. 13,*5*
Apoc. 3, *20*

O, cutremură-te frate!... Fă ca-n Templu-ţi să rămîe,
Ne-ncetat Mireasma smirnei şi mireasma de tămîie!
Întru Templul tău, credinţii, ne-ntrerupt să fie semn,
Umple-i candelele toate ca să ardă undelemn!
Sfeşnicele fie-i pline, de cu zori şi pînă-n seară,
Cu mereu aprinse-n ele lumînări de albă ceară!

Nu lăsa pe dinăuntrul Templului tău neagră tină...
Să nu-l laşi în întuneric. Umple-i largul de lumină!
Ne-sfinţenie-nlăuntru-i să nu fie-n nici un fel;
Toate-n el să fie raze, toate să sclipească-n el!... Mat. 23 *25—28*

Ale lui Icoane, fie cele mai strălucitoare,
Fiecare Sfînt din ele viu fiind ca viul soare!

Flori adună-i la icoane şi-n afară pune-i flori
Ca, grădină el să fie în a sale sărbători! –

Fie-i ne-ncetat, oglindă şi pridvorul şi Altarul...
Îngerii să-i cînte-n strane; să coboare-n el tot harul...
Clopotul, aprins să-şi sue glasul lui, cîntîndu-şi Psaltul,
În chemări la-nchinăciune către Dumnezeu Prea-Naltul!

Duhul tău înalt îmbracă-l, în odăjdii, numa-n aur,
Pietre scumpe-avînd pe ele, ca şi-n duhul tot, tezaur.
Şi, ca Preot, în odăjdii, cu grăire-adînc fierbinte,
În genunchi mereu să cînte Evangheliile Sfinte,
Iar atunci cînd îl vei duce-n ale lui Hristos Biserici,
Întru Sfînta Liturghie să-l ai cleric între clerici,
Ca supremul ceas aflîndu-l în vestmînt de Liturghie, Luç. 20, *36*
Să-l ia-n Ceruri, să slujească Domnului, în veşnicie!... Isa. 61, *6*

FII LUI DUMNEZEU

Cu Adam începătură firei omeneşti din lut, Gen. 2, *8*
La picioare însăşi Raiul Dumnezeu i-a aşternut, Gen. 2, *18–23*
Şi-a făcut apoi pe Eva, cu puterea Sa Cuvîntul, Gen. 1, *28*
Ca, de oameni, în milenii să se umple tot pămîntul; Gen. 2, *9*
Iar El, Tatăl, tot pămîntul plin de bunătăţi arată-l, Gal. 3,*26*;4,*4,5*
Că, de nu-I eram noi „fiii", cine I-ar fi zis Lui „Tatăl". I In. 5,*1*;3,*1*

„Tatăl" însă ne-avea-n sine mai-nainte de vecii, Ef. 1,*4,5*
Şi ne-a fost făcut la vreme, ca să ştim că-I sîntem fii I In.3,*2*;II Cor.6,*1*
Căci, de n-am fi fost noi „fiii", pentru cine „Tatăl" oare Apoc. 21, *7*
Ar mai fi-ncărcat pămîntul cu a Lui bunătăţi sub soare? Isa.43,*6,7*;65,*5*
Rom. 8,*14–16*
Deci, cum se-nmulţeşte iarba, s-au mulţit şi fii Săi, Gen. 2,*9*
Mila Lui cernîndu-şi ploaia peste buni şi peste răi. Mat. 5, *45*
Aşteptînd ca ei să vadă, să-nţeleagă fie-cine:
Din a Cărui milă, pîinea tuturor prin veacuri vine? Ier. 31, *3*
Cine oare grijă poartă: nici un „azi" şi nici un „mîine"
Să nu fie nici o masă fără vin şi fără pîine;
Să se sature tot insul de grăsimi, de vin şi poame?
Dar zadarnic le dă „Tatăl", că mulţi fii îi mor de foame!

Cei smeriţi, mereu îndură; cei trufaşi, mereu sînt graşi,
Dar s-or înălţa smeriţii, coborî-vor cei trufaşi... Luc.14,*11*;18,*14*
Toţi acei care-între oameni, cu trufie stau mereu, Ez.34,*21,22*
Sînt trufaşi pînă şi-n faţa Milnicului Dumnezeu.
Şi, de pe-nălţimi genunchii ne plecînd Lui, din trufie, I Pet. 5, *5*
„Fii" ai Tatălui din Ceruri, cei trufaşi nu pot să fie! Isa. 57,*15*;66,*2*

Cei ce nu cunosc pe „Tatăl" Făcătorul lor, la fel
Ca pe „fii" ai Săi, în Ceruri, nu-i va socoti nici El...
Cei ce milă n-au în suflet de orfanii nimănui
Sau de văduva sărmană, nu vor sta sub mila Lui! Iac. 2,*13*
Cei ce nu vor merge-n Legea lui Hristos pe-a vieţii căi, Mat. 12,*46—50*
Fiul Cel întins pe Cruce, nu-i va şti ca „fraţi" ai Săi! Rom. 8, *29*

„Fraţii" Lui, sînt deci aceia care-în mila lor cea mare,
Cînd avea-vor două haine, vor da una cui n-o are.
Sînt cei cari, avînd o pîine pentru azi şi pentru mîine,
Bucuroşi vor împărţi-o cu săracii fără pîine... Luc. 3, *4*
Sînt cei care-avînd pe Fiul Pîine săţioasă foarte,
Ştiu că n-or răbda de foame şi au Viaţă fără moarte! I In. 5, 12

Sînt cei blînzi, cei buni la suflet, şi cei drepţi de-asemeni sînt,
„Fraţii" Celui ce pe Cruce trupul pentru ei şi-a frînt,
Şi, ca „fii", au drept în Ceruri, de la „Tatăl" să primească
Pentru toată veşnicia moştenirea-Împărătescă, Rom. 8, *17*
Cum grăit-a Însuşi Fiul mai nainte de-a se frînge
Şi-a răscumpăra toţi „fraţii", cu Dumnezeescu-I Sînge! In. 17, *24*

Astfel, cei ce-ar vrea să intre în Cereasca-Împărăţie
Şi-nsetaţi ar fi, cu duhul, „fiii" Tatălui să fie.
Amintească-şi fiecare din grăirea de pe Munte
Ce-a rostit-o însuşi Fiul cu Dumnezeiasca Frunte, Mat. 5, *1—48*;
Şi-mplinească-I tot cuvîntul, toate sfintele porunci 6, *1—34*;
Ce, pentru vecia toată, tuturor ne-a spus atunci! 7, *1—27*

Ci, gîndească fie-cine: dacă-n biata lui iubire,
Tatăl pămîntean îi cere fiului desăvîrşire,
Cum n-ar fi Cerescul Tată mai îndreptăţit să ceară,
Fiilor desăvîrşire, vrînd ca-n veci ei să nu piară,
Ci cu toţii, în iubirea nesfîrşită ce El are,
Să primească moştenirea pururea ne-pieritoare?! Mat. 5, *48*

Dacă pămînteanul tată după legea omenească,
Pe-al său fiu în făr-de-lege, poate să-l desmoştenească,
Au nu tot aşa şi Tatăl Cel Ceresc e-n drept a-fire
Cu-acei fii cari nu-mplinescu-I Legea-ntru desăvîrşire?
Cînd, desăvîrşit în fapte, a pămîntului legi ceru-l,
Au, pe orice fiu, nu poate tot la fel să-l ceară Cerul?...

Cînd, în veci, Cerescul Tată, Adevăr e şi Dreptate,
Au nu însuşi calcă Legea-I, dacă pe cel rău nu-l bate?! I In. 3 *1*
Ar mai rămînea dreptatea Tatălui de-a pururi Naltă,
Dacă pe cel drept l-ar pune cu nedreptul laolaltă?... Iov. 34, *10—12*
Nu! Căci însuşi ne grăeşte de-ale noastre căi, ca rele:
„Ale Mele nu-s a voastre, Şi-ale voastre nu-s a Mele!
Căci a Mele gînduri toate şi-ale Mele căi îmi sînt...
Depărtate de-ale voastre, cum e Cerul de pămînt!..." Isa. 55, *8, 9*

Păcătosul deci să lase calea lui (care l-ar duce
Împotriva vrerii Celui ce s-a răstignit pe Cruce),
Iar nedreptul, părăsească gîndurile lui viclene,
Cerînd Tatălui iertare, cu fierbinte plîns în gene,
Şi-atunci Dumnezeu în Ceruri, milă va avea de dînsul Isa. 55, *7*
Şi-i va şterge cu-iubire, toată lacrima şi plînsul!... Dan. 4, *27*

Cei dintîi fii, prin Credinţă şi prin Cruce-n astă vale, I In. 3, *1, 2*
Sînt Apostolii ce mers-au pe-a luminii lumii cale In. 8, *12*
Cei ce vor umbla de-asemeni luminaţi pe calea lor, In. 10, *11*
Fi-vor „fii" ca ei în Ceruri, cu acelaş blînd Păstor, Luc. 20, *36*
Dîndu-le „păşune grasă" şi „isvor de Apă Vie", Ez. 34, *14, 15, 23*
Foame să nu le mai fie şi nici sete-n veşnicie! In. 4,*10,14*; 6,*35*;10,*3*

CARTEA V-a

BISERICA LUI HRISTOS ŞI PRIGOANA EI

Luminaţilor Apostoli le urmează mii de clerici
Şi mereu sporesc la număr ale lui Hristos Biserici...
Deci, pe cînd coboară-ntr-una zei şi idoli din statuie,
Tot mai mult se-nalţă Crucea cu Iisus bătut în cuie...

ÎNTUNERICUL ascute însă pururi săbii lucii
Împotriva celor care au primit Lumina Crucii,
Şi, cum nu vrea să se lase biruit de Legea Nouă,
Iată, luptă fără seamăn, dau Puterile-amîndouă...
Arme Crucii, sînt: IUBIREA şi-ADEVĂRUL totdeauna;
Întunericului: URA, VICLENIA şi MINCIUNA!
Cele-ntîi, ascultă glasul Dumnezeului din Cer,
Celelalte stau să facă vrerile lui Lucifer.

Deci, LUMINĂ şi-ÎNTUNERIC. Lumea trebue s-aleagă...
Ori cu SOARELE DREPTĂŢII, ori cu NOAPTEA-N VECI se leagă...
Uriaşi, doi prinşi în luptă, pentru OM pornesc asalt:
FIUL OMULUI e unul şi SATAN e celălalt.

Unul din cei doi, la urmă, trebue să cadă-nfrînt...
Două săbii se ridică, una FIER, alta CUVÎNT.
Care, din aceste două, cuceri-va tot pămîntul?
Oare FIERUL birui-va, au va birui CUVÎNTUL?...

Lupta-i grea... Dar, primăvara, prin pojghiţa cea de ghiaţă,
Ghioceii sparg zăpada şi se-nalţă către viaţă...

Tot asemeni şi Creştinii, ştiu asprimi de iad să poarte,
Şi, murind pentru credinţă, trec la Viaţa fără moarte.

Dar, din pămînteasca viață pe măsură ce ei mor,
Înmiit la număr, alții cer botezu-n locul lor!

Prin ruini, prin catacombe, ei s-adună-n miez de noapte,
Şi, ferindu-se ca furii, își grăesc credința-n şoapte...
Cînd e noaptea fără lună şi-ntunericul mai greu,
Adunarea lor înalță imnuri către Dumnezeu...

În afară din Cetate, gropi din care s-a scos piatră,
Sînt a gloatelor creştine pentru rugăciune vatră.
Mii de glasuri înfrățite, din aceste-adînci caverne,
Se ridică-n slăvi spre Domnul fericirilor eterne...

Rînd pe rînd aici grăit-au mari Apostoli ai Luminii
Despre Cel pe-a Cărui frunte, drept Cunună, I-au stat spinii.
Şi potop au curs din gene lacrămi grele şi fierbinți
Celor cari aveau s-ajungă ai Creştinității Sfinți.
Pentru chinurile date, după care aveau să moară,
Că purtau în a lor suflet pe Iisus-Hristos-Comoară!

Zece fost-au împărații cruzi la inimi cari anume
Prigonit-au fără milă cei dintîi creştini pe lume,
Şi-împărații idolatri, ani trei sute doisprezece,
În cruzimi cătară parcă unul pe-altul a se-ntrece,
Vărsînd sîngele acelor ce nu se-nchinau la zei
Ca-împărații fără suflet cu asemeni „dumnezei".

Chinuri care te-nfioară şi de care te cutremuri
Au primit martirii Crucii în acele crunte vremuri,
Cu-împărații care-în Roma stau pe tronul cel mai nalt,
Întrecîndu-se-n cruzime unul-după celălalt,
Şi de pomină rămas-au, lui Satan făcîndu-i placul,
NERON, zis „Aheno-Barbus", crîncenul MAXIMIN TRACUL;
Între ei SEPTIMIU SEVER, înfiorător tiran,
Fiind urma celor zece, crudul DIOCLEȚIAN.

Astfel cei svîrliți la fiare, puşi pe cruce, arşi de vii,
În trei veacuri şi-un deceniu, sînt cu sutele de mii...
Pier cei doisprezece-Apostoli cu de la Iisus trimiteri,
Pier fecioare zeci şi sute; tineri şi bătrîni Presviteri.
Dar toți mor ca mucenicii, în extas, cu ochii-n sus,
Că toți văd cum, fiecărui, îi surîde-n Cer Iisus!

NERON

Dar din cei de-a căror fapte te-nfiori numai c-auzi,
Iată-n trista lor lumină împăraţii cei mai cruzi.
Dintre cei la număr zece, trăind parcă din omor
Şi-mbătîndu-se de sînge, Neron stînd în fruntea lor.

Ci-ntr-o noapte, el, nebunul, dă foc Romei cu-atîţi zei
Pe cînd Zeul cel mai mare se credea el între ei.
Pentru că privind la rugul uriaş în măreţie,
În nătîngi şi şchioape stihuri, un poem avea să scrie!

Noaptea-i neagră cum e smoala... Vîntul bate, ca-ntr-adins
Focul să cuprindă Roma şi să nu poată fi stins...
Într-un ceas, Cetatea-ntreagă-i un ocean de foc, iar vîntul
Parcă vrea, suflînd în flăcări, să cuprindă tot pămîntul!
Rugul şi-a urcat văpaia uriaşă pîn-la Cer
Şi cu miile-n vîltoare sînt acum cei care pier.

În acest timp, pe-o colină, cum n-a mai făcut nici unul,
Să privească Roma-n flăcări şi... să cînte, stă nebunul.
Îmbătat de fericire, ţine-n mîinile-i o lyră
Şi ciupind a lyrei strune, Neron, astfel... se inspiră,
Ca poet, slăvit să fie... Dar, nesimţitor, poporul
Mînios porni să urle: „Moară incendiatorul!"

Tremurînd, atunci nebunul asvîrli tot greul vinii
Pe creştini, căci „focul Romei" nu l-au pus decît creştinii!
Şi de-a doua zi, poporul răcnea-n stradă mînios:
„Moarte cîinilor netrebnici ce se-nchină lui Hristos!"

Şi-a-nceput atunci măcelul... Fiarele n-au fost nicicînd
Mai vînate ca sărmanii cu Iisus-Hristos în gînd...

Deci, nu numai ca pedeapsă, ci păgînătatea, iată
Prin arene mari, o vreme, cu-a lor moarte se desfată...

Iată plebea-n sărbătoare, adunîndu-şi furnicarul
Fericită să petreacă laolaltă cu Cezarul.
Iată-n sîrg Centurionii în armurile lor lucii,
Căci la lei spre sfîşiere vor fi daţi martirii Crucii.

Freamătă mulţimea toată, nemaiîncăpînd-o locul,
Tremură de nerăbdare, mai curînd să-nceapă „jocul".

Cei aduşi spre-a fi daţi morţii, sînt rostogoliţi grămadă;
Tigrii, leii, leoparzii, lupii-n urlet, sar pe pradă!
Colţii lor sfîşie lacom; bestiile-ntr-una saltă;
Carnea-i smulsă de pe oase; sîngele se face baltă!

Dar „mastigaforii" într-una peste sînge-asvîrl nisipuri
Şi-n arenă, de la spate, sînt împinse alte chipuri...

Gurile mereu îşi cască flămînzitele jivine,
Doborînd pe cei ce-ntr-una nu ştiu decît să se-nchine!
Ghiarele pătrund în piepturi; măruntaie curg afară;
De-al lor sînge cald e plină gura fiecărei fiară.
Şi cînd ţipă cei pe care îi sfîşie tigrii, leii,
Urlă de plăceri smintite şi Cezarul şi plebeii!...

Valuri-valuri în arenă sînt aduşi mereu martirii
Hărăziţi să-ndure chinuri mai presus de legea firii,
Iar mulţimea ce petrece cînd aceştia-şi dau duhul,
Îşi arată frenezia, de cutremură văzduhul.
Şi cei astfel beţi de sînge, parcă-s gata ca turbaţii,
Înşişi ei la rînd cu leii, să sfîşie condamnaţii!

Dar, cu cît martira gloată sîngeră mereu şi plînge,
Nu se satură Cezarul nici de lacrimi, nici de sînge.
Ci, mai mult vrînd să se-mbete, în grădinile lui, iată,
Ceea ce, de cînd e lumea nu mai fost-a niciodată:

Cruci de lemn înghirlandate toate-n ederă şi crini,
Au pe ele strîns legate, goale, trupuri de creştini...
Aşteptîndu-şi ceasul morţii, puşi pe Cruce, ei sînt mii:
Tineri şi bătrîni, şi mame, şi copile, şi copii.

Şi, cum Cerul o să-i aibă între Sfinţii lui martiri,
Dup-acum ei au pe frunte, toţi, cununi de trandafiri...

Ce se va petrece oare?... Din ce minte scelerată
A ţîşnit tortura nouă ce primi-vor astădată?...

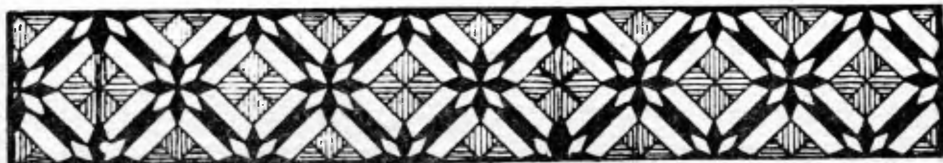
Iată,s-a lăsat amurgul... Noaptea ţese umbre sumbre
Şi, treptat, se umple firea de-ale nopţii negre umbre...
Plebea intră-acum grăbită, furnicar pe lungi alei,
Desfătare fără seamăn vrînd să-i dea Cezarul ei...

Taină mare-acum ascunde a Cezarului grădini
Întru care nu se vede nici o rază de lumini...
Revărsatu-s-a mulţimea ca talazuri lungi de ape
Şi de-abia-abia-n grădină furnicarul mai încape...

În sfîrşit, un corn răsună... E semnalul dat anume
Că se va vedea ce-n veacuri nu s-a mai văzut pe lume...
Lîngă fiecare cruce de tortură grea. păgînă,
Un oştean acum răsare cu-o aprinsă torţă-n mînă.
Şi păgînii pot să vadă, uluiţi, parcă năuci,
O pădure nesfîrşită de ne mai văzute cruci.
Fiecare avînd pe lemnu-i, strîns cu funii, cîte-un viu,
Făr-a trebui nici unui nici mormînt şi nici sicriu,
Întrucît aveau să fie arşi de para jucăuşă
Şi la cele patru vînturi asvîrlită-a lor cenuşă...

Un alt corn prelung s-aude... Iată, vine şi Cezarul,
Dornic pentru sărbătoare, să-l aclame furnicarul...
Fiecărei cruci acuma se dă foc, iar ele, mii
Îmbibate cu răşină, ard în noapte, torţe vii,
Toate crucile aprinse, flăcări înălţînd spre Cer,
Sufletele celor care, pentru Hrist, din lume pier!

Profilîndu-se pe boltă, toate crucile revarsă
Tari miresme de răşină, şi miros de carne arsă.
Şi, cum ard atîtea trupuri, focul îşi înghite prada,
Tinereţe-n plină floare, bărbi şi plete ca zăpada.
Şi zadarnic milă cere cîte-un moş, cîte-o copilă,
Că Cezarul niciodată n-a simţit în suflet milă.
Şi, deci, milei nici acuma n-avea vreme să-i ia seama
Cel ce şi-a putut ucide însuşi fratele şi mama!

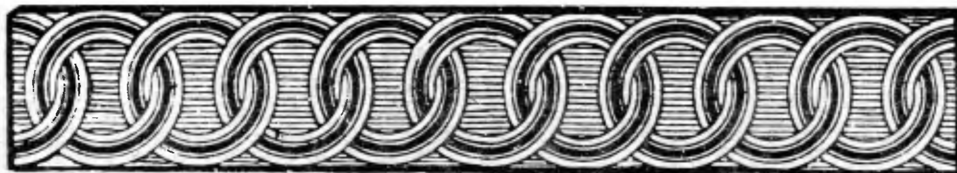
VALERIAN

După Neron-matricidul, mai tîrziu, un alt tiran,
Împărat pe Tronul Romei s-a suit Valerian...
Sub domnia lui asemeni, cei cu sufletul creştin,
Pentru-a lor credinţă nouă, îndurat-au chin din plin.

Un diacon-Laurenţiu, pus a fost, gol, pe-un grătar
Înroşit cum e mărgeanul într-o storişte de jar!
Pe cînd, astfel, a lui carne, pradă chinului sălbatec,
Sfîrîia, plesnind deasupra fierului peste jăratec,
A fost întrebat creştinul sub dureri îngrozitoare:
„Unde sînt ţinute-ascunse a bisericii odoare?..."
Dar el, arătînd săracii, a răspuns lor, glorios:
„Iată-aceştia sînt odoare în Altarul lui Hristos!..."

Mai apoi, tot sub tiranul cărui numele i-am spus,
Şi prigonitor de moarte al Oştirii lui Iisus,
Alţi martiri fiind la număr peste-o sută şi cincizeci,
Care-aveau în Cer să poarte, nimb de sfinţi în veci de veci,—
Într-o gropniţă adîncă ce pe toţi i-a fost cuprins,
I-au svîrlit să clocotească în clăbuci de var nestins.
Şi, — ca duhuri, — nopţi de-a rîndul ieşind ei din groapă, salbă, —
Le-a dat lor păgînătatea numele de „Ceată Albă".

DIOCLEŢIAN

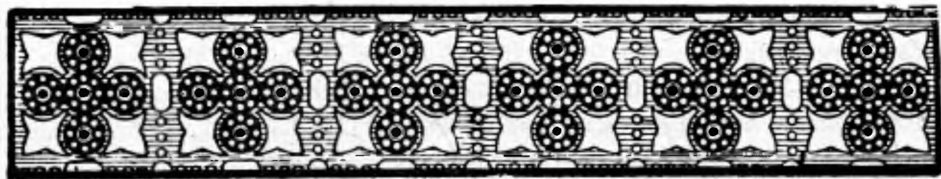
Diocleţian, aşişderi, în prigoana-i fioros,
Nimicit-a mii şi sute din plăcuţii lui Hristos,
El a dărîmat biserici; Evanghelii a ars mii,
Dintre-nchinătorii Crucii, n-a cruţat nici pe copii!

Chinurile lui plăcute ce creştinilor aduce,
Cutremurătoare-s toate: arderile sus pe Cruce.
Cei ce se-nchinau prin Cruce Dumnezeului din Cer,
Erau sfîşiaţi cu unghii ascuţite, lungi, de fier,
A lor trupuri sîngerînde, urmînd chinul mai departe,
Erau apoi tăvălite pe prundiş de sticle sparte!

Unii puşi cu ochii-n soare, pîn-li-se scurgeau pe feţe;
Alţii, goi, în miez de iarnă, puşi în iezere să-ngheţe...
Ca martiri, în chinuri grele, au mai fost şi patru fraţi,
După moartea ce primit-au, zişi: „Cei patru-ncoronaţi“.
Căror, pentru-a lor credinţă în Iisus-nălţat la Cer,
Le-au bătut cununi pe tîmple prinse-n cue lungi de fier,
Apoi, de păgîni, ei bine biciuiţi au fost în piaţă,
Îndurînd senini tortura, pînă ce s-au stins din viaţă!

Şi Tertulian grăit-a, ca apologet creştin,
Care-n vremea lui văzut-a ne-ncetat atîta chin:
„În zadar vărsaţi într-una sîngele nevinovat
Al acelora cu inimi ce pentru Hristos doar bat.
Că-acest sînge e sămînţa roditoare chiar sub spini,
Şi din orice picătură, nasc o mie de creştini!“

Dar păgînii, omorîndu-i cu duiumul şi de zor,
Nu le omorau credinţa, omorau doar trupul lor...
Ca şi cum, vînînd credinţa ce mai mult sta să-se-aprindă,
Ar fi căutat să sfarme soarele dintr-o oglindă.
Căci, trupeşte cînd păgînii pe creştini stau să-i omoare,
Sfărîmau numai oglinda, dar nu şi Cerescul Soare!

IULIAN „APOSTATUL“

Unul căruia-n vecie nu se va ierta păcatul,
Pe-al său nume, împăratul, IULIAN, zis APOSTATUL,
Pe Iisus vrînd să-l desmintă în cuvîntul ce l-a spus,
Că: „distruge-se-va Templul şi rămîne-va distrus“.
Bani iudeilor el dat-a, ca, pe-a Templului lor vatră,
În Ierusalim să-nalţe iarăşi „piatră peste piatră“.

Dar, de trei ori începută rezidirea cea de tină,
De trei ori se năruieşte, să rămînă-n veci ruină.
Un ciclon întîi venit-a, cum puţine pot să fie,
Năruind zidirea nouă pînă jos la temelie!
Mai apoi, un greu cutremur netezit-a iarăşi locul,
Iar a treia oară, tainic, nimici clădirea focul!
Dar acest păgîn „puternic“, cu dispreţul lui nespus,
Mers-a pîn-la sacrilegiu împotriva lui Iisus:
Acolo unde-a fost Crucea, de pe care-a picurat
Sîngele ce tot păcatul lumii l-a răscumpărat,
El a ridicat un Templu, strălucit sub largul zării,
Venerei, ce-ntre zeiţe e Zeiţa desfrînării.
Pe cînd, unde-a fost Mormîntul Celui Înălţat la Cer,
Înălţat-a o statuie grea lui Zeus-Jupiter.
Dar şi Templu şi statuie pîngărind pămîntul sfînt,
Nu tîrziu, aveau să fie: spulberată pleavă-n vînt.

Ci, cînd a murit păgînul, — sîngele curgînd din plin,
În război primind săgeată zisă de la un creştin,
Cu neţărmurită ură ochii lui arzînd sub gene,
Sîngele-şi svîrli spre Ceruri: „Ai învins, Galileene“!

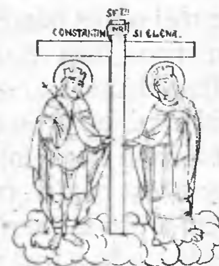
Şi profet a fost păgînul, cînd cu negrăită ură,
Biruinţa Crucii Sfinte a grăit-o cu-a lui gură.

Căci Iisus Galileeanul, biruind pînă la urmă,
Un Păstor avea să fie peste-ntreaga lumii turmă!
El lăsînd pe-ai Săi Apostoli şi-nălţîndu-se-n văzduh,
Le-a fost spus că le trimite de la Cer pe Sfîntul Duh,
Prin puterea cărui Însuşi Le va da lor ajutor,
Pentru cîte-aveau să facă întru biruinţa lor... In.14,26

Iată dar cum se-nţelege că-NTUNERICUL fu-nfrîntul,
Şi biruitor din luptă a ieşit mereu „CUVÎNTUL".
El grăind către Apostoli că, spre biruinţă-n gloate,
Va rămîne lîngă dînşii întru veacurile toate! Mat.28,20

CONSTANTIN ŞI ELENA

Astfel, către Sfînta Cruce, vine tot mai mult popor,
Pe cînd Idolii şi Zeii cad mereu din tronul lor,
Pier tirani din tronul Romei, unul după celălalt,
Şi Iisus mereu rămîne „Împăratul Cel mai Nalt!"

Vin păgînii cu duiumul şi-naintea-I se supun,
Că, peste-împăraţii lumii, El e Cel mai Drept şi Bun.
Satură pe toţi flămînzii, sorb isvor toţi însetaţii;
Vin la El împărătese, vin deasemeni împăraţii,
Şi, din mila lui adîncă, tuturor le dă din plin,
În genunchi venind spre Mila-I şi-împăratul Constantin,
Cărui, pentru-a sale fapte, după prigoniri urmare,
Pe dreptate-a fost să-i zică lumea: „CONSTANTIN CEL MARE"

CONSTANTIN, — precum el însuşi a fost spus, cu jurămînt,
Că e numai adevărul în grăitul lui cuvînt,
Un răsboi avînd să poarte cu Maxenţiu şi-a lui oaste,
Ce-o simţea nespus de tare oastea lui isbită-n coaste,
Iată că-n amiaza mare, sus pe Cer, mai sus de soare,
Sfînta Cruce i-s-arată, ca de foc strălucitoare,
Iar sub ea, cuvinte patru, el văzut-a ca-ntr-un vis;
„In hoc signo vinces"? — Cerul, cu jăratec i-a fost scris:
„În acest semn birui-vei", — însemnînd, —iar noaptea-n somn,
A venit la el să-i spună Milostivul Crucii Domn:

„Semnul Crucii, cel pe care ţi-l-am arătat pe Cer,
E mai tare decît oastea inamică, chiar de fier;
Semnu-acesta ia-l cu tine, şi cu oastea ta-n război,
Şi duşmanii tăi, prin Cruce, vor fi-nfrînţi şi daţi-napoi!"

Constantin urmînd porunca, puse-ndată semnul Crucii,
Pe-ale sale scuturi toate şi pe săbiile-i lucii,
Şi, sub oastea-i, care poartă pe armură Crucea Sfîntă,
Inamica oaste-ntreagă a căzut cu totul frîntă,
Iar Maxenţiu, vrînd prin Tibru de urmăritori să scape,
S-a-necat, tîrît la funduri de năvalnicile ape!

Cînd asemeni biruinţe îi dă Crucea, — Constantin,
Şi prin suflet şi prin fapte, devenit-a bun creştin:

Sub domnia lui, el însuşi lui Hristos înalţă clerici,
Poruncind să se zidească zeci şi sute de Biserici;
În acelaş timp dărîmă, zornic, templele păgîne,
Ici-colo doar cîte unul teafăr dacă mai rămîne;

Dă porunci ca toţi supuşii din Întreaga-Împărăţie,
În Hristos să se boteze, să renască-n Apa Vie;
Chiriarhi ridică-n scaun, — şi Religia Creştină,
În întreg Imperiul Romei, e-n puterea ei deplină.

El e-Altarelor pilastru, de granit şi, drept aceea,
Cel dintîi Sinod s-adună, sub domnia-i, în Niceia,
Unde, fără de-ndoială, prin cuvîntu-acolo spus,
Pătrunzînd cu duhu-n clerici, a grăit mai mult „Iisus!"

AFLAREA SFINTEI CRUCI

Constantin e deci luceafăr strălucind sub ochii mumii
Care l-a purtat în pîntec şi l-a dat comoară lumii,
Căci el face să se-nalţe pretutindeni Sfînta Cruce,
Pentru care scumpa-i mumă în Ierusalim se duce,
Şi ELENA, pentru somnu-i, nu-şi mai pune capul jos,
Pîn-ce nu găsit-a Crucea răstignirii lui Hristos.

În pămînt a fost aflat-o, după sîrg de trude mari,
Îngropată laolaltă cu-ale celor doi tîlhari...
Cercetîndu-le cu ochii, un tipar au toate-trele:
Care, deci avea să fie Crucea Sfîntă, dintre ele?

Atingînd de fiecare un lepros din Galileea,
Ceaţa lor se limpezeşte, cînd ating la cea de-a treia,
Căci s-a lecuit leprosul, — fruntea cînd pe ea şi-a pus,
Fiindcă cea de-a treia Cruce, era Crucea lui „Iisus!"

Astfel pricepînd Elena, că sta-n faţa Crucii Sfinte,
În genunchi căzu, pioasă, hohotind în plîns fierbinte,
Şi-nceput-a să sărute, pe tot lungul şi tot latul
Lemnul Sfînt pe care fost-a pironit Crucificatul.

Lacrămile i-au curs grele de la cap pîn-la picioare,
Ca şi cînd cătau să spele Sfîntul Trup, cu-a lor licoare,
Şi, rîdea-plîngînd Elena, — bucuria stînd să-şi spună,
Încît cei ce-au fost de faţă, socoteau că e nebună!

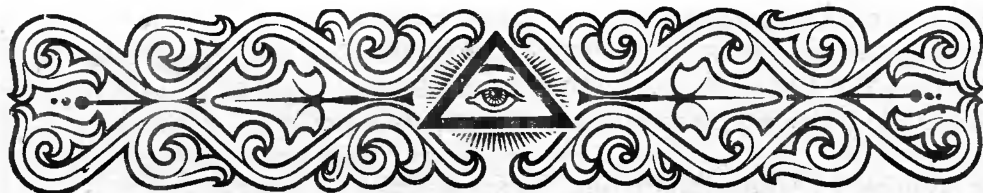
Iată pentru ce creştinii, între Sfinţi i-au pus apoi,
În aceeaşi zi-n Biserici prăznuindu-i pe-amîndoi.

Dar în locul unde Crucea îngropată-a stat în tină,
An-de-an, o floare verde răsărea către lumină,
Floare nouă, cum pămîntul nu rodise mai nainte,
Ce creştea după tiparul din pămînt al Crucii Sfinte!

Pricepînd că floarea ceea, cu adînc plăcut miros,
Isvora din însuşi Crucea răstignirii lui Hristos,
O smulgeau mereu Iudeii, ca uscîndu-se să piară,
Şi nicicînd, în cruce verde, floarea să nu mai răsară...

Oricît o smulgeau ei însă, floarea răsărea mereu,
Fiindcă ea, — minune vie, — răsărea prin Dumnezeu!...

Dar din floricica smulsă, a furat sămînţa vîntul
Şi-a fost semănat-o-n lume, unde-a fost mai bun pămîntul...
Astfel, floarea minunată răsărind din loc în loc,
A putut să umple lumea, botezată „Busuioc",
Ea fiind întotdeauna, — verde încă sau uscată,
Precum altă floare nu e, — tot la fel de miresmată,
Şi, deatunci ea, — fie verde, fie stînd să se usuce,
A rămas în veci legată de Altar şi Sfînta Cruce!...

„EU AM BIRUIT LUMEA“

Mai pe urmă, Legea Nouă, ce-a adus-o jos Cuvîntul,
Fără stavilă, purcede să cuprindă tot pămîntul,
Parcă nişte mari Arhangheli aripaţi dau lumii roată,
Şi-a Cuvîntului lumină poleieşte lumea toată!

Aşa dar, primesc botezul, pîn-şi prunci la sînul mamii:
Toţi Iberii, toţi Albanii, după ei Mesopotamii;
Himjaraţii, Indienii, Lazii, Tanii, Nubii-apoi;
Toţi Absagii şi Persanii vin ca turmele de oi.
Toţi flămînzii şi-nsetaţii; vin şi graşii vin şi slabii;
Din apus vin Vizigoţii; dinspre răsărit, Arabii.
Longobarzii, Sciţii, Geţii, Dacii, Francii, Ostrogoţii,
Irlandezii, Scoţienii, Alemanii toţi, cu toţii;
Vin Burgunzii şi Herulii şi Gepizii şi Suevii,
Şi către Iisus vin astfel mulţii lui Adam şi-ai Evei,
Ca să se-mplinească zisa de pe Ghetsimani, de sus,
Cînd cu lacrămile-n gene, a grăit spre Cer Iisus:

„Ci nu numai pentru-Apostoli Mă rog, dar şi pentru-acei
Ce-ar avea, dup-a lor limbă, crez în Mine de temei!“ In.17,*20*

Două trebuia să fie, — lumea stînd s-o creştineze:
Vrerea de-a muri pe Cruce şi puterea să-nvieze.
Şi, spre-a se-mplini Scriptura, împlinind El pe-amîndouă;
Lumea soarbe „ Apa Vie“ gîlgîind în Legea Nouă!

Şi-acum, iată toată turma ce, purtînd în gene plînsul,
În genunchi botezul cere şi fierbinte crede-n Dînsul.
Şi din patru părţi a lumii, cei pe cari la El-i-aduce,
Cu-ai lor paşi pe tot pămîntul, făr-a şti fac Sfînta Cruce.

Astfel, soarele Dreptăţii tot mai sus îşi suie mersul,
Şi Lumina Lui din Ceruri umple lumii Universul:
Pe-a Bisericilor turle, Crucea Lui mereu răsare,
Şi cu braţele-I întinse, Ea cuprinde-ntreaga zare...

Spre Altarele Ei Sfinte, gloate mari încep să vină
Şi-Împăratului cu spinii, împăraţii toţi se-nchină!...

Celor care-au stat să-ndure chinuri sub păgîne gloate,
Li-se zugrăveşte Chipul în Bisericile toate...
Cei care-au murit pe Cruce, cei căzuţi în mari prigoane
Devin Sfinţi şi-i are lumea, pentru-nchinăciuni, icoane.
Toţi martirii au, în Ceruri, desfătări eterne-n schimb
Şi pe frunte fiecare, cerc de raze poartă „nimb!“ Apoc.20,4

Sfinţii lui Hristos, cu lumea, prin minuni mereu se leagă,
Şi-n bisericile toate, li-se-nchină lumea-ntreagă...
Apoi, toţi cei căror Crucea, prin martiriu le-a dat harul,
Lumii-ntregi, spre neuitare, vin să-i umple calendarul,
Ca, acelor ce se-nchină Lui Hristos şi-L au temei,
Fiecare zi ce vine, să le-arate Sfîntul ei.

Mai tîrziu, — unde-avu locu-I cea mai fără seamăn dramă,
Unde-a stat să-şi plîngă plînsul, „frîntă,“ Cea mai Sfîntă „Mamă“,
Locurilor unde Domnul şi-a dat sîngele-I fierbinte,
Li-s-au zis şi Li-s-or zice pururi: „Locurile Sfinte“.

Iar pe drumul spre Golgota, — din Cetate pînă sus,
În de-a lungul cărui curs-au „lacrămile“ Lui Iisus,
Trîmbe lungi, aveau să urce pe vecie „pelerinii“
Cu adînci fiori în inimi pentru Cel ce-avut-a spinii,
Pe tot drumul pătimirii să presare lacrimi calde,
Pietrele de El călcate, cu-a lor lacrămi să le scalde,
Să-ngenunche la tot pasul, frînţi la suflet cu guri mute,
Şi-a Lui urme căutîndu-I, — pietrele să le sărute!
Iar acelui drum de lacrămi ce vor curge-n sînul humii,
Îi vor zice „Calea Crucii“, pînă la sfîrşitul lumii!

Lumea-ntreagă-avea să suie, sus pe culmea „Căpăţînii“,
Unde Crucea Răstignirii au înfipt cîndva păgînii;
Unde-apoi s-anfipt pe turle, nimenea să n-o mai scoată,
Rămînînd acolo-nfiptă pentru veşnicia toată!

Iată pentru ce, odată, cînd Iisus era-ntr-o vie,
A grăit către Apostoli vorbe pentru veşnicie:
„Ci-ndrăsniţi, — cu Mine-n inimi, roade mari să se culeagă;
Eu cu Tatăl împreună, biruit-am lumea-ntreagă!" In.16,*33*

De-atunci, Cel ce-a zis acestea-ntre Apostoli, iar Cuvîntul
I-l-a auzit, în urmă, lumea de pe tot pămîntul, Ps.15,*10*
Între toţi biruitorii cîţi pămîntul stă să poarte, Apoc.20,*14*
A fost biruit toţi viii, — biruind-o şi pre moarte. Fapt.13,*34*
Isa.53,*10*

Şi, de aceea-n fiecare Primăvară, cînd zefirii
Blînd adie, să mîngîie toată frumuseţea firii;
Cînd au zorii ca răsura, cele mai frumoase zile,
Cer albastru, cu văzduhuri miresmate de zambile;
Cînd îmbracă patrafire: zarzări, vişini şi caişi;
Cînd se bucură de soare pîn-şi cei în ocne-nchişi;

Cînd se scaldă codrii-n verde şi-au zăpezi de mărgărint;
Cînd albinele de aur vor pîrae de argint;
Cînd privighetoarea-ncepe cîntecele ei în crîng;
Cînd ochi plini de suferinţă, astă dată nu mai plîng;
Cînd văzduhu-i plin de fluturi şi e cîmpul numai floare;
Cînd adoarme-n piept suspinul şi durerea nu mai doare,
Toate inimile — toate — mai puternic în piept bat
Şi-nvierea Lui cîntînd-o, zic: „Hristos a Înviat"!

ORBI ŞI SURZI

Dar o parte dintre oameni, duşi de cele patru vînturi,
Nu cred vorbele acestea, nu-nţeleg aceste cînturi,
Pe Hristos nu-L au în inimi, ci cu-ntunecate minţi,
Altor „dumnezei" se-nchină, aduc slavă altor „sfinţi",
Împlinind ei cele spuse de Profetul Isaie
Care, plin de-nalte haruri, în Scriptura veche scrie,
Să citească-a Lui cuvinte, rătăcit-a turmă-ntreagă
Cu urechile s-audă, dar ce-aud, să nu-nţeleagă.
Cu-ai lor ochi ei să se uite, însă ochii să nu vadă"! Isa.6,*9*
Oare, pentru ce blestemul a putut pe ei să cadă?...
Fiindcă Dumnezeu ştiut-a cu milenii înainte,
Că ei nu vor sta să creadă ale FIULUI cuvinte;

Că-ntre ei va sta Lumina, dar ei n-O vor recunoaşte,
C-O vor pironi pe Cruce,-cu scuipaţii lor s-o-mproaşte;
Că Iisus dîndu-şi chiar viaţa pentru ei,-cînd apă cere,
Sus pe Cruce, ei hainii, î-I vor da oţet cu fiere!
Messia-ntre ei venit-a, cînd L-a fost trimis Prea-Naltul,
Dar ei nu-L cunosc,-şi-n veacuri „Israil" aşteaptă altul!

Prin trei Magi, păgînătatea închinare Lui aduce,
Israel însă, urîndu-L, Îl va ţintui pe Cruce!
În auzul lor grăit-a Simeon, ca sub un vis,
Pe Iisus cînd prunc văzîndu-L, ca-n extaz căzut, a zis:
„Slobozeşte-acum, Stăpîne, pe-al Tău rob,-precum ai spus,
Că-ai mei ochi văzură astăzi" Mîntuirea Ta de sus,
Pe care-ai grăit-o Însuţi, ca : Lumină-n veci să fie Luc.2,*29—32*
Neamurilor de pe lume ce-n credinţă sta-vor Ţie", Isa. 49,*1—7*
(După care vorbe zise, Simeon, cu bucurie,
Fericit s-a-ntors acasă şi-a trecut în veşnicie!)

Între ei, Botezătorul cînd spre el venea Iisus,
În Iordan să se boteze, cel ce boteza, a spus:
„Iată Mielul, iată Mielul Dumnezeului Prea Sfînt,
Ce va ridica păcatul oamenilor pe pămînt!
El e-Acela despre Care după mine-am spus că vine,
Care mai nainte-mi este, că-nainte-a fost de mine!"
După care, botezîndu-L, a strigat: „Şi peste El
Am văzut cum a stat Duhul în chip alb de porumbel!
Eu nu-L cunoşteam, dar Cel ce să botez m-a fost trimis,
Ca să mi-L arate mie cînd s-a arătat, mi-a zis:
„Peste care tu vedea-vei Duhul stînd,-e-al Meu „CUVÎNT",
Care vine după tine să boteze-n Duhul Sfînt!"
Şi-acest lucru, iată, însumi l-am văzut cu văzul meu,
Şi vă spun că El e Fiul Veşnicului Dumnezeu!..." In. 1,*32,33*
Între ei preface Domnul apa-n vin,- şi-n foame prinşi,
Dintre ei, cu cinci pîini Dînsul satură cinci mii de inşi,
Cînd rămîn din ce mîncat-a gloata miilor de guri In.2,*3—9*
Douăsprezece la număr coşuri mari cu frimituri! Mat.14,*19—21*

Dintre ei Îi ies-nainte, plini de lepră, alţii zece,
Şi cerîndu-I sfînta Milă, într-o clipă lepra trece! Luc.7,*13—19*
Dintre ei vin apoi ciungii şi ologii-n cărucioare, In.5,*5—9*
Căror El, în faţa gloatei, le dă mîini, le dă picioare! Fapt.14,*8—10*;9,*33*
Dintre ei venit-au muţii,-doar plîngînd să-i înţeleagă,
Peste care El tinzînd mîna-I, limba-n gură le-o desleagă! Mat.9,*32,33*

Dintre ei, să-i cadă-n faţă, atîţi orbi au fost să vină, Luc.18,*35—43*
Căror El atins-a ochii şi primit-au ei lumină! Isa.29,*18*;35,*5,6*;42,*7*

Dintre ei, femeia care după ce-L atinge, plînge,
Preamărindu-L, vindecată de-a ei scurgere de sînge,
Că ani doisprezece-n urmă căutase-n acel veac,
Cheltuind averea-i toată, fără să găsească leac! Luc.8,*43*

Dintre ei, venit-au surzii, singuratici sau perechi,
Şi-au plecat cu viu auzul în deschisele urechi! Mar.7,*32—35*
Dintre ei, cei ce lui Lazăr şi Iair n-au loc prin porţi,
Fu să vadă şi s-audă pe-nviaţii Lui din morţi! In.11,*43,44*

Cu-ai lor ochi ei toţi citit-au, petrecîndu-şi anii vieţii,
Despre Messia ce spus-au în Scriptura lor Profeţii:
„...Şi tu, Bethleem Efrata,-zice-n harul său Miheia,
Deşi cel mai mic eşti astăzi dintre neamuri în Iudeia,-
Însă va ieşi din tine, peste Israil Stăpîn,
Obîrşia Lui avînd-o în al veşniciei sîn!
Va fi tare fără seamăn şi va păstori mereu,
Turma Sa, cu măreţia numelui lui Dumnezeu...
Pacea lumii fi-va Dînsul, cu mîngîetor Cuvîntul, Mic.5,*1—4*
Proslăvit avînd să fie întru veci pe-ntreg pămîntul!...“

Şi ei văd apoi pe-acela ce poporul Său va paşte,
Că, din Bethleem-Efrata, în lumina Lui se naşte,
Iar apoi audu-I glasul propovăduind umil
Şi călăuzindu-Şi turma precum spune Iezechil:

„Însumi Eu voi paşte turma-Mi în păşune mult plăcută
Şi cu grije căuta-voi toată oaia cea pierdută;
Nu voi osteni să caut, pe ce căi ar fi s-apuce,
Orice oaie rătăcită ce-ntru turmă voi aduce! Ez.34,*15,16*

Voi lega pe cea rănită,-din hăţişuri negre scoasă,
Iar pe oaia cea bolnavă, o voi face sănătoasă...
Întări-voi pe cea slabă, iar pe cele-n vlagă pline,
Le voi da la iarbă grasă, să le pasc cum se cuvine...“ Ez.34,*16*

Ei ÎL văd toţi-hăbăucii -urmărindu-L în tot pasul,
Şi-L aud, însă zadarnic între ei El suie-şi glasul...
În zadar Îl au pe Cruce sub a spinilor cunună,
Că nu-I văd Dumnezeirea cei ce-n jurul Lui s-adună...

Nu-l pricep pe ZAHARIA cei cu-ntunecate minţi,
Cînd le spune de vîndutul pentru treizeci de arginţi, Zah.11,*12,13*
Nu-l aud pe ISAIA, grăind FIUL către turmă; Apoc.1,*8*;21,*6*;22,*13*
„Eu sînt Cel dintîi şi-asemeni tot Eu sînt şi Cel din urmă!
Mîna Mea întemeiat-a Cerurile şi pămîntul...
Le-am chemat, şi ele-ndată Mi-au fost ascultat Cuvîntul!

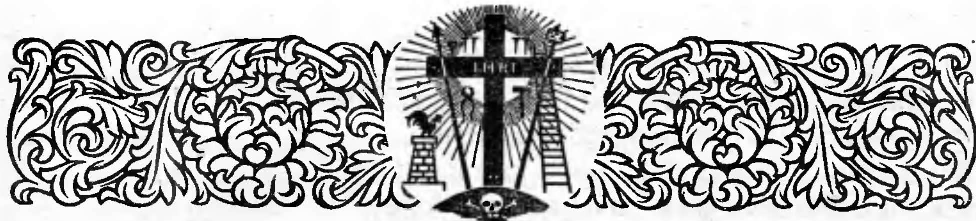
Am chemat din nefiinţă şi la toate le-am dat viaţă,
Pentru că la obîrşia tuturor eram de faţă!
Şi-acum însuşi Ziditorul Dumnezeu din Cer, în lume,
Cu-al Său Duh- Isvor de Viaţă M-a trimis pe Mine-anume
Să te-nvăţ cele ce-ţi fi-vor de folos, şi pe ce cale
Trebue să mergi, în Lege, cu toţi paşii vieţii tale! Isa. 48, *13—17*
El zicîndu-Mi: Prea puţin e ca Tu robul Meu să fii
Şi să-nalţi pînă la Mine a lui Iacov seminţii;
Ci te pun să fii Lumina neamurilor şi Cuvîntul
Care-aduce mîntuire lumii de pe tot pămîntul!..." Isa.49,*6,7*

După care Proorocul strigă minţilor năuce,
Dar zadarnic stînd să strige despre Cel străpuns pe Cruce:
„...Ci El a luat asupra-Şi făr-de-legea lumii-ntregi,
Ca, sdrobit apoi să fie pentru-a noastre făr-de-legi! Isa.53,*4,5*
Chinuit să se supună şi să nu-şi deschidă gura,
Ca un miel la-njunghiere dîndu-Şi lumii-ntregi făptura! Isa.53,*7*

Rătăciţi umblam cu toţii, nişte oi fără păstor,
Şi-ncărcat a fost de Tatăl cu păcatul tuturor!...
Cu nedreaptă judecată, nici o vină-avînd să poarte,- Isa.53,*6*
Pentru-a lumii-ntregi păcate, osîndit a fost la moarte!...

Între făcători de rele numărat a fost El Sfîntul,
Şi cu păcătoşii-alături aşezatu-I-au mormîntul!
Pentru făr-de-legea noastră fu străpuns cu neagră ură,
Cînd Lui nici o-nşelăciune nu I-a fost ieşit din gură!" Isa.53,*9,10*

Toate acestea scriu Profeţii despre Messia, cu dor,
Iar năucii văd cum toate se-mplinesc sub ochii lor,
Dar ei, surzi şi orbi, într-una, necrezînd în Legea Dreaptă,
Pe Slăvitul din Scriptură, rătăciţi, Îl tot aşteaptă,
Făr-a şti că Aşteptatul, cînd veni-Va, foc le-aduce;
Şi că fi-Va tot acelaşi pironit de ei pe Cruce!

REZIDIREA LUI ADAM

La zidire, Tatăl lumii face-ntîiul om — silhui
Fără moarte, după chipul şi asemănarea Lui...
Cînd Iisus coboară-n lume, om cu Dumnezeu să-mpace, I Car. 1,*20—22*
După chip şi-asemănarea omului El om se face. II Cor. 5,*18,19*
Rom.5,*10,11*

Ce-nţeles adînc desprindem din aceste chipuri două,
Sub Dumnezeiască vrere, omule de Lege Nouă!
Om ca Dumnezeu întîiul, dar robit el cade greu;
Dumnezeu ca om, dar care — Om — rămîne Dumnezeu!
Pămîntesc fiind întîiul, îl înşeală Lucifer;
Celălalt, cu Ceru-n Sine, se ridică iar la Cer!

Doi Adami în care Tatăl a turnat lumini din plin:
Unul, devenit mocirlă, Altul, Cerului stînd Crin!...
Fiecărui, Ziditorul, somn adînc dar scurt aduce:
Unuia-n Eden pe iarbă, Celuilalt străpuns pe Cruce!
Şi făcînd ca fiecare în alt fel să-şi doarmă somnul,
Fiecăruia din coasta-i cîte-o soaţă le-a dat Domnul Gen. 2,*21*
Lui Adam dintîi, pe Eva, vieţuid să dea copii,
Iar Biserica — simbolic — lui Adam Cel din vecii.
Amîndouă cu menirea ca să nască, mulţi ca roua:
Prunci pămîntului întîia, fii ai Cerului a doua!

Au, pe aceste Născătoare, ce adînc mister le leagă?
Doamne, tainele-Ţi prea sfinte nu e om să le-nţeleagă...
Dar, ce bucurie Tatăl ar avea dînd vieţii seva,
Dacă-a Fiului Mireasă ar da fii în pas cu Eva...

Pe Adam, legat în lanţu-i Lucifer îl trage-n jos, Gen.3,*1—19*
Dar, dorindu-i mîntuirea, vine după el Hristos! Mal.4,*2*
Cu iubirea Lui de oameni, prinde-n mîini aceiaşi tină, Mic.7,*19*
O frămîntă, rezidind-o, o adapă cu lumină, Ef.5,*14*
O-ndumnezeieşte iarăşi cum a fost dumnezeită,
Lucifer să n-o mai ţină sub puterea lui robită.

Astfel, firea omenească,-prin a Fiului iubire,
Stă din nou pe-aceiaşi treaptă cu Dumnezeiască fire.
Pieritoarea omenirii fire-acum, răscumpărată,
Stă lîngă-a Dumnezeirii, ce nu piere niciodată!
Se ridică la-nălţimea-I şi cu Ea de-acum se leagă,
Rămînînd cu Fiul una în eternitatea-ntreagă!

•

Şi s-a-ndeplinit Scriptura,-vrerea Tatălui de Sus,
Căci pe Adamu-I rezidindu-l,-numai Cel pe Cruce pus,
E Olarul IEREMIEI, căruia un vas de lut
Jos căzîndu-i, el, Olarul, încă odată l-a făcut,
Mai frumos decît căzutul stîndu-i în puteri să-l facă,
După cum Scriptura spune,- ca Olarului să-i placă. Ier.18,*4,5*

Dar cu ce preţ se-mplineşte vrerea Veşnicului Viu,
Numai Tatăl ştie preţul şi cu Dumnezeul-Fiu!
Oamenii tîrziu afla-vor, pe cînd alţii surzi în turmă,
Nu vor şti decît în ziua judecăţii cea din urmă.

Ba, iubirea-I să-Şi arate lui Adam, Cel pus pe Cruce,
După-ntîia Lui „făptură“, iată, pînă-n iad se duce,
Şi-n lumină ridicîndu-l, îl dă Raiului pe porţi,
Împreună cu urmaşi-i, Vii în veci,-sculaţi din morţi!

În iubirea-I, cum mai mare nu poţi alta să-ţi închipui,
Fiul întrupat Adamic, a suit pe Cruce chipu-I,
Şi ca om deci îndurat-a chin neţărmuit de greu,
Precum hotărîse-n Ceruri Trei într-Unul Dumnezeu. Fapt.2,*22,23*
Sfinţii proslăvind această sfătuire-n Trei făcută: Trop. Născăt. de
„Taina cea din veac ascunsă şi de Îngeri neştiută“! Dumnezeu glas. 4
Cîţi pricepem măreţia jertfei Lui Nemăsurate,
Dintre cei ce stăm în viaţă, tăvălindu-ne-n păcate?
Cîţi simţim durerea Celui cărui spinii I-au stat nimb,
Ca să ştim, pentru iubirea-I, ce sîntem datori în schimb?...

Pentru El nimic nu cere, ci ne cere pentru noi,
Cînd vom învia la ziua Judecăţii cea de-apoi,
Ca, prin ceea-ce-mpleti-vom cu cuvîntul sau cu fapta,
S-avem dreptul la răsplată de-a sta feţii Lui de-a dreapta!
Precum în Adam murit-am, toţi avînd trup stricăcios,
Tot aşa-ntru nemurire învia-vom în Hristos, I.Cor. 15,*22*

Unii pentru fericire prin tot binele ce-am strîns, Dan.12,2
Alţii,-prin făr-de-lege,-pentru scrîşnete şi plîns! Gen.4,7
Iac.1,15

Atunci drepţii şi smeriţii, purtători cîndva de Cruce,
Străluci-vor veşniciei precum soarele străluce.
Ba de şapte ori mai tare ei vor străluci feeric,-
Pe cînd toţi nelegiuiţii îmbrăca-vor întuneric!

„Toţi vor învia din moarte",-spun Evangheliştii-n cor, I.Tes.4,16–17
Unii spre eternă Viaţă, alţii spre osînda lor"; Ez.37,1–6,14
Dar zic unii „Cum se poate să-nvieze morţii oare?... In.5,28,29
Ochii ce se-nchid, închişi sînt! Mort rămîne cine moare!" Isa.26,19;66,24
Mal.4,2

O, nerozi, care-învierea morţilor nu vor s-o creadă,
Ochi deschişi avînd în viaţă, dar care nu pot să vadă!
Dacă nu cred că-nvia-vor, să răspundă la-ntrebare:
Făr-a putrezi sămînţa în pămînt, au mai răsare?
Sau ea mai întîi să moară cere legea firii,-zic,-
Şi-apoi răsărind să crească, să ridice rodu-n spic?

Semeni un grăunte-n brazdă de pămînt sau de nisip,
Iar ce-a răsărit, asemeni nu-i cu semănatul chip,
Ci grăuntele din spice,-fie mari, fie mărunte,- I. Cor.15,35–38
Seamănă-ntru tot cu chipul putrezitului grăunte. In.12,24

Dar el n-a murit, că, iată, a ieşit din el spre soare,
Lujer verde care creşte plin de viaţă ce nu moare!
Fie grîu, fie secară mărgeluţa-n lut căzută,
Dintr-un bob ce putrezit-a, au suit în spic o sută!

Tot aşa are şi omul un grăunte ce nu piere,
Şi grăuntele e Duhul ce coborîtor din Cer e;
Dacă deci grăunţii lumii, putrezind în lut, nu pier,
Cum n-ar învia grăunţii semănaţi în om de Cer?!

(Făr-a mai căta că, lumii, de la bobul de muştar
Începînd,-orice seminţe,Cerul doar le face dar,
Cînd, cu multa lor ştiinţă toţi necredincioşii mei,
Nu fac, fără de sămînţă, nici măcar un bob de mei!)
Dacă nu rămîne stearpă glia-n care-a stat „Cuvîntul", Mat.28,5,6
De ce n-ar rodi şi Cerul cel puţin cît şi pămîntul?... Mar.16,5,6

De ce oare el, pămîntul, în de-a lungul şi de-a latul, Luc.24,*1–7*
Din a cărui sevă creşte tot mai fără frîu păcatul, In.20,*1–16*
În grăunţele lui viaţă are pentru cei de faţă,
Pe cînd Cerul, în grăunţi-I, n-ar putea să aibă viaţă?!

Să luăm orice grăunte sau sămînţă pămîntească:
Numa-n ele-i pusă viaţa care poate să rodească;
Tufa, lujerul sau paiul, putrezesc făr-a da roadă,
Precum omul putrezeşte şi vin viermii ca să-l roadă!
Adică sub Legea Celui Ziditor în sfînta-I pace,
Tot ce din pămînt crescut-a,-în pămînt, pămînt se face,
Dar cînd pui din nou sămînţa în pămînt, atunci din el,
Primind viaţă prin sămînţă, se ridică trup la fel.

Tot aşa şi la-nviere,-cînd va trîmbiţa Cuvîntul,-
Din Cer, duhul fiecărui îşi va despica mormîntul,
Inviind din moarte trupul vieţuit cu liber frîul,
Tot aşa cum înviază: pomul, floarea, iarba, grîul...

Acel trup nu fi-va însă, trupul care-a fost de tină,
Ci va fi Ceresc în totul, purtînd haină de lumină.
Trup nestricăcios în sine, nici în suflet, nici în gînd, I. Cor.15,*42–53*
Care-n veşnicia toată nu va mai muri nicicînd, In.5,*21,25*
Căci aceştia fi-vor drepţii cei cu sufletul ca roua
Şi care nu s-or mai teme deci de moartea cea de-a doua! Apoc.20,*5,6*
Pentru ziua-aceia Domnul S-a fost coborît din Cer,
Şi-a primit să stea pe Cruce în piroane mari de fier,
Să răscumpere păcatul omenescului Său neam;
Dîndu-şi Sîngele, să facă rezidirea lui Adam,
Ca, la ziua judecăţii, neamu-I tot crini albi să poarte,
Aducîndu-i Celui care i-a dat Viaţă fără moarte!

Omule ,-suprema-I Jertfă adu-ţi-O mereu aminte!
Răstignit pe Cruce Domnul, ne-ncetat steie-ţi nainte!

Palmele ce I-au dat răii, şi scuipaţii daţi de gloate,
Şi bătaia cu vergele, şi ocările lor toate; Mat.26,*67*
Picăturile de sînge pe obraji curgînd din spinii Mar.14,*65*
Ce pe fruntea Lui — Cunună — îndesat-au asasinii; Mar 15 *17, 19*
Cele trei căderi sub Cruce pe-al Golgotei drum fierbinte,
Toate-acestea, spre cutremur, aduţi-le-n-veci aminte!

Gemetele Lui pe Cruce şi-ale frîngerii Lui şoapte
Fie-ţi în auz, aievea, în tot ceasul, zi şi noapte,
Ca, prin ceea ce vei zice şi prin ceea ce vei face,
Să ai drept la desfătarea şi-a eternităţii pace!

Clipă, omule, e viaţa care pe pămînt te leagă,
Pe cînd viaţa fără moarte e: eternitatea-ntreagă...
Către-aceasta, El te-aşteaptă, către-aceasta El te cheamă;
Pentru-aceasta, pe-a Lui Maică, prin Ioan ţi-a dat-o Mamă
Pentru-aceasta, de pe Cruce, din al chinului abis,
Suspinînd, — „Iartă-le Doamne, că nu ştiu ce fac" a zis! Luc. 23,*34*

Aduce-ţi-le aminte toate, omule, şi minte ţine:
Căci acestea toate Domnul, le-a-ndurat doar pentru tine,
Şi că ziua Judecăţii Dumnezeului tău vine! Ps. 9, *7, 8*
Isa. 2, *10—21*
Isa. 1, *27, 28*
Dan. 7, *10*
Ioel. 3, *14—17*

CARTEA VI-A

VALMA VREMURILOR

Valma vremii curge-ntr-una... Cînţi, te zbuciumi, rîzi sau gemi,
„Nu sînt vremile sub oameni, ci e bietul OM sub vremi“!

„Bietul om“ am zis? Da, „bietul“, căci prin cîte rele-a strîns,
Vierme sub luceafăr, OMUL, vrednic s-a făcut de plîns...
Poartă purpură sau sdrenţe, poleit ca astrul zilei,
Tot o lacrimă să dărui fie-cui, sub jarul milei:
Unuia că-noată-n aur, — umilit că-i celălalt,
Pe-amîndoi să-i plîngi te-nvaţă Împăratul Cel mai Nalt...

Dar să ne uităm la oameni, şi cu lacrima-ntre ploape,
Din cît sînt ei de departe, să-i aducem mai aproape...

Dumnezeu în trup cînd fost-a, le-a lăsat o nestemată,
Strălucind, să nu se stingă peste veacuri niciodată,
Ci-ntre ei mereu să ardă, înfrăţindu-i totdeauna,
În cît veac pe Cerul lumii sta-vor soarele şi luna.
Le-a lăsat a Lui iubire, pentru ca-n eternitate,
Fiecare om să vadă în aproapele-i un frate,
Ca, nici unul dintr-aceia care stau să creadă-n Dînsul, In. 13, *34, 35*
Un străin să nu se simtă şi să nu cunoască plînsul. Lev. 19, *18*
Drept aceea, Fiul ştie că, — pămîntul cîţi frămîntu-l,
Vor comorile pe care dărueşte-le pămîntul, Mat. 19, *21*
Dar comori adevărate dăruie Iisus doar cui Mar. 10, *21*
Soarbe aurul cu sete din cerească Legea Lui... Luc.12, *33*; 18, *22*

Iată pentru ce dar, Fiul, stă de grijă-n veci să poarte
Celor care adună aur întru Viaţă fără moarte...
El răscumpără pe oameni prin Dumnezeiescu-I sînge,
Ca, sub diavol să-nceteze omenirea de-a mai plînge,
Demonii să se-nspăimînte de toţi oamenii cei Vii
Care vor slăvi pe Domnul-Dumnezeu în veşnicii,
Că doar Fiul mîntuirea le-a putut pe veci aduce
Numai pentru că-n piroane S-a lăsat bătut pe Cruce..

Precum dar, dintr-o greşeală a-nşelatului Adam,
A fost osîndit să moară tot al omenirii neam,
Prin Iisus, a Cărui Patimi, încă mulţi nu le-nţeleg,
S-a fost isbăvit de moarte neamul omenesc întreg! I. Cor. 15, *22*

Cel pentru Lumina Cărui mori cîntînd cînd Îl cunoşti,
Biruit-a lumea-ntragă, nu cu arma, nu cu oşti,
Ci cu doisprezece oameni; goi, săraci, într-una blînzi,
Ne-nvăţaţi, bătuţi adesea şi adeseori flămînzi,
Dar biruitori într-una, — biruinţii lor Temei,
Stînd de-a pururi Cel ce fost-a pus pe Cruce pentru ei. Luc. 6, *13—16*

Însă pînă la limanul biruinţei cea deplină,
ÎNTUNERICUL vrea-ntr-una ca să stingă-a LUI LUMINĂ;
Şi-ntre cei pe care cernu-i Lucifer cu toţi ai săi,
Mai puţin mereu la număr sînt cei buni decît cei răi...

Şi cei răi, — deşi vor Crucea, isbăvirii lor Liman,
Sînt călăuziţi de diavol şi fac vrerea lui Satan...
El le e mereu stăpînul ridicat de ei pe umăr,
Căci în lume, cele rele biruiesc mai mult prin număr,
Dar acestea nu se-ntîmplă fiindcă Dumnezeu nu poate,
Nu prin luptă, ci prin vrere, să le biruie pe toate,
Ci-ntru-cît din sgura neagră, Însuşi Dumnezeu Prea-Naltul,
Cernînd oamenii prin diavol, lămureşte diamantul...
La un ceas anume însă, Tatăl bunilor, El, Bunul,
Le va birui pe toate Dumnezeu din Ceruri, UNUL! Apoc. 19, *1*; 20, *10, 14*

În azurul fără margini, pe boltitul lumii cort,
Soarele mereu răsare ca să toarcă-al vremii tort...
Viaţa oamenilor însuşi deci mereu îşi toarce firul,
Ceea ce-a trecut prin leagăn, în sicriu vrînd cimitirul,
Şi-astfel veacuri după veacuri lumea numără mereu,
Pe cînd curgerea lor toată ştie-o numai Dumnezeu...

„Viaţa"?... Nu-i decît o clipă care nici măcar se poate
Socoti-ntru nesfîrşirea cursă-a veacurilor toate,
Dar clipita zisă „viaţă", — dacă inima ţi-e vie,
Din clipită pieritoare, o prefaci în vecinicie,
Căci la PRAZNICUL CEL MARE poţi să intri, dar să ieşi,
Fiindcă: toţi sîntem „chemaţi", dar puţini sînt cei „aleşi"! Mat. 22, *14*

Cum ne toarcem însă firul, nu ne potrivim niciunul:
Într-un fel toarce-nţeleptul, în alt fel a tors nebunul;
Şi-nţelepţii cînd se-nalţă solitari pe raza lunii,
Plină e de gloate oarbe calea ce-o străbat nebunii.

Numa-n flori dorindu-şi calea, numa-n bucurii să-noate,
Către „fericire" — aleargă ale lumii biete gloate
Şi toţi cad pînă la urmă, — fie viaţa cît de lungă,
Fără ca gonind într-una, „fericirea" s-o ajungă...

Ci puţini sînt cei ce-n lume pîn-la fericire suie,
Ştiind ei că „fericirea" pe pămîntul lumii nu e...
Gloata însă-şi merge mersul... iată deci pe fiecare,
În suişul omenirii vrîndu-şi rangul cît mai mare,
Uitînd ei ce zis-a Domnul, între blînzii-I Ucenici: Mar. 10, *43, 44*
„Cel care se vrea mai mare, — să slujească pe cei mici"!
Ei se vor „mai-mari", asemeni cu toţi vechii farisei:
Cei mai mici să li-se-nchine, slujitori fiind tot ei. Mat. 23, *6, 7*

Ce-Împărat a fost mai mare între oameni, ca Iisus,
Şi, ca El între supuşii-I cine fost-a mai supus?
Cînd la Cina cea de taină, Cel neştiutor de fală,
Pe picioare Ucenicii ca un servitor îi spală?
Dar „mai-marii", cei din lume nu iau nici o-nvăţătură,
Şi-a Lui pildă minunată a rămas numai „Scriptură"....

Astfel, împăraţii lumii n-au nici o asemănare
Cu Cel Care-a fost în lume Împăratul Cel mai Mare...
El a stat sărac în strae, aur nu şi-a vrut tezaur,
Pe cînd Regii şi împăraţii dorm în purpură şi aur!

Ei orbit-au oameni paşnici, — avînd inimă haină,
Pa cînd El-Isvorul Milei —a dat orbilor Lumină!
Ei au jefuit pe oameni, strîngînd aurul cu sacii,
El a stat ca să-şi împartă pîinea-n două cu săracii! In. 11, *1*, 43, *44*

Ei ucis-au mii de oameni, ca să nu le mai stea-n faţă, Mat. 9, *18, 25*
El, cu ochii plini de lacrămi, pe cei morţi I-a-ntors la viaţă!

El a zis blajin lui Petru în grădina Ghetsemani:
„Bagă sabia ta-n teacă"!, — săbii cînd trăgeau duşmanii,
Pe cînd Regii şi-împăraţii, — pe uscaturi şi-corăbii, In. 18, *11*
Săbii trag mereu din teacă împotriva altor săbii,
Şi fac sînge mult să curgă, pentru-a stăpîni pămîntul.
Cînd Iisus îl stăpîneşte cu drept sabie CUVÎNTUL!

Dacă însă idolatrii, născocind chin după chin,
Au putut să verse-n veacuri, valuri, sîngele Creştin;
Dacă Regii şi-împăraţii, tronurile să-şi păstreze,
Au putut să scalde-n sînge caii oştilor „viteze",
Lucifer în viclenia-i, — ceea ce e şi mai trist,
Face ucigaşi din înşăşi marii clerici ai lui Hrist,
Iar aceştia-n rătăcire pun călăi cu fieru-n mîini
Pe creştinii-fraţi, în turmă, să-i ucidă ca pe cîini!

Ei purced, prin inchiziţii să sugrume fioros,
Mii şi mii de mii la număr de buni fraţi întru Hristos,
Şi-astfel, cei ce cred că-n Lege „îL slujesc pe Dumnezeu",
Hotărăsc măcelul „Nopţii Sfîntului Bartholomeu",
Cînd dragoni Regali sînt capii celor cari aduc în piaţă
Mii de credincioşi în Domnul, ca să fie scoşi din viaţă!

Lanuri-lanuri vin creştinii şi, — prin vrerea lui Satan,
În măcel de „Cruciade" cad „eretici" lan-cu lan...
Milioane cad în sînge, — „Cruciadelor" stînd Capi,
Înşelaţi mereu de diavol, pe-a lor tronuri, Regi şi Papi",
Capete cu steme-nalte, dar robite de-ntuneric,
Împlinind porunci din visul de mărire luciferic,
Cînd „puternici" ce stau gata să se prăbuşească-n vicii,
Cred că sînt „aleşi" de Ceruri să ucidă „ereticii"!...
Dar... de ce se tot ridică, dornice de măreţie,
Zornăind: împărăţie, peste altă împărăţie?... Mat. 24, *7*
Cine-aduce vrajba-n lume... Cine-asumte toţii limbuţii Ps. 2, *1*
Cei ce, uneltind în umbră, aduc lumii „revoluţii"?...
Ce-au noroadele să-mpartă, ne-mpăcîndu-se-ntre ele,
Şi ca-n uragan purtate se lovesc cu arme grele?...
Urlă ca o vijelie oştile care se-ncaer
Şi se-nalţă pîn-al Ceruri ne mai pomenitul vaer!...

De răsboi, — pe tron cînd suie, se găteşte tot Monarhul,
Şi-n vîrtejuri se ridică: scutul, suliţa şi arcul,
Arbaleta şi măciuca, praştia şi halebarda,
Lancea, suliţa şi durda şi-le-naltă toată hoarda.
Fiecare hoardă-n parte vrînd duşmanii să-şi sugrume,
Ca şi cînd, de nu-i sugrumă, nu mai au ei loc pe lume!...

Oare pînă cînd, din tronuri, — fie tronul cît de nalt,
Împăraţii au să cadă, unul după celălalt?
Pînă cînd vor fi trufaşii? Cînd îşi vor opri asaltul?...
Care fi-va Împăratul să nu-l mai doboare altul?...
Care fi-va Împăratul cel ce oaste n-o mai strînge?
Sabie nu va mai trage, ca prin ea să curgă sînge?
Pe pămîntul plin de săbii, linişte cînd se va face?
Cînd nu vor mai fi războaie? Cînd va fi eternă pace?
Prin ce arme fulgerînde vor veni acestea toate,
Ca să nu se mai ucidă ale oamenilor gloate?...

Ci-ntrebărilor acestea ce din veac le-au fost pătruns,
Iată, vin toţi Proorocii, din Scripturi să dea răspuns:

„Vor cădea toţi împăraţii cei ce se ucid prin fier,
Pe tron vecinic fiind UNUL: Împăratul Cel din Cer.
Anilor cu neguri crunte, luminoşi urma-vor anii,
Şi tiranilor pe tronuri nu vor mai urma tiranii!...
Ca să nu se mai uzurpe, vi-se vor stîrpi trufaşii,
Ca să nu se mai ucidă, vor muri toţi ucigaşii!

Dintre cei ce fac războaie, nu va rămînea nici unul:
Sabia deci se va frînge; amuţi-va-n veacuri tunul.
Şi-atunci pace fi-va-n lume, după sfîntul Lui Cuvînt,
Precum pace fi-va-n Ceruri, tot aşa şi pe pămînt!

Cel ce fi-va Împăratul, — "Dumnezeu" e Sfîntu-I nume, Isa. 48, *13*; 41, *4*
Care fost-a mai nainte de-a fi fost această lume, Dan. 2, *22*
Şi a Căruia putere ce-ntru toate-I biruinţă, Isa. 45, *6*
La fiinţă lumea noastră a adus din ne-fiinţă, Ps. 90, *2*
Omului asemănare după chipu-I dînd Prea-Naltul, II Reg. 19, *15*
În al Cărui loc de Slavă eşti nebun cătînd un altul!... Os. 13, *4*
Deut. 4, *35, 39*
Neem. 9, *6*

El atunci, — ca să despice lumii-n patru fir-de-părul.
Sabie nebiruită, ridica-va Adevărul!
Silniciilor, — Dreptatea va urma-ntru totdeauna;
În căzutu-i Tron de aur nu va mai domni minciuna.
Vicleşugului de-a pururi măştile-i vor fi căzute;
Mişelia cea din umbră va călca-o prin Virtute.
Nepăsării se va sparge inima cea de argilă,
Dîndu-i inimă fierbinte cu neţărmuită milă;
Diavolul va fi cu lanţuri ferecat şi dat la fund
În străfunduri de-ntuneric fără seamăn, fără fund.
Moartea va muri-n de-a pururi, ne mai dînd nicicui fiori.
Oamenii ce vor rămîne fiind toţi ne-muritori.
Şi-astfel, Soarele Dreptăţii mîngîios va fi mereu,
Lumii ce va sta tot veacul vieţuind cu Dumnezeu!...“

Dar zadarnic Proorocii au fost scris acestea toate,
Că urechi care s-audă n-au a lumii biete gloate....

SEMNELE LUI DUMNEZEU

Ca să le trezească totuşi, ca spre bine să le-ndemne,
Dumnezeu din Ceruri-Tatăl, le arată-anume semne,
Şi, prin curgere de veacuri, Cel ce stă mai sus de astre,
Pune să vorbească lumii, limba marilor dezastre...

După ce deci, potopise tot pămîntul Lui cu apă,
Cînd de moarte numai Noe cu ai casei lui mai scapă,
Dumnezeu, văzînd desfrîul, făr-de-legea tuturora,
Celor ce petrecu-şi viaţa în Sodoma şi Gomora,
Hotărăşte: pe-amîndouă să le piardă, şi pe loc,
Peste ele toarnă ploaie de pucioasă şi de foc,
Şi Cetăţile-amîndouă, cu nespunsa lor orgie,
Sub a Tatălui mînie, ars-au pîn-n temelie! Gen. 19, *24—26*
Apoi scufîndînd pămîntul, celor cu cumplită soartă,
Din adîncuri neştiute răsărit-a Marea-Moartă,
Mare, pururi fără valuri, care-n somnul ce-o apasă,
Umple tristele-i văzduhuri cu mirosu-i de pucioasă...!

În tăcutele ei ape, cît sînt de adînci şi late,
Cum în nici o mare alta, — nu e o vietate.

Iar cînd unii peşti de-aiurea vin pe-a Mării Moarte vatră,
Acei peşti într-o clipită, se prefac în peşti de piatră!

Nici măcar o zburătoare, cît de mare, cît de mică,
Pe deasupra-i nu s-abate şi văzduhul nu-l despică,
Simţind toate că deasupra-i de-ar fi zborul să le poarte,
Una n-ar scăpa cu viaţă, ci cădea-r-ar toate moarte!...

Împrejur, pînă departe, pe-acel ţărm de moartă Mare,
Nici măcar un fir de iarbă din pămînt nu mai răsare...
Numai nişte meri sălbateci mai dau roade mici sărace,
Însă inima din ele piatră-asemeni se preface.
Iar cînd stă ca să le guste vreun neştiutor sub soare,
Merele purtînd otravă, — cel care le gustă, moare!...

Dar în matca Mării Moarte, mai tîrziu, — ca vrînd s-o scape,
Se vor revărsa-n torente a Iordanului vii ape,
Cuprinzînd în ele viaţă şi prundiş de-nalte stele,
Pentru că Iisus din Ceruri va primi botezu-n ele. Mat. 3, *19*
Dar... zadarnic în mormîntul Mării Moarte, — lume arsă, Ez. 47, *8*
Cu-ale lui sfinţite ape tot Iordanul se revarsă,
Că nimic nu mai învie în tot lungul şi tot latul,
Moartea stînd pe vecinicie unde-a chiuit păcatul!...

Doamne, oare Tu voit-ai Marea Moartă s-o asamenei
Cu-acel somn în care doarme sufletul atîtor oameni,
Somn în care apa Vie a Măritului Hristos, Ez. 47, *9—11*
Se revarsă de milenii, pentru unii de prisos?...

Pe cînd lumea deci petrece sub dezmăţul lui Mamona,
Vine marele cutremur de pămînt din Lisabona,*
Care-n sus şi-n jos, cu geamăt mînios îşi poartă saltul,
Cum de la zidirea lumii, n-a mai fost pe lume altul!
Numa-n cîteva clipite, pomenita sus Cetate,
Cu Biserici-Catedrale şi ca-n basme-avînd palate,
Plină-atunci de diamante şi de aur fiind plină,
Prefăcută-a fost întreagă într-o jalnică ruină!

---

* 1 Nov. 1755

N-a mai rămas în picioare nici un zid în a ei vatră,
N-a mai rămas aşezată nici o piatră peste piatră.
Zeci şi zeci de mii de oameni, peste alte zeci de mii,
Sub surpările de ziduri îngropaţi au fost de vii,
Iar cei ce-au scăpat cu viaţă, — prinşi de iarnă-aproape goi,
Rătăceau printre ruine — chipuri parcă de strigoi!

Zguduit atunci pămîntul a gemut adînc sub zări,
Şi cutremurul fu spaimă pînă peste ţări şi mări.
El urmîndu-şi clătinarea mai apoi o lună-ntreagă,
Doar vor înţelege răii ce-a vrut Tatăl să-nţeleagă,
Cînd crezut-au toţi o vreme că sfîrşitul va să vie,
Că pămîntul de sub oameni nu mai are temelie!

Dar uitarea vine iute întru sufletele toate
Şi, din ce-a fost ieri ruine, lumea noi palate scoate....
Unde-a curs potop de lacrămi, — unde-a bîntuit furtună
Lumea-ncepe iar ospăţul, iarăşi cîntecul răsună,
Şi, cu cît mai ferictă peste tot îşi poartă danţul,
Tot mai mult dănţuitorii leagă-se de iad cu lanţul...

După ce un veac mai trece şi-un deceniu jumătate,
Demiurgul cu-al său deget iar în gongul lumii bate:

Într-o zi de Mai cu floare, într-o zi de Mai senină
Pe cînd încă arde roua, — stinge-a soarelui lumină! *
Întuneric greu coboară şi cuprinde lung şi latul,
Parcă lumii păcătoase să-i ascundă-n el păcatul.

Soarele, — precum Scriptura glăsuieşte-n adevăr
S-a făcut acum de-odată „negru ca un sac de păr"! Am. 7, 3
Cesuri trec patrusprezece, părînd lumii veşnicie, Apoc. 6, 12
Şi-ntunericul deasupra-i tot mai negru stă să fie...
Plugul şi-a-ncetat aratul; călătorii-şi curmă mersul,
Fiindcă noaptea fără seamăn parcă-a prins tot universul!

Păsările tac din cîntec; luminările s-aprind;
În adîncurile nalte se văd stelele sclipind;
Socotind-o noapte-aevea cum le au din veacuri vecii
Urlă prin deşert şacalii, zboară-n noapte liliecii;
Se-nspăimîntă gloata lumii de ce-o vrea din Ceruri Domnul,
Dar... apoi, — ca-n orice noapte, — peste gene cade somnul...

---

* (19 Mai 1870)

„Învăţaţii“ spun că, nopţii nu cunoscu-i nici o lege,
Şi „ştiinţa“ lor nu poate lumii taina s-o dezlege...
Nepătrunsă le rămîne, — oricît mintea şi-o frămîntă,
Şi nici unul nu pricepe că e numai vrere sfîntă!

În socoata-i însă turma n-a făcut nici un socot,
S-a fost spăimîntat o clipă... a dormit... şi-atîta tot!

După ce-a fost stins pe boltă, ziua, pe-împăratul Astru,
Cînd tot Cerul era-ntocmai ca cicoarea de albastru,
Un alt semn s-arată lumii dezmăţate şi nătînge:
Cînd a răsărit în noapte luna, toată ca de sînge!

Ce vor oare — a spune lumii semnele ce i-s-arată?
De ce soarele se stinge? De ce luna-nsîngerată?
De ce marele cutremur?... Înţelesul nu e greu,
Dar puţini sînt cititorii semnelor lui Dumnezeu...

Semne mari deci El ne face, — să-nţeleagă fiecine,
Precum scris-au toţi Profeţii, — că sfîrşitul lumii vine;
Şi-n păcat să piară turma-I nu vrea Milostivul Tată,
Nu pe păcătoşi să-i piardă , ci-ndreptarea lor o cată!

Drept aceia, Ziditorul, — Milostiv cum numai El, e
Înc-un semn le mai arată, cînd prin vrerea-I plouă stele*
După optspezece veacuri de cînd a prezis Proorocul,
Iată dar că plouă stele... Cerul îşi descarcă focul!...

Spre sfîrşitul unei toamne, într-un miez de noapte rece,
Lumea vede-nmărmurită faptul care se petrece:
Mii şi mii şi mii de stele, — mingi de foc străluminos,
Se desprind din adîncimea Cerului şi cad în jos!

Şi măreţ, şi plin de spaime, lumea le vede sudumul,
Una-alteia, cum pică prin adînc tăindu-şi drumul...

Fiecare stea ce cade către-a lumii neagră tină,
Prin adîncul întuneric las-o dîră de lumină...
Să le numere potopul, nu e chip pentru socot,
Şi părea că-n acea noapte arde însuşi Cerul tot!

---

* (Anii 1833, 1865 şi 1885)

Stele roşii, stele-albastre... cîte una vine verde,
Parcă celor slabi de minte, ochii proşti să le dezmierde,
Ploaia lor se prelungeşte pînă-n zorii dimineţii,
Uluind toţi „Astronomii", inspirînd pe toţi poeţii,
Ne ştiind mulţi ce să creadă din ce văd prin întuneric,
Fapt aevea plouă stele? sau e doar un vis feeric?...

Dar aevea Cerul plouă cu sfărîmituri de stele,
Peste ceea ce e lumea cu potopul ei de rele.
Şi, de-ar fi pe ea să cadă larga stelelor risipă,
Moartea lumii păcătoase ar veni numa-ntr-o clipă.
Dar din Ceru-I, Cel ce plouă stelele-I în miez de noapte,
Ca-n furtună cînd din ramuri cad smochinele necoapte,
Sutele de mii de stele ce cad ploae El le stinge,
Făr-să lase măcar una cu pămîntul a s-atinge!...

El îşi spune-aşa Cuvîntul, dar cuvînt aevea, nu dă...
Cine are ochi, — să vadă! Cei ce au urechi, — s-audă!...
Căci au spus-o Proorocii mai de mult, în veacuri duse,
Şi-n Scripturi rămas-au lumii ca-ndreptar ale lor spuse,
Lămurind că, mai nainte de sfîrşit, această lume
Va avea să vadă însuşi semne mari făcute-anume:

„Va veni cutremur mare"! (precum fost-a-n adevăr);
Soarele va fi aevea negru ca un sac de păr!
Îngheţînd atunci de spaimă, toată omeneasca gloată
Va vedea-n aceeaşi vreme luna ca de sînge toată!
Stelele din Cer cădea-vor, — aruncate fiind ele,
Spre pămînt de Ziditorul ce zidit-a toate cele.
Precum leapădă smochinul, — ne putînd să le mai ţie, Apoc. 6, *12, 13*
Verzi smochinele, cînd este zguduit de vijelie"!...

Cîţi vor fi-nţeles grăirea cea prin semne dînd Cuvîntul,
Că veni-va judecata celor de pe tot pămîntul?...
Prea puţni... Smintite gloate, oarbe au fost rămas mereu,
Surde-au fost la tot cuvîntul semnelor lui Dumnezeu!...

Iată-le deci mai departe, — furnicar pierdut în tină,
Cu Lumina din Lumină în ce-i OM tot mai puţină,
Alergînd spre „fericire" sub a diavolului bice,
Din a cărui făr-de-lege greu li-i să se mai ridice...

În zadar le-ajută Cerul să dezlege taine grele,
Să-nţeleagă cee-n soare, ce e-n lună, ce e-n stele.
În zadar le-au dat puterea Marile Puteri Divine,
Ca prin ea să hăuiască mii şi sute de uzine;
Lumii-ntregi să dea lumină ca izvorul cel mai nalt,
Mările să le străbată dintr-un cap în celălalt.
Om pe om să se audă peste ţări şi mări în şir,
Trimiţîndu-şi tainic graiul şi prin fir şi fără fir.
Prin văzduhurile toate să colinde astfel cîntul,
Într-un ceas, să-i desfăteze glasuri de pe tot pămîntul
Şi zadarnic Ziditorul, din adîncul Lui mister,
A dat oamenilor aripi să se-nlţe către Cer:
În zadar le-a dat El iarăşi, fără preţ, acea minune,
Ce-nsetaţi o sorb cu ochii, zisă „televiziune";
În zadar a fost de-asemeni ajutat de ceruri omul:
Taina-tainelor prinzînd-o, să dezlănţue, „atomul",
Că din toate aceste daruri date lor, spre culmi să-i poarte,
Ei fac arme ce duc lumea nu la viaţă, ci la moarte!

LUCIFER PE CULMI

Şi-astfel, iată că-ntr-o noapte neagră cum n-a mai fost încă,
Lucifer urcînd un munte, stă pe cea mai naltă stîncă...
Dar nu-i munte ca toţi munţii, ci, gigant, un negru nor
De pe care el se uită spre tot insul muritor...
Aripile uriaşe ce slujesc la zbor huidumii,
Ghiare lungi avînd sub ele, şi le-a-ntins asupra lumii.

I-a-nflorit în colţul gurii, straniu, rînjetu-i sălbatec,
Din lăuntru-i plini de ură, ochii-i ard ca un jăratec;
Şi cum gura-şi tot deschide cu scrîşniri de-adîncă ură,
Pe cînd vorbe-n larguri spune, flăcări ies din a lui gură.

Au, vrăji face-n nopatea neagră? Ce porunci dă-ntunecatul,
De se-nvolbură văzduhul în de-a lungul şi de-a latul?
Cînd şi cînd, de prin adîncul nesfîrşit al Cerului,
Cîte-un fulger în zigzaguri cade viu asupra lui,
Şi-n luminile de fulger cum pe lume crunt s-apleacă
Diavoli mii, cu-a lui poruncă, unii vin, iar alţii pleacă.

Pe cînd ei, zorind prin noapte, vin mereu şi pleacă-n zbor,
Trăsnetele din tărie cad mereu asupra lor...
Oare, ce s-a pus la cale? Oare, ce se va petrece?
Şueră puteri sinistre, hohotind în noaptea rece,
Şi văzduhurile toate clocotesc acum sub Cer,
Parcă-abia-ncăpînd în ele oştile lui Lucifer.

Fiecare diavol negru care-n lume acum se duce,
Ca nicicînd repetă-ntr-una trei cuvinte: „OM şi CRUCE",
Şi grăind, — la tot cuvîntul zis de ei din cele trei,
Parcă vrînd să dea foc lumii, curge ploaie de scîntei,
În al căror stol cum suflă cu mînie tare vîntul,
Spuza lor căzînd pe oameni, iată-n clocot tot pămîntul
De s-ar zice că tot insul pe pămînt: bărbat, femeie,
De la diavol, fiecare, a sorbit cîte-o scînteie!

Toate neamurile lumii nalţă-n zare crunta frunte
Şi se pregătesc cu moartea fiecare să se-nfrunte...
S-ascut săbii zi şi noapte ca-ntr-a nebuniei poarnă...
Ca mărgean topit, oţelul, mări întregi acum se toarnă...
Gem uzinele haotic... Din tipare fel de fel,
Ies în fiecare clipă mii de monştri de oţel;
Fiecare monstru poartă trăsnete sub carapace,
Şi-n curînd pornind toţi monştrii, vor ucide-a lumii pace!

Munţi de bombe şi obuze se ridică-n toată clipa,
De cînd Lucifer pe lume şi-a-ntins ghiara şi-aripa...
Fruntea lumii-i tot mai cruntă... Nebunia creşte-ntr-una...
Ceru-i negru ca păcatul şi... s-apropie furtuna...

În neţărmurita noapte cîte-un fulger scurt s-aprinde
Şi văpaia lui, o clipă, toată zarea o cuprinde,
Parcă iadul îşi înalţă cînd şi cînd văpaia torţii...
Şi pluteşte-n hău, pe lume, duhul urii, duhul morţii!

Pîclă deasă şi-ncropită a umplut acum văzduhul
Şi-ar părea că lumea-ntreagă ar sta gata să-şi dea duhul...
Pe de-asupra pîclei nalte, iată păsări mari de pradă,
Tot rotesc asupra lumii... Ce-or fi căutînd să vadă?
Ce pîndesc aceste păsări sub întunecatul Cer?
Uriaşele lor aripi, sînt de pene sau de fier?
Orişicum ar fi, — ce cată?... Prin adînc, de ce dau roată?
Aceşti corbi ce par c-aşteaptă să-şi dea duhul lumea toată?

Cerul tot e-acum ca smoala... Fulgere de pretutindeni
Norii gata să reverse pe pămînt potop de grindeni...
Ei se tot ciocnesc şi scapăr... De pe norul lui silhui
Lucifer revarsă-ntr-una spre pămînt puterea lui...
Des, zigzagurile-fulger, — dînd ocol mereu huidumii,
Se-ntreţes pe Cerul sumbru, parc-ar scri pierzarea lumii!

Dar... în hăurile negre, — lung, un tunet, apoi altul,
Hohotind în tot adîncul, umplu largul, umplu-naltul...
Alte tunete urmează, şi-ndelung în hău răsună...
Ale Cerului sînt oare? Sau sînt tunuri care tună?

Cine hohoteşte-n larguri? Tun din Cer sau de oţel?
Lucifer ne-o spune singur, căci a hohotit şi el!
Hohotele-i clocotit-au prin văzduhuri lung, prelung,
Pîn-la marginile lumii hohotele lui ajung...
Toţi ai lui le-aud în noapte, zguduind pe toţi cum cad
Şi-ajungînd pînă-n străfundul fundului de negru iad!
Ochii lui cei de jăratec urmăresc din noaptea rece
Şi-n drăcească bucurie ei văd tot ce se petrece:

Iată că, din Soare-apune, cu scrîşniri de cruntă fiară,
Neamul unei ţări se scoală să cuprindă altă ţară.
Oştile şi-le ridică neamurile amîndouă....
Tunuri zguduiesc pămîntul... Foc din Cer pe oameni plouă..
Sîngele începe-a curge... Lacrămile-ncep să pice....
Oamenii loviţi de moarte, cad să nu se mai ridice...

Cum vin valurile mării dinspre larguri către maluri,
Cei ce luptă ca să-nvingă, la „atac" vin valuri-valuri,
Şi-n grozava-ncăerare ce stă iadul să-nfioare,
Nimeni nu se mai gîndeşte: de ce luptă, de ce moare?...

Oştile mereu s-adună.... Fără veste mii de tancuri
Cad turbate: cînd în faţă cînd în spate, cînd în flancuri;
Carapacea lor în goană, deschizînd ascunse porţi,
Scuipă-n fiecare clipă foc ce culcă mii de morţi!

Monştrii de oţel aleargă, — parcă duhuri infernale
Cărora nu se mai poate să le stea nimic în cale:
Trec prin ape, prin viroage, ca purtate-n zbor de draci,
Prin păduri trecînd asemeni ca prin grîu peste copaci
Cercuri mari făcînd în goană, mii de morţi lăsînd în urmă,
Şi putînd oştiri „duşmane" să cuprindă ca pe-o turmă.

Împreună cu-a lor oaste, graniţi după graniţi cad,
Bucurînd biruitorii pe pămînt, precum şi-n iad....
Mii de inimi cresc cît munţii; altele, gemînd se strîng:
Rîd-cîntînd biruitorii; biruiţii gem şi plîng...
Dar, cînd arde vîlvătaia, şi-n ce arde suflă vîntul,
Cum să nu se-ntindă focul să cuprindă tot pămîntul?

Iată dar cum alte neamuri, — neamuri mari de peste ape,
Intră-n lupta fără seamăn, — alte neamuri vrînd să scape...
Cine-ar şti să spună însă adevărul drept în sine:
Dacă iadului de-aceasta pare-i rău sau pare-i bine?...

Ajutor cătînd să dea neamurilor cotropite,
S-ar părea că însuşi Cerul ajutorul îi trimite...
Deci mai crunt sugrumul creşte, pieptul mai adînc se taie
Iar din piepturi mai năvalnic curge sîngele pîraie!

Oare Îngerii din Ceruri decît toate mai presus
Au adus în focul luptei neamurile din apus?
Sau la temelia faptei e tot cel ce-a fost temei
Cînd a fost aprins pămîntul cu-ale iadului scîntei?...

Cine ştie?... Totuşi iată: Lucifer pe munte rîde...
De ce rîde-a fericire cruntul oamenilor gîde?
Stă plecat asupra lumii, — cum ar sta un Padişah
Urmărind atent pionii unui joc aprins de şah,
Adîncit în ce gîndeşte, nescăpînd nici o mişcare,
Cum pionii toţi se mişcă: pe pămînt, văzduh şi mare.
Dintre cîţi pioni se mişcă, mai cu drag privind la unul
Ce-ntre toţi şi toţi pionii ce se mişcă, e „nebunul“,
Cel în gîndurile cărui a pătruns mai mult Satana,
Să rănească lumea-ntreagă şi să nu mai treacă rana!

Biruind ca nimeni altul, iată, el e cel mai tare:
Nimeni calea nu i-o-nchide, calcă ori şi ce hotare;
Scapără-n a lui mînie cum nu-i alt nebun la fel,
Şi-mpotriva oricui luptă, biruinţa e cu el!

Iată pentru ce Satana la „nebunu“-i cată-ntr-una,
Că prin el în lumea toată creşte focul şi furtuna,
Şi, pe cînd stă lumea-ntreagă pe pămînt cu fruntea cruntă,
Căpetenia-Întuneric se desfată ca la nuntă.

„Neamurile-acum în luptă, — îşi grăieşte el în şoapte,
Răsăritul şi Apusul, Miază-zi şi Miază-noapte,
Le-am încins în hora morţii pe pămînt, văzduh şi ape,
Şi de moartea ce le-aşteaptă, nici un neam n-o să mai scape!

Neamurile nimici-voi toate, unul cîte unul,
Căci pe rînd aceste neamuri le va birui „nebunul";
Nimici-voi însăşi Crucea, şi astfel toate se vor duce,
Hăurile nefiinţei înghiţind şi OM şi CRUCE!"

Lucifer aşa gîndeşte, pe cînd oamenii-şi duc veacul,
Nu cum Dumnezeu le cere, ci precum le cere dracul,
Căci acum în lupta cruntă ce s-antins pe-ntreaga lume,
Nimeni, alta nu mai ştie decît numai să sugrume.

Pînă şi copii, pe-alocuri, părăsind căminul lor,
Săvîrşesc, aprinşi, omorul, ca şi cînd n-ar fi omor,
Şi, asemeni cu nebunii cei ieşiţi din matca minţii,
Îşi sugrumă, copilandrii, înşişi fraţii şi părinţii.

Şi Satana-n socoteala-i nu se-nşală pîn-acum,
Toate neamurile lumii împingîndu-le-n sugrum,
Căci, mînia cum le mînă, neam pe neam să se omoare,
Între oameni, pîn-acuma, nu s-a mai văzut sub soare...
Milioane sînt în focul celui mai cumplit încaer:
Pe uscat, pe-adînc de ape şi-n nemărginirea-aer...

Iată-i scormonind pămîntul, — scut aflînd puternic-foarte,
Spre vrăjmaşi să tot trimită, dar să nu primească moarte...
Mii de tunuri uriaşe, din pămînt îşi spuns cuvîntul,
Şi sbucnind a lor obuze, lung cutremură pămîntul...
I-se zguduie rărunchii din adîncurile toate,
Cînd adîncul lui aruncă uriaşă moarte-n gloate,
Şi-am căta zadarnic clocot asemănător în iad
Ca-n mijlocul celor glaote, cînd obuze-n ele cad.

Trupuri astfel spulberate ca-n mînia de oţele,
Toate trăsnetele cadă, nu vor spulbera nici ele;
Şi zadarnică-ar fi truda, — încetînd al luptei foc,
Din ce spulberă obuzul, să mai faci vre-un trup la loc.

Ci năprasnica mînie, pretutindeni se ridică;
Mor o mie-n toată clipa, dar o lacrimă nu pică...

Crîncene, pornesc asaltul pe cîmpii, pe văi, pe munţi,
Mii de oşti cu oameni-fiare, cu guri hîde, cu ochi crunţi,
Încît nu găseşti, din fiare cu ce fiare să-i asameni,
Ca şi cînd aceste fiare n-au fost niciodată oameni!

Se sugrumă şi se muşcă, — sub miros de praf de puşcă,
Cum nici leii nu sugrumă, cum nici lupii nu se muşcă;
Urlă groaznic, se sfîşie în sălbatecă mînie,
Cum nu urlă nici leoparzii, cum nici tigrii nu sfîşie;
Şi rămîn, — cîmpii întinse, să-nfloreaască albe-n soare,
Oasele lăsate-n urmă de oştiri „nemuritoare“!

Lucifer le vede toate, cum se mişcă, cum se schimbă,
Şi privirea-i mulţumită, peste tot, mereu şi-o plimbă...
Iată, pe-o cîmpie-ntinsă, unde-n toi va fi măcelul,
Cea mai cruntă bătălie care-o poate da oţelul:

Au fost răsărit deodată, din adînc-adînc de zare,
Şi din Soarele-Apune, şi din Soarele-Răsare,
Nişte herghelii nebune de cai negri, — coame-n vînt,
Care nici-n-ating pămîntul, de zburdalnice ce sînt...

Fi-vor oare cai sălbatici? Cai înaripaţi ca-n basme?
Sau ieşit-au, — vijelie, — ale iadului fantasme?
Creşte larmă infenală a fantasmelor acele,
Şi crescînd şi-a lor nălucă, umplu zările de ele...

Dintr-o parte şi din alta, parcă le-ar aduce vîntul,
Şi, sub goana ce-o dau toate, se cutremură pămîntul...
Hergheliile deci fi-vor faţă-n faţă... Se vor bate?
Îşi vor ocoli năluca sau se vor muşca turbate?
Iată-le-n cît vede ochiul... lungi în adîncimi de flancuri...
Dar nu-s cai în hergelie, ci sînt herghelii de tancuri.

Lucifer îşi cască ochii... S-au ajuns... Începe-asaltul...
Monştri de oţel se-nalţă şi sar unul peste altul...
E năprasnică ciocnirea... Fiecare varsă foc...
Cei ce sînt loviţi de moarte, ca trăsniţi rămîn pe loc!

Unii-n crîncena ciocnire, par că s-au nălţat anume,
Încleştîndu-se-n oţele, ca voind să se sugrume!
Alţii-aleargă- trîmbă lungă — dînd ocoluri mari sub soare,
Cu-a lor namile vrăjmaşii căutînd să-şi împresoare;

Negri monştri-apocaliptici, — parcă-a diavolilor oaste,
Se izbesc mereu cu ură: cînd în spate cînd în coaste...

Multora dintre giganţii prinşi în vajnica bătaie,
Li-se-aprinde carapacea şi se-neacă-n vîlvătaie,
Şi din pîntecele-aprinse, de sub flăcări, se revarsă
Strigăte-nspăimîntătoare şi miros de carne arsă!

Din tot ce e-ncăierare s-a făcut o plină roată,
Şi de gemetele morţii s-a umplut cîmpia toată...
E un scrîşnet, e un vaiet, e o larmă de oţele,
Ce se sue pîn-la soare sau ajunge pîn-la stele.
Şi-n curînd din toată valma-ncăierării de sub Cer,
Nu rămîn, sub vălul nopţii decît; morţi, oţel şi fier.

Iată pentru ce Satana ce-n război îşi poartă duhul,
Rîde fericit pe noru-i, de cutremură văzduhul...
Apoi ochii şi-i îndreptă, — ca nimica să nu-i scape,
Vrînd a şti ce se petrece peste larguri mari de ape,
Şi el vede-n verzi adîncuri mii de monştri mişunînd,
Înlăuntrul fiecărui fulgerînd acelaşi gînd;
Să descopere „duşmanul" plutind pe a mării unde,
Şi cîteva clipe-n urmă, în adîncuri să-l afunde...

Şi „duşmani" sînt pretutindeni peste-ntinderile-albastre,
Iar Satana vede-n larguri jocul marilor dezastre:

Cuirasate frînte-n două, fiindc-au fost izbite-n plin
De „torpila" ce-a trimis-o nevăzutul „submarin";
Bătălii ce dau în larguri marile „Crucişătoare",
De la tunurile căror, de-atît fum nu mai vezi soare,
Clocote nemaivăzute ce le fac a mării larguri,
Cînd înghit mari „Dreadnugthuri" cu flotile pe catarguri.

Vase-n flăcări uriaşe, neputînd din foc să scape,
Decît cei ce sar în ape, ca să piară tot în ape;
Fierberi mari de „echipaje" sub urgia disperării,
Că-a lor nave-n scurte clipe se vor duce-n fundul mării...

El aude, zi şi noapte, nesfîrşite „canonade",
Vede, plin de bucurie, cum pe punţi obuzul cade,

Vede spulbere de ape ce-n coloane se ridică,
La-nălţimi la care piatră-i picătura care pică!
Vede năvi în plin lovite, cu toţi oamenii pe punte,
În genunchi spre rugăciune stînd cu Comandanţii-n frunte,
Fără, să-şi îndrepte vre-unul decît gîndul către maluri,
Pînă ce-i înghite marea în adîncul ei sub valuri.

Dar Satan, de la acestea îşi întoarce iute faţa,
Să se uite cărte alţii, cărora li-i dragă viaţa...
Iată-i: mii şi mii în valuri plutitori pe-al mării larg,
Agăţaţi de cîte-o barcă, de-o frîntură de catarg;
Covîrşiţi de deznădejde, istoviţi de frig şi foame,
Bieţi strigoi părînd cu toţii pe-ale valurilor coame...

Iată, alţii care-asemeni, înotînd mereu să scape,
I-au împresurat rechinii, care mişună prin ape...
Cine poate să descrie spaima morţii ce-au pe faţă,
Cei sortiţi aşa să piară, înghiţiţi fiind în viaţă?

Lupta lor o urmăreşte negrul Staroste pe iad
Şi se bucură-n măsura ce puterile lor scad...
Dar în gurile de bestii, toţi pier, unul cîte unul,
Cînd în largurile toate, urlă marea... tună tunul!

Ci, ştiind că-şi văzduhul otrăvit-a răul duh,
Ochii lui ca de jăratec şi-i roteşte prin văzduh,
Şi, privind, — din clipa-ntîia bucurii în ochi îi vin,
Pentru că nici în văzduhuri nu e clocot mai puţin...

Oamenii, ca nişte păsări devenit-au zburători
Şi cu marile lor aripi sue mai presus de nori;
Ba, cu mult mai sus ei urcă, dornici de-năţimi mereu,
Şi-n curînd poate sui-vor, mai presus de Dumnezeu!...
Cine ştie... Cînd au aripi mult mai dure ca de fier,
De ce oare zburătorii să n-ajungă pîn-la Cer?

Cînd au smuls „Naturii-mame", taine-ascunse totdeauna,
Şi din ce mai are-ascunse nu va mai avea nici una,
Cînd, — dovadă că-i puternic la nemărginire, — omul,
Din ale naturii lanţuri a dezlănţat „atomul".
Cînd ei vor să zboare-n lună, — prin rachetă — avîndu-şi mersul,
Cum şi-n oricare planetă ce cuprinde Universul;

Cînd se străduiesc „savanţii“ cu străluminată minte,
S-nvieze chiar şi morţii pîn-a nu intra-n morminte;
Cînd, să-şi prelungească viaţa din cît e, de zece ori,
Sînt pe cale, — ba chiar poate-a deveni nemuritori,
De ce oare n-ar ajunge toţi în Ceruri „Dumnezei“,
Cînd pămîntul cu-ale sale e prea mic azi pentru ei?...

Dar, visînd aşa Satana, cînd prin hăuri ochii cată,
Vede ce nu mai văzut-a pîn-acuma niciodată,
Şi rămîne mut el însuşi, cum nicicînd n-a mai rămas,
De ce poate acum să vadă în frîntura unui ceas:

Roi întreg de păsări sumbre, — oamenii umplînd înaltul,
Caută să se doboare din văzduh unul pe altul...
Prin adîncuri nici chiar şoimii nu s-arată mai uşori,
Decît pot să se arate pămîntenii-zburători...

Iată-i prinşi de-nvolburare, — cînd vor morţii să se-aşteană,
Alergîndu-se prin hăuri ca un stol de corbi în iarnă...
Unii-n goană de nălucă, prinşi de nebunie parcă,
Cînd în faţă, cînd în coaste, foc în ceilalţi descarcă,
Şi mereu în „verticală“ se ridică, se coboară,
Nelăsîndu-şi „inamicul“ pînă cînd nu şi-l doboară...

Alţii se ridică-n slavă şi, de sus, vîjelios,
Se reped ca nişte vulturi în „duşmanii“ de mai jos,
După care şi-unii şi alţii, încheind sinistru jocul,
Lung se prăbuşesc în flăcări, — dîri în hău lăsîndu-şi focul...

Se cutremură Satana, că-n cei care cad astfel,
I-se pare că se vede prăbuşindu-se chiar el,
Cînd, din Raiul plin de floare, luminat în chip feeric,
A căzut pe veşninicie în adîncul de-ntuneric...
Deci, întunecat, Satana de-aşa teatru se desparte,
Şi privirile-şi întoarce prin văzduh în altă parte...

Grindină de bombe, iată, parc-ar sta să plouă Cerul,
Şi, cu moarte peste oameni, prind să cadă focul, fierul...
Pe pămînt din mii de case, flăcări prind să se ridice,
Sîngele să curgă-ncepe, lacrimile-ncep să pice,
Oamenii, de frica morţii, în pămînt s-ascund afund,
Pricepînd ce se petrece, pîn-şi cîinii se ascund,

Bombe cad în cimitire, răscolind adînci morminte,
Şi-asvîrlind din gropi afară putrezite oseminte,
Pentru ca să se-nfioare, sub năprasnica urgie,
De la pruncii puşi în leagăn, pîn-la morţii din sicrie!

Dar ce-l zgudue pe diavol mai adînc din ce-a dat omul,
E ce vede-n clipa-n care se deslăţuie „atomul":

Iată, albă, o „umbrelă" în adînc de cer senin,
S-a iscat fără de veste şi coboară-n lume lin...
Cine-ar crede că „umbrela" ce din cer va să coboare,
Poartă-n ea mînii cum nimeni n-a mai fost văzut sub soare?
Cine-ar crede că „atomii" care-i poartă acum văzduhul,
Sînt puteri ce-ar fi-n măsură: lumii-ntregi să-i curme duhul?
Dintre cei ce văd „umbrela" coborînd din Cerul nalt,
Nimeni nici măcar visează că-n curînd va fi neant!

Ceru-i limpede ca sticla... Din senin deci cine poate
Ca s-aştepte cel mai groaznic dintre trăsnetele toate?
Iat-o creşte-n zări „umbrela"... Cam pieziş o duce vîntul...
Şi-n cîteva clipe numai, va primi-o jos pămîntul...

Dar... ce-a scăpărat în larguri ? Din ce fulger, orbitoare,
S-a desprins acum lumină mai aprisă ca din soare?...
Ce e trăsnetul acesta şi de unde vine-anume,
Mai grozav ca orice trăsnet ce-a căzut cîndva pe lume?
Ci cînd a trăsnit sub Cerul de cobalt al tristei toamne,
Dintre cei ce-l descărcase, zice unu-n spaime: „Doamne"!

Din ce iad putu s-aducă trăsnetul căzut de sus
Ceea ce, de cînd e lumea, pîn-acum n-a mai adus,
Că văzduhul şi pămîntul, niciodată ca acum
N-au mai ars îmbrăţişate, sub atîta foc şi fum?

„Ce s-a petrecut?" — se-ntreabă Lucifer, de groază mut,
Şi cu greu pricepe-n urmă cele ce s-au petrecut.
Cînd a fulgerat în zare, trăsnetul din fulger rupt,
A căzut pe-o aşezare omenească, dedesubt;
În aceiaşi clipă însăşi, aşezarea, s-a aprins
Şi din zeci de mii de oameni, nu scăpat-a nici un ins:

Toţi s-au fost făcut cenuşă, ca s-o soarbă-n larguri vîntul
Şi să nu mai ştie nimeni că i-a fost avut pămîntul!
Nici un fel de vietate n-a mai respirat de loc,
Pentru că văzduhul însuşi nu era decît un foc,
Şi sub flăcări uriaşe ardeau casele şi pomii,
Prin mînia ce din hăuri au trimis-o-n jos „atomii",
Să se-nalţe pîn-la ceruri, — poate jertfa, poate crima,
Prin ce-a fost la Nagasaky, prin ce-a fost la Hyroschima!
Şi, cum vîntul suflă vajnic în al flăcărilor vad,
Lucifer, aşa pîrjoluri n-are nici la el în iad!

PACE

A-ncetat de mult măcelul, însă pe pămînt nu-i pace,
Căci, într-una s-o alunge, -ştie diavolul ce face...
Ci pămîntul, ca şi-n veacuri, îşi dă roadele lui toate,
Dar să-i sature pe oameni, iată că el nu mai poate...

În zadar dau: grîul pîine, viţa vinul, pomii poame,
În zadar le dau pe toate: mii de oameni mor de foame!
După cele ce-i vrea gura, omul stînd s-alerge veşnic,
Se topeşte pe picioare ca o lumînare-n sfeşnic...

Are aur?, are viaţă... Pentru azi şi pentru mîine,
Dînd o piatră nestemată, cumpără o neagră pîine...

Aur îşi vrea fiecare, ca şi cînd, sub larga fire,
Dacă nu-şi adună aur, nu mai poate să respire,
Făr-ca vreunul să-şi dea seama că bogat nu e de-a bine
Decît cel care se are drept comoară doar pe sine,
Fără dorul bogăţiei, căci bogat pe trepte-nalte
Eşti doar dacă fugi de aur şi de toate celelalte...

Lumea însă, ca nebună aur caută mereu
Aur mai presus de toate, mai presus de Dumnezeu!...

Adorîndu-l pretutindeni, toţi îl vor şi toţi îl cheamă,
Ci-ntre toţi înfometaţii, doar poetul îl blesteamă:
„Aur, -trîmbiţă vrăjită care chemi pe orice viu
Şi, de cum îl scoli din leagăn, îl faci rob pîn-la sicriu",

Sînt puţini cei care îşi leagă sufletul de sfîntul Cer,
Dar pe tine toţi te cată, toţi te cheamă, toţi te cer;
Sînt puţini cei ce se-nchină la a Cerului lumină,
La icoana Preacuratei, dar la tine toţi se-nchină!

Doar un Om, trecînd prin lume cu privirile senine,
N-a dorit nici să te vadă, nici nu s-a atins de tine,
Dar Acela ce pe tine mîna Lui nici cînd n-a pus,
S-a-nălţat la Cer de veacuri, fiindcă El a fost: „Iisus!"

Omenirea însă geme pentru tine şi se frînge,
Pentru aur, curg de veacuri mări de lacrimi, mări de sînge;
Se vînd suflete curate, trupuri fragede ca crinii;
Întunericul, prin aur, smulge florile luminii,
Şi de veacuri fără număr, pe-ale lumii triste laturi,
Vrei să saturi omenirea, dar tu, aur, n-o mai saturi!...

Aur, aur, paloş tare ce dai leşuri la toţi corbii,
Cîntec ce te-aud şi surzii, soare ce te văd şi orbii,
Cursă-a lui satan, vicleană, cu zăbrelele de aur,
Ce-nşeli sufletele-n veacuri şi-aduni iadului tezaur,
Azi, în veacul slavei tale, cînd în gheară-ţi stau să piară
Milioanele de oameni sugrumaţi de-a foamei gheară,
Pentru toţi cei ce, sub tine, în robie plîng şi gem,
Eu, îngenunchiat sub Ceruri, aurule, te blestem:

Cîntecul să-ţi amuţească! Strălucirea ta să moară!
Să te macini ca o pleavă în a veşniciei moară!
Nimănui să nu mai trebui la nimic şi nicidecum;
Să te-amesteci pe vecie cu ţărîna de pe drum!
Să coboare peste tine vijeliile-dezastre, Is. 30.22
Să te zboare-n tot adîncul nesfîrşirilor albastre,
Şi să cazi pe-alte planete, cu alţi oameni ce nu-i scazi,
Pe pămînt în veşnicie, aur greu, să nu mai cazi,
Să te uite omenirea, aur crud, aur hain,
Întru toată nesfîrşirea veşniciilor! AMIN!..."

Dar poetul, pe-a lui buze cu blestemul stă să moară,
Pe cînd aurul rămîne oamenilor tot comoară,
Pentru el să se sfîşie, să se taie, să se frîngă,
Şi-astfel pînă-n clipa morţii, fiecare să-l tot strîngă!

Goana după aur, iată, a făcut din Om o fiară;
Fără cuget, fără suflet, -numai pîntece şi ghiară...
Între oameni, „omenie“, „milă“, „adevăr“, „dreptate“
Nişte biete vorbe goale, de demult, de mulţi uitate!..

MIŞELIA-i spic în toate şi cinstirea-i este-n toi,
Cînd VIRTUTEA e o zdreanţă ce s-aruncă la gunoi,
Lacrimile ascunzîndu-şi şi de lună şi de stele,
Că, de-ar curge-n văzul lumii, mişelia scuipă-n ele...

Cei mai mulţi din zişii „oameni“ nu mai au nimica sfînt,
Din ce sfînt să fie poate, -nici în Cer, nici pe pămînt,
Şi nu-şi mai aduc aminte Legea vrerilor Cereşti;
„Pe aproapele iubeşte-l cum pe tine te iubeşti“...

Omului de pretutindeni, îi e sufletul bolnav, Os. 4,7
Om pe om vrînd să-l robească; neam pe neam să-l aibă sclav...

Dintr-o mie, poate unul, nu gîndeşte cele rele,
Ceilalţi, toţi, pe-ai lor semeni stînd să-i fure, să-i înşele
Viaţa să le fie cîntec în al vieţii larg tumult,
Munca lor cît mai puţină şi cîştigul cît mai mult, -
Şi-s atîţia cei ce-n ospeţe aurul cu pumnii-aruncă,
Făr-a fi-mplinit vreodată cea mai ne-nsemnată muncă, Hab. 2,1—12,17
Fiindcă, stînd sub fiecare, turme-turme de iloţi, Isa. 1,21,23
Ei muncesc, mii, pentru unul, mîncînd unul pentru toţi!...

Iată dar de ce la poarta bogătaşă,- ca-n Scriptură,
Zace „Lazăr“ pe gunoaie, aşteptînd o frimitură!
Iată pentru ce-ntre oameni, sînt atîţia goi, desculţi,
Şi flămînzi cu ochii-n lacrimi, „Lazării“ sînt tot mai mulţi...

Dar zadarnic „Lazăr cere tot mereu cu geana udă,
Că bogatul nici nu-vede, nici nu poate să-l audă...
Cum o să-i audă plînsul, cel cu ghiftuitu-i pîntec,
În auzu-i cînd răsună numai rîsete şi cîntec?

Cum să nu-şi întoarcă faţa de la bubele-n scursori,
Cînd el e-nvăţat să vadă împrejuru-i numai flori?
Deci zadarnic cere „Lazăr“ ce-a rămas din frîntul pîinii,
Că din frimituri, bogatul, îşi hrăneşte numai cîinii!

Sînt atîţi cei care sufăr, fără leac, stînd să se frîngă,
Că nu-i clipă trecătoare, rîu de lacrimi să nu plîngă,
Şi-astfel veac le pare clipa celor ce nu-şi află leacul,
Cînd bogaţilor le pare un clipit de geană, veacul...

Iată de ce zis-a Domnul, cînd a zis Preasfînta-I gură
Vorbele ce-n veşnicie răsuna-vor din Scriptură:
„Prin a acului ureche, mai uşor trece cămila,
Decît poate-n Rai să intre cel bogat, lipsidu-i mila"! Luc. 18,*25*

Astfel i-a găsit în vremuri Cel ce Mila însăşi este,
Pe bogaţii fără inimi, ca şi-n vremurile aceste,
Arătîndu-se bogaţii astfel demni urmaşi de-acei
Mari străbuni pe care Domnul i-a găsit în „farisei"...

Iată-i: toţi îşi zic lor „oameni", toţi se vor puşi în lumină;
Lui Iisus-Mîntuitorul, cerînd Mila-I mulţi se-nchină,
Dar aproape toţi, în viaţă, prin cuvînt, prin gînd, prin fapt,
Împlinesc o făr-delege, pun o cursă, fac un rapt,
Suie pe-nălţimi minciuna, adevărul stînd să-ngroape,
Sapă sub o temelie, năruind pe-al său „aproape",
Cugetul nicicînd mustrîndu-i, cînd cîştigu-i pe nedrept, Mat.23,*1–7;13–85*
Şi cei proşti întotdeauna, îl înşeală pe-nţelept!... IICron.24,*20–21*

ÎNCEPUTUL SFÎRŞITULUI

Multe vii pămîntul are... Ci spune-ţi-mi: în ce vie,
Nesfîrşită curge viaţa şi mereu e veselie?
E vre-o vie-n care frunza să rămînă mereu verde,
Cucii să se tot îngîne, mierla să te tot dezmierde?

Nu-i nici una... Precum nu e dimineaţă fără seară,
Nu-i nici vie-n care frunza să nu pară-n toamnă ceară...
Precum nici o zi din toate nu e numai dimineaţă,
Nu-i nici vie să rămînă cu butucii plini de viaţă...

După ce-a fost viţa plină de rubine şi de perle,
După ce-au cîntat în brusturi piţigoi, cristei şi mierle,
După ce culegătorii, bucuroşi o săptămînă,
Cu must fiert năstrape pline şi-au trecut din mînă-n mînă,

Orice vie, — pe cînd frunza i-se umple de rugină,
Răvăşită-n vînt şi ploaie parcă plînge şi suspină.
Şi-n tristeţă fără margini, grea, de care te-nspăimînţi,
Toamna-şi leagă funigeii de haracii goi şi frînţi...

Tot aşa, — cine ia seama la pămîntul vieţii, Doamne,
Îl aseamănă cu-o vie la sfîrşitul unei toamne!...

Spune-n cartea lui, Profetul Isaia, cărui Domnul,
Cu vedenii mari, şi vise i-a umplut veghea şi somnul:

„Ofileşte-se pămîntul şi de jale-i tot cuprins;
Lumea toată se usucă; geme fiecare ins;
Cumpănă s-a-ntins pe lume şi urgie mare foarte,
Fiindcă Cerul şi pămîntul laolaltă trag de moarte! Isa. 24, *4*

Sub locuitori-i oameni, pîngărit e-ntreg pămîntul,
Căci înfrînt-au rînduiala şi călcat-au legămîntul;
Şi blestemul mistuieşte pretutindenea tot natul,
Care stă să ispitească făr-delegea şi păcatul... Isa. 24, *5, 6*

Greu tînjeşte toată via cea sădită-n bun pămînt,
Fără vlagă-i sînt butucii, viţele firave-i sînt;
Iar cei ce de veselie îşi aveau inima plină,
Astă dată-s plini de jale şi-a lor inimă suspină... Isa. 24, *7*

Chiotele de ospăţuri nu-şi mai spun al lor alint
Şi-a-ncetat plăcutul zangăn al tipsiilor de-argint.
Cîntecul cel de-altă dată pîn-a nu veni amarul,
A tăcut şi nu mai merge, mînă-n mînă cu paharul;
De chefuitori, carafei nu i se mai soarbe plinul Isa. 24, *8, 9*
Şi amar îi pare însuşi băutorului tot vinul... Apoc. 18, *23—24*

Stau cetăţile-n ruină... Bucuria este rară...
Freamătele bucuriei au pierit acum din ţară;
A rămas numai prăpădul, porţi şi ziduri dărîmate Isa. 24, *10—12*
Şi pustiul ce pe uliţi urlă-n moarte prin cetate... Ier. 7, *34*

Iată-aşa va fi pămîntul, pradă jafului, ruinii,
Ca sub jalea ce-o arată după ce se bat măslinii;
Aşa fi-va-ntre popoare, îndurînd sub chinul foamei,
Şi ca la culesul viei, după adunatul poamei!... Isa. 24, *13*

Groază, groapă şi capcană vor fi date de Cel Sfînt
Celor care locui-vor faţa negrului pămînt!
Cel ce va fugi de groapă, după cele ce-o să vadă,
Oricît va căta să scape, tot în groapă o să cadă;
Celui ce-o scăpa de groapă, în al vieţii lui nesaţ,
Îi va-ntinde moartea laţul şi cădea-va-n al ei laţ!... Isa. 24, *17, 18*

Căci deschide-se-vor toate stăvilarele de sus,
Şi la clătinări pămîntul, spre urgii va fi supus... Isa. 24, *18*
Se va sfărîma-n cutremur, ca, bucată cu bucată,
În mînia Lui Preasfîntă Ziditorul lui să-l bată.
Morţii vor fi scoşi din groapă şi-azvîrliţi pe cîmp sub soare,
Corbii stînd să le mănînce carnea greu mirositoare! Isa. 24, *19, 20*

Munţii s-or topi de sînge, stîncile şi-le-or desface;
Rîurile toate-n smoală şi-n pucioasă s-or preface;
Păcură de pretutindeni, gîlgîind blesteme-n şoapte,
Va ieşi de prin adîncuri şi va arde zi şi noapte; Isa. 34, *4, 9, 10*
Fără ca să se mai stingă, va cuprinde-n foc tot drumul,
Pînă-n slăvi urcînd văpaia şi-necînd văzduhul fumul!

Se va-ntinde larg pustiul unde rugul va petrece
Şi pe-acolo niciodată nimenea nu va mai trece
Pelicanul şi ariciul doar pe-acolo stînd să iasă,
Şi doar bufniţa şi corbul se vor şti la ei acasă. Isa. 34, *10—12*

Nici un tron nu va rămîne, dup-atîta făr-delege,
Ca făptura să-şi mai sue vre-un Voievod, vre-un Prinţ sau Rege.
În palatele lor toate, unde-a fost ospăţul vieţii,
Se vor lăfăi: urzica, spinii, bozii şi scaieţii! Isa. 34, *12, 13*

Unde fulgerau tiranii, unde porunceau limbuţii, Isa. 34, *13*
Vor schelălăi şacalii, şi-or avea sălaşul struţii. Ier. 9, *10*; 50, *39*;
Nu va mai fi nici o floare, nu va mai fi nici un pom; 51, *37, 43, 52*
Noaptea, behăi-vor tainic ţapi roşcaţi cu chip de om; Isa. 34, *14*
Vor sălta motani sălbatici, ielele-şi vor face danţul
Şi stafiile, -martirii, -vor ieşi sunîndu-şi lanţul. Isa. 34, *15*

Moartea-şi va plimba sub lună, printre ziduri, albă hîrca;
Îşi vor scoate pui, ariciul, popîndăii şi năpîrca,
Şi prin turnurile nalte, cu pustietate-n goluri,
Se vor aduna vulturii, croncănindu-şi stoluri-stoluri... Isa. 34, *15*

Toate-acestea vor fi-ntocmai, -făr-de-legea ca s-o-ngroape...
Ceasul judecăţii vine, Ziua Domnului e-aproape!...
Inima Lui Milostivă, de mînie sfîntă-i plină
Şi pe-ai Cerurilor nouri, Domnul lumii va să vină! Isa. 34, *16--17*

Toate neamurile lumii, Cel ce-a pătimit pe Cruce,
Înaintea Lui să steie, de istov le va aduce,
Ca să cerceteze Însuşi, coborînd din slava-I Sfîntă,
Pe toţi regii şi-împăraţii ce pămîntul îl frămîntă.
Şi cînd fi-va adunată la un loc întreaga turmă,
Va purcede, după fapte, Judecata cea din urmă!... Apoc.11,*18*;7,*9—17*

Astfel zis-a Proorocul, suspinînd cu geana udă...
E vre-o minte să-l priceapă? E vre-un om ca să-l audă?...
Cine ştie!... Că de veacuri el a spus a lui vedenii,
Şi-n păcat mereu s-afundă pămîntenii, de milenii!..

HRISTOŞI MINCINOŞI

Neamurile lumii toate, prin a diavolilor gură,
Mincinoşi hristoşi veni-vor să dea altă-nvăţătură.
Iată-i cum s-arată falnici şi-n veştminte de argint,
Cei ce Messia-şi zic singuri, dar aceştia toţi mint!

Iată-i plini de pietre scumpe strălucind pe-a lor veştminte,
Dar ei nici o legătură n-au cu Cerurile Sfinte;
Ci, mereu slujiţi de diavoli, amăgindu-i pe nebuni,
Fac în văzul tuturora semne mari şi mari minuni: II Cor. 11, *13, 14*
Înviază şi ei morţii, dar prin înşelătorie,
Morţi din iad, al căror nume Cartea Vieţii nu li-l scrie;
Fac să cadă foc din ceruri, foc pe care toţi li-l cer,
Dar e foc ce-l scuipă iadul, nu e foc venit din Cer.
Ape limpezi, fac să curgă, -şi-nsetaţii se adapă, Ex. 7, *10—12, 22*
Dar din Styx adusă-i apa,- nu-i Dumnezeiască apă;
Pentru cei flămînzi, de-asemeni, pîine caldă fac din pietre, Mat. 24, *24*
Dar în veci flămînzitoare, că le-o coace iadu-n vetre! II Tes.2,*3,4,7,9,12*

Împotriva lor, din Ceruri însă, — cum Scriptura scrie, Mt.11 *14*; 17 *1*
„Coborî-vor cei doi Martori (care sînt Enoch şi Ilie), IReg.17 *11*,18*1—2,46*

Cu putere mare-foarte, şi-apărînd ei Legea-Nouă,
Vor putea să-nchidă Cerul, ca, din el să nu mai plouă.
Peste ape-avînd putere, -cînd satan comoară strînge,
Cei doi Martori, între oameni, apele-or preface-n sînge;
Bate-vor întreg pămîntul păcătos cu rele grele
Şi vor geme ce-i pe care poate iadul să-i înşele! Apoc. 11, *3, 6*

Dar sfîrşind ei „mărturia" cum asemeni alta nu e,
Omorîţi vor fi de „fiara care din adînc se suie"!
Trupurile lor zăcea-vor azvîrlite fără viaţă,
În Cetatea făr-delegii, să le vadă toţi, în piaţă,
Căreia, Cetăţi, „Sodoma şi Egipt" îi zic profeţii,
Unde-n alte vremuri fost-a răstignit şi Domnul vieţii! Apoc. 11, *7, 8*

Dar apoi iar duh de viaţă în cei doi stînd să coboare,
Se va-nspăimînta mulţimea cînd ei sta-vor în picioare!
Glas din Ceruri auzi-vor către cei doi mucenici,
Cărora li se va zice bubuind; „Suiţi aici"!,
Şi-n clipita următoare „Martorii"-înviaţi, — piu-un nor
Se vor înălţa la Ceruri, de sub văzul tuturor! Apoc. 11, *11, 12*

În acelaşi ceas va-ncepe pe pămînt cutremur mare:
Mii de oameni pier, iar alţii în genunchi cad spre-nchinare;
Alţii blestemă şi urlă din a diavolilor cleşti,
Şi mereu stînd împotriva vrerilor Dumnezeieşti... Apoc. 11, *13*

Şi-astfel cînd cei slabi de înger, lui satana i-se-nchină,
Dumnezeu alege-şi grîul din „mălură" şi „neghină";
Îşi alege toţi aleşii, între sfinţi să le dea loc,
Sau deplin îşi lămureşte aurul trecut prin foc! Mat. 13, *28—30*

Oare, pînă cînd răbda-va Dumnezeu din Cer, Prea-sfîntul,
În mocirla-i de păcate să se-nece tot pămîntul?
Cînd îi va veni sfîrşitul? Cînd schimba-se-va lui faţa?
Cînd veni-vor din Cer Sfinţii, pe pămînt să-şi ducă Viaţa?

Cine ştie- Însă, ceasul Judecăţii nu-i departe,
Ca să se deschidă-n faţa tuturora Marea Carte,
Să se facă două cete: una-n stînga, una-n dreapta,
După cum în a lor viaţă fiecărui i-a fost fapta... Apoc. 5, *1—9*

„Vai de cei ce-şi fac dreptate după capul lor mereu,
Şi nu se supun dreptăţii vrerilor lui Dumnezeu...
Căci, punînd la a lor fapte judecata lor temei,
Nalţă peste-a Lui dreptate nedreptatea ce stă-n ei!
Căci Hristos este sfîrşitul Legii, -tuturora ţel,
Şi temei îndreptăţirii celor care cred în El!“ Rom. 10, *3, 4*

Ceasul Judecăţii vine!... În curînd, acesta sună,
Fiindcă semne mari în lume au venit ca să ne-o spună;
Semne despre care anume Ucenicilor le-a spus
Însăşi Cel ce va să vină, să ne judece: Iisus. Luc. 21, *25*
Semne peste care-n viaţă cu deşertăciuni ce-mbie,
Trecem orbi şi surzi într-una, ne-nsetaţi de „Apa Vie“!

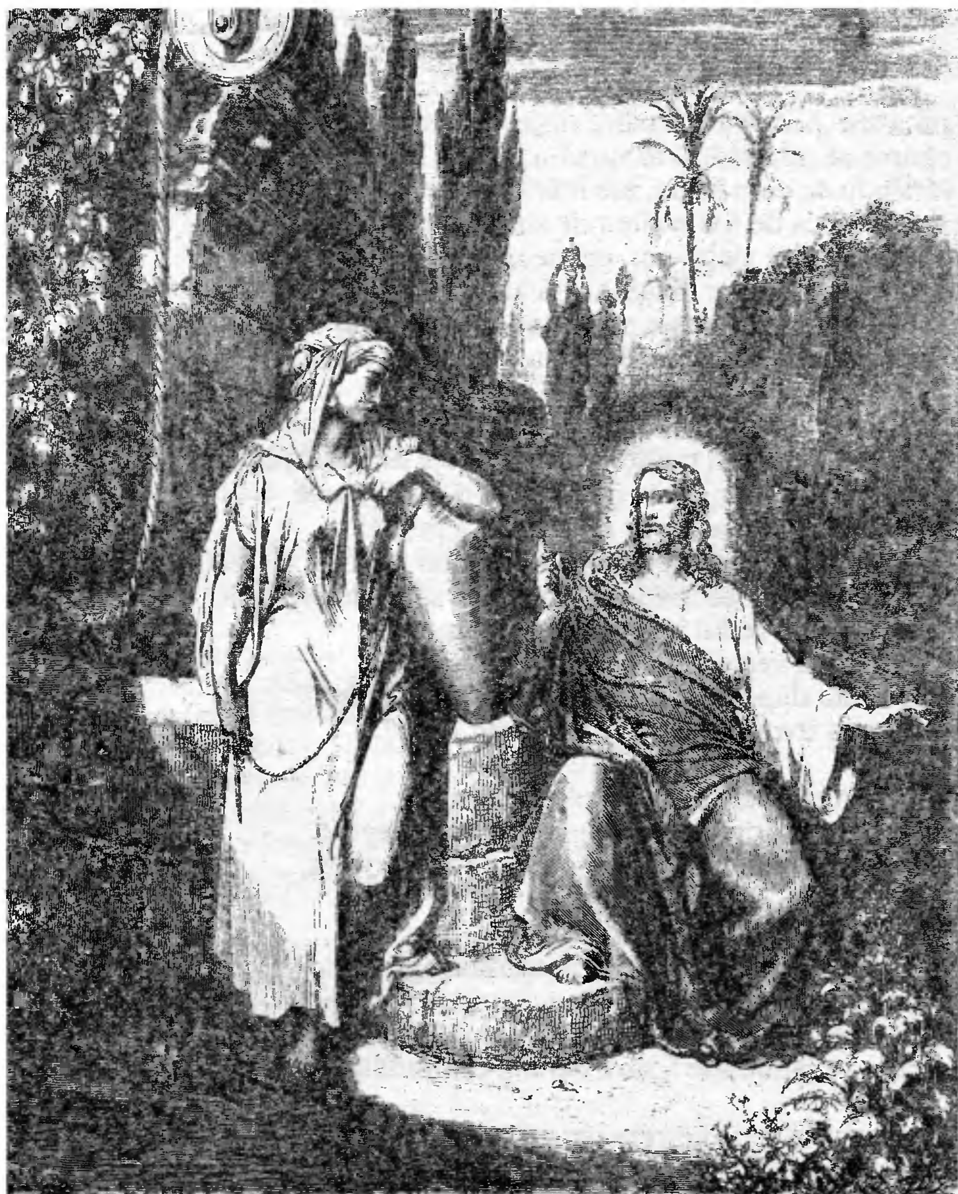
APA VIE

Apă Vie, Apă Vie, -sau Dumnezeiască Apă
Care nu mai înseteaza pe cel ce din Ea s-adapă.
Despre tine zis-a Domnul cu lumini Cereşti sub geană,
Cînd a glăsuit femeii din Scripturi: Samariteană:

„..*Dac-ai şti tu cine este Cel ce-ţi zice acuma ţie:*
„Dă-mi să beau“, - tu Lui ai cere şi ţi-ar da El Apă Vie!
Că cel ce va bea din apa ce de Mine-i va fi dată,
Nu mai înseta-va-n veacuri niciodată, niciodată,
Ba-nlăuntru cui va bea-o, ea, izbăvitoare-foarte, In. 4, *10, 13—14*
În izvor se va preface, dîndu-i viaţă fără moarte!“ Isa, 12, *3*; 44, *3*

Despre tine, APĂ VIE, -celor plini de stricăciune,
IEZECHIL, ales de Duhul, în Scriptura lui ne spune:

„... Şi m-a fost trecut prin apă, -trecerea fiindu-mi lesne,
Căci făcînd eu paşi o mie, era apa pîn-la glezne;
Îndemnat, încă pe-atîta să mai merg şi făr-de frică,
M-am suspus şi iată, apa la genunchi mi-se ridică;
Mai departe, altă mie de paşi daţi să merg prin rîu,
Iată că-mi ajunge apa, pîn-la şolduri, pîn-la brîu.
Înc-o mie de paşi dîndu-mi să mai merg prin apa rece,
Trebuia să-not, căci rîul prea-i adînc şi nu-l pot trece... Zah. 14, *8—1*

„Dac'ai şti tu cine este Cel ce-ţi zice-acuma ţie:
Dă-Mi să beau, — tu Lui i-ai cere şi ţi-ar da El Apa Vie!" *(pagina 346)*

Trebuia să-not, căci rîul prea-i adînc şi nu-l pot trece... Zah. 14, *8—12*
Fui adus pe mal de omul cel mereu cu-ndemnuri nouă Apoc. 22; *1*
Şi-am văzut copaci de-alungul ţărmurilor amîndouă... Ioil. 4, *2, 12, 13*

El mi-a zis: Această apă către răsărit se poartă,
În cîmpie se pogoară şi se varsă-n Marea Moartă.
Şi vărsîndu-se ea-n Mare, ale mării ape rele,
Se vor vindeca de toate cîte rele sînt în ele.
Toate viile fiinţe vieţui-vor, ori pe unde,
Curge-vor gîlgîitoare ale rîului vii unde!
Fluviul fi-va plin de peşte pretutindenea de faţă,
Căci pe oriunde va curge acest rîu, va fi doar viaţă! Ez. 47, *8, 9*

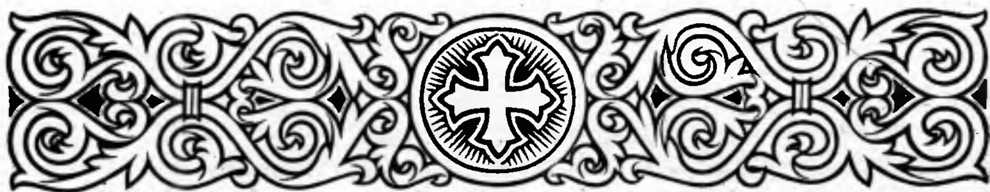
De la En-Ghaddi la En-Glaim, ca ai mării celei mari,
Fi-vor peşti de soiuri multe prinşi în mreje de pescari..
Dar băltoacele cu mlaştini de mocirlă n-au să scadă
Şi, mereu nesănătoase, vor rămîne sării pradă!...
Însă lîngă rău-acesta, pe-amîndouă-ale lui laturi,
Fi-vor pomi cu-alese roade ce, mîncînd, să mi-te saturi...
Nesfîrşit le va fi rodul întru hrană-mbelşugată
Şi-a lor frunză veştejită n-o să fie niciodată!...
Ba spre leac sluji-va frunza încărcată stînd de har,
Fiindcă apa izvorî-va din al Templului Altar!..." Ez. 47, *10—12*

Apă Vie, Apă Vie, Dumnezeule Iisuse,
Despre care Proorocul ne-a spus cele astfel spuse,
Tu, izvor ce-n veci nu seacă, -setea tuturor s-o seci,
Te-ai dat nouă, -Apă Vie, să ne sature pe veci!

Cei care-au sorbit Iisuse, din Preasfînta Apă Vie
Nu vor mai cunoaşte moarte, -vii fiind în veşnicie.
Dar ce mulţi mai sîntem încă „Bălţi şi mlaştini" ce-au să cadă
Pururea „nesănătoase", sării iadului ca pradă!...

Iată, pentru ce toţi viii trebuie să Ţi-se-nchine I Pet. I. *7—11*
Şi să ceară „APA VIE", că sfîrşitul lumii, vine! Apoc. 22, *1*

SEMNE DIN APOCALIPS

Deci, asupra celor care sînt rod greu din viţa Evei,
Iată ce văd ca-n vedenii, vis e oare sau aeve-i?
Şi-n auzu-mi cine-ngînă şoapte ca din veşnicie?:
„Toate cele ce vedea-vei, ia condeiul şi le scrie! Apoc. 1, *19*

Visul îşi începe trîmba şi-n vedenia lui, iacă,
Într-o foamete cumplită, patru ani sînt daţi să treacă...

Anu-ntîi deschide poarta: Primăvara timpurie...
Cerul, peste lumea toată, pare-a fi ca de leşie...
Cînd mai slab, cînd mai puternic, încropit, aleargă vîntul,
Parcă vrînd hain, acuma să usuce tot pămîntul...
Cîmpu-i jalnic pretutindeni şi nădejdea-n el se pierde,
Că nu mai dezmiardă ochii iarba deasă, lanul verde... Isa.15,*6*;19,*5—7*
Turmele pe lunci zadarnic flămînzite mai colindă,
Că de-abia cît să nu moară pot cu gura să mai prindă. Ioel.1,*10—12,18—20*
Ier. 4, *2—6*

Focul soarelui sporeşte pe deasupra-ntregii firi
Şi nădejdi cuiva-limanuri- nu mai vin de nicăiri...
Ochii lumii, pretutindeni, plini de grijă se ridică,
Dar din Cerul de leşie nici o ploaie nu mai pică...: Iac. 5, *16—18*

Primăvara-i ca şi dusă... Firav a rămas tot grîul....
Roi de fluturi umplu zarea... Seacă lacul... Seacă rîul...
Prin văzduhuri clocotite, a prigoriilor droaie
În zadar cu-a lor cîntare de la ceruri tot cer ploaie! Hag. 1, *5—11*
Ez. 22, *24*

Milostivi ca altă dată, norii nu se mai adună,
Şi din cerul ca cicoarea nici un tunet nu mai tună...

Tot mai negru i-s-arată lumii fiecare „mîine"
Cînd pe masă nu mai fi-va trebuit-a vieţii pîine,

Foametea cînd se va-ntinde pînă-n mîndrele palate
Şi cînd oamenii mînca-vor rădăcini de ierbi uscate!

Iată clericii în odăjdii, cu icoanele preasfinte,
Şi norod puţin ce-nalţă rugăciunea lor fierbinte,
Cu genunchii frînţi pe ţarini şi cu lacrimă şiroaie,
Cerînd Cerurilor milă, să se-ndure să dea ploaie... Ioel 1, 13, 14

Dar de Dumnezeu mulţimea s-a tot depărtat mereu
Pîn-a nu mai sta să creadă că E-n Cer un Dumnezeu,-
Şi de-atîta uscăciune, peste tot, pămîntul crapă, I. Reg. 17, 1
Fiindcă nici măcar cu rouă brazda nu se mai adapă... Ps. 134, 7

Grîul a rămas de-o palmă, iar porumbul tot, pitic;
Au dat spice seci în totul şi nimica după spic... Os. 2, 9
Şi căzut-a iarnă cruntă, cu plîns mult în ochii orbi,
Şi-n văzduhurile toate cu puzderie de corbi...

Cum să mai audă Cerul lumea-n plîns cu geana udă.
Cînd atîta vreme lumea n-a vrut Cerul să-L audă? Am. 4, 6—10

Tot ce spus-au Proorocii pentru fiecare viu,
Au fost vorbe-n vînt rostite, a fost predică-n pustiu:
„...Pocăiţi veniţi cu toţii, — lepădînd păcatul greu,
Să ne-ntoarcem cu credinţă către Viul Dumnezeu,

Căci pentru-mpietrirea noastră şi păcate fel de fel, Deut. 32, 39
El ne-a sfîşiat, dar totuşi ne va vindeca tot El! I Sam. 2, 6—8
El ne-a fost lovit din Ceruri, pentru-a noastră făr-delege Os. 6, 1, 2
Însă rănile, cu Mila-I, tot El vine să ne lege! Ier.32,42;33,6—7
Isa.19,22;30, 26

El, în două zile, iarăşi va da viaţă fiecui,
Iar a treia zi cu toţii fi-vom vii în faţa Lui;
Căci El, ne-ndoios, veni-Va cum vin zorii dimineţii, Os. 6, 3
Şi ca ploaia primăverii care-aduce seva-vieţii!“ Ier. 5, 23, 24

LACUSTELE

Iată altă primăvară... Se topesc zăpezi sub soare...
S-a-mbrăcat pămîntu-n verde. L-a-ncărcat potop de floare...
Crîngurile-s toate cîntec... Dulci zefiri adie lin,
Şi pămîntul iar zîmbeşte de fiorii vieţii plin.

Lanurile-i se ridică şi sub vînt fac valuri-valuri,
Mare de smarald în soare, făr-a fi cuprinsă-n maluri...
Încărcaţi de floare, pomii vor sta-n frîngere de rod,
Să se sature de roade al pămîntului norod;

Peste tot musteşte viaţa, Creşte spicul, plesnesc muguri;
Gem curmalii de curmale... Viţa va cădea de struguri...
Gîlgîind va curge vinul... Aur da-vor mandarinii;
Munţi de pîine va da grîul... şi rîu de ulei măslinii;
Că-n genunchi să cazi îţi vine Cerului ca ametistul,
Şi să plîngi de bucurie împreună cu Psalmistul:

„Minunate-s Doamne Sfinte, toate lucrurile Tale,
De mulţimea căror plină este-a omenirii vale! Ps. 104, *24*
Tu din Slava-Ţi adăpi munţii şi-ale şesurilor laturi,
Ca din rodul lor, Stăpîne, tot pămîntul să ni-l saturi...
Vrerea Ta e: să răsară pretutindeni firul ierbii
Ce-l pasc turmele pe şesuri şi pe munte pascu-l cerbii. Ps. 104, *13—14*

Pururea mărire Ţie, Dumnezeul meu Prea Sfînt,
Că prin mila Ta ne vine toată roada, din pămînt:
Pîinea care ne-ntăreşte inima, de toată viaţa,
A măslinului ulei ce ne luminează faţa,
Vinul ce ne-nveseleşte chiar cînd sîntem frînţi de jale,
Doamne, Slavă Ţie, pururi, pentru darurile Tale!“ Ps. 104, *14, 15*

Dar acestea le-a zis David-Împăratul Prooroc,
În iubirea-i pentru Domnul, avînd inimă de foc;
Lumea însă-n faţa roadei ce din lan avea să strîngă,
A uitat cine-i dă roada după care-a stat să plîngă...

Dar, cînd bucuria lumii pentru rodul ce stă greu
Este-acum neţărmurită, — ea uitînd de Dumnezeu,
Iată că, — de nu ştiu unde, — larmă umple-ntreaga zare
Şi mereu sporeşte-n larguri ca un duruit de care! Ioel. 2, *5—10*

Lumea, auzindu-i zvoana face ochii mari şi-ascultă...
Din ce parte vine oare duruirea tot mai multă?
Parca-ar fi căderi de ape... Parc-ar da-n tipsii de fier...
Parc-ar izvorî din soare... Parc-ar coborî din Cer...
Par-că viforul aleargă, şuierînd năprasnic vîntul...
Ce prăpăd au va să vină să cuprindă tot pămîntul?

Iată, vine-ntunecime... Nor să fie?... Ce-o fi oare?
Umbra creşte... Pămîntenii nu mai văd nici astrul-soare!
Ceaţă e?... De unde vine din senin atîta ceaţă,
De nu se mai vede chipul soarelui-izvor de viaţă?
E vre-o oaste-ntr-aripată care umple-ntreg văzduhul?
Din ce iaduri vine oare ca să-i curme lumii duhul?

Şi deodată lumea-ntreagă, — înţelepţi şi minţi înguste, Am. 7, *1*
Strigă-n groază, ca nebună, „Vin lăcustele"!, Lăcuste! Ps. 105, *32—35*

Şi lăcuste-i toată oastea... Fiecare-n zbor fierbinte,
Ca războinicii de seamă ştie-şi drumul: Înainte!

Nu se-nghesuie niciuna... Fiecare-n zbor, e trează...
În năvala ce vor da-o, fiecare-i o vitează!...

Vin puhoi din largul zării, toate-n platoşe verzi, — crunte,
Cai cu aripi ce-n asalturi să se-arunce pe-orice munte!
Iat-o cotropind pămîntul în sălbatece elanuri:
Tabără pe pomi, pe viţă, pe livezi, pe flori, pe lanuri;
Ca de lei li-s dinţii-n gură, — lacome fără măsură, Ioel. 1, *4—7*
Şi nimic nu mai rămîne după lacoma lor gură... Deut. 28, *39, 40*
Isa.17,*11*

Şoimii nu-s mai iuţi în aripi, precum agere sînt ele;
Nici leoaicele din junglă n-au ca ele tari măsele...

Înapoia lor, din viţă, nu rămîn decît butucii;
Goi de foi rămîn copacii, pomii toţi, pînă şi nucii;
Doar pustiul şi doar jalea peste tot rămîn în urmă
După ce-a trecut prin ţarini nesfîrşita lor de turmă!
Luncile rămîn ţărînă; crîngul beţe, codrul gol,
Prin smochini, curmali şi rodii parc-ar fi trecut pîrjol,
Şi rămas-a lumea-ntreagă să se uite-n zări năucă,
După oastea zburătoare ce-a pierit ca o nălucă! Am. 7, *2–12*

GRINDINA

Ce-a de-a treia primăvară nu-şi dă rodul mai puţin,
Lujerele-s mai bogate, bobul grîului mai plin.
Holdele sînt şi mai nalte, spice ca de plumb au ele;
Portocalii poartă-n ramuri portocale şi mai grele.
Dar pămîntul pretutindeni, peste-ntinderi, culmi şi văi,
Rod al duhului Satanei, — poartă încă oameni răi...

Iată pentru ce, — şi rodul cel rodit de-această vară,
Pîn-a fi cules de oameni e sortit la fel să piară...
Cînd se pregătesc hambare să cuprindă multul grîu;
Din măslini cînd sta să curgă undelemnul lumii, — rîu,
Cînd dogarii, poloboace păpuresc să-ncapă plinul;
Chihlimbar topit în teascuri şi rubinul viţei, — vinul,
Cerul peste lumea toată, din adîncuri pretutindeni,
Deschizîndu-şi stăvilarul, cade greu potop de grindeni:
Bulgări mari cad din adîncuri, şi, — urgie cruntă foarte,
Unde cad, aduc ruină, şi prăpăd aduc şi moarte! Apoc. 16, *21*
Ez. 38, *22*; 13, *13*

Răpăie ca un dezastru şi, pe-ntreaga lumii viaţă
Cad nimicitorii bulgări şi pietroaiele de ghiaţă
Ce s-adună-n straturi groase şi ca plumbul sînt de grele,
Toate lanurile lumii, nimicindu-le sub ele!

Nici un rod să nu mai aibă ale oamenilor neamuri;
Să rămînă goi toţi pomii, numai trunchii frînţi de ramuri.
Frînţi de-asemenea copacii, cu schiloade frunţi sub zare,
Ca şi cînd din Cer un trăsnet a căzut pe fiecare.

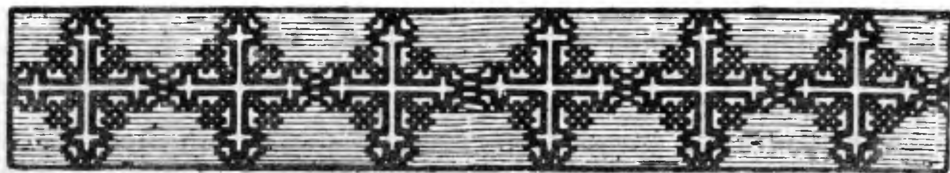
Şi-astfel să-nţeleagă lumea că prăpădu-acesta greu; Isa.17,*9—11*; 18
Pentru toată făr-delegea, vine de la Dumnezeu! *4, 5*; 30, *30*
Hag. 2,*17*

Este grindina de care Dumnezeu lui Iov îi zice, Zah.1,*4—6*
Cînd acestuia-n căinţe lacrămile stau să-i pice:
„A cămării Mele grindini pentru vremuri de strîmtoare
De război şi bătălie, au văzutu-le-ai tu oare? Iov. 38, *22, 23*

Lumea însă nu-nţelege: plînge, suferă şi geme,
Dar pe buzele ei, iată, n-au venit decît blesteme... Apoc. 16, *9*
Nu s-au fost topit genunchii fiecăruia ca frînt,
Spre adîncă pocăinţă să-i dea fruntea de pămînt;
Dimpotrivă, fiecare şi-a grăit cuvîntul greu:
„E un prost cel care crede,... Nu e nici un Dumnezeu!
Între proştii ce se-nchină, — despre Dumnezeu se spune...
Că e numai bunătate, că e numa-nţelepciune...
Unde-i este bunătatea vrednică la răni s-o pui?
În acest prăpăd e oare toată bunătatea Lui? Isa. 19, *22*

Alte dăţi, au nu căzut-am în genunchi noi în biserici?
Nălţînd rugă să dea ploaie, n-au cerut ai noştri clerici?
Nu L-am fost rugat cu toţii, suspinînd cu geana udă?
De ce n-a vrut să ne vadă? De ce n-a vrut să ne-audă?
Nu ieşit-am cu icoane, turma toată, cîrd cu cîrd,?
De ce n-a stat să ne-asculte „Dumnezeul Milosîrd“?
Au rodit în loc de grîne, pălămidă, spini şi bozii...
Creadă cine vrea să creadă: hăbăucii şi nerozii!... Apoc.16,*11,20,21*

O asemeni rătăcire stînd în sufletu-i să poarte,
Cum să mai dea viaţă lumii cu păcatul ei de moarte?
Cum să-i mai arate Mila-I nesfîrşită Ziditorul? Am. 4, *6—13*
Rodului ce-l dă pămîntul, — cum nu I-ar curma izvorul?...

FOC DIN SOARE

Mila Lui însă-I nespusă... Ca nicicînd în alte dăţi
Anul următor îl face încărcat cu bunătăţi...
Ploi la vreme El dă lumii, săturînd a ei ogoare,
Doar îl va cunoaşte mila pururea dăruitoare!
Iată lanuri fără seamăn, arătînd potop de rod,
Doar îşi va cunoaşte Tatăl al pămîntului norod!
Pretutindenea mari turme: oi şi capre şi vaci grase,
Pasc livezi de-nvălurate ierburi nalte, de mătase,
Gura lor rupînd mănunchiuri, nu ciupind cu de-a măruntul,
Laptele să curgă gîrlă şi ca munţii să stea untul!

Iată, harnice albine alergînd prin flori şiraguri,
Doar îl va cunoaşte Mila dăruită-n dulcii faguri!
Dar norodu-n rătăcire şi-n adînca-i făr-deiege,
Tot nimic nu recunoaşte, tot nimica nu-nţelege!

Drept aceea, Milostivul curmă iar izvorul Milei
Şi privirea Lui şi-o-ndreaptă, hotărît, spre astrul zilei,
Omenirea păcătoasă vrînd-o-n scurtă vreme ştearsă,
El sporeşte focu-n soare şi pe oameni îl revarsă. Apoc. 16, *8, 9*

Tot asemenea închide ale ploii stăvilare
Şi văpaia din adîncuri dă căldură tot mai mare...
Tot pămîntul se usucă... Pretutindenea el crapă...
Încep mările să sece... seacă apă după apă... Apoc. 16, *12*

Lanurile-şi pierd verdeaţa, se fac galbene ca ceara... Am. 4, *9*
Zbiară vitele de sete, — şi-n pustiuri zbiară fiara... Ioel. 1, *18*
Mor albinele, dînd goană după apă-n lung şi-n laturi; Ier. 12, *4*
Apele secînd în matcă, le mor peştii pe uscaturi! Isa. 15, *6*

Oamenii, cu groaza-n suflet şi cazmale scurte-n mîini,
Căutînd isvor de apă, adîncesc mereu fîntîni,
Şi, după-ncercări o mie, cînd găsesc cîte-un izvor, Am. 4, *7, 8*
Fac bătaie pentru apă, ajungînd pîn-la omor. Ier. 14, *2—6*

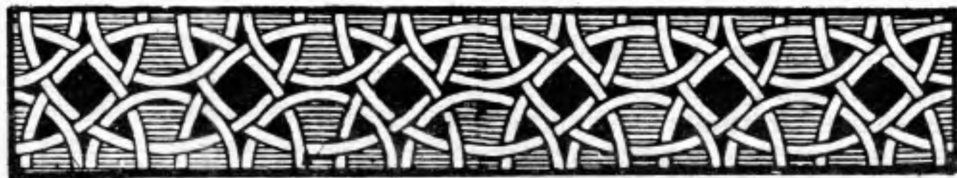
Dar cel ce va sta-n dreptate şi pe Dumnezeu Îl cheamă,
De nimica n-o să-i pese, de nimic n-o să se teamă.
Fiindcă, spune Isaia, Dumnezeu pe-acela-l scapă: Ier. 17, *8*
„Pîinea lui i-o voi aduce; Îi voi da să aibă apă! Ps. 1, *3*
Cei săraci şi nevoiaşii, apă vrînd cînd nu va fi, Isa. 33, *16*; 41, *17*
Se vor bucura-ntru Domnul, că Eu nu-i voi părăsi!..." II Pet. 2, *6—9*

Ci, văpaia creşte-ntr-una...Însetaţii, mulţi acum...
Cînd îşi istovesc puterea, ca trăsniţii cad în drum...
Tot mereu sporesc la număr cei care pe drumuri pică Ps. 105, *32—35*
Şi pe cei căzuţi în moarte nimenea nu-i mai ridică... Ier. 9, *22, 23*

Tot văzduhul clocoteşte... Un cuptor e, de căldură...
Fiecărui i-se pare că jăratec are-n gură.
Şi-unii-nebuniţi de sete cu ochi mari deschişi, dau goană,
Aiurînd cu gura-n flăcări dup-a apelor icoană...
Cel ce vede numai ape, goană dă pînă ce cade
Şi el strigă pînă moare, că-i aproape de cascade!

Ci, mînia nu-nceteează... Rugul ei arzînd-nainte,
Jaru-n lume şi-l trimite tot mai viu, tot mai fierbinte...
Moarte, vitele se umflă... mor pe clipă mii şi sute...
Corbii-au tăbărît pe ele... Tot văzduhul lumii pute...
Cîinii urlă arşi de sete... Printre oameni şi ei cad,
Şi schelălăitul lumii e schelălăit de iad!

CIUMA

Dar, ca şi cînd toate-acestea sînt nimicuri pîn-acuma,
Între neamurile toate, iată c-a venit şi ciuma!
Plaga ei se răspîndeşte ca sub vînt o păpădie
Şi urgia ei întrece parcă ori şi ce urgie... Ez. 38, *22*

Cad cu miile pe clipă sub pojaru-i fără leac,
E pedeapsă trecătoare sau sfîrşitu-acestui veac?
Cei ciumaţi, îndură chinuri cum dă poate numai iadul,
Şi de ciumă nu mai scapă trupu-n care-şi face sadul...

Înfloreşte pretutindeni... Bubele răsar de-a valma;
Nu rămîn necotropite nici călcîiul şi nici palma,
Negre-vinete buboaie cresc năprasnice, cresc larg;
Fac puroi sub carapace, sparg, se-nchid şi iarăşi sparg,
Mici vulcani din vîrful căror curg şiroaie puturoase,
Pătrunzînd ca un jăratec, pîn-n măduva din oase!
Părăsiţi de orice suflet, zac grămadă pe gunoaie,
Şi, asemeni ca pe Lazăr, îi ling cîinii de puroaie!

Astfel îşi primeşte plata tot vicleanul, tot nedreptul,
Cîinilor ca să-i mănînce, sfîşiindu-şi singuri pieptul;
Pe cînd cei cu Domnu-n inimi, cei ce Mila Lui o cer,
Nu pieri-vor sub urgie cum nelegiuţii pier,
Căci acelora le spune în cîntarea lui de foc
David cel făcut de Domnul Împărat şi Prooroc:

„Dumnezeu în a ta dreaptă, este umbra ta de pază,
Soarele să nu te bată cu văpaia lui de-amiază!
Îngerii Lui cu-a lor aripi te-or acoperi şi-acuma;
Trupul tău nu-l va atinge cu năprasnele ei ciuma. Înţ. Sol. 3, *1*
Chiar cînd vor cădea o mie, lîngă tine şi s-or stinge Ez. 14, *12—23*
Zece mii în a ta dreaptă, — trupul tău nu-l va atinge!... Ps. 90, *2—7*

Dar, cosind a treia parte dintre oameni, coasa ciumii,
Crunta Cerului văpaie, dă foc lanurilor lumii.
Ca să ardă pretutindeni al păcatului zăpor,
Dumnezeu din Cer trimite focul purificator...
În a flăcărilor vatră, cu putere bate vîntul,
Şi mînia care arde, pîrîie pe tot pămîntul!

De la lanuri, s-aprind codrii, — şi cei tineri, şi cărunţii,
Şi ard şesurile toate, şi colinele şi munţii.
Stuhuri nalte ard asemeni, şi livezi şi pomi şi vii,
Şi palatele măreţe şi colibele pustii.
Şi, — să stăvilească focul nefiind de piatră porţi,
Intră chiar şi-n cimitire, arzînd crucile la morţi! Am. 4, *10*

Dumnezeu, însă la vremea socotită de El bine,
Pune soarelui zăvoare, cu privirile-I senine.
După care faptă sfîntă, — punînd focului obrocul,
Toarnă ploile-I din Ceruri, şi din lume stinge focul...

FOAMETE

Oamenii ies iar pe cîmpuri... Ca nebuni sînt, ca năuci...
Unii, căutînd spre Ceruri, îşi fac semnul Sfintei Cruci,
Alţii tot blesteamă-ntr-una cu mînie multă-n glas, Am. 4, *6*
Scormonind prin scrum, s-adune ceea ce le-a mai rămas... Ier. 5, *3*

Foametea se face cruntă... Unii blînzi, alţii haini...
Nu mai au ce să mănînce nici prin codrii rădăcini.
Scade vlaga fiecărui... Intră-n iarnă trişti şi goi...
Aiuriţi îşi cată hrana... parcă-ar fi nişte strigoi!

Şi Satan mereu aude pretutindeni: „foame“, „foame“,
Peste şesurile lumii, pe-ale munţilor lui coame.
Oamenii pe tot pămîntul, foamea lor şi-o strigă-n cor
Şi se bucură Satana, cînd aude plînsul lor.
El îşi ştie socoteala: foamea nu cunoaşte lege
Şi pe lume-nfometatul cade-n orice făr-delege...

Cu-aşa gînduri negre, foamea a dorit întunecatul
Peste-ntinderile apei şi pe cît e-ntins uscatul.

Ca, prin foamete cumplită, — iadului strîngînd comoară,
Pîn-şi păsările toate ale Cerului să moară!

Iarna cade viforoasă: îi roiesc în larguri stupii:
Viscolele urlă-n hăuri şi sub viscol urlă lupii...
Foamea-i mînă către oameni, dar şi oameni-i vor turmă,
Căutînd să se mănînce unii pe-alţii pîn-la urmă!
Om şi lup, acum tot fiară-i... Amîndoi au foame-adîncă...
Deci, pe viaţă şi pe moarte! Cine biruie, mănîncă!
Şi de multe ori, din lupta ce se-ncinge-ntre cei doi,
Lupul nu mai poate ajunge să sfîşie-asemeni oi! Ez. 14, *15—23*

Oamenii-ntre ei, de-asemeni, se vînează-n lunca muncii;
Hămesite crunt de foame, mamele-şi mănîncă pruncii!
Om pe om deci se mănîncă şi-au ajuns, din lege-afară:
Om de om să se ferească mai avan decît de fiară! Deut. 28, *54—57*

Nu se mai sfîrşeşte plînsul, nici a pieptului suspin,
Şi urgiile pe lume, una după alta vin... Ez. 7, *26*
Drept aceea, se ridică iarăşi neamurile toate
Şi se-ncaieră-n războaie nemaipomenite gloate:
Duhul rău aţîţă-ntr-una, — Cerului război să-i poarte,
Şi snopi mulţi din omenire seceră hulpava moarte.

Iată dar, pe unde-aleargă al războaielor cutremur,
Morţii vînzoliţi de-a valma sînt ca paiele la treier.
Nori de corbi şi nori de vulturi peste cei ce-şi curmă duhul,
Cad pe leşurile toate care-au împuţit văzduhul,
Fiindcă zis-a cel ce-n Sine nu cunoaşte-ndemnul urii, Luc. 17, *37*
Că: „Ori-unde va fi stîrvul, se vor aduna vulturii“,
Şi cîmpii întregi sînt pline de-aripile mari şi sumbre Ez. 14, *12—23*
Care-n zbor astupă lumii Cerul tot cu-ale lui umbre!

ANTICHRIST

Aşa dar, fiind orbită de păcatele ei grele,
Omenirea nu mai vede: soare, lună, Cer şi stele;
Ci, ca nişte viermi întocmai, covîrşiţi de ură-adîncă,
În mocirla vieţii-moarte, unii pe-alţii se mănîncă. Ez. 34, *2—4*
Iar sfîrşitul, ca să fie pentru unii cît mai trist,
Se ridică înc-odată între oameni Antichrist: II Tes. 2, *3—12*

Fiară făr-asemănare, — nesecat izvor de ură, Apoc. 13, *1, 5—7*
Despre care scriu profeţii multe pagini în Scriptură, Dan. 7, *21, 25*; 11
Arătînd-o-n chip de „pardos“, cu de leu în gură dinţi, *36—38, 39*
„Sfinţilor război să poarte şi să-i biruie pe Sfinţi!“

Antichrist, deci, calcă sfinţii, calcă neamuri în picioare;
Calcă sfintele Biserici şi sfinţitele odoare.
Toţi nebunii, prin altare ţin beţie pînă-n zori;
Din odăjdii fac obiele; din potire scuipători. II Tes. 2, *3, 4, 10—12*;
Fură aurul, argintul, şi-n lăcaşuri de-nchinare Plîng. Ier. 2, *7*
Aducînd acum desfrîul, le prefac în lupanare! Ez. 24, *21*

Altele, pe unde-şi poartă duhul rău al său alai,
Cu icoanele pe ziduri, devin grajduri pentru cai,
Stranele slujesc de iesle, iar Pridvorul şi Altarul
De-abia pot cuprinde-n ele cît s-adună bălegarul!

Preoţii sînt puşi în ştreanguri; alţii, chinuri mari îndură:
Cu fier roşu le scot ochii, le smulg limbile din gură.
Urmăriţi de crunta fiară şi luaţi din a lor vetre, Mar. 13, *9*
Unii-s înecaţi în ape, alţii, lapidaţi cu pietre. Dan. 8, *23—25*

Puşi să-ngheţe, goi, în geruri; prinşi prin codrii, cei ce fug
Sînt tăiaţi cu fierăstrăul; fierţi în smoală, arşi pe rug;

Şi-n puzderii, sub călcîiul pardosului fioros,
Cade tot ce-nalţă Crucea, tot ce ţine de Hristos! Dan. 12, *12*

Nicăieri nu mai e pace... Peste tot, omoru-i domn...
Omul nu-şi mai are-n casă masa, masă, somnul — somn;
Fiecare-şi spun în şoapte ce-are-n gînd, — nu cu grai viu,
Fiul, pe furiş de tatăl, — tatăl pe furiş de fiu.
Căci acum, — precum de veacuri Iisus însuşi a prezis,
„Îşi dă fratele pe frate celor răi spre-a fi ucis.
Tatăl pe-al său fiu, de-asemeni, vinde-şi-l spre judecată,
Iar copilul stă să vîndă, fără milă, pe-al său tată!
Cumpăna pierzînd copiii întru luminarea minţii, Mar. 13, *11—13*
Răzvrătiţi sînt împotriva celor ce le sînt părinţii, Zah. 11, *16*
Şi se străduiesc într-una, sub îndemnuri negre foarte, Plîn.Ier.5,*2—5,10—15*
Ca părinţilor să fie înşişi pricină de moarte "! Ez. 23,*47*;14,*17—23*

Iar acuma: "urîciunea pustirii, iată, vine, Dan.8,*11,12*;9,*27*
Să stea-n locul strălucirii, unde nu i-se cuvine"! Dan. 11,*31—37*
Oare pentru-a cîtea oară suie, —spic deasupra firii, Mar.13, *14*
„Unde nu i-se cuvine, urîciunea pustiirii?
Semn că suferinţă-adîncă va aduce plîns în pleoape
Şi că ziua Judecăţii, — „Ziua Domnului" e-aproape!

„Atunci, — zis-a Cel ce-avut-a cea mai Naltă dintre frunţi,
Toţi acei ce-or fi-n cîmpie risipiţi, să fugă-n munţi; Mat. 24, *16*
Cel ce-o fi pe-acoperişu-i, nici o clipă să nu vrea
Să coboare-n a lui casă spre-a lua ceva din ea. Mat. 24, *17*
Cel ce-n ţarina lui fi-va unde rod îi dă pămîntul,
Îndărăt să nu se-ntoarcă spre-aşi lua cu el vestmîntul! Mat. 24 *18*

Vai de cele-nsărcinate ce vor fi-n zilele-acele,
Căci vor fi acele zile precum n-au mai fost de grele
De-la-ntemeierea lumii niciodată şi precum
Nici că vor mai fi asemeni zile crunte ca acum"! Mar. 13, *17*

Şi Iisus în Sfînta-I Milă pentru păcătoasa turmă,
Strigă prin apocalipsa-I pînă-n ceasul cel din urmă
Clericilor-capi de turme, — începînd de la Efes,
Fiecăruia dînd plată după roada ce-a cules:

„Ştiu a tale fapte bune; că rabzi mult; că-nfrunţi ne-nfrînt
Pe cei care-şi zic „apostoli", însă mint, fiindcă nu sînt.

Dar, asemeni împotrivă-ţi am cuvînt de ridicat, Apoc. 2, *2*
Că de dragostea ta mare ce-a dintîi te-ai lepădat!
Drept aceea, tu de locul ce-ai avut adu-ţi aminte:
Pocăieşte-te şi fă deci faptele de mai-nainte.
Că de nu, Eu vin la tine, — fără ştirea nimănui, Apoc. 2, *4, 5*
Şi al tău sfeşnic de lumină voi muta din locul lui!"

Celui care are-n Smirna să păzească altă turmă,
Zice: „Iată ce-ţi grăieşte Cel dintîi şi Cel din urmă:
Ştiu necazul, sărăcia şi nevoia-n cari te sbaţi,
Dar luptîndu-te cu-acestea, eşti bogat între bogaţi!
Nu te teme; ...Vei sta-n temniţi, dar li-s-or zdrobi pereţii;
Credincios fii pîn-la urmă, şi-ţi Voi da Cununa Vieţii"! Apoc. 2, *9–10*

Celuia din Sardes, zice: „Ştiu a tale fapte-n lume,
Ştiu de-asemeni că pe lume vieţuieşti şi că ai nume,
Dar, asupra ta cum văzul totdeauna Eu mi-l port,
Mai ştiu iarăşi adevărul că, deşi trăieşti, eşti mort! Apoc. 3, *1*

Drept aceea, aminteşte-ţi cum primit-ai ale Mele,
Cum ai auzit acestea şi păstrează-le pe ele... Apoc. 3, *3*
Cel ce biruie şi-nfruntă ale făr-delegii salbe,
Întru toată veşnicia va purta vestminte albe.
Numele-i din cartea Vieţii nu-l voi şterge niciodată,
Ci grăi-l-Voi înaintea Preaslăvitului Meu Tată! Apoc. 3, *4, 5*
Priveghează şi-ntăreşte, aşadar, în orice ceas,
Ceea ce era să moară şi puţin a mai rămas.
Că-naintea Celui Mie Dumnezeu în Cer, — depline
Nu găsit-am împlinite ale tale fapte bine. Apoc.3,*2*
Iar de nu, veni-Voi tainic şi nu şti-va nici un viu,
Cum nu şti-vei nici tu ceasul cînd asupră-ţi am să viu"! Apoc. 3, *3*

Şi, cuvinte de mustrare sau de veşnică Cunună
Strigă Cel ce-ntotdeauna Adevărul stă să-l spună
Către Capii de Biserici peste neamul lui Adam,
Păstorind în Tiatira, Filadelfia, Pergam,
Dintre cari, — pentru că-ntr-una săvîrşit-a cele bune,
Cel care-a murit pe Cruce, unuia plăcut îi spune:

„Fiindcă Mi-ai păzit cuvîntul potrivit răbdării Mele,
Şi Eu te-oi păzi pe tine de-a ispitei ceasuri grele
Care trebuie să vină în curînd pe lumea toată,
Ca să pun la grea-ncercare a pămîntului Meu gloată...

Vin curînd! Păstrează bine tot ce-n harul tău s-adună,
Pentru ca din lume nimeni să nu ia a ta Cunună"! Apoc. 3, *10, 11*

Către altul, Domnul tună: „Sunt bogat, — zici tu mereu,
De nimic eu n-am nevoie"! mîniind pe Dumnezeu,
Dar tu nu ştii că-n potriva-ţi, Eu oricînd pot să mă scol,
Că de plîns eşti, — ticălosul, — şi sărac, şi orb, şi gol! Apoc. 3, *17*

Sfătuiescu-te să cumperi de la Mine, şi pe loc,
Aur ca să-l ai comoară, aur lămurit în foc.
Ca să-mbraci de crin vestminte şi să nu se dea pe faţă
Goliciunea de ruşine care-ai îmbrăcat-o-n viaţă!...

Şi să cumperi alifie pentru ochi tot de la Mine,
Să te ungi, să vezi în viaţă ce e *rău* şi ce e *bine*! Apoc.3,*18*

Eu pe cîţi îi am în pază, pe toţi cei care-i iubesc,
Cu mustrări îi mustru-n viaţă şi pe toţi îi pedepsesc... Apoc.3,*19*
Hai, rîvneşte dar iubirea Celui Care te iubeşte, Prov. 3, *12*
Pocăieşte-te la vreme; de păcat te izbăveşte,
Că Eu, iată, bat la uşă, încetînd la uşa-ţi pasul,
Şi mă bucur cînd din casă cineva Mi-aude glasul...

Deschizîndu-Mi a lui uşă, voi intra şi-i va fi bine,
Că-amîndoi vom sta la cină: Eu cu el, şi el cu Mine ! Apoc. 3, *20*
Celui care birui-va, îi voi da pentru vecie
Loc să şadă Mie-alături pe-al Meu scaun de Domnie.
Precum şi eu biruit-am şi-am şezut cu Tatăl Meu,
Pe-al Lui scaun de Domnie cercuit de curcubeu! Apoc. 3, *21*

„Cine are-urechi, s-audă!", — strigă El către-ai Lui clerici
Cărora li-s-a dat harul s-aibă turme şi biserici. Apoc. 3, *22*
Oare-aceste tari cuvinte, Dumnezeu le-a fost trimes
Numai celor şapte clerici, începînd de la Efes?
Sau, în veacurile toate, — peste loc şi peste vreme,
Pe toţi clericii Săi, Domnul, prin acestea vrea să-i cheme.
În Biserica-I să-nalţe cele şapte cîte sînt
Darurile care-n Sine le cuprinde Duhul Sfînt?

Da! Făclia fiecărui dar din Duh, în al ei sfeşnic,
Să strălumineze-n noapte neamurilor lumii veşnic.

Şi-ai Bisericii Lui clerici, — în cuvînt, în gînd şi-n fapte,
Să rodească pretutindeni în aceste daruri şapte,
Care sînt: Înţelepciunea, Înţelegerea, Tăria,
Temera de Domnul, Sfatul, Ştiinţa, Cucernicia! Isa. 11, *2, 3*
El le spune tuturora, că El tuturor vrea bine
Şi pe toţi cei ce-şi zic „oameni", El îi cheamă lîngă Sine... Isa. 6, *9*
Dar puţini audu-I glasul cînd El bate să-I deschidă: Ps. 80, *12*
Inimile sînt de piatră şi urechile de cridă! In. 12, *40*
II Cor. 3, *14, 15*

CUTREMURE

Deci, — Cuvîntu-I să se-audă, — inimile lor nebune
Trebui-vor zguduite şi-n urechea lor să tune,
Fiindcă oamenilor spus-a cînd a stat în gloata lor, In. 10, *16*
Că El, — precum vrea şi Tatăl, — vrea „O turmă şi-un Păstor".

Iată, dar, că tot pămîntul, cu tot ce-are-n lung şi-n lat, Evr. 12, *26*
Se cutremură cum încă nu s-a mai cutremurat: Isa. 34, *1—16*
Toate mările, acuma, se revarsă peste diguri, Ez. 38, *20*
Din rărunchi mugind pămîntul tremură ca prins de friguri! Ier. *4, 20, 27*; 25, *32—38*
Sof. 1, *2, 3, 7—18*; 3, *6—8*
Scoarţa lui pînă-n străfunduri în prelungi zig-zaguri crapă Hag. 2, *6*.
Şi adîncurile-i negre sorb în ele mări de apă.
Albiile de oceane seacă-n lung şi seacă-n laturi,
Rămînînd aligatorii toţi să moară pe uscaturi.

Crapă zidurile toate, într-un miez de noapte-adîncă;
Înşişi munţilor le crapă temeliile de stîncă...
Dintre cei cu fruntea-n nouri, — cei mai nalţi de pe pămînt
Pînă ieri trufaşi sub soare, — iată că azi nu mai sînt!
Sub a Domnului mînie, ei s-au fost topit ca ceara:
Dimineaţa, spărgeau Cerul, dar degeaba-i cauţi seara!

Surpă-se zidiri înalte de palate şi castele;
Vaietele tuturora se ridică pîn-la stele...
Ca o turmă-nebunită fuge lumea, — cei mai mulţi
Îmbrăcaţi pe jumătate, alţii goi şi toţi desculţi.
Toţi cu frigul morţii-n suflet, fără lacrămi, tremurînd
Nu de frig, ci de-aşa groază cum n-au mai avut nicicînd...

Tot ce-n piatră sta de veacuri zid măreţ pe biata tină,
În cîteva clipe numai, prefăcutu-s-a ruină!
Sub ruine gem cuprinşii, mii de mii, — şi-acum spăimîntul
A cuprins în uraganu-i tot ce-i viu pe-ntreg pămîntul.
Căci cutremurile, iată, — precum vrea din Cer Prea-Naltul,
Nu-ncetează bine unul şi adînc, începe altul.

Fiarele din munţi dau buzna peste oamenii toţi crunţi Apoc.6,*14*;16,*20*
Pe cînd oamenii, cu droaia, peste fiare fug spre munţi...
Pier ostroavele din ape; munţi de valuri saltă-n vînt,
Iar de munţi nu se mai ştie; unde-au fost, unde mai sînt!...

Tot ce-avea o temelie, temelia nu-şi mai ştie,
Cînd, în Tatăl, nici pămîntul nu-şi mai are temelie,
Ci păcatelor lui toate prin Satana făcut rob, Apoc. 16, *18*
Să-l sfărîme parcă, saltă-l al pierzaniei scrînciob!...

De ce tremură pămîntul?... Ce se-ntîmplă cu el oare,
De se clatină ca omul ne-stăpîn pe-a lui picioare? Isa. 24, *20*
Semne mari, ni-se arată, cu-nţelesuri de loc grele,
Dar puţini sînt între oameni cei ce ştiu citirea-n ele...
O, pămîntule cu oameni, mări adînci şi munţi cu brazi.
Ce te-apasă de te clatini? ... Ce poveri te fac să cazi?..
S-a rupt osia ce-n veacuri te-a păstrat rotind în hău,
Sau te-a covîrşit păcatul ce-a-negrit rotundul tău?..

Da, păcatul... că tot insul, —„om" zicîndu-şi, — poartă-n spate
Un pămînt mai greu ca tine, închegînd a lui păcate,
Şi-astfel fără clătinare, cum ar mai putea susţine
Miliarde de pămînturi, un pămînt puţin ca tine?!
Dar aceasta cine-o crede, că tu salţi în sus şi-n jos,
Cînd pe tine, nu te ştie nimeni drept un „păcătos"?!

Dar a Cerului mînie, şi mai mult acum se strînge:
Mări şi rîuri şi izvoare, iată, se prefac în sînge!
În tot ceeace e apă, sub albastrul vieţii Cort,
Clocoteşte pretutindeni sînge negru ca de mort.
Şi tot ce-a fost vietate în a oamenilor ape,
A murit fără să poată măcar una să mai scape! Apoc. 16, *3,4*

Iar în Cer, al apei Înger, zice către-al lumii Tată:
„Drept eşti, Doamne, că făcut-ai azi această Judecată;

Fiindcă sîngele atîtor Sfinţi ai Tăi ei au vărsat, Apoc. 16, *6*
Astăzi, ca să-şi stingă setea, sînge, Doamne, Tu le-ai dat!"

Pe pămînt fiind acestea, — Judele Preasfînt Iisus,
Închizîndu-şi Marea Carte sus în Ceruri, va fi spus:
„Cel nedrept în a lui viaţă, cum e scris şi-n Marea Carte,
Facă-n lume, pîn-la urmă, nedreptatea mai departe!

Cel ce s-a-ntinat, iar Mie nu Mi-a dat nici un ascult,
Liber e să se-ntineze de păcate şi mai mult,
Cel neprihănit în fapte, —Legea Mea fiindu-i hrană,
Să rămîie mai departe în aceeaşi neprihană!

Cine sfînt a fost în toată păcătoasa lumii turmă,
Tot mai mult să se sfinţească, Sfînt să fie pîn-la urmă! Apoc. 22, *11*
Căci, — să Judec după faptă, după vorbă, după gînd,
Vieţuirea fiecărui, — iată că Eu vin curînd...". Apoc. 22, *12*

Astfel spus-au Proorocii, — lumii trîmbiţe de aur,
Lumea însă stă s-asculte glasul „negrului balaur",
Căruia, de sus din Ceruri, — Soarele făr-de apus,
Prăbuşindu-l în adîncuri, din lumina Lui i-a spus:
„Viermii fi-vor aşternutu-ţi, duh întunecat, duh rău, Isa. 14, *11*
Şi toţi viermii au să fie acoperămîntul tău!..." Ez. 28, *13—19*
Ci-n orbirea-i fără seamăn, răul duh, în taină tună,
Şi mulţi viermi în chip de oameni, la Harmaghedon adună:
Ce a din urmă nebunie, clocotind de neagră ură,
Ca să se-mplinească astfel toate cele din Scriptură... Apoc.16,*14,16*

Căci un Înger de lumină, îndrumat de Sfîntul Duh,
Strigă păsărilor toate ale-ntregului văzduh:
„Veniţi păsări, zburătoare, la ospăţul cel mai greu,
La ospăţul ce-l dau vouă vrerile lui Dumnezeu.
Veniţi, roiuri aripate, veniţi toate să mîncaţi,
Carnea oştilor viteze, trupurile de-mpăraţi,
Carnea celor căpetenii, iscusiţi întru amor,
Carnea cailor de luptă, — cum şi-a călăreţilor;
Trupurilor celor slobozi, — înţelepţi ca şi neghiobi, Ier.19,*7,8*
Mici şi mari în valea luptei clocotind stăpîni şi robi!... Ez. 32, *4*
Apoc. 19, *17, 18*

Deci, în ţara unde curs-a Sîngele Nevinovat,
Iată, neamurile lumii ca nicicînd acum se bat,

Armele ce sînt în luptă, născocite sînt de-acel
Ce mereu a-mpins pe oameni în al săbiei măcel.
Înspăimîntătoare arme ale iscusinţei lui,
Prin puterea căror omul: acum e, acuma nu-i!...

Mii de oameni, într-o clipă, ca năluca din ochi pier,
Şi-ar pieri chiar dacă omul făurit ar fi din fier!
Nici un os nu mai rămîne, nici cenuşă şi nici fum...
Prin ce armă oare moartea şi-o dau oamenii acum?
Ce putere nimiceşte ceea ce-i al vieţii spic,
Că, — pierind, din tot ce-i omul, nu rămîne-n loc nimic?...

Iată, altă năucire: Omul, — neatins de fel,
Din avîntul luptei cade, dîndu-şi sîngele din el.
În cîteva clipe numai, — nemaistînd nimic să ceară,
Lupătorul plin de viaţă, a rămas un chip de ceară!
Putrezesc încă-n picioare cei clocotitori de ură;
Putrezesc ochii-n orbite şi de-asemeni limba-n gură! Zah. 14, *12*

Şi pe zeci de mii de stadii, morţii-acoperă cîmpii.
Jertfe iadului aduse fără număr, mii de mii.
Nici putînd măcar pricepe cei rămaşi în urma lor:
De ce cad cei puşi să lupte, neatinşi, şi de ce mor?...
Ci-n grozava-ncăierare unde nu mai tună tunul,
Milioanele de oameni ar muri pînă la unul,
Dacă Dumnezeu din Ceruri, Milostivul lumii Tată,
N-ar scurta zilele-n care stă mînia Lui să-i bată. Mat. 24, *22*
Fiindcă scris e-n Evanghelii, pentru omenirea-ntreagă,
Ca s-audă cine poate, şi ce poate, să-nţeleagă;

„Căci vor fi acele zile precum n-au mai fost la fel Mat. 24, *21, 22*
De cînd Dumnezeu făptura omului zidi sub El. Mar. 13, *19*
Şi n-ar mai scăpa de moarte nici un trup s-ajungă leş, Zah. 14, *2,3*
Dacă n-ar fi printre oameni cei aleşi, cei fără greş, Isa. 65, *8,9*
Pentru care, — de geamăt pline, de sugrum şi chinuri grele,
Ziditorul tuturora n-ar scurta zilele-acele!.. Gen. 18, *23—32*

Drept aceea Ziditorul, — în amiaza zilei plină, Apoc. 6, *12*
Cu Lumina vrerii Sale stinge-a soarelui lumină!... Mat. 24, *29*

Cînd a hotărît aceasta sus în Cer grăind Cuvîntul,
Noapte neagră, fără seamăn, a cuprins întreg pămîntul!... Apoc. 16, *10*

Sîngele-a-ncetat să curgă, din clipita următoare,
Şi toţi viermii-n chip de oameni caută pe sfîntul soare...
Unde-i soarele din slavă?.. Ce uriaş l-a ascuns?
Că-ntunericul din hăuri este-acum de nepătruns!...
Acum clipele sînt veacuri şi cu groaza morţii-n ele:
„Oare fi-va măcar lună?.. Oare? fi-var măcar stele?"
Dar nici lună şi nici sele, altădată ca nisipul,
N-au mai răsărit în noapte să le vadă lumea chipul;
Şi se scurge noapte lungă... Cît de lungă? Cine ştie...
Fi-va noapte trecătoare?... Fi-va pentru veşnicie?..."

Groaza creşte-n lumea toată... Soare scump la chip şi nume,
Abia azi pricepe lumea: ce erai tu pentru lume!
Abia astăzi înţelege, cînd nu te mai are-n faţă,
Că erai izvor de milă şi erai izvor de viaţă!
Abia azi pricepe lumea: ce-ai fost pentru ea mereu;
Că, prin Dumnezeu dai flăcări şi te-ai stins prin Dumnezeu.
Şi, cutremură-se lumea, pricepînd că, fără tine,
Pentru toată vietatea, soare darnic, moartea vine!...

Doamne, dar pe cînd în lume întuneric greu tu nărui,
Iată că lumină vine în adîncul fiecărui;

Fiecare vierme-acuma plînge lacrimă fierbinte,
Pricepînd ceva din taina Cerurilor Tale Sfinte;
Fiecare se trezeşte şi, plîngînd, se-ntreabă-anume:
„Ce făcuta-am eu în viaţă?.. Care mi-a fost rostu-n lume?...

Fiecare-aşa se-ntreabă, pe pămîntu-ntunecat,
De la cerşetoru-n zdrenţe, pîn-la cine e-împărat.

TOATE NEAMURILE PREDICĂ EVANGHELIA

Dumnezeu pătrunde gîndul fiecărui păcătos
Care-acum întîia oară se gîndeşte la Hristos,
Si-n neţărmuita-I Milă pentru oameni, fiii Lui,
Re-aprinde-n zări albastre flăcările soarelui!
Cei duşmani pe Sfînta Cruce, sub potopul de lumină,
Iată, pentru-ntîia oară Crucii lui Hristos se-nchină
Si din gene lacrămi calde în Biserica Lui curg,
De cum soarele răsare, pînă lunecă-ntr-amurg...

Nesfîrşită-i bucuria gloatelor cu lacrimi grele,
Prin ce simte fiecare, osebindu-se-ntre ele;
Unora, precum e ploaie, curg şiroaie pe-a lor faţă,
Că gusta-vor mai departe bucurii în a lor viaţă
Altora le arde-n gene binefăcătoarea rouă,
Fiindcă-n duhul lor acuma, a pătruns lumină nouă!...
Din Harmaghedon, de -aceea, ale neamurilor gloate,
Spre-a lor vatră, zguduite şi-nălţate se-ntorc toate...

Între ele, fost-au neamuri cu satan în noaptea minţii,
Care-n trista rătăcire au muşcat din OM cu dinţii,
Şi-au clădit pe sînge tronul, proslăvind alţi „dumnezei“,
Au purtat război cu Sfinţii şi i-au „biruit“ pre ei... Apoc. 11,7

Neamurile-acestea toate, iată că ridică Crucea-n sus
Şi vin toate umilite să slăvească pe Iisus! Isa. 17, 7

Un alt meam ce-a stat în umbră pînă-n ceasul cel de-apoi
Şi-mpreună cu Satana au dospit mereu război, In. 10,16
Cu Iisus Hristos în suflet se trezeşte cel din urmă, Ez. 37, 22
Şi-nchinîndu-I-se-n lacrimi, iată; „Un Păstor şi-o turmă!“ Deut. 4, 30

Astfel, cînd va fi aproape peste vii să cadă focul,
Se va fi-mplinit ce scrie ZAHARIA Proorocul:
„Ei îşi vor întoarce ochii — luminaţi atunci deajuns,
Inspre Mine — Răstignitul —Cel pe Care L-au străpuns!

I-L vor plînge atunci amarnic, plîns de-ndurerare, mut,
Cum unicul fiu şi-ar plînge sau pe-ntîiul lor născut!...“ Zah. 12, 10

Multe neamuri ale lumii au acum doar o Lumină,
Şi făcîndu-şi semnul Crucii, multe lui Hristos se-nchină,
Împlinindu-se Scriptura cea cu litere de foc,
Biruinţa Lui vestind-o fiecare Prooroc!... Apoc. 21, 23
Hag. 2 14

Pretutindeni, în Biserici, se rosteşte şi se cîntă
Tot cuvîntul ce cuprinde Evanghelia Lui Sfîntă,
Alergînd să se-ncălzească la aprinsul ei Jăratec...
Chiar şi tribul cel din urmă, pînă mai acum sălbatec...

Şi, pentru că-ntre popoare, de-azi nainte va fi pace,
„Din a neamurilor săbii, fiare plugului, vor face,
Precum zis-a Isaia cînd a vieţuit sub soare, Isa. 2, 4
Iar din suliţele toate se vor făuri cosoare!“ Mic. 4, 3
Dar în lume fiind încă împilare, rapt şi plîngeri. Isa. 17,14
Vor lupta ca să le-alunge albii Cerurilor Îngeri.

INGERII

În adîncurile date nesfîrşirii siderale,
Plutitoare-n hăuri, Tatăl Şi-a zidit lumile Sale... Gen.1 *3*
Gura Lui a zis:„Să fie“! — şi-au luat fiinţă toate... Isa. 48, *13—16*
Cîte sînt, zadarnic-omul se trudeşte-a le socoate;
Ochiul lui tot scormoneşre zările-n care stau ele,
Dar el n-are cum să afle cîţi „sori“ sînt şi cîte „stele“...
Poate mii de milioane, poate mii de miliarde
Sînt în hăurile-n care fiecare parcă arde...

Ce fel sînt lumile Sale celelalte, doar El ştie,
Că de El ascultă toate, de cînd sînt în veşnicie...
Însă ele sînt aievea, deşi nu ştim cum anume,
Viaţa de la El primind-o, ca şi pămînteasca lume...

Ele trebuie să fie mii de mii în hău-I zic,
Căci numai cu pămîntenii, Dumnezeu ar fi prea mic,
Cînd în hăuri are „stele“ uriaşe-n a lor chip,
Între cari stînd şi pămîntul, e ca... bobul de nisip!

Dar, deasupra tuturor, — lumilor drept spic mereu, Neem. 9, *6*.
E o lume fără seamăn: Ingerii lui Dumnezeu, Ex. 23, *20—23*
Lume care n-are-amestec cu nimic din ce e lut, Luc. 1, *19*
Şi făcută mai nainte decît toate le-a făcut; Mat. 2, *13, 20*
Lume care cu păcatul nici o clipă nu se leagă I Reg. 22, *19*
Şi nu-i poate fi ispită în eternitate-ntreagă!... Ps. 32, *6*
Chip mai alb decît omătul, şi-aripi toţi avînd pe umăr,
Inmiit mai mulţi ei fi-vor decît stelele la număr, Mat. 28, *2, 3*
Dacă nu uităm că margini, în de-a lungul şi de-a latul
N-are-Împărăţia Celui ce etern le e-Împăratul!... Dan. 7, *10*

Ei, în fiece clipită, nevăzuţi — străbat în pace Ex.23,*20,23*
Zările ce, măsurarea, omul nu le-o poate face, Num. 20, *16*
Poposind acolo unde îi trimite cel ce poate: Iosua5,*13–15*;6,*1–5*
Mila Lui neţărmuită s-o dea lumilor Lui toate!

Deci, în fiecare lume, fiecare ins mereu,
Stă sub veghea ce i-o poartă Îngerul Lui Dumnezeu, Fapt. 12, *7—10*
Care toarnă-n el lumină, precum razele de soare,
Din înaltul Cer mireasmă toarnă-n fiecare floare,

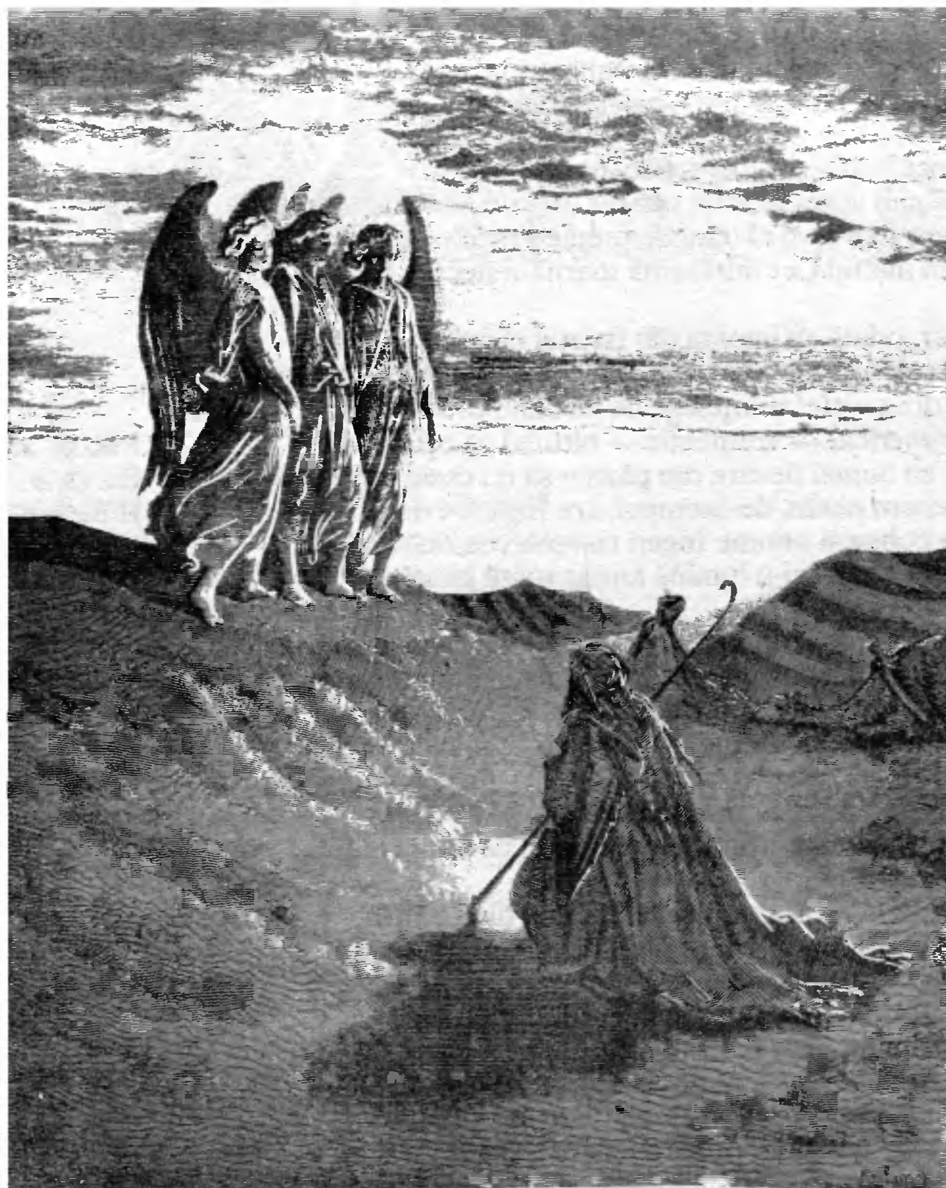
Dar, odată cu lumina din Isvorul ei feeric,
Un alt înger, — negru foarte — toarnă valuri de-ntuneric,
Şi doar astfel se-nţelege de ce omul cade-n tină,
Întunericul — vremelnic — biruind ce e *lumină*! Mat.13,*24–26,37–43*
Ci cu numai fiecare om păzit e să nu cază, Ex. 23, *27*
Fiecare neam, de-asemeni, are Îngeru-i de pază; II Reg. 19, *35*
Ba coboară-anume Ingeri cu solia cea mai naltă: Mat. 5, *14*
Spre-a călăuzi-n lumină lumea toată laolaltă... Isa.37,*34—36*

Pentru toată omeneasca pămînteană creatură,
Adevărului dovadă, stă Cuvîntul din Scriptură,
Că de-atîtea ori, în valea de suspine şi de plîngeri,
Au venit cu-a lor lumină prea-străluminaţii Îngeri!

Iată dar, după Scriptură şi ales după Profeţi,
Îngerii cum se-arătară trecătoarei noastre vieţi:

Prorocul Moise spune, că: Avram fiind bătrîn
Şi neodrăslindu-i Sara încă nici un prunc la sîn,
Au venit la el trei Îngeri, chip de oameni, luînd ei,
Iar Avram, cu ospătare bucurîndu-i pe toţi trei,
Zis-a unul dintre dînşi Patriarhului Avram,
Dintre care-avea să nască bine-credinciosul neam
Ce de-a pururea se-nchină Unicului Dumnezeu,
Pe cînd neamuri idolatre jertfeau zeilor mereu; Gen.17,*4—8*
„Peste-un an, cînd înc-odată pe la tine am să viu,
Află că nevasta-ţi Sara, va avea născut un fiu!..." Gen. 18, *10*

Ea, n-a fost crezut aceasta, însă peste-un an pe plac,
Avea fiu născut, la sînu-i, purtînd numele Isac... Gen. 21, *2, 3*
Iar Isac, luînd soţie pe Rebeca, —născu fii
„ Mii de zeci de mii la număr, credincioase semeţii",

Au venit la el trei îngeri... chip de oameni luînd ei, *(pagina 371)*

Precum fraţii-i pe Rebeca bine-au cuvîntat cu drag,
Cînd spre soţul ei să meargă a păşit al casei prag... Gen. 19, *12—29*

Moise încă ne mai spune că-n Sodoma şi Gomora
Ridicînd desfrîul floarea în căminul tuturora,
Dumnezeu peste-amîndouă, din al Tronului Său loc,
Hotărăşte să dea ploaie de pucioasă şi de foc... Gen. 19, *12—29*

Dar ştiind El că-n Sodoma, — om neprihănit de tot
Între-atîţia ai făr-de-legii, era numai unul: Loth,
Dumnezeu la el trimite Îngeri doi să-l scoată- afară
Ca, sub focul de pucioasă, credinciosu-I să nu piară... Gen. 28, *10—12*

Îngerii primind porunca, zborului dînd liber frîul,
Au venit la Loth bărtînul, în Cetatea cu desfrîul,
Şi l-au scos pe el afară, cu soţia şi-a lui fiice,
Ca, pucioasa şi cu focul peste dînşii să nu pice. Gen. 28, *13*

Iacov, prins pe cîmp de noapte drumuind ca toţi drumeţii,
A dormit, sub cap c-o piatră, pînă-n zorii dimineţii, Gen. 28, *14—15*
Şi-a visat o scară albă ca cireşii lui Prier,
Care, plină de lumină, ajungea pînă la Cer!

Pe-acea scară-n susul cărei stătea Insuşi Dumnezeu,
Mii de Ingeri ca zăpada coborau şi-urcau mereu...
Şi, din Cer a zis lui Iacov Dumnezeu cuvinte-n vis,
Ce s-au împlinit întocmai precum Dumnezeu a zis!

Că el, Iacov, fi-va-n urmă seminţiilor părinte
Binecuvîntat în Ceruri de-ale Tatălui cuvinte!... I Reg. 19, *5—8*
Ceea ce ne stă dovadă că; şi Îngerii şi Domnul,
S-arătau din Cer aievea, deşi-n vis, celui cu somnul!... II Reg. 2, *11, 12*
Drumuind o zi şi-o noapte, ca să scape de urgie,
Sfîntul Prooroc Ilie, în somn greu cînd sta-n pustie,
L-a trezit pe el un Înger, cînd putere-ai sta să-i sece.
Şi i-a dat o pîine caldă şi-un ulcior cu apă rece;
Şi, prinzînd puteri din pîine şi din apa Sfintei Mile,
Au putut apoi să meargă timp de patruzeci de zile!
Cu-a lor nopţi, fără-ncetare şi sătul fiind mereu,
Pîn-ce la Horeb ajuns-a oaspete lui Dumnezeu,
După care Ziditorul, într-un car măreţ de foc,
A răpit în trup la Ceruri,pe alesu-I Prooroc!...

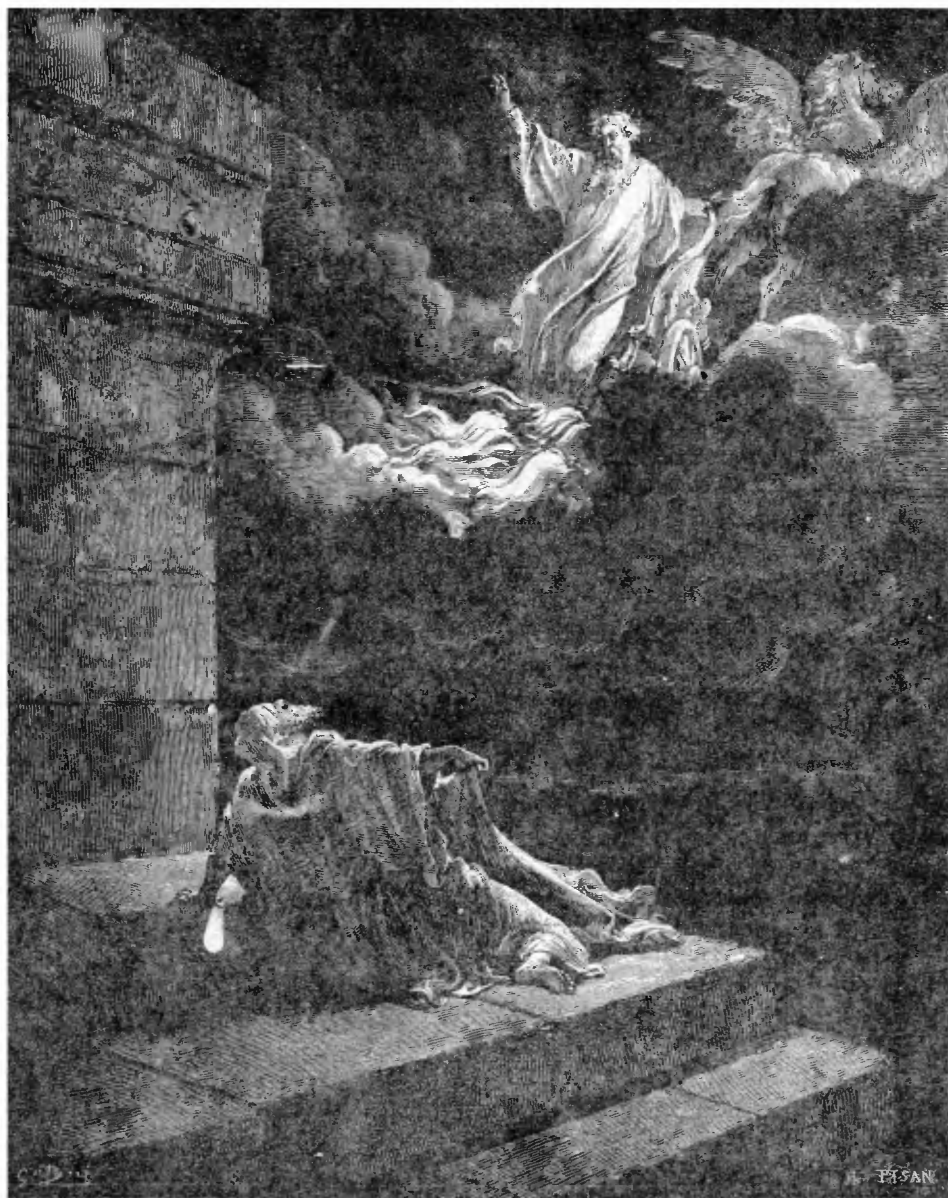
Îngerii, primind porunca, zborului dînd liber frîul,
Au venit la Lot bătrînul, în cetatea cu desfrîul... *(pagina 373)*

Şi-a visat o scară albă ca cireşii lui Prier,
Care, plină de lumină, ajungea pînă la Cer... *(pagina 373)*

L-a trezit pe el un Înger, cînd puterea-i sta să sece
Şi i-a dat o pîine caldă şi-un urcior cu apă rece... *(pagina 373)*

După care, Ziditorul, pe alesu-I prooroc
L-a răpit, în trup, la Ceruri, într-un Car măreţ de foc... *(pagina 373)*

Zahariei Proorocul, între doi munţi de aramă,
I-s-arată-n patru care patru Îngeri fără seamă,
Despre care un alt Înger întrebat, i-a dat răspuns,
Cu-nţeles ce pînă astăzi nimenea nu l-a pătruns,
Că: „Sînt cele patru vînturi ale Cerurilor toate,
Care cu cai albi şi roşii, cu fulgerătoare roate,
Cu cai negri, cu cai vineţi, şi că ele cîte sînt,
Ies de unde le-avea-n faţă Domnu-ntregului pămînt". Zah. 6, *1–6*
Un răspuns de-a cărui taină soarta lumii-ntregi se leagă,
Dar pe care pînă astăzi, n-a fost om să-l înţeleagă,
Căci, după Apocalipsă, acei cai ar fi să poarte;
Sabie ucigătoare, ciumă, foamete şi moarte!...

Sfintei Pururea-Fecioare, — cu tot plînsul Ei sub Cruce,
Cea mai minunată veste tot un Înger i-o aduce;
„Bucură-te Preacurată!... Iată că vei naşte Fiu
Şi se va chema El Fiul Dumnezeului Cel Viu!... Luc. 1, *28–35*

În străluminata Noapte, vestind Naşterea Preasfîntă,
Îngerii, umplînd văzduhul, între Cer şi tină cîntă:
„Întru Cei de sus mărire Dumnezeului Cel Sfînt, Luc. 2, *13, 14*
Şi-ntre oameni, bune gînduri şi-n veci pace pe pămînt!..."

Lui Natanael şi Filip, Fiul Omului, le-a zis:
„Adevăr zic, că de-acuma veţi avea Cerul deschis
Şi de-asemenea că peste Fiul Omului, mereu"!
Coborî-vor şi sui-vor Îngerii Lui Dumnezeu"! In.1, *51*

Cînd cu Iuda vin ostaşii şi, cu sabia lui veche,
Petru, unuia dintr-înşii îi retează o ureche,
Iisus-Domnul, a mustrare stînd lui Petru înainte,
Înfrînează-a lui mînie cu ştiutele cuvinte:
„Dacă-aş cere de la Tatăl, spre-a vrăşmaşilor Mei frîngeri,
Crezi că nu Mi-ar da de-ndată legiunii întregi de Îngeri?" Mat. 26, *53*

Cînd Iisus, pe Ghetsimani, plînge lacrimă de sînge,
Vine Îngerul din Ceruri, întărindu-L pe cînd plînge!... Luc. 22, *43*

În sfîrşit, cînd înviază Răstignitul fără vină,
Învierea I-o vesteşte tot un Înger de lumină;
„A-nviat Mîntuitorul, sfărîmînd a morţii porţi, Luc. 24, *4, 5*
Pentru ce cătaţi voi dară pe Cel Viu între cei morţi?...

Zahariei proorocul, între doi munţi de aramă,
I-s-arată-n patru Care patru Îngeri fără seamă... *(pagina 378)*

Din grădinile Scripturii omenirii trecăroare
Unde numai *adevărul* a-nflorit, Cerească floare,
Am cules cîteva fire din Dumnezeiescul crin,
Care spun cum că de Îngeri Cerul Domnului e plin.
Şi că-ndeplinind porunca ce le-o dă din Cer Cuvîntul,
Unii dintre ei s-artă, ca să-i vadă şi pămîntul;
Însă mii de milioane nevăzuţi rămîn mereu,
Stînd pe oameni să-i înveţe Vrerile lui Dumnezeu!... Mat 2 *13, 19—20*

Ei s-arată numai celor miruiţi din Slăvi Divine, Ex. 3, *2*
Care n-au venit pe lume să trăiască pentru sine, Zah.1,*9—13,14,19*
Ci venit-au cu menirea de la Dumnezeu Prea-Naltul: Dan9,*21—23*;10,*5—6*
Lepădîndu-se de sine, să trăiască pentru altul!... II Imp. 1, *15*
Luc. 1, *26—38*

Lumea noastră deci, în care cei mai mulţi au doar înfrîngeri,
Plină este-n toată clipa de Dumnezeieştii Îngeri...
Lumea lor de nu se vede, nu-nsemnază că ea nu e:
Nici mireasma nu se vede, dar din flori ea totuşi suie...
Tot aşa e şi cu lumea Îngerilor pe pămînt
Ochii noştri nu văd Îngeri printre noi, însă ei sînt!

Ei ţes haină de lumină, fiecăruia, s-o poarte,
Pe pămînt trăindu-şi viaţa, cum şi dincolo de moarte, Zah. 3, *4*
Haină-n care străluci-vom întru veşnicia vieţii
Precum stelele străluce pînă-n zorii dimineţii! Apoc. 3, *18*
Fiecărui, stă de veghe cîte unul, zi şi noapte, Ins. 61, *10*
Şi ferice este-acela care prinde-ale lui şoapte, Ps. 3, *37*
Împlinind cele ce-i spune Cel din Ceruri, rînd pe rînd,
Omul socotind că ... astfel i-a venit de-odată-n gînd...

Stai în cumpănă adesea, neştiind cum e mai bine,
Căci cu-ntîiul gînd odată, încă unul îţi mai vine...
Dintre-acele două gînduri fulgerate-n duhul tău, Mat. 13, *19*
Unul vine de la Înger, altul de la duhul-rău... Mar. 4, *15*
Fiecare vrea cu sine să te aibă, să te poarte,
Şi de-aceea a lor luptă, e: „pe viaţă şi pe moarte“!

Doi se luptă pentru tine pînă-n ceasul cel de-apoi
Şi-n socoata ta, eşti liber s-alegi unul din cei doi! Iuda. 1, *9*

Cel-dintîi încearcă-adesea: pe amaruri să te culce;
Celălalt, ispititorul, — îţi întinde ce-i mai dulce!
Dar amarul pentr-o clipă pămînteşti-i vieţi dat ţie,
După moarte, se preface fericire-n veşnicie, Apoc. 10, *9, 10*

Pe cînd cele dulci în viaţă de ispititoru-ţi date,
S-or preface după moarte, în amar-eternitate!...

Astfel, vieţuindu-ţi viaţa în plăceri sau în suspine,
Fiecare cu-a lui armă, doi mereu sînt lîngă tine... Dan. 10, 13
Cînd petreci ferice-n viaţă, — unul plînge, altul rîde!...
Cel ce plînge, îţi e frate; cel ce rîde, îţi e gîde!...
Cel ce suferă, cînd ghiare prin plăceri vin să te-apuce,
Plînge-n sine pentru tine, cum a plîns Iisus pe Cruce! Luc. 23, 34

Nu eşti singur nici o clipă, cînd tu singur crezi că eşti
Şi cu gîndurile tale mreja relelor urzeşti: Ps. 139, 2
Iar cei cari vederii tale totdeauna se ascund,
Îţi cunosc nu numai fapta, ci şi-al gîndului străfund, Inţ. Sol.1,6,7,10

Dar dacă mereu păcatul te cufundă-n a lui tină
Omule şi-n întuneric fugi de-a Cerului lumină,
Albii Îngeri de la tine vor zbura, cu-n lacrămi drumul,
Căci păcatul îi alungă, ca din stupi pe-albine fumul!...

Iată unul dintre oameni: Insetat mereu de aur,
Strînge-ntr-una fără saţiu, în sipete greu tezaur...
Nu şi-ar mai aduce aminte, de l-ai întreba, de fel:
În ce chip a prins a curge — gîrlă — aurul la el...

S-a trezit aşa deodată, că-n tot pasul şi-n tot locul,
După el asemeni umbrei — ţine-se mereu „norocul“
Şi-n măsura-n care casa-i s-a umplut de aur greu,
Trista sufletului casa s-a golit de Dumnezeu!...

Aurul îi ţine locul... lui se pleacă, lui se-nchină,
Deşi vieţii nu-i aduce nici o rază de lumină!
Aurul, cum şi pămîntul, de-opotrivă dragi îi sînt:
Cu pămîntul, face aur, iar cu aurul... pămînt!

Pe-ale lui moşii întinse, cu-nflorite mari livezi,
Are turme fără număr: oi, şi capre, miei şi iezi...

Fericită viaţă-ar duce mii de inşi, mereu sătui,
Numai cu ce rod s-adună din pămînturile lui,
Dar el umbră printre oameni, tot la aur cugetînd,
Ca să nu facă „risipă“, strînge roada-i tot flămînd;
Iar argaţii-n trai la dînsul, n-ar avea cît cere o gură,
Dacă n-ar intra cu gîndul: să trăiască din ce-l fură!...

Ce e mila, el nu ştie... Decît fiarele mai crud e!
Lacrimile nu le vede şi suspinul nu-l aude...
Încît, dacă lîng-o fiară pus ar fi el în pustie
Şi-ar şti ea să-l preţuiască precum însuşi omul ştie....
Ar fugi departe fiara, socotind ca o ruşine:
Un asemeni dintre oameni să stea-n cinste lîngă sine!...

Iată un alt om: Acesta, mîngîios în al lui glas,
S-a născut sărac... în zdenţe... şi sărac el a rămas...
Tot senin la chip, munceşte... Sorta-i e mai mult sudalme,
Şi ca lemnele de aspre sînt muncitele lui palme...
Dar, voinic, cu spete late şi cu pumnii ca de piatră,
Cîntă cînd sfărîmă stînca, cîntă dacă stă la vatră...
El munceşte-n zi cît şapte, şi din toată munca asta,
De-abia pot să-şi ducă traiul: el ,copii şi nevasta...
Să dea şi-altora deci, n-are... dar, — Cuiva mereu pe plac,
Dacă-n drumu-i întîlneşte decît el un mai sărac,
Bucuros îi dă din traistă jumătatea lui de pîine,
Că... Dumnezeiasca Milă îi aduce alta mîine...! Luc. 6, *38*

Dacă cel cu el alături cade,muncii dînd asalt,
Uriaşul ia-n spinare şi povara celuilalt,
Că, pe cînd acela cade greului ce-l istoveşte,
Uriaşului, puterea parcă-n toată clipa-i creşte!...

Dacă tu cumva potrivnic, ce-i mai rău ai sta să-i spui,
Un cuvînt cu cele rele n-ar ieşi din gura lui,
Iar vre-un rău de-i ţine calea, el pe loc îşi face cruce,
Pe duşman îl dă de-o parte ca pe-un vreasc, şi-apoi se duce;
Că, de-ar da numai o palmă celui ce-i arată ura,
Pălmuitului, de-a pururi i-ar rămîne-nchisă gura!...

Au de unde ia putere uriaşul de oţel?
Cine toarnă-n el lumină?... Cine-o fi cîntînd în el?...
Cine ţine uriaşul, cînd cel rău îi iese-n cale,
Să n-arate nici mînie, nici frîu rupt puterii sale?...
Şi de unde-i bunătatea şi blîndeţea lui de miel,
Dacă Îngerul luminii nu stă să le toarne-n el?

Dar cel care strînge aur, către cine face-ascult,
Cînd sporind mereu în aur, vrea-n tot ceasul şi mai mult?...
Lăcomia de pămînturi, cine oare i-o tot creşte, Ecl. 5, *10*
Cînd din cîte-i dă pămîntul, nemîncînd el flămînzeşte?...

Cine-ncuie-a sa ureche cînd săracii milă-i cer?...
Sufletul din el, au cine l-a golit de Cel din Cer?...

Unul singur: duhul negru cel cu gîndurile crunte
Care-a ispitit pe Domnul în pustie şi în munte! Luc.4,*2—11*; 8,*12*

MUNTELE ŞI DUMNEZEU

Străbătînd cu ochii minţii lunga veacurilor ceaţă,
De cînd oamenii sub soare sorb fiorii lor de viaţă,
Osebit de celelalte, înţelegem că mereu
Muntele cu-a lui înalturi e iubit de Dumnezeu.

Au ce taină nepătrunsă pîn-acum de nici o frunte,
Intru inima-i de piatră poartă fiecare munte?...
Nu cumva ne spune-aceasta că-are inima-i de stîncă
Decît inimile noastre o simţire mai adîncă?...

Nu cumva dovadă face că, deşi e piatră rece,
În iubirea-i către Tatăl, inimile noastre-ntrece?
Nu cumva ştiu ei, toţi munţii, mai adînc ca omul mic,
Că pe ei ,El Ziditorul, i-a făcut dintru nimic?...
De ce omul totdeauna stînd pe culmile sihastre,
Simte parcă-o legătură cu-ale Cerurilor astre?...
De ce cu nesaţ priveşte milioanele de stele
Şi-ntrebări stînd să le pună, pare că-i răspund şi ele?...
De ce, sus pe munţi, îi pare că făptura lui întreagă,
Nevăzute fire de-aur, mii,de Dumnezeu i-o leagă?..

Nu cumva, din fundul pietrii, în a noastre inimi suie
Glas din inima-mpietrită, tuturora să ne spuie:
Că-n milenii, Ziditorul stînd ascuns în zarea-albastră,
Noi murim în a Lui Viaţă, El viază-n moartea noastră?... II Cor. 4, *11*

De ce, stînd sub măreţia unui răsărit, pe munte,
Ale lumii idealuri par atîta de mărunte?...
De ce uiţi de-a ta făptură, sus pe munte cînd te sui,
Şi iă parcă chip de vierme, omul în zidirea lui?...
Nu va şti-o niciodată mintea omului pigmeu,
Şi nici pentru ce iubit e muntele de Dumnezeu...

Dar, de cîte ori El vrut-a omului ceva să-i spună,
Coborîtu-S-a din Ceruri în a munţilor cunună.
Şi i-a spus, fie prin glasul ce-a ieşit din a Lui gură,
Fie c-a făcut, prin fulger,bolta Cerului Scriptură.

Pe cînd Moise sta-n pustie cu norodu-i în exod,
Iată, Dumnezeu grăit-a: „Adu-ntregul tău norod,
Şi fă-l roată, făr-s-atingă poala muntelui Sinai,
Că grăi-Voi de pe munte, toţi s-audă al Meu grai“! Ex. 19, *10—12*

Oare n-ar fi fost cuvîntu-I tot atît de-nţeles,
Tot ca de pe munte Domnul, de i-ar fi vorbit în şes?...

N-ar fi auzit pe Domnul tot aşa orice ureche,
Cînd pe piatră i-a dat scrisă, de credinţă Legea Veche,
Muntele pe tot cuprinsul, ca un uriaş cuptor,
Cînd nălţa potop de flăcări clocotind prin fumul-nor,
Cînd se zguduia tot greul muntelui, fiindcă din el Ex. 19, *16—19*
Glasul Domnului vorbit-a neamului lui Israel?... Ps. 114, *4*

Din păcatele Sodomei cînd trei Îngeri vin şi scot,
Cu-a lui fiice şi nevasta pe neprihănitul Loth,
De ce oare cei trei Îngeri plinitori de-nalte vreri, Gen. 19, *17—19*
Îi spun; „Suie-te la munte,de nu vrei în foc să pieri“?...

Au de ce Psalmistul David, ochii-n slăvi stînd să-şi ridice,
„Să ne ridicăm la munte, suflete“, cu lacrimi zice?...

Cînd ispitele Satanei stă Iisus ca să le-nfrunte,
De ce oare ispitirea-I se petrece tot pe munte?... Luc. 4, *5*
Cea mai naltă dintre predici, au de ce Iisus o ţine,
Tot pe culmea unui munte, cu mulţimea după Sine?... Mat. 5, *1*
De ce pe Thabor se suie Cel ce morţilor dă viaţă,
Cînd ca soarele străluce în Schimbarea Lui la faţă?... Mat. 17, *1, 2*

Zugrăvind şfîrşitul lumii, pentru ce oare Iisus, Mat. 24, *3*
Întrebat de-ai Lui Apostoli, sus pe munte, le-a fost spus:
„... Atunci cei ce-or fi-n Iudeia, fie mari, fie mărunţi,
Din puterile lor toate, alergînd, să fugă-n munţi“?... Mat. 24, *16*

Ce va fi avînd cu munţii Milostivul lumii Tată,
Că din ei grăit-a lumii, nu vom şti-o niciodată,

Dar, pre-nchipuit, noi credem că grăind în acest fel,
El asemăna cu munţii: culmile credinţi-n El,
Singurele culmi înalte unde aripi să te poarte,
Dacă la sfîrşitul lumii, vrei de-acum să scapi de moarte!

Către-asemeni culmi El zis-a oamenilor să se sue
Unde nu-i nici un cutremur, unde nici-o moarte nu e,
Fiindcă munţii cei de piatră, cînd s-o mînia Prea-Naltul,
Se vor nărui-n cutremur, venind unul peste altul! Ez. 38, *20*

„Să ne ridicăm la munte!, Muntele Cel Nalt şi Sfînt,
Cum nu se mai află altul, nici în Cer, nici pe pămînt!...“

Să ne ridicăm la munte, cei ce vieţuim sub soare,
Cum ridică-se mireasma crinilor din alba-floare,
Munte din adîncul cărui izvoreşte „Apa Vie“
Ce, sorbind-o stinge setea cui o bea, pentru vecie;

Muntele care dă Pîinea ce mîncînd, sătul vei fi
Pentru veşnicia toată şi nu vei mai flămînzi!... In. 6, *35*
Muntele în sînul Cărui nu-i nici piatră, nu-i nici tină, Isa. 2, *2—4*
Ci lumină-n care nu sui, dacă n-ai ajuns lumină!...

Ce-i lumina? Adevăr e! Adevărul ce-i? Dreptate!
Dar dreptatea?... E lumina inimii în care bate!
Atunci inima, ce este? — oare-i carnea sau argila?
Inima nu e nici carnea nici argila, ci e; mila!...

Cu asemeni crini în mînă, tari miresme avînd mereu
Sui pe căile-nstelate pîn-la Viul Dumnezeu,
Şi suind spre Ziditorul, se vor îmbăta de ele,
Toţi luceferii din slavă,tot jăratecul de stele,
Şi toţi Îngerii din Ceruri, — fermecaţi atunci şi ei,
Paradisului vor duce crinii tăi la număr trei!...

Fiindcă-au spus toţi Proorocii — văzătorii peste vremuri,
Că veni-vor zile grele de care să te cutremuri, Isa.1,*23*; 13,*9—16*; 30,*33*
Căci cutremura-s-ar toate sub cutremure prelungi, Ier. 4, *4—9*
Şi cînd nu va mai fi vreme pîn-la Munte ca s-ajungi!... Ez.7,*2—14*; 22,*18—22*

Cei ce vor, să se ridice de pe-acum deci, mari şi mici,
Că nu-n ziua cea din urmă poţi la El să te ridici!...
Muntele pe toţi ne-aşteaptă, că toţi sîntem fiii Săi,
Pîinea Lui în veci mîncînd-o şi cei buni, ca şi cei răi,
Dar Păstorul plin de milă, la păşunea Lui, în turmă,
Numai pe cei buni primi-Va, nu şi răii cei din urmă!...

Toate cîte le văd ochii, cîte nu le văd dar sînt,
Toate sînt din a Lui vrere, sus în Cer şi pe pămînt...
Deci, sub ochii Lui sînt toate, de la vierme la luceafăr,
Şi din Mila Lui trăieşte: şi nebunul şi cel teafăr! Isă. 44,*24*; 45,*12*
Şoapta tuturor aude, vede fapta fiecui, Ps. 138, *10—12*
Dar, stînd ce e rău în văzu-I, nu stă şi-n plăcerea Lui! Inţ. Sol.1,*6,7,10*
Cele bune, cele rele, El le vede şi le tace, Plîn. Ier. 3, *33*
Dar nici una dintre ele, fără vrerea-I,nu se face!... Ez. 33, *11*;
Dus fiind spre osîndire, lui Pilat, Iisus i-a spus: Iov. 1, *16—20*
„N-ai avea puteri asupra-Mi, de nu ţi-ar fi dat de Sus"! In. 19, *11*
Prin acestea zise însă, nu-nsemnează că Pilat
Înaintea Judecăţii fi-va un nevinovat!

I-a fost dat,ca tuturora, libertatea de-a alege Deut. 30, *19*
Intre: ce este virtute şi ce este făr-delege... Is. Sir. 15, *16, 17*
De ce-ngăduieşte Tatăl tot ce-i rău, nu ştiu s-o spui,
Fiindcă cele rele-n lume ţin de-nţelepciunea Lui!

Fiecare zi ce trece cu petreceri peste noi,
Ne apropie de ziua Judecăţii de apoi...
Cînd ar fi să bată ceasul, a şti-n lume, n-are cine,
Căci veni-va „precum furul neştiut în noapte vine"...

Ziditorul tuturora are doar un singur dor:
Să se-aprindă — rug de flăcări — inimile tuturor Luc. 12, *49*
Alungînd ce e-ntuneric cu Cereştile lumini,
În adîncul fiecărui să-nflorească cei trei crini,
Şi, spre răsăritul lumii, lăsînd grijile mărunte,
Cu-acei crini frumoşi în mînă, să ne ridicăm la Munte!...

Calea ne-o arată Sfîntul care-a stat pe Cruce pus; Mat. 16, *24*
Iar noi toţi afla-vom calea după cele ce ne-a spus, In. 14, *6*
Cel pentru cămaşa cărui pe Golgotha tras-am sorţii,
Dacă şti-vom a citire Cartea Vieţii, Cartea Morţii.

CARTEA VIEŢII, CARTEA MORŢII

Dacă ochiul tău e ochiul care ştie-a sta deschis
Peste cea mai mare carte ce-n cuvinte s-a fost scris,
În afară de Scriptură, fără a folosi cuvîntul,
Nu e carte mai adîncă pe pămînt, decît: Pămîntul!
Cu ce poate ea să-ţi spună ca nimica să nu-ţi scape
Din cît are peste-ntinderi şi-n adîncul ei de ape,
Cu ce poartă-n tot rotundul plutitor sub Marea Lege
De cînd a-nceput în haos Ziditorul să-l închege,
Cu tot ce-a avut pe sine în milenii, vii, să poarte
Şi le-a fost primit în sînu-i cînd s-au cufundat în moarte,
Cartea care-n tot cuprinsu-i n-are nici o slovă scrisă,
Şi sub ochii tuturora de milenii stă deschisă,
Are mii de mii de pagini, neputînd a le socoate,
Toate cîntărind cît una; una cîntărind cît toate...

Nu s-a fost născut din pîntec nici un muritor să ştie
Cîte-n el Pămîntul-Carte, fără litere, le scrie
Şi nici că va fi vreodată om pe lume să se nască,
Într-o viaţă cît de lungă, Cartea-ntreagă s-o citească;
Nici va fi vre-o luminată minte care să-nţeleagă
Toată-adînca-nvăţătură cîtă are cartea-ntreagă!

Cine-a sfredelit pămîntul ca-n adîncile-i păragini
Să citească tot cuprinsul uriaşelor lui pagini?...
Cine poate să le-ntoarcă, fiind ele atît de grele,
Spre-a cunoaşte omenirea ce minuni sînt scrise-n ele?...

Cine-a coborît deasemeni, peste noi de cînd curg anii,
În rărunchii lui în care de milenii ard vulcanii?
Care ochi, măcar o clipă, dintre ochii muritori,
Larg deschis a stat asupra uriaşelor vîlvori
Arzătoare peste-adîncul de clocotitoare lavă
Ce din cînd în cînd vulcanii o aruncă pînă-n slavă?...

Ce-nţeles să aibă oare focul care de milenii
Arde-n inima lui Terra, unde n-ajung pămîntenii?
Nu cumva şi el pămîntul, e o plăsmuire vie
Şi-a lui inimă de pară, stă să ardă-n veşnicie?...

Nu cumva-n rărunchi-i focul ce-n milenii nu se stinge
Este ceea ce-n toţi viii de pe sine-i zicem „sînge"?
Nu cumva, cînd s-ar preface inima-i de foc în gheaţă,
Orice inimă pe scoarţa-i ar rămîne fără viaţă?
Nu cumva, cînd n-ar mai arde în rărunchi atît pîrjol,
Încetare-ar învîntirea-i şi sfărîmi s-ar face-n gol?...
Dar... în gîndurile mele, cutremurător, un gînd,
Făr-a căpăta răspunsu-l, se trezeşte întrebînd:
Nu cumva-nfricoşătorul foc cu limbile lui roşii
Fi-va clocotul „Gheenii" unde-or arde păcătoşii?...
Ce-nvăţat ar şti să spună că vîlvorile „Gheenii"
N-ar fi-n inima lui Terra ce-l au drag toţi pămîntenii?...

Care pămîntean în viaţă, focului văzîndu-i vadul,
Îngrozit n-ar sta să spună că văzut-a însăşi iadul?
Au nu arde-n văgăuna-i ca-ntr-o uriaşă oală
Sub văpăile pucioasei, clocotinde mări de smoală?...

Nu cumva pe-acestea Dante le-a văzut, poate ca-n vis,
În „Divina Comedie" despre ele cînd a scris?
Înfricoşătoare chinuri scri-vor flăcările-acele
Pentru cei trimişi de Domnul să hălăduiască-n ele!...
Dar... lăsîndu-le să ardă în adîncul lor de pară,
Să citim deschisa Carte, pe rotundu-i din afară...

De ce scoarţa Cărţii-n sine, pe rotundul sferei sale,
Ochilor înfăţişează: ici un munte, ici o vale?
Au cine-a putut s-adune după placul lui de-asemeni:
Ici nisipuri nesfîrşite, dincolo doar munţi de cremeni?
Cine-i Uriaşul cărui nimenea nu-i vede chipul,
Care-a stat s-aleagă, singur, cremenele şi nisipuri? Isa. 40, *12*

Cine s-a jucat cu lutul şi cu piatra, după ploaie,
Şi-a putut să le ridice, să le scadă, să le-ndoaie?...
Cu nescrisele-i cuvinte, ce vrea Cartea să ne spuie,
Lîng-adîncile prăpăstii cînd spre Ceruri munţii suie?...

Sfinx e fiecare munte cu prăpăstiile-afunde,
Şi-ntrebat de oameni sfinxul, nimănuia nu răspunde,
Dar vorbeşte fiecare, deşi pururea e mut,
De Cel Care, lut şi piatră frămîntîndu-i, i-a făcut!

Dincolo, de ce văd ochii, au cîţi pot citi, să ştie,
Ce-a scris Tatăl, fără slove, în măreaţa-I Carte vie?...

Iată: un anume vierme, pe cînd noaptea umple-naltul,
Străluceşte-n întuneric cum nu poate diamantul!
De ce oare-n noaptea neagră, făr-ca raze-n el să bată,
Viermele e mai puternic de cît e o nestemată?...

Iată un anume arbust de culoarea „coaja nucii"
În al cărui lemn, tăindu-l, ni-s-arată semnul crucii!
De ce oare zugrăvit e preamăritul Crucii semn,
De la vîrf pîn-la tulpină în ţesutul ăstui lemn?...

Cel ce nume-a dat la toate, fost-a om sau fost-a Înger
Şi văzut-a ca de sînge, Crucea-n lemn cînd i-a zis „sînger"?...
Şi de ce, ca-n sînge scrisă, Crucea-n chipu-i nu e alta
De cum fost-a însăşi Crucea Cavalerilor de Malta?...

De ce-n fulgii de zăpadă, minuscule cum sînt ele,
Ni-s-arată-n filigrame: cruci-minune, sori şi stele?...
Ce legături au cocoşii cu-nvîrtirea rotitoare
A pămîntului în spaţiu cercuind eternul soare,
Cînd la ceasuri anumite ei aprins îşi cîntă cîntul,
Parc-ar şti cum se-nvîrteşte în orbita lui pămîntul!

„Floarea Soarelui", de veacuri pe pămînt trăindu-şi viaţa,
De ce oare după soare pururea-şi roteşte faţa?
Ce ne spune-asemănarea care-o are această floare
Cu slăvitul de milenii chip al veşnicului soare?
Alte flori de ce doar noaptea se deschid sub Marea Lege?...
Taina lor nedezlegată, cine ştie s-o dezlege?...

Dar să mergem mai departe, către Polul Nord, prin gheaţă,
Să vedem: Izvorul Vieţii, pînă unde toarnă viaţă?...

Iată şi-aici flori sfioase: „Andromede," „Saxifraga",
Iată „Rubus" ce-ţi întinde acrişoară-dulce fraga!

Iată „Drias", un mic arbust ce pe culmi își suie șirul,
Ale cărui flori bătute, rude sînt cu trandafirul...
Iată mușchiul pururi verde, un covor întins de-a valma,
Și mesteacăn cu-nălțime ce nu poate-ntrece palma!

Toate-acestea cresc acolo și dau roadele lor coapte,
Unde șase luni e ziuă și-alte șase luni e noapte,
Trăgînd seva din pămîntul înghețat din suprafață
Spre adîncu-i zece stînjeni, ce nicicînd, nu se dezgheață!

Să ne coborîm și-n apă, să vedem: cu-a lui comoară...
Nesecat, Isvorul Vieții, pînă unde se coboară?...
În a mărilor străfunduri, iată-i noapte totdeauna:
Nici o rază din ce-i soare, nici o rază din ce-i luna...
Dacă însă-n fundul mării e nemaivăzută noapte,
Și-ai săi pești vii a-grăire nu pot nici măcar în șoapte,
Iată: Cel din văzul Cărui un atom măcar nu scapă
Nici în Cer nici pe pămîntu-I, nici în aer, nici în apă,
Anumite neamuri pește din a mării noapte plină
Le-a făcut să aibă-n ele de nestins mereu lumină!...

Ba-ntre cei cu-asemeni daruri de la Tatăl Creator,
Unii-și pot lumina stinge după însăși placul lor!
Și deci înotînd prin largul apei fără cărărui,
Fiecare răspîndește împrejur lumina lui,
Și-n măsura-n care crește fiecare-n trup și sînge,
Crește-asemeni și lumina ce-mprejuru-i o răsfrînge.

În tăcutele adîncuri de-ntuneric, așadar,
Străbătînd abisul apei, fiecare e un far,
Și sînt mii de miliarde toți, copiii și părinții,
Unii, far avîndu-și ochii, alții far avîndu-și dinții;
Unora țîșnind lumina dintre coaste sau din coame,
Altora țîșnind din pîntec, chemînd prada cînd li-i foame!...
Dacă omul ar pătrunde așadar, cu ochii ce-are,
În străfundurile negre ale apelor din mare,
Ar înmărmuri cu ochii mari deschiși privind ades,
Miriadele de faruri ce lumina și-o-ntrețes,
Trîmbe ce se-ncrucișează: galbene, verzui, albastre,
Asemănătoare-ntocmai, razelor țîșnind din astre!

Pe pămînt, fără lumina veșnicului darnic soare,
Coperită de-ntuneric, orice floare iute moare,

Dar pe fundul mării, iată, e mereu potop de flori,
Ne-ntrecute de-ale lumii nici la chip, nici la culori
Nici de noapte, nici de apa ce mereu le tot adapă
Şi de-asemeni nu le pasă nici de sarea cea din apă!
Printre ele, ca-n grădină parcă stînd să se adune,
Iată vietăţi ciudate, iată peşti la chip minune,
Dănţuind cu scoici bogate-n boabe mari de mărgărit,
Unii-n straie aurite, alţii-n straie de argint,
Poate prinţi din neamul-peşte, poate regi în dulci petreceri,
Ce-n a solzilor culoare stau ca florile la-ntreceri!...

Dar să urmărim şi-un peşte dintre cei cu zări închise...
Şi cu nepătrunse taine în a mărilor abise...
Iată peştele „Anghila“: Miriadele „Anghile“
În Atlanticele ape gustă-ale prunciei zile...
Copilandre-apoi, se suie din adînc la suprafaţă,
Dornice de pribegie pentru ani şi ani de viaţă...

Înotînd în cursul apei, din Oceanul lor să scape,
După ce trec mări de-a rîndul, gustă-a rîurilor ape...
Străbat mii de kilometri... sar înalte stăvilare,
Se strecoară prin cascade, o-nţeleaptă fiecare,
Pînă cînd ajung în apa lacurilor cu alb nufăr,
Loc de tihnă şi de pace, unde par că nu mai sufăr,
Şi-unde şapte ani se-ngraşă, cresc în ape dulci şi calme,
Atingînd lungimi de şarpe cam de şapte şi opt palme...
Dar atunci un dor în toate naşte, ne mai cunoscut
Să se-ntoarcă-n adîncimea apei unde s-au născut!
Cu-acest dor ce creşte-ntr-una, pleacă toate, „cîrd“ sau „toană“,
Mai zorite să se-ntoarcă de cum au venit în goană...
Dar acuma, luni de zile căt e drumul, acest peşte,
Grabnic de-a se-ntoarce-acasă, cu nimic nu se hrăneşte
Gonind astfel, se topeşte toată carnea de pe ele,
Nemairămînînd la urmă decăt numai os şi piele!

Sub aprinsul dor din ele, pielea lor ia altă faţă;
Ochii se bulbucă tare precum n-au mai fost în viaţă,
În reflexe, verzi-albastre de oţel se-mbracă toate,
Ca miresele, frumoase vrîndu-se şi ele poate,
Căci acolo unde cursul rîurilor fiecare
Sub nedezlegată taină apele-şi revarsă-n mare,
Miri „Anghilelor“ să fie, iată că le ies nainte
„Bărbătuşii“ din Ocean, sub acelaş dor fiebinte!...

Deci, cînd se-ntînlesc în mare dor cu dor, deşi n-au grai,
Mii de mii pornesc de nuntă cel mai numeros alai,
Străbătînd iar mii de mile „fetele“ cu toţi „băieţii“
Pîn-ajung acolo unde au primit fiorii vieţii...
Nunta-şi împlineşte taina... Fericitele „mirese“,
Viaţă nouă-n mii de germeni toarnă-n taine nenţelese;
„Mirii“ şi-au plinit chemarea fericiţi la rîndul lor,
După care toţi şi toate în adînca noapte mor,
Pentru ca-n curînd toţi pruncii, scoşi din noaptea nefiinţii,
Să purceadă a face toate cele ce-au făcut părinţii!...

Cine le călăuzeşte pe sărmanele „Anghile“
Să străbată-atîtea ape, — fiind drumul mii de mile?
Înapoi cine le-aduce, şi de ce vor post să poarte
Pînă cînd, plinindu-şi nunta, cu toţi „mirii“ cad moarte?...
A rămas mister pe care nu-l cunoaşte decît Cerul,
Fiindcă nimeni dintre oameni n-a fost deslegat misterul!

Iată vietăţi ciudate ce-notînd prin unde grele,
Strălucesc în noaptea mării, ca pe cerul lumii stele!
Doamne, minunată lume Ai ştiut şi-n mări să sameni,
Grăind toate despre Tine şi puterea-Ţi, către oameni!

Toate le grăiesc în limbă negrăită de vre-o limbă, Iac. 1, *17*
De Cel ce preschimbă toate, dar El pururi nu se schimbă; Mal. 3, *6*
Toate spun fără cuvinte, că, făptura, fiecui,
A făcut-o Cel ce ţine Universu-n palma Lui! Rom. 11, *29*

Omul, dac-ar sta cu sete să citească Marea Carte,
Ea l-ar învăţa: de stele să privească mai departe,
Şi-astfel ar cunoaşte omul taine de lumină pline,
Între cari fiind el însuşi, s-ar cunoaşte şi pe sine,
Iar în sine adîncindu-şi ochii duhului mereu,
Ar vedea pe Cel ce este tuturora Dumnezeu!

Cum să nu plecăm noi ochii, mari, asupra tuturor,
Cînd sub ochiul Lui le ţine Cel Atoate-Ziditor?
Cum să nu-nchinăm la toate cîte sînt, măcar un vers,
Cînd Atoate-Ziditorul le-a dat loc în Univers?
Cînd, prin vrerea Lui, în taină şi din veşnicia-ntreagă
Stea de vierme e legată, viermele de stea se leagă?...

Cîte mii şi mii de taine — nici măcar visate-n vise,
N-are Marea Carte-n sine, fără s-aibe slove scrise!

Cîte-n veci nedezlegate hieroglife-n plumb şi aur
N-a turnat în a Lui Carte Preamăritul lumii Faur,

Însă omul doar spre aur îndreptîndu-şi orice gînd,
Şi-n adîncul Cărţii însăşi numai aur căutînd,
Nici cu ochii, nici cu mintea, sub întunecată lege,
Nu stă Cartea s-o citească, nici că poate-a o-nţelege!...

O, pămîntule, tu, poate, ne-nţelegi cu mult mai bine.
Decît, ne-sătui de-ntinsu-ţi, te-nţelegem noi pe tine,
Că tu, vii şi morţi iubindu-i, — toţi fiind ai tăi copii,
De milenii mănînci morţii, săturîndu-i pe cei vii!...
Dar, oricît le dai de toate ca să-i saturi, vii cîţi sînt,
Nesătui rămîn într-una doar... de *aur* şi *pămînt*!...

Lacom de pămînt e omul pretutindeni, cît e viu,
Cînd pămîntul de sub soare are-atît pămînt pustiu;
Dar, la moartea fiecărui, se desleagă un mister,
Căci pămîntul *pămînt* cere, pe cînd duhul cere *Cer*!...

În iubirea Lui de oameni, două Cărţi a scris Preasfîntul:
Cea-dintîia este Cerul, cea de-a doua e pămîntul;
Dar cînd cea de-a doua nu e Cartea lui de căpătîi, Gen. 1, *1*
Cu-atît mai puţin stă omul să citească-n cea-dintîi!

Cartea Vieţii, Cartea Morţii, — ochii dîndu-i caldă rouă,
Fiecărui, tu eşti una, neputînd fi amîndouă,
Căci a tale pagini grele, — una crini, iar alta tină,
Fără litere, sînt scrise cu-*ntuneric* şi *lumină*...

Cine soarbe numai crinii plini de roua dimineţii,
Însemnează: nemurire c-a sorbit din Cartea Vieţii Deut. 30, *19*
Cine soarbe numai tina, noaptea, sub lumina torţii,
Însemnează că el: moarte a sorbit din cartea morţii! Is. Sir.15, *16,17*

O, meşteşugită carte, — fericit cel care poate,
Să citească toată viaţa slovele *luminii* toate,
Ca, sorbind ale ei raze tot mai însetat de ele,
Tălpile să-i stea pe *tină*, sufletu-i să stea pe *stele*,
Să-nţeleagă, din Lumina Dumnezeului Preasfînt,
Cum că: Aurul e-n Ceruri, însă nu şi pe pămînt!

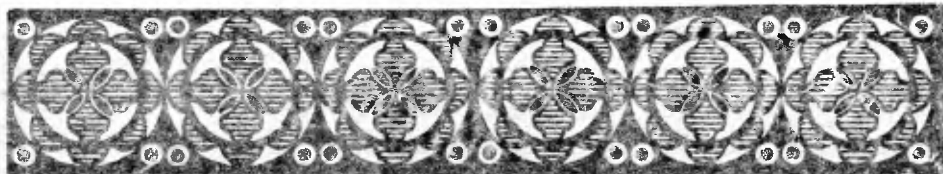
Carte-n veacuri milostivă ce de scoarţa ta ne legi,
Şi-n adîncu-ţi, cîte unul cîte unul ne culegi,
Tu poţi spune cui stă: ochii pe nescrisul tău să-şi poarte,
Cît nu ştie-n lume nimeni despre viaţă, despre moarte...
Ce-ar grăi „Ştiinţa" lumii, — măcar învelit ca-n ceaţă,
Arătînd: de unde vine cel dintîi fior de viaţă?
Germenu-i de unde vine?... Din ce nevăzut el iese?
Dincolo de os şi carne, — cine-l naşte? Cine-l ţese?...

Oare-i pe pămînt izvorul germenilor vieţii-n sine?
Ştie vre-un savant să spună cu ştiinţa-i naltă? Cine?
Nu-i nici unul, fiindcă viaţa pururea nemuritoare
Care pe pămînt coboară, — e din mai presus de soare:
Din Izvorul tuturora-i, şi pe vecii toţi se leagă
De toţi sorii ce dau viaţă în Zidirea Lui întreagă!

Sufletul sau însăşi viaţa, — freamătul misterios,
Nu-i legat, în ce e trupul, nici de carne, nici de os.
Pe pămînt isvorul vieţii nu e şi n-a fost nici cînd;
Nici în sînge, nici în creier, nici în inima bătînd,
Ci el curge din adîncul Cerurilor înstelate,
Nevăzut fior de viaţă în oricare vietate.
Iar cînd vietatea moare, se dezleagă-ntreg misterul,
Căci pămîntul ia ţărîna, pe cînd sufletu-l ia Cerul.
Cum, spărgînd un bec ce face casa de lumină plină,
Sfărîmat este doar becul, nu izvorul de lumină!

Întrebat-am să ne spună Moartea-n vorbele ei grele:
Unde e ceea ce-avut-au trupurile vii în ele?
Întebat-am şi mormîntul: prin ce tainică fereastră,
A zburat din trup afară viaţa — pasăre măiastră?...
Întrebat-am toţi în lacrămi: Cer cu stele, soare, lună:
Încotro ne zboară viaţa?, — însă n-au ştiut să spună!...

Doar pămîntul ne grăieşte din adîncile-i păragini,
Prin scheletele-ngropate ce-i sînt zugrăvite-n pagini,
Cum că viaţa tuturora celor care-a fost în ele,
Este-n razele de soare, este-n licărul de stele,
Este-n cosmicele-acorduri împlinite-n imn fierbinte
Ziditorului-Atoate prin grăitele-I cuvinte,
Imn ce fără-a sa sfîrşire măreţia şi-o tot suie
Înspre Tronul Strălucirii Celui pironit în cuie, Apoc. 22, 1
Tronul Celor Trei într-Unul, cu lumină mare-foarte, In. 2, 18,19
De sub temelia cărui curge Viaţă fără moarte!...

CARTEA VII-A

SFÎRŞITUL LUMII

Viu curînd!", — Iisus grăit-a, nelăsînd loc îndoielii, Apoc. 22, *7, 12*
Iar Apostolii, cuvîntu-I l-au fost scris în Evanghelii: Mar. 13, *32*
„Ca un fur atunci veni-voi şi nu şti-va niciun viu, II Pet. 3, *10*
Fiindcă numai Unul ştie ceasu-n care va să viu. Mat. 24, *36*
Privegheaţi dar zi şi noapte, alungînd din gene somnul, Apoc. 16, *15*
Că nu ştiţi mai dinainte în ce zi veni-va Domnul; Zah. 14, *7*
Că nici Îngerii, nici Fiul nu ştiu ceasul spre-a-l da: „iată- L";
Acea zi şi ceasu-acela le cunoaşte numai Tatăl!

Ci, preum veni potopul şi-a luat cu el tot viul,
Tot aşa fără de veste ve veni din Ceruri Fiul,
Alegînd El toţi aleşii pînă-n ziua cea de-apoi, Mat. 24, *38, 39*
Cum ciobanul dintre capre îşi alege a sale oi. Mat. 25, *32, 33*
Şi va pune, după fapte, — dreaptă-n tot fiindu-I strunga: Mar. 13, *27*
Oile să-I stea de-a drepta, caprele să-I stea de-a stînga... Apoc. 22, *12*
Şi vor merge astfel dreptăţii adunaţi în a Mea dreaptă, Os. 13, *14*
Către viaţa nesfîrşită, unde Cerul îi aşteaptă. Fapt. 24, *15*
Pe cînd cei în făr-delege cîţi în stînga se vor strînge, Mat. 24, *42*
Se vor duce unde ochii, rîu de lacrimi le vor plînge. II Pet. 3, *5—10*
Fiţi dar gata-n toată clipa; înălţaţi-vă-n tot pasul,
Pentru că nu ştie nimeni, cînd va fi să bată ceasul!

Toate aceste vorbe sfinte cînd, Apostolilor-roată,
Le-a grăit Iisus în veacuri, — le-a grăit la lumea toată!
Să nu fie-n neştiinţă nici un ins din marea turmă,
Că veni-va tuturora Judecata cea din urmă...

Doamne, mare este Mila şi Iubirea Ta fierbinte,
Pentru toţi acei spre care ai grăit aşa cuvinte,
Ca să nu rămînă vre-unul între morţi, cînd ai să vii,
Intru Marea Judecată, pe toţi morţii să-i învii!

Tu o ştii prea bine, Doamne, că de veacuri ne desmierzi,
Şi deaceea omenirea hotărît-ai ca s-o pierzi,
După care-n lumea nouă, noi cei răi n-o să mai fim,
Cînd vei coborî din Ceruri noul Tău Ierusalim.

Drept aceea, — pe cînd lumii stau deşertăciuni temei,
Iată, vrerea Ta purcede peste noi, plinirea Ei:

Lumea-şi deapănă fuiorul... Pînă-n miez de noapte-adîncă,
În ospăţurile vieţii, oamenii beau şi mănîncă;
Nu stă nimeni să ia seama făr-delegea că-l apasă;
Cu dezmăţul se-ncunună; cu păcatul stă la masă,
Şi nuntindu-şi fii şi fiice, „fericiri vrînd toţi cei vii,
Nici măcar visează lumea că Tu, Doamne, la ea vii.

FOC DIN CER

Ci-ntr-o noapte-ntunecată, fără lună, fără stele,
Iată peste lume ceasuri cum nicicînd n-au fost mai grele:
Cerul s-a aprins deodată, şi, ne-nţelegînd misterul, II Pet. 3, *10, 12*
Lumea se trezeşte-n spaime: „Arde Cerul! Arde Cerul!"... Isa. 17, *14*

Aşa pare: Arde Cerul, şi toţi cred în acest fel,
Dar nu Cerul arde-n sine, ci văzduhul de sub el...
În adînc-adînc, departe, vede fiecare ins
Cerul tot cuprins de flăcări, cît e el de necuprins,
Iar a Cerurilor pară, — cum s-o spună-i slab cuvîntul,
Cu lumină-nfricoşată scaldă-acuma tot pămîntul!

Toată omeneasca turmă caută spre Cer, grămadă,
Nici gîndind vreun om că focul peste lume va să cadă...
„Astronomii" care îndreaptă către Ceruri „telescoape",
Lămuresc, senini, că focul nu-i de oameni, prea aproape:

Mai presus de stele poate, flăcările ard puhoi,
Dar... milenii ar fi drumul de la ele pîn-la noi!
Au mai fost aşa vedenii... Cu frumoase ploi de stele
Însă nicicînd pămîntenii n-au pus mîna lor pe ele,
Fiindcă miile de stele, străbătîndu-şi calea lungă,
Se făceau cenuşă-n hăuri, pîn-la noi nevrînd s-ajungă!"

Dar cînd fac „savanţii" oameni socoteli aşa de-nalte,
Dumnezeu, deasupra, are socoteli cu totul alte... Isa. 55, 8, 9
Flăcările către oameni tot mai repede coboară,
Că stă scris în Marea Carte ceasu-n care au să moară,
Deşi gîndul fiecărui nici acum nu vrea să-i poarte
Către ceea ce se cheamă din adînc de veacuri „moarte"!

Dar văpaia creşte-ntr-una...Marele luminii Faur
Parc-a poleit pămîntul şi toţi oamenii cu aur...
Darnică de promoroacă argintie, noaptea-i rece...
Căutînd mereu spre Ceruri, lumea veselă...petrece...
Clocotind în floarea vieţii, tinereţea spune glume...
Cine s-ar gîndi că lumea, mîine, nu va mai fi lume?

Din bătrîni doar cîte unul, ici-colo, — privind în sus,
Clatină-a tristeţe fruntea, îngînînd pe gînduri dus:
„Ce se vede nu-i a bine...Aşa lucruri n-au mai fost...
După cum coboară focul...încheiem al vieţii rost...!"

Alţii cu zăpada-n plete, strigătele nu-şi mai curmă:
„Pocăiţi-vă, că vine Judecata cea din urmă!
În genunchi să ne găsească Cel ce-n mîna Lui ne ţine!
În genunchi cădeţi cu toţii, că sfîrşitul lumii vine!..."

Însă nimeni nu-l ascultă, nelăsînd din ochi văzduhul;
Cine să mai ţină-n seamă nişte bieţi „săraci cu duhul"?

Şi urgia din adîncuri, fără margini, — nu ştiu cum.
Deşi tare depărtată, parcă-i mai aproape-acum...
Pîn-acum, de unde focul nu prea se credea că-i foc,
Astă dată, pămîntenii nu mai se-ndoiesc de loc.

Unii văd adîncul clocot al vîlvorilor din slavă!...
Spaimele-ncolţesc în inimi...Moartea rîde-n hău grozavă...

De ea nimeni astă dată nu s-ar mai putea ascunde...
Cine-ar mai putea să scape?... Unde s-ar ascunde? Unde?
Numai gîndul c-o să moară, pe tot insul înfioară,
Şi din toţi cîţi sînt în viaţă, n-ar vrea nimenea să moară;
Dar, ciudat, că fiecare sub al flăcărilor cort,
În tot semenul de faţă, vede chipul unui mort!

Zîmbetul s-a stins deodată...Glumele-au murit pe veci...
Spaima creşte, oglindită în toţi ochii lumii, reci...
Aţintiţi numai la flăcări, pe cînd orice gînduri pier,
Toţi cu gîndul morţii-n suflet, parcă spînzuraţi de Cer!...

Ceea ce păreau doar flăcări în văzduh pîn-adineauri,
Iată-aievea-ncolăcite flăcări ca nişte balauri...
Acum ochii le văd bine... Încă sînt destul de sus,
Dar coboară!... Tot coboară!... Nu mai e doar presupus!...
În curînd aceşti balauri vor cădea pe-ntreaga lume,
Şi s-or năpusti cu toţii pe tot viul să-l sugrume!

Groază e pe tot pămîntul... Clănţănesc în gură dinţii...
Unii dintre cei sub groază pierdu-şi limpezimea minţii; Isa. 13, 9
Rătăcind cu ochii tulburi, spun cuvinte fără şir...
Alţii strigă pe morminte morţilor din cimitir:
„Ieşiţi morţilor afară, că e ceasul cel de-apoi...
Înviaţi, spre Judecată, că de-acuma, murim noi!
Înviaţi! Ieşiţi odată!... Doamne, cu-ndurare fii; Isa.2,10,19,21
Scoate-afară pe toţi morţii, să intrăm noi toţi cei vii!..."

Şi zicînd aşa cuvinte, urnesc piatra funerară,
La sicriu deschid capacul, pe cei morţi arunc-afară,
După care sub lumina Cerurilor nalte torţi,
În sicriu, drept morţi se culcă, deşi încă nu sînt morţi!

Alţi înebuniţi de spaimă, iată, singuri, îşi dau foc,
Torţe vii arzînd în noapte şi-alergînd din loc în loc...
Dintre-aceştia unul strigă, arzînd..., torţă de răşină:
„Veniţi de luaţi lumină!... Veniţi de luaţi lumină!..."

Şi-acum iată: pocăinţă pretutindeni, în tot locul,
Că-n cîteva clipe numai, pe pămînt veni-va focul...
Lumea-ntreagă-ngenuncheată... Ochii tuturora plîng...
Toţi se roagă de iertare... toţi se-nchină... toţi se frîng...

De ce curg acum genunchii turmei de pe-ntreg pămîntul?
Şi de unde ies „nebunii“ care-şi tună-aprins cuvîntul?!
„Prea tîrziu îngenunchiat-aţi: Prea tîrziu gonit-aţi somnul!
Prea tîrziu voi daţi crezare vorbelor ce le-a spus Domnul: Mat. 24,*36,50*
„Fiţi dar gata-n toată clipa! Înălţaţi-vă-n tot pasul,
Pentru că nu ştie nimeni: cînd va fi să bată ceasul!
Prea tîrziu acum voi credeţi vorbele ce le-a spus Fiul,
Cînd din Ceruri curge focul ca să ardă pe tot viul!...“ Mat. 25,*13*
Tînguire-i pretutindeni, şi-nţelege fiecare
Că de moartea care vine nu mai e nici o scăpare...
Focul Cerului coboară... Flăcările sînt aproape
Şi vor arde pe toţi viii, — sub jăratec să-i îngroape...
Curg din necuprinsuri parcă vălătuci de foc şi funii,
Din a căror vîlvătaie îi şi simt dogoarea unii... Isa.13,*7—9*

Ard stihiile-n vîltoare, precum spus-a Petru-Sfîntul,
Ard văzduhurile-nalte, cum va arde şi pămîntul
Cu-ale lui podoabe toate şi cu tot ce e pe sine,
Făr-nimica să mai scape în clipita care vine! II Pet. 3, *10, 12*

Se petrece-n lume acuma, — ochii-n plîns cînd stau să sece,
Ceea ce n-a fost în veacuri şi nici nu s-o mai petrece:
Se sărută fii şi fiice cu părinţii-n braţe strînşi;
Şi logodnicii, şi soţii toţi gemînd cu ochii plînşi.
Fraţi cu fraţii se sărută şi surorile la fel;
Unii strîng la piept deasemeni o pisică, un căţel,
Neputînd să se despartă, ci iubirea să şi-o poarte,
Şi să-şi ducă-mbrăţişarea pînă dincolo de moarte!...

Dar în clipa-n care lumea își dă lunga-mbrăţişare, Dan.7,*13*
Iată: semnul Crucii Sfinte în adînc de Cer răsare! Mat.24,*30*
În lumină orbitoare şi cu mare slavă-n Sine, Fapt. *1,10,11*
Fiul Omului, pe nouri, cu oştiri de Îngeri vine! Ps. 49, *1—4*
Apoc. 1, *7*
Patru Îngeri în văzduhuri trîmbiţează lung, fierbinte, In. 5, *28, 29*
Morţii cei fără prihană, înviază din morminte; Mat. 24, *31*
Înviază şi cei care au fost prigonit „Cuvîntul“, I Tes. 4, *14—18*
Ca să-L vadă-acum în Slava-I, cum nu L-a văzut pămîntul. In. 5, *28, 29*
Şi-apoi toţi nelegiuţii să-şi primească-ntreaga plată Col. 2, *13*
Cuvenită fiecărui după Marea Judecată... Rom. 6, *5*
Isa. 24, *22, 26, 19*

Împăraţii foşti odată, — azi buimaci cu minţi năuce,
Recunosc pe Împăratul Răstignit cîndva pe Cruce!

Cei ce L-au scuipat în faţă, cînd El nu şi-a deschis gura,
Ştiu acum că El e unsul despre care-a spus Scriptura: Isa. 52, *7*
Că e Messia-Hristosul Cel de Dumnezeu trimis,
Despre care Proorocii le-au grăit, dar L-au ucis! Luc. 11, *50, 51*
El e Cel care-a spus pilde neamului lui Israel
Dar ei, surzi şi orbi într-una, n-au voit să creadă-n El! Zah. 12, *10, 12*

El e Cel Căruia pe Cruce i-au fost dat oţet cu fiere Sof. 1, *7—9*
Şi-acum vine, pentru toate socoteala a le cere! Mal. 3, *3*; 4, *1*
Iuda. 1, *14, 15*
Acum tremură genunchii tuturor acelor cari Mat. 25, *31—32*
Au crucificat pe Domnul şi L-au pus între tîlhari! II Tes. 27, *10*
Şi-acum ei nebuni de spaimă, cată peşteri spre-a s-ascunde, Apoc. 6, *15—17*
Dar n-au unde, că mînia-I pretutindeni va pătrunde!

Toţi trufaşii ce pe tronuri, erau neamurilor spic,
Îşi dau seama astă-dată că ei nu mai sînt nimic!
Cei bogaţi cîndva, de-asemeni înţeleg acum sub plîns,
Că nu pot să-şi scape viaţa cu tot aurul ce-au strîns! Isa. 66, *14—16*
Lor acuma li se-arată, — film grozav pe-ntreaga zare, II Tes. 1, *8—10*
Ca răsfrîntă-ntr-o oglindă, trăind viaţa fiecare. Ps. 96, *2—6*

A murit pe veci trufia,şi măririle-au apus...
Purpura stînd lîngă zdrenţe, cu nimic nu-i mai presus!
Pe măsură ce spre lume tot mai mult coboară focul,
Nimeni nu-şi mai ştie rangul, nimeni nu-şi mai ştie locul!
A cerşetorimii lacrămi, întru spaima cea mai naltă,
Curg acum îngemănate cu-a-împăraţilor de-olaltă!
Cei ce n-au ştiut în viaţă să se roage sau să plîngă,
Plîng acum în rugăciune şi genunchii pot să-şi frîngă!
Dar, la ruga tuturora, cei ce pe Iisus Îl ştiu
Şi le-a fost temeiul vieţii, — strigă-ntr-una „prea tîrziu"!

Şi temei au cei ce strigă, căci al izbăvirii har,
Este-nchis acum de-apururi în Cerescul Sanctuar;
Nici o rugă nu mai suie unde Cel Crucificat,
De milenii sta s-asculte pe toţi cei ce L-au rugat,
Şi-unde Răscumpărătorul, — de la Sfînta-I Înălţare,
În chip Haric, întregit-a Jertfa de răscumpărare, Mat. 26, *26—29*

Fără care Taină Sfîntă ce de Cer pe om îl leagă,
Mîntuirea lumii Sale nu s-ar fi făcut întreagă,
Taină spre-mplinirea cărei, pe pămînt, şi-ai lumii clerici,
Cu Iisus din Cer stînd-una, Liturghit-au în Biserici! Mat. 26, *26—29*

Deci, cum nu-i deschis Altarul spre-a sfinţi pe om mereu,
Tot aşa şi Sanctuarul stîndu-I Preot Dumnezeu! Luc. 13, *23—25*

Pîn-aici a fost răbdarea ce-a avut-o-n Ceruri Fiul,
Ca-n mînia Lui Preasfîntă să-L cunoască-acum tot viul, Filip. 3, *21*

Cînd aprinde-ntreg pămîntul, cu păcatu-n el cuprins, Zah. 13, *9*; 14, *1—9*
Dintre păcătoşi niciunul mai scăpînd de foc neprins; II Pet. 3, 10, *12*
Nici cei ce s-aruncă-n ape, cu nădejdea c-au să scape,
Nu mai pot scăpa, că-n flăcări ard şi pietre, ard şi ape! Ez. 37

Vaiul a fost scurt: un ţipăt s-a-nălţat pe tot pămîntul, Sof. 1, *2, 3*
Şi s-a isprăvit frămîntul, lacrima şi tot cuvîntul, Hab. 2, *13*
Căci în mările de flăcări, — un furnal fiind văzduhul, Inţ. Sol. 16, *17—19, 23*
Toţi cei păcătoşi în viaţă, într-o clipă şi-au dat duhul, Isa. 47, *14*
Pe cînd toţi cei drepţi şi milnici, — ce-n Iisus au vrut să steie,
Rămîn teferi întru totul, neatinşi nici de-o scînteie! Luc. 17, *26—37*

Sub a Cerului urgie de ucigătoare pară,
Piere fiecare vierme, piere fiecare fiară!
Şi rămîne-acum să ardă în de-a lungul şi de-a latul, Apoc. 20, *14, 15*
Tot pămîntul cu-ale sale cîte ospătau păcatul...

Acum focul nu mai curge cum a curs din naltul Cer,
Ci ard cele pieritoare: munţi şi şesuri, lemn şi fier;
Ard palate şi colibe, arde tot, pîn-la atom
Şi comorile ce strîns-a în milenii bietul OM!...
Aurul i se topeşte sub a Cerului vîlvori
Mîncătoare de „palate“, de „măriri“ şi de „comori“,
Şi, topindu-se-acel aur, curge peste tot înfrînt, Isa. 30, *22*
Şarpe vinovat ce cată ascunzişuri în pămînt! Sof. 1, *14—18*

În sfîrşit ard toate cele pentru care într-una noi,
Ne-am muşcat cu-adîncă ură, pînă-n ceasul cel de-apoi!

Şi, cum flăcări uriaşe întru care bate vîntul
Se ridică pretutindeni, înhorind, întreg pămîntul,

Iată că, din noaptea sumbră. Lucifer în duhu-i rău,
Vede-acum un glob de flăcări rotitor în largul hău,
Din al cărui rug sub care se topeşte-al lumii aur,
El adună astă dată iadului un greu tezaur!

În aceeaşi clipă însă se petrece marea taină; I Cor. 15, *51—64*
Cei aleşi în veci să poarte strălucita vieţii haină, I Tes. 4, *17*
Adică toţi ne-ntinaţii, — cu cei vii şi drepţi, în duh, Filip. 3, *20, 21*
Îmbrăcaţi în nemurire, zboară veseli în văzduh, In. 3, *12*; 5,*28,29*
Ca să-ntîmpine pe Domnul Cel Stăpîn pe-aleasa turmă, Fapt. 24, *15*
Intru Slava Lui să facă Judecata cea din urmă! Apoc. 20, *4,5*
Mii şi mii de Sfinţi şi Îngeri vin cu El acum de sus, Mat. 3, *24—30*
Cum lui Ana şi Caiafa în Sinedriu le-a fost spus,
Şi vuieşte slava toată de cîntarea fiecui,
Pe Iisus în cor slăvindu-L: „Aleluia! Slavă Lui!
„Mîntuirea şi Mărirea şi Puterea, toate sînt
Ale Domnului măriri, sus în Cer şi pe pămînt!"
„Aleluia!" — strigă tare drepţii slăvilor cereşti
Cei ce pe Iisus slăvescu-L cu-a Lui cete Îngereşti,
„Să ne bucurăm cu toţii întru veselie-aleasă,
Că e pregătită nunta Mielului cu-a Lui Mireasă!" Apoc. 19, *6—7*

PĂMÎNTUL RĂMÎNE PUSTIU JUDECATA DIN URMĂ

Pe pămîntul ars de focul cel din Ceruri fără veste,
Pe pămîntul vieţuirii unei lumi ce nu mai este,
Pe-a rotundului întinderi, unde-n cyrgeri de milenii
Au fost flămînzit smeriţii şi-au tot huzurit viclenii:
Unde-a stat pe tron de aur, strălucind mereu MINCIUNA,
Pe cînd suspinau DREPTATEA şi-ADEVĂRUL totdeauna;
Pe pămîntul ce, de seara pînă-n zorii dimineţii,
Pe cei răi mereu avut-a la ospăţurile vieţii,
După ce-a ars: Lăcomia, raptul, ura, vicleşugul,
După ce le-a ars pe toate, Dumnezeu îşi stinse rugul...

Intru cele ce-nainte în picioare-au fost să steie,
O cenuşă fiind toate, — nu mai e nici o scînteie...
Mările-au secat cu totul, li s-a stins acum frămîntul...
Peste tot s-a-ntins pustiul şi-n cenuşă bate vîntul...

Soarele-a ieşit în larguri pe-un albastru de cicoare,
Şi, din vatra de-abia stinsă, toată zarea-i o dogoare!
Nici un munte, nici un arbor nu-şi mai suie fruntea-naltă;
Din pustiu nici o şopîrlă, nici un greier nu mai saltă;
Nu mai curge nici o apă, şi-i tăcere ce-nspăimîntă...
Nici o pasăre-n văzduhuri nu mai zboară, nu mai cîntă...
Nici un fel de vietate , cît de slabă, cît de mică,
Nicăiri nu mai răsare, nici paing şi nici furnică...
Totu-i mort... E-ncremenire... e pustiu şi jale-adîncă,
Cum nici pînă la zidire, pe pămînt n-a mai fost încă...

Ziua, peste tot pustiul ce-a cuprins întreg pămîntul,
Singura mişcare vie se arată numai vîntul, II Pet. 13, *7, 10*
Iar în ceasurile nopţii, — peste cele ce-au fost rele, Isa. 13, *10*
Nici o stea nu se mai vede, pentru c-au fost ars şi ele...

În acest pustiu Satana, cu cetaşii lui cîţi sînt,
Nemaiavînd viu nici unul dintre oameni pe pămînt,
Căruia cu viclenie să-i strecoare-n taină sfatul,
Să-l cufunde-n făr-delege, întinîndu-l cu păcatul,
Clocotind în a lor ură, urlă-acum scrîşnind spre Cer,
Ca şi cînd ar fi să fie ferecaţi în lanţ de fier.
Ghiarele şi le rod singuri, îndurînd cumplite chinuri
Între ei mereu se muşcă, dese-ori avînd leşinuri,
Făr-a mai putea pe globul cel pustiu să-şi poarte danţul,
Deşi dintre ei nici unul nu-i aievea prins cu lanţul... Apoc. 20, *1—3*

Acum Lucifer-Satana-fostul Înger de Lumină,
Vede pustiit pămîntul, ars de foc şi-ntreg ruină...
Din ce-a fost cîndva „palate", iată, nu mai este-acum
Decît ziduri năruite şi mormane-munţi de scrum! Isa. 14,*17,20,25—26*

Iată bolţi de Catedrale triste urme-ale Credinţii,
La pămînt zăcînd în ţăndări, cu scrumite chipuri Sfinţii,
Dar nici unul dintre chipuri nu e-ntreg, ci, ca din luptă,
Unele-s pe jumătate, altele, cu mîna ruptă.
Toţi trecînd prin lung cutremur şi năprasnică vîltoare,
Unora lipseşte capul, alţii zac fără picioare,
Ceea ce-ar voi să spună că-aceşti Sfinţi cu-n Cer simţiri,
Pînă şi-n zugrăvitură au căzut din nou „martiri"!

Iată, clopote de-aramă şi de bronz, căror ca-n ură
Focul le-a muşcat pereţii cu năprasnica lui gură!...

Toate-au ars, sub larg cutremur, ca-ntr-o uriaşă vatră,
Şi n-a mai rămas din toate decît numai fier şi piatră!
Dacă s-ar scula vre-unul dintre morţii ce par mumii,
N-ar mai şti pe unde fost-au marile oraşe-a lumii, II Pet. 3, *7, 10*
Ci el doar după-nălţimea scrumului rămas sub stele,
Ar pricepe, ici şi colo, c-a fost unul dintre ele!... Ier. 4, *23—26*

Lucifer le vede toate, rătăcind năuc, hai-hui,
Şi-nţelege că prăpădul nu-i decît isprava lui,
Însă tot atunci pricepe, tot cureierînd pămîntul.
Cum că el — orgoliosul — pîn-la urmă va fi-nfrîntul...
Fiindcă Moise cînd meneşte „ţapul pentru Azazel" Lev. 16, *8—22*
„Ţapul ispăşirii însăşi", — îl pre-nchipuie pe el!
Prototipul lui Satana este pomenitul ţap
Cînd a tuturor păcate îi sînt puse lui pe cap...

„Acel ţap ai ispăşirii, — cum Scripturile vechi scriu!"
Ca să piară, va să fie dus într-un pămînt pustiu.

Au nu e-n pustiu acuma cel din vechi izvorul urii,
Ca să se-mplinească-n totul glăsuirile Scripturii?...

„Ţap al ispăşirii", fost-a şi Iisus, cînd Îşi ia-n spate
Şi pe Crucea Lui ridică ale lumii-ntregi păcate, Isa. 53, *4—8*
Dar Satan acum pricepe că e rîndul lui să fie,
„Ţap lui Azazel", cînd globul peste tot e o pustie,
Şi-ncărcat cu-a făr-delegii tuturora grea povară,
În pustie pe vecie cu păcatele să piară!...

O, dac-ar putea să plîngă, ani o mie el ar plînge,
Printre arsele ruine numai lacrime de sînge;
Ani o mie, el — înfrîntul — n-ar curma a lui suspine,
Că el însuşi lui îşi pare o ruină-ntre ruine!...

Dar destinul lui, nu scrie, pentru tot ce face dînsul,
Să plătească-n veşnicie doar cu geamătul şi plînsul, Dan.7, *10*
Ci-aşteptînd a lui osîndă la un loc cu neagra-i turmă,
Undeva se desfăşoară Judecata cea din urmă, Apoc. 20, *12, 13*
După care păcătoşii, buluciţi pe largul porţii
Cu stăpînul lor cădea-vor întru veşnicia morţii. Isa. 24, *21—22*

Cine are însă Harul, — pe pămînt fiind, — să scrie:
Marea lumii Judecată, cum ar fi, cînd va să fie?...

Că nici Îngerii din Ceruri, cu pe frunţi în veci cunună,
Muritorilor, — Judeţul — n-ar da voie să le-o spună!
Poate doar atît le-ar spune celor vrednici a fi spus
Despre cele ce-n lumina-I Dumnezeu le are sus,
Pentru cît pricepe omul cu-nţelegerea lui crudă:
„Ochiul n-a putut să vadă, nici urechea să audă,
„Iar la inima vre-unui muritor de pe pămînt,
„Nu suit-a măreţia lucrurilor cîte sînt I Cor. 2, *9*
„Pregătite-n Cer de Tatăl, Ziditorul Dumnezeu, Isa. 64, *4, 5*
„Pentru cei ce Lui se-nchină, şi-L iubesc pe El mereu!..."

Mie — viermele netrebnic — mi-s-arată din Scriptură,
Judecata-nfricoşată cum ar fi, — ca-n ghicitură; I Cor. 13, *10—12*

Ca-n oglindă mi-s-arată cele spre eternă viaţă,
Dar atunci le voi cunoaşte toate faţă către faţă...

Multă vreme, tot pămîntul pîrjolit, a stat pustiu,
Nemairăsărind pe-ntinsu-i nici un fir de iarbă viu,
Şi de-asupra tuturora, peste nevăzuţii sori,
Peste fulgere şi larguri fără de măsurători,
Viu-în veacurile toate, — Unu-n Trei umplînd văzduhul,
Cu putere fără margini, este: Tatăl-Fiul-Duhul,
Şi-a Lui vrere, din văzduhuri a purces acum să cearnă,
Din nemărginită sită, fulgii albului de iarnă...

Curg zăpezi ce cresc cît munţii... Viforul cu-al său tumult
Poartă munţii de zăpadă unde-i place lui mai mult
Şi nu-i nimeni să mai calce pe ce-aşterne el acum;
Peste ceea ce-a fost „lume", peste ceea ce e scrum...

Buciumele lui de vifor, fără număr, mii de mii,
Cîntă pe de-asupra morţii, ale iernii simfonii,
Buciume-ntre cari răsună mii de flaute şi surle,
În a căror măreţie lupii nu mai sînt să urle,
Vifor prin mînia cărui nu mai vine-n zboru-i orb,
Să mai spintece văzduhul astădată nici un corb!

Astfel, giulgiuri de zăpadă, s-aştern grele peste somnul,
Celora care prin flăcări i-a trecut acuma Domnul,
Şi n-au fost aleşi să intre în Eterna-Împărăţie, Apoc. 20, *5*
Ci rămîne-vor să doarmă somnul Morţii-n veşnicie! Dan. 12, *2*

PĂMÎNTUL NOULUI IERUSALIM

Iată însă ce s-arată pe pămîntu-a-cărui față
Dumnezeu va s-o-nveşmînte pentru-a veşniciei viață: Isa. 65, *17*
După ce-a fost ars văzduhul şi-a făcut cu foc să plouă,
El va face să se-arate pămînt nou şi Ceruri nouă. Apoc. 21, *1*

Au căzut zăpezi din Ceruri şi-au căzut atîtea zloate
Cîte n-a avut pămîntul nici în veacurile toate,
Încît dacă omenirea ar fi fost de foc să scape,
Ar fi nimicit-o Cerul iarăşi prin potop de ape.

Însă nu prin foc şi apă împlineşte-se cuvîntul,
Că: Cer nou va fi să fie şi de-asemeni nou pămîntul,
Ci de-acum în veşnicie, — strălucind ca Empireu,
Ele se-noiesc prin Harul Duhului lui Dumnezeu!

Primăvara veşniciei!... Dumnezeu, stînd Însuşi Soare,
A topit cu-ale Lui raze tot potopul de ninsoare,
Cea din urmă, din înalturi aşternînd a Lui zăpadă,
Căci de-acum, în veşnicie, alta n-are să mai cadă...

Tot asemeni, după placu-I vrînd Puterea Demiurgă:
Numai ape de tot bune pe pămîntu-I nou să curgă,
Dintre slugile-I supuse, iată că trimis-a vîntul,
De zăpezile topite să golească tot pămîntul...

Scade apa-n toată clipa... După ce-a ars cele rele,
Ziditorul vrea: pămîntul, şi de scrumul lor să-l spele,
Să răsară de sub ape nou pămînt sub noul Cer, Isa. 66, *22*
Hărăzit pe el să poarte oameni care nu mai pier, Apoc. 21, *1*
Ci trăiesc în veşnicie cei de Dumnezeu aleşi,
Plini de har şi neprihană cum e floarea de cireşi!...

Vrerea Lui dar, se-mplineşte... Iată, ies din ape munţi
Cu mijiri de viaţă nouă, cu strălucitoare frunţi!

„Toate vînturile firii, ca şi flăcările toate,
De porunca Lui ascultă şi-I sînt pururi slugi plecate,
El a aşezat pămîntul pe grozavă temelie,
Povîrniş să nu cunoască niciodată-n veşnicie;

Ca-ntr-un larg vestmînt, pămîntul a făcut sub Cer să-ncapă,
Iară culmile-i înalte le-a acoperit cu apă...
Cînd a răsunat în slavă tunetul poruncii Sale,
Apele-au purces să fugă, au curs repede la vale,
Munţii-au prins să se ridice, văile să se pogoare,
Fiecare luînd locul ce le-a hărăzit sub soare!“ Ps. 103, *4–8*

Şi precum a zis Psalmistul Prooroc, în vremi, — aşa e:
Iată soarele cum toarnă uriaşa lui văpaie,
Peste apele din care tot mai mult pămîntul iese
Şi covor de iarbă verde peste tot acum se ţese!

Minunate-s Doamne Sfinte toate lucrurile Tale
Şi nespusă Ţi-arăţi Mila pe-a zidirii Tale vale!

Iată: toate-acum din moarte vrerea Ta din nou le scoate
Şi-a Ta Milă fără margini iar se-ntinde peste toate!
Ai uscat din nou pămîntul... Apele-ai întors în maluri
Şi din nou sînt mări albastre, fremătînd spumate valuri!

Rîurile iar sînt pline... Apele oricărui „tău“
Împletit în flori de nufăr oglindesc iar Cerul Tău...
Munţii rîd ca niciodată, — mai bogaţi în toate azi, Isa.41,*19,20*;55,*12*
Că le-au răsărit pe coaste ca nicicînd goruni şi brazi...

Prin poienele lor sburdă ca de aur căprioare,
Şi-ai lor ochi par de jăratec, oglindind lumini de soare;
Sînt cu miile şi, iată că, văzîndu-le de sus,
Ţi se minunează Sfinţii: din ce lume Le-ai adus?“...
Şi Te preamăresc pe Tine Cel ce-n mila Ta ne-mbraci
Că Tu, Doamne, le poţi toate şi pe toate Tu le faci;
Că, pămînt şi Cer şi stele, doar de vrerea Ta se leagă: Ier.18,*7–9,10*
C-un cuvînt Tu pierzi o lume sau zideşti o lume-ntreagă!

Iată de ce astăzi, Doamne, după ce l-ai ars cu pară,
Vrerea Ta-i: spre viaţă nouă, nou pămîntul să răsară...

Munţii lui acum sînt alţii: Tu ai vrut din mări să-i salţi;
I-ai făcut mai plini de fală; i-ai făcut cu mult mai nalţi.
I-ai umplut cu lumi de păsări; i-ai sfinţit cu-al Tău alint;
Le-ai dat codrii de smaralde şi pîraie de argint.
Le-ai dat iarbă de mătase şi le-ai dat potop de flori,
Mugete de cerbi pe creste, cîntec de privighetori;
Mii de gîze la tot pasul, — lume care nu cuvîntă; Ps. 103, *12—18*
Dar slăveşte-n toată clipa Măreţia Ta Preasfîntă!...

Şesurile-acum, deasemeni, — mîngîiate mult de soare,
Pline sînt de ierburi nalte şi de gureşe izvoare;
Florile rîd pretutindeni, peste lunci, pe văi şi plai,
Încît Îngerilor însăşi li-se pare că-i alt Rai!

Tot ce-a fost urît odată a pierit în foc, — şi-acum Isa. 55, *13*
Nu-i nici urmă din ce fost-a, nici din ce-a rămas ca scrum...

Parcă cineva anume le-a putut apoi ascunde,
Dar nici Îngerii din Ceruri n-ar putea să ştie unde.
Că de nicăieri pe-ntinderi nu rămas-a nici o urmă,
Arătînd ceva din toată fosta omeneasca turmă,
Şi n-ar şti ce să-nţeleagă din ce-a săvîrşit Prea-Naltul:
Ori i-a dat o scoarţă nouă, ori pămîntu-nteg e altul!

Şi-acum iată, i-se-mbracă pomii toţi în albă floare,
Peste care cad — beteală — toate razele de soare.
Printre ramuri, roi de-albine cu pe şolduri aur greu.
Au strîns ceară ca s-aprindă lumînări spre Dumnezeu.
Şi-nfrăţite cu-al lor zumzet, păsările toate cîntă,
Parcă stînd spre Cer să-nalţe Liturghia cea mai sfîntă!

Miresmat e-ntreg văzduhul... Parcă-ntre pămînt şi Cer
A cădelniţat un Înger... s-ar petrece un mister...
Roua arde pretutindeni, peste flori şi ierburi nante,
Sub răsfrînte curcubeie, pulbere de diamante;
Şi tot neamul ciocîrliei pînă-n slăvi îşi suie cîntul,
Parc-ar căuta să lege Cerurile cu pămîntul!
Parc-ar fi o Liturghie şi, din ea, ca prin minune,
Aud glasul Isaiei Proorocul, care spune:

„Iată-acesta e pămîntul Noului Ierusalim,
Cel în care nestînd moartea, nu e nici un ţintirim.
Despre care zis-a Domnul: „La măreaţa lui zidire,
Pietrele de temelie le voi face din safire;
Ale zidurilor creste scînteind sub zări senine,
Le-oi smălţa cu diamante, le voi face din rubine. Apoc. 21, *19*
Zidurile fără seamăn, care-n veci n-au să se strice,
Curpinzînd pe toţi aleşii, — „Mîntuire“ le voi zice;
Pe cînd porţilor înalte a Cetăţii-n veci suavă,
Pentru veşnicia toată, Însumi le voi zice „Slavă!“ Isa. 60, *18, 19*

În Ierusalimul veşnic, nedreptăţi nu s-or mai face,
Şi Judecători de-a pururi, aşeza-voi: dulcea pace; Isa. 66, *12*
Silniciile pieri-vor: nici un rău de nici un fel;
Şi stăpînitor, *Dreptatea*, o voi pune peste el!

Drepţii cei fără de moarte, în eterna lor grădină,
Nu vor mai avea din soare să primească vre-o lumină,
Fiindcă soarele pieri-va, — ci, Lumina lor mereu, Isa. 60, *19, 20*
Soare-n veci fără s-apună, fi-va însuşi Dumnezeu!...

Legămînt aşa făcut-a Dumnezeu, — şi legămîntul,
Împlinit pentru vecie, îl primeşte-acum pămîntul...
Pe pămîntu-acesta fi-va Strălucita-Împărăţie
Despre care Proorocul, în Scriptura Nouă scrie:

„...Şi-am văzut Cer nou, şi-asemeni, pămînt nou, nemaivăzut,
Că pămîntul dinainte, cum şi Cerul au trecut... Apoc. 21, *1,5*
Şi-am văzut Ierusalimul strălucit, Cetatea Sfîntă. Isa. 65, *17*
Într-a căreia zidire, legiuni de Îngeri cîntă,
Pogorîndu-se din Ceruri în măreaţa strălucire, Apoc. 21, *2,10*; 3, *12*
Ca mireasa-mpodobită pentru preaiubitul Mire...

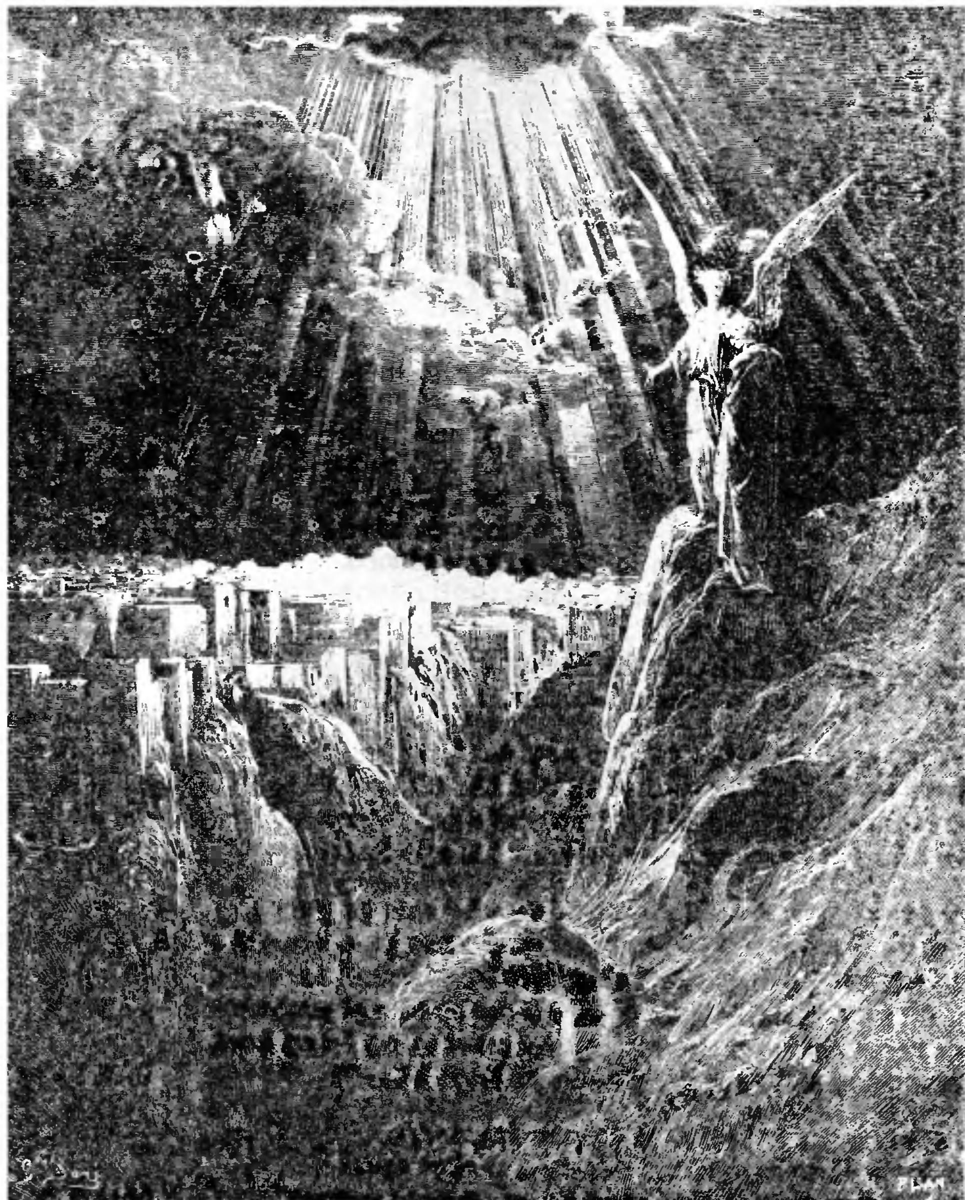
Scînteia, umplînd văzduhul în lumini de nedescris,
Cum scînteie diamantul sau ca piatra de iaspis! Apoc. 21, *11*
În mijloc îi stă Cetăţii, Cortul Domnului — Temei
Dumnezeu stînd între oameni şi fiind în veci cu ei.
Ne mai avînd ochii pururi nici o lacrimă să poarte, Apoc. 21, *3,4*
Ne mai fiind plîns, nici geamăt, nici durere şi nici moarte.
Oamenii avînd deapururi doar pe Dumnezeu Tezaur, Isa. 60, *18, 20*
În Cetatea Strălucirii cea cu uliţe de aur! Apoc. 22, *5*

Şi văzut-am Apa Vieţii, — limpede cum e cleştarul,
Rîu prin mijlocul Cetăţii, dintru care naşte Harul,

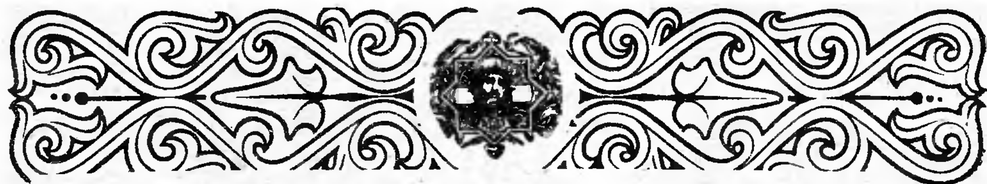
Ale cărui unde line, cu lumini de curcubeu,
Izvorau din Temelia Tronului lui Dumnezeu! Dan.7,*10*
Iar pe maluri, sub zări-nalte fără-n veci lăsarea ceţii,
Resfira omăt prin ramuri, — plin de floare, Pomul Vieţii,
Şi din care-n toată luna mereu altfel dîndu-şi rodul, Ez. 47, *1, 12*
Din belşug sta să culeagă, săturîndu-se norodul!... Apoc. 22, *1, 2*

Şi-ncheind cele ce astfel glasul tainic mi le-a spus,
Viermelui ce sta s-asculte, i-a mai zis: „priveşte-n sus"!
În clipita următoare, am rămas ca fără grai,
Cînd văzut-am strălucirea unui coborînd alai,
Despre-a cărui măreţie izvorînd din Dumnezeu,
Nu-i cuvînt ca s-o descrie viermele care sînt eu,
Şi-n ţărînă, orb cu totul, glasuri auzeam cum cîntă, Apoc21,*2,10*; 19,*1,7*
Cînd, cu porţile deschise, cobora Cetatea Sfîntă!

„... Şi-am văzut Ierusalimul strălucit, Cetatea Sfîntă,
Într-a căreia zidire legiuni de Îngeri cîntă,
Pogorîndu-se din Ceruri în măreaţă strălucire,
Ca mireasa-mpodobită pentru preaiubitul Mire..." *(pagina 409)*

MULŢI CHEMAŢI, PUŢINI ALEŞI

De la-ntemeierea lumii, au tot curs şi-au curs milenii,
Şi chemaţi au fost la Sine de Iisus, toţi pămîntenii,
Dar, de şi-mbiaţi toţi fost-au la ospăţ sub albi cireşi, Mat. 22, *14*
Pînă la sfîrşit, rămas-au „Mulţi chemaţi, puţini aleşi“!
Iar acum din larga zare, — în vestminte de lumină,
Spre Grădina fericirii vin cei cari au vrut să vină,
Cu pe tîmple nimb de soare, — mai strălucitor ca crinii,
Revărsîndu-şi alba spumă pe aleile grădinii;
Căci un glas de armonie cum să fie alt nu poate,
Spre de-a pururi desfătare, umple Cerurile toate!

„Veniţi binecuvîntaţii Tatălui aleşi din lume, Mat. 25, *34*
Moşteniţi Împărăţia vouă pregătită anume,
De la-ntemeierea lumii; căci flămînd stînd şi-nsetat,
Voi M-aţi săturat, iar setea cu izvor Mi-aţi stîpărat!

Un străin am fost, şi, capul ca să nu Mi-l culc pe piatră,
Şi să nu dorm nopţi afară, — M-aţi chemat pe-a voastră vatră;
Gol am fost pe drumuri multe, dar voi, — inimă fierbinte,
Mi-aţi ieşit cu milă-n cale şi Mi-aţi dat să-mbrac vestminte.
Am zăcut bolnav în temniţi, iar voi stînd să-mi faceţi bine,
Cercetîndu-Mă cu grijă, zăbovit-aţi lîngă Mine!“ Mat. 25, *35, 36*

Şi-acum iată-i toţi aleşii în Eterna-Împărăţie,
Unde i-a chemat cuvîntul pentru-a vecilor vecie,
Căci au fost ştiut să vină către El pe „poarta strîmtă“ Mat. 7, *13*
Însetaţi să nu mai fie, nici flămînzi să se mai simtă! Luc. 13, *23, 24*
Ei, pe Tronuri de lumină, lîngă El, — deapururi vii, Mat. 25, *31—33*
Vin să judece cu Domnul, ale lumii seminţii... Apoc. 20, *4*

Toţi aleşii nemuririi vin, pe fruntea Lui să pună,
Din iubirea lor fierbinte, cea mai falnică Cunună

De-Împărat al Veşniciei, Căruia-n a Lui lumină,
Cerurile şi pămîntul laolaltă-acum se-nchină! Apoc. 11,*15—17*

Cîte şase-n rînd de-a dreapta şi de-a stînga, — spuma spumii,
Stau Apostolii ce Domnul şi-a ales din turma lumii;
Şi-ntr-un glas se-nalţă glasul tuturor, zicînd: „Amin“!
„Binecuvîntarea toată şi puterea pe deplin,
Şi Mărirea, şi Tăria, şi adînca-Înţelepciune,
Mulţumirea şi cu slava care nu se poate spune, Apoc. 11,*15, 17*;
Sînt a Domnului veciei Cel ce, cu toiag de fier, 15,*3*; 19,*1,4—8*
Paşte-n veci a Lui popoare, stăpînind pămînt şi Cer,
Căci El dreaptă judecată face-asupra fiecui,
Şi dreptatea Lui e-n veacuri!... Aliluia!... Slavă Lui!...“

Prin văzduh plutesc miresme ce nici cînd a lumii tină
N-ambătat pe muritorii ce pe ea a stat să-i ţină...
Împrejur, Cetăţii Sfinte, cresc omături largi de floare
Cît abia că le cuprinde bolta Cerului-cicoare!

Sub această boltă-naltă, care să cuprindă poate
Tronul Celui ce zidit-a şi cuprinde-le pe toate, Apoc. 22,*1—3*
Stă-Împăratul Veşniciei şi Nevinovatul Miel,
Cu toţi cei chemaţi alături ca să judece cu El... Apoc. 4, *2—5*

De pe Tronul Lui de aur şi de raze şi de pară,
Ochii lui Iisus acuma, cată-n jos spre cei de-afară,

Adunaţi fiind pe „Valea Iosafat“ spusă-n Scriptură,
Cu-al lor Lucifer în frunte şi cu ochii plini de ură! Ioil. 3,*12*
Mîngîiaţi însă de ochii Celui cu privirea blîndă,
Toţi înmărmuresc de spaimă, aşteptînd a lor osîndă...
Sub tăcerea ce-i apasă în această grea clipită,
Toţi ar vrea să se deschidă larg pămîntul, să-i înghită!...

Căci, afară din Cetate, în adîncul celei văi,
Turmă neagră, — toate-n duhuri —, stau de-a stînga toţi cei răi,
(Ca să vadă înşişi Slava Dumnezeului-Iisus,
Pe-al Său Tron fără pereche, decît Ceruri mai presus!).

Iată-i dar pe toţi vampirii cîţi dormise-n sînul humii,
Cu păcatele lor toate de la-ntemeierea lumii:
Toţi tiranii care-n viaţă au purtat cununi de laur,
Nesătui de măreţie şi de sînge şi de aur,

Împăraţii omenirii cei cu pofte desfrînate,
Înotînd întreaga viaţă în mocirlă de păcate,
Foştii regi de altă dată, străluciţi, pe tronuri foşti,
Mari viteji la oşti în frunte şi nimicitori de oşti,
Toţi mişeii şi curvarii, fariseii lumii toţi, Ier. 5, *8*
Tot puhoiul de prădalnici, toată liota de hoţi,
Toţi cei fără milă-n inimi, dregători şi mici şi mari,
Cei făţarnici, desfrînaţii, cei trufaşi şi cei avari,
Cei închinători la idoli, ucigaşii toţi şi cei Ier.5,*7*
Care aproapele-şi doboară ca să se ridice ei;
Toţi cei fără Cer în suflet, cu Satana-n hăul minţii, Apoc. 20, *4*
Care-au prigonit creştinii şi-au făcut război cu Sfinţii;
În sfîrşit, toţi cei ce-n viaţă, pe pămînt de-a lung şi latul,
Însetat-au să se lege tot mai tare cu păcatul, Ez. 38,*4—16,19—23*;
Oaste hîdă fără seamăn şi la suflet şi la chip, 39,*2—6,11—13,17—20*
Întrecînd în al ei număr tot al mărilor nisip, Apoc.20,*7—9,19,17—18*
Se găsesc acum în faţa Celui pironit odată, In. 5, *21, 25, 26—29*
Care azi, pe Tronul Slavei, stă să facă Judecată!

Două lumi: Una lumină, alta-ntunecime foarte;
Una-n veşnicia Vieţii, alta-n veşnicia-Moarte;
Una, numai desfătare, alta scrîşnete din dinţi,
Una cîntec, alta urlet, una diavoli, alta Sfinţi!

Duhul Vieţii, duhul Morţii... Zarea e de ele plină,
Şi-oastea iadului stă-n groază de urgia ce-o să-i vină,
Căci acuma i-s-arată în albastrul fund de zare,
Ca răsfrîntă-ntr-o oglindă, trăind viaţa-i fiecare;
Şi-astfel vede fiecare pentru sine şi-nţelege,
Că şi-a dus întreaga viaţă într-o cruntă făr-de-lege,
Putînd astăzi să cunoască fiecare păcătos,
Că-n Cetatea luminată stă pe Tron Iisus-Hristos! Mat. 24, *39*

Iată fremătînd alaiul care pe Golgotha sus,
Se desfată că pe Cruce va muri acum Iisus... Mat. 27, *40—44*
Arhiereii, cărturarii, fariseii-acelor vremuri,
Pe Iisus Îl văd pe Cruce şi pe Tron şi se cutremur!... Mat. 19, *28*
Stau încremeniţi în faţa Sfîntului Crucificat Ps. 21, *17, 18*
Care-acum, pe Tronul Slavei, Judeca-va ca-Împărat; Zah. 12, *10*
Iuda, Ana şi Caiafa, şi Irod, cum şi Pilat, Apoc. 1, *7*
Ce-n postura de atunci pe Iisus L-au judecat, In.1,*10*;
Şi toţi cei ce pe-ntrecute L-au scuipat şi l-au bătut, Is. 506; *497*
Căror l-ea vorbit în pilde, dar ei nu L-au cunoscut! Isa.53,*6,11,12*;49,*7*

De piroanele prin care L-au Crucificat pe El,
Î-i văd palmele străpunse şi picioarele la fel!
El e Messia-Hristosul!... Îl cunosc acum prea bine...
Care fi-va oare plata ce pe drept li se cuvine?... Evr. 10, *29*

Împăraţii foşti, din Roma, văd acum, de spaime plini,
Cît s-au bucurat în viaţă, dînd la fiare pe creştini!
Văd cum trupul li-l sfîşie flămînzitele jivine,
Cum se-ncaieră pe pradă lacome, de sînge pline;
Văd apoi cum, puşi pe cruce, tineri şi fecioare mii,
În ghirlande de reşină, ard în noapte torţe vii!

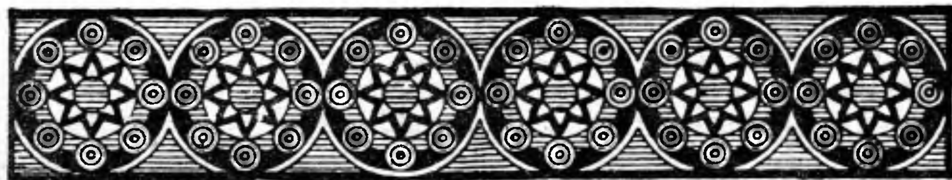
Văd pe cei ce mor în chinuri, dar cu ochii-n sus spre Cer,
Pe-nroşit cum e mărgeanul, scos din foc grătar de fier!
Dar martirii ce sfîrşit-au astfel pămînteasca viaţă,
Iată-i toţi în haine albe, stînd judecători de faţă! Mat. 19, *28*

Toţi cei răi acum în turmă — inimă cutremurată — Mat. 25, *31—46*
Împăratului Măririi au venit la Judecată! Evr. 10, *27*

Ei doar groază fără margini simt în suflet fiecare,
Ci nu gînduri de căinţă, şi nici lacrămi de iertare!
Poate, de-ar avèa căinţă, cu-a Lui Milă, pe cei răi,
I-ar ierta şi-acuma Domnul, într-o inimă cu-ai Săi;
Dar ei nu ştiu ce-i căinţa, ca dovadă că şi-acum,
De i-ar îndemna Satana, ar fi gata de sugrum.

Ca, şi-aici să se-mplinească în întreaga lor măsură
Vorbele ce Proorocul le grăit-a prin Scriptură:
Pentru gloata totdeauna gata numai să ia pradă:
„Cu-ai lor ochi ei să privească, însă ochii să nu vadă!" Isa. 6, *10, 11*
Şi pe drept în totul zise pentru inima lor crudă: Ier. 5, *21*
„Cu urechea lor s-asculte, dar urechea să n-audă!" Mat. 13, *13—14*
Oare n-a avut ştiinţă Duhul Domnului Preasfînt, Ez. 12, *2*
Cînd prin Proorocii vremii a grăit aşa cuvînt?!

NEBUNIA LUI SATAN

Cînd îşi vede adunată toată oastea lui ce-aşteaptă,
De pe tron să se rostească Judecata cea mai dreaptă,
Lucifer-Satana, iată ce socoată-n sine face,
Vrînd ca Domnului să-I strice sfînta şi dorita-I pace:
„În sfîrşit sosit-a ceasul, zice el, zălud mereu,
Ca, din Tronul Lui acuma să-L răstorn pe Dumnezeu!
În sfîrşit, Îl am în mînă, căci n-avut-am niciodată
Ca acum a mea oştire toată-n faţă-mi adunată;
Sînt acum destul de tare ca pe Tronu-I să mă sui, In. 12, *31*
Căci împărăţia lumii este-a mea, nu este-a Lui!... II Cor. 4, *4*

Şi Satan, în visu-i fulger, şi-n dorinţa lui vicleană
Ce-n adîncu-i nu durează decît un clipit de geană,
Vede cum ar fi să fie împlinit aievea visul,
Ca: el „Dumnezeu“ s-ajungă, stăpînind întreg abisul;
Vrerea lui toţi s-o-mplinească, să-i asculte toţi cuvîntul,
Şi să tremure-naintea-i Cerurile şi pămîntul!...

Nebunia lui acum e pe culmea cea mai naltă,
Fiindcă el îşi vede visul ca aievea viu cum saltă:
Sub privirea lui smintită, oştile îi par să fiarbă,
Cîtă-n număr nu s-arată nici ca frunză, nici ca iarbă!

El le-aude-n piept cum batu-i inimile viforoase
Deşi oştile n-au carne, şi nici sînge şi nici oase!
Niciodată oşti pe lume, sub văpaia nimănui,
N-ar mai fi-n asalt să zboare, sub mîinii ca oastea lui!...

Ochii tuturor sînt flăcări... gurile sînt numai spume...
Dinţii vor mereu să muşte; mîinile să tot sugrume...
Toţi în totul sînt asemeni unui uriaş cazan
Care-ar fierbe-nchis, sub focul meşterului lor Satan!

Ar fi plin de biruinţi în vîlvoarea lui fierbinte...
Cine-i mai opreşte gura să răcnească: „Înainte"?!

Vijelii în pragul iernii n-ar fi stat nicicînd să poarte,
Cu suflarea lor mai aprig frunze veştede şi moarte,
Precum vijelia urii fiecărei inimi plină
Ar fi-n oştile Satanei, spre Cetatea de lumină!...

Numai în cîteva clipe, oştile — puhoi turbate,
I s-ar arunca pe creasta zidurilor de Cetate
Şi-ar fi-n tot cum se revarsă apele ce-şi trec hotarul,
Înecînd tot ce-au în cale, cînd se rupe stăvilarul!

Aşa chibzuie Satana-Lucifer sub cruntu-i foc,
Dar nu ştie nici el singur, de ce încă stă pe loc...

Porţile Cetăţii de-aur, larg deschise-n cît e zare,
Nu mai au în strălucire, cu nimic asemănare,
Căci luminii ce-o revarsă din Cereasca lor lumină,
Nici o altă strălucire nu mai poate piept să-i ţină,
Chiar de strînge-şi-ar isvorul de lumină şi de foc
Toate stelele-n de-olaltă şi toţi sorii la un loc! Apoc. 21, *2*

Şi la Tronul Judecăţii se deschide-acum o carte: Apoc. 5, *1—13*
Drepţii toţi au drept la viaţă, păcătoşii, drept la moarte...

În clipita care vine, Prea-Neprihănita Gură, Gal. 2, *6*
Glas ridică spre osîndă dreaptă fără de măsură, Isa. 1, *3, 4*
Căci acel; care grăieşte, Cel de multă milă Darnic, Ier. 32, *19*
Faţa omului n-o cată, nu-I Judecător mitarnic, Rom. 2, *11*
Iov. 34, *19*
Şi osînda-I, cum şi plata pentru cele ce le ştie, Ps. 9, *7, 8*
El le dă la fiecare pe *dreptate* şi *vecie*: Fapt. 17, *31*

Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor, că iată,
Încărcaţi cu făr-delegea v-am găsit la judecată!
Duce-ţi-vă-n focul veşnic, vouă tuturor vă spui,
Focul pregătit Satanei cum şi îngerilor lui,
Căci flămînd am fost, şi-asemeni însetat am fost adînc, Mat. 25, *43*
Dar să beau nu Mi-aţi dat vreunul, nici Mi-aţi dat ca să mănînc!
Căci străin am fost în lume şi gol fost-am pe pămînt,
Dar nu M-aţi primit şi-asemeni nu Mi-aţi dat să-mbrac vestmînt;
Căci bolnav şi-n temniţi fost-am, dar voi inimi prea haine,
Nu M-aţi căutat, şi-n temniţi nu venit-aţi pe la Mine!"

Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor, că iată,
Încărcaţi cu fără-de-legea v-am găsit la judecată! *(pagina 417)*

Auzind aceste zise, Lucifer, ca scos din minte,
Crunt răcneşte ca o fiară spre oştirea-i: „Înainte"!

La porunca lui, deodată, ca primind şi-n duh puteri, Ez.38,7—13; 16—23;
Oastea sare să-mplinească ale diavolului vreri, 39,1—8,17—21
Aruncîndu-se năvalnic, cu satan mereu în minţi, Ioil.3,2; 12—15
Să pătrundă oastea neagră în Cetatea celor Sfinţi, Am. 8, 9
Dar Iisus, curmînd răbdarea hotărîtă pîn-acum, Apoc.7,12—14; 20,9
Cu năprasnic foc din Ceruri mîntuieşte-al ei sudum!... Ez. 31, 1—18

Apoi sufletele toate ale-acestei oşti nebune, Isa.11,4; 27,1; 34,4,5
Cum porneşte vîntul toamna frunze veştede s-adune, Ez. 39,2—8,11
Vrerea Domnului le-adună într-o clipă la un loc II Tes. 1, 7—10
Şi, cu diavolii, le-aruncă toate-n iezerul de foc, Mat. 13, 42
Unde prind cumplit să ardă fiecare, torţă vie, Luc. 17, 26—30
Pînă se vor stinge toate pentru-a vecilor vecie! Mat.13,24—30,43

Acum Lucifer-Satana, şi cetaşii lui foşti îngeri, Apoc.19,20,20,
Cu Iisus luptînd, cunoscu-şi cea mai neagră dintre-nfrîngeri, 10; 9,18; 28,2,3
Căci ei cad pentru vecie, fulgeraţi cu foc din Cer,
Ca să piară cu cei care pentru veşnicie pier, Iuda. 1, 6
Împlinindu-se cuvîntul celui ce, sub Cer, umil,
Prooroc a fost în lume şi se chiamă Iezechil,
Prooroc a cărui gură adevăr a spus mereu,
Căci prin el, din slava-I naltă, glăsuit-a Dumnezeu:
„... Foc va izbucni din tine, şi cenuşă te voi face
Sub privirea tuturora, stricătorule de pace"! II Pet.1,19—21
Toţi cei ce te cunoscut-au, îngroziţi de-al tău osînd, Am. 3, 7
Îţi privesc acum sfîrşitul, că nu vei mai fi nicicînd! Apoc. 1, 1, 2
Şi deasemeni se-mplineşte ceea ce-n Scriptură scrie, Ez. 28, 18
Tot de Dumnezeu grăite, Proorocul Isaie: Obad. 1, 10
„Regii şi-împăraţii lumii toţi, da, toţi, într-un cuvînt,
Odihnescu-se cu cinste, fiecare-ntr-un mormînt,
Dar tu, aruncat departe fi-vei de mormîntul tău,
Ca un stîrv în putrezire greu, mirositor, duh rău!
Cei măcelăriţi de săbii îţi vor fi coperămîntul,
Că tu ţi-ai ucis poporul şi-ai fost pustiit pămîntul!
Mlaştină te vei preface şi culcuş pentru arici, Isa.14,18—21,23
Să nu te mai scoli vreodată şi pămîntul să Mi-l strici!...

Şi-mplineşte-se cuvîntul Ziditorului, din Rai,
Către şarpe şi femeie, cînd rostit-o Sfîntul Grai:

„Ea zdrobi-va-ţie capul, sub călcîiu-i să rămîi, Gen. 3, 15
Iar tu, cu venin de moarte, vei împunge-al ei călcîi!“

(Pentru că Iisus HRISTOSUL ca Mîntuitor anume,
Pe „Balaur să-l zdrobească, prin femeie vine-n lume!)
Cu aceasta, Biruinţa lui Iisus e-acum deplină:
ÎNTUNERICUL DECI PIERE sub izvorul de LUMINA!
Astfel, lupta cu trufie izvorînd prin cel înfrînt, Isa. 14, 13, 14
A-nceput în Cer, ascunsă, şi sfîrşeşte pe pămînt...
Ura piere pe vecie cu izvoru-i, astădată, Luc. 13, 27
Şi pămîntul va cunoaşte PACEA-n veci neclătinată!* Fapt. 17, 31
Ez. 39, 17—20
Dan. 7, 26

VIAŢA VEŞNICĂ

În Cetatea în care drepţii stau cu Ziditorul-Faur, Isa.14,7—10;25,7—9,
Toţi aleşii se desfată, parcă poleiţi cu aur... 26,1—2,32,18,19,35,8—10,
Faţa tuturor străluce de cuvioşie sfîntă... Zah. 11, 2
Mîngîioşi zefiri adie şi Cetatea-ntreagă cîntă... Apoc. 21, 10

Zidurile ei, precum e şi-n „Apocalipsă“ scris, Apoc. 21, 11, 18
Strălucesc şi-ncîntă ochiul, fiind toate de Iaspis!
Temeliile pe care cîntă Veşnica Cetate,
Sînt durate-n întregime doar din pietre nestemate;
Astfel, au comori în ele, măestrit legate-n şir:
Iaspe, hrisolit, smaralde, halchedoniu şi safir,
Hrisopras, iachint, şi sardiu, răsfrîngînd potop de raze,
Sardonix şi ametiste, şi beriluri şi topaze, Apoc. 21,14,19,20
Douăsprezece la număr pietrele-i fiind anume, Mat. 16,18, 19
Şi pe fiecare piatră, al Apostolilor nume!...

Porţile-i, cîţi şi Apostoli, strălucesc şi, fiecare,
Fără-nchidere vre-odată, un întreg Mărgăritar e! Isa. 60, 11; 35,10
Uliţele-i sînt de aur, şi, privind a lor pavele, Apoc. 21, 25
Cei nemuritori văd pururi Cerul oglindit în ele! Apoc. 21, 12, 21

---

* Isa. 49 9; L..c. 13 27; Ecl. 3 17; 12 13—14; Fap. 17 31; Mt .4 1; Iuda 1 6; Apc. 20 10; 2Tim. 4 1; Ps . 6 8; 36 9, 20, 22; Ez. 39 17—20; Dan.7 26.

Dar aievea-n măreţia totului Cetăţii Sfinte
Nu-i nimic în înţelesul pămînteştilor cuvinte:
Zidurile-i au-nălţime ce nimic n-o poate-ntrece,
Totuşi, dintre-aleşii Vieţii, şi-un copil prin ele trece!

Aurul nu e metalic, ci un aur mult mai rar,
Iar Mărgăritarul este altfel de Mărgăritar!...

Nestematele Cetăţii — temelie aşezate,
N-au nici o asemăare cu-ale lumii nestemate:
Pieritoare fiind cele ce-împăraţii-au stat să poarte,
Nestematele Cetăţii nu mai pot cunoaşte moarte!

Larg deschis e totdeauna fiecare cadru-al porţii, Apoc. 21, *27*
Dar prin el trec numai viii, neputînd să treacă „morţii"! Is. 35, *8—10*
Templu nu este-n Cetatea de sub Cerul fără nor,
Fiindcă Tatăl-Fiul-Duhul e-n veci Templul tuturor! Apoc. 21, *22*

Iată dar mult aşteptata de Avraam Cetate mare,
Căreia el i-a zis „Cetatea cea cu temelie tare,
Şi al cărei Mare Meşter Ziditor, cu braţul greu, Apoc. 3, *12*
Şi putere fără margini, este Însuşi Dumnezeu!" Evr. 11, *10*

Ci Iisus acum, Lumină cu fără sfîrşit izvoare,
Soare tuturora este, nemaifiind vechiul soare,
Şi prin El, lumină vie, izvorînd din veşnicie,
Numai ziuă e de-a pururi, noapte nemaistînd să fie,
Pentru că ştiutul soare este-acum un biet pigmeu, Isa. 60, *19, 20*
Potopit de strălumina Chipului lui Dumnezeu! Apoc. 21,*23*; 22,*5*

Fir de iarbă, pom şi floare, roade pentru toţi drumeţii,
El le creşte, El le coace, El fiind Izvorul Vieţii!

Stelele-au pierit deasemeni şi-a pierit din hău şi luna,
Vechiul Cer, cum spus-a Domnul. strîns fiind pe totdeauna,
Şi-un Cer nou făcut-a-n locu-i, Cer cum n-a mai fost la fel:
Tot, eternă auroră, fără nici un nor pe el! Apoc. 21, *1*
Isa. 65, *17*

Bucuria fiecărui neştirbită e mereu,
Nici mai mică, nici mai mare, de la OM la Dumnezeu; Isa. 65,*18,19*; 35,*10*
Cîtă are veşnicia-n toată clipa sorbi sau bei, Apoc. 7,*17*; 21,*4*
Căci în toată veşnicia-i nesfîrşit izvorul ei!

Timpul a-ncetat să-şi toarcă pe uitatul fus fuiorul;
Nu mai este nici *trecutul*, nu mai e nici *viitorul*,
Amînduror vre-o socoată aici nimeni nu mai ţine,
Că nimica nu mai *trece* şi nimica nu mai *vine*!

Cîte sufletul desfată, toate cîte pot să fie,
În prezent ai, şi prezentul este-ntreaga veşnicie!
Şi, deci timpul, scos din viaţă fără griji, fără dureri,
Nu mai e nici „azi“ nici „mîine“, precum nu mai e nici „ieri“,
Şi-astfel, cîte-or fi dorite în nemaisfîrşita Viaţă,
Spre de-a pururi bucurie, toate sînt mereu de faţă!

Nu mai vine nici o toamnă, nu mai vine nici o iarnă,
Să mai cadă frunze moarte şi omături să mai cearnă,
Ci-i deapururi primăvară, căci pămîntului, Cuvîntul...
I-a dat axa din-nainte de-a fi potopit pămîntul,
Şi-acum tot e-n iarbă verde cu nespus potop de flori...
„Pomul Vieţii“ roade-ntinde fiilor Nemuritori,
Să mănînce totdeauna cu toţi Îngerii şi Sfinţii,
Dar mîncîndu-le cu Duhul, nu mîncîndu-le cu dinţii, Luc. 12, *37*
Plin de har fiind tot rodul, izvorînd belşug mereu,
Dintre cele şapte duhuri cîte are Dumnezeu,
Fiindcă nimeni nu mai este rob stomacului în Rai, Apoc. 18,*22*; 22,*2*
Şi nimic, spre-a fi ferice, nu mai simţi aici că n-ai! Ez. 47, *12*

În Ierusalimul veşnic, tuturora totul place,
Căci „Ierusalism“, în sine, tălmăcit, e: *loc de pace,*
Iar acei ce văd Lumina Dumnezeului Trei Feţe,
Au mereu ceva să vadă, au mereu ceva să-nveţe.
Fiindcă ochiul fiecărui şi urechea fiecui,
Aud glasul Celui veşnic, văd Străluminarea Lui, Mat. 5, *5, 8*
Nesecat Izvor din care fericiţii pururi sorb,
Făr-a mai putea să fie nici un *surd* şi nici un *orb*, Apoc.7,*9–17*; 22,*12*
Şi minuni atît de multe şi de mari le stau nainte, Dan. 7, *27*
De vre-un ochi nemaivăzute, nemaispuse prin cuvinte, II Tim. 4, *8*
Încît lumea pămînteană, cu-al ei văz de le-ar culege, Isa. 35, *3–10*
Nu le-ar şti nici a grăire, n-ar şti nici a le-nţelege!

Nu mai zice-se „credinţă“ faţă de Cerescul Tată, Ier. 31, *34*
Căci în lumea veşniciei, Dumnezeu mereu s-arată, Hab. 2, *14*
Toţi slăvesc a Lui Trei-Feţe şi cu neclintit temei,
ÎL iubesc pe „Cel ce este“. Trei într-Unul, Unu-n Trei,

Tatăl făr-asemănare, Cărui nu mai ai ce-I cere, Ex. 33, *18, 23*
Arătîndu-se-n tot locul, însă nu Chip, ci Putere Isa. 33, *17—21*

Pentru că fiind în Sine un mister de nepătruns,
El rămîne-n veşnicia-veşniciilor ascuns.
Şi, din cîţi etern viază în tot nesfîrşit văzduhul,
Chipul Tatălui nu văzu-L decît Fiul şi cu Duhul.
Şi cu cît desăvîrşirea-I duhul tuturor cuprinde,
Cu atît mai mult iubirea pentru El li-se aprinde,
Toţi simţind că fericire mai naltă alta nu-i, Isa. 35, *5—10*
El fiind a lor iubire, ei fiind iubirea Lui! Ier. 32, *37—41*

Cine deci ar fi să vree bucurie mai înaltă,
Decît vieţuind într-una cu Apostolii de-olaltă?
Pe ce altă bucurie, şi-ar putea da bucuria,
Părtăşie-avînd cu David, ticluind cu Isaia?

Spre ce altă biruinţă, cei ce nu mai ştiu de plîngeri,
Ar mai tinde, stînd alături miilor de mii de Îngeri? Apoc. 5, *11*
Cam ce slavă mai înaltă, sub puterile Treimii,
Ar dori Adam, cînd este una-n veci cu Heruvimii?

Nemaiavînd trup de tindă totdeauna căzătoare,
Toţi aleşii nemuririi pot ca Îngerii să zboare,
O clipită durînd zborul, ca să poată să străbată,
Hăul pînă unde arde steaua cea mai depărtată,
Şi ei pot să vadă astfel mii de lumi cum în vecie,
Ochiul n-a visat să vadă, mintea n-a gîndit să fie! I Cor. 2, *9*
Iar cu pămîntească limbă de-ar vorbi ei despre-acele Isa. 64, *4*
Mii de lumi cîte mai are Dumnezeu în a Lui stele,
Ei n-ar mai găsi cuvinte cu-nălţime-atît de mare
Să cuprindă cele-nalte ale lumilor stelare!...

Căci fiori şi idealuri şi gîndiri cu totul alte,
Nemai cunoscute-n lume şi ne-nchipuit de-nalte,
Au acum aleşii Vieţii în Edenul lor să poarte
În nemărginirea toată, fără lacrimă, nici moarte! Apoc. 21, *4*

Nu se mai văd plete albe, nici îmbătrînite feţe,
Ci toţi bucură-se-ntr-una de eternă tinereţe;
Toţi aici vorbesc o limbă ca nici una pe pămînt,
Dar această limbă sfîntă nu-i grăită prin cuvînt,

Ci grăită sau cîntată prin vibraţii care sună
Cum pămîntul niciodată n-avu limbă să ne spună,
Sunetele fiind astfel literele limbii sfinte,
Ca şi cele cunoscute pămînteştilor cuvinte.
Iar a veşniciei limbă, toţi o ştiu fără s-o-nveţe,
Dar, ca pe pămînt, ea n-are vre-un cuvînt în două feţe, Sof. 3, *13*
Şi vibraţiile-i toate, cu fără de seamăn viersul,
Se revarsă-n Simfonia care-o cîntă Universul!...

Firea-ntreagă-i potopită de miresme dulci de floare;
Pretutindeni se-ngînă cînturi de privighetoare;
Verdele desfată ochiul celor din strămoşi-Adam,
Nu mai moare nici o floare, nu se mai usucă-un ram,
Toate numai viaţă poartă, toate rîd şi toate cîntă,
Căci, sub biruinţa Vieţii, a căzut şi Moartea-nfrîntă! Isa. 25, *8*

Fiind deci, precum Scriptura adevăr grăieşte-foarte,
Fiecare-n drept să-ntrebe: „Unde-ţi este boldul, moarte?"
Şi de-asemenea să-ntrebe cei cu veşnică fiinţa:
„Iadule plin de putere, unde-ţi este biruinţa?..." Os. 13, *14*

Apele sînt toate limpezi şi nimic nu mai ascund;
Ca prin sticlă vezi în ele pretutindeni, pînă-n fund, Ez. 32, *14*
Iar pe-ntinsele lor maluri stă prundiş de pietre scumpe
Pe cari-nimeni nu le-adună, precum nimeni flori nu rumpe...

Codrii, crîngurile toate, potopite-s de lumină
Care parcă izvorăşte dintru fie-ce tulpină;
Umbră nu mai e nici-unde, fiindcă Dumnezeu e Soare,
Şi-n tot locul, iarba verde îţi întinde-a ei covoare...

Păsările cîntătoare, cu-a lor neamuri fără umăr,
Netemîndu-se de nimeni, ţi-s-aşează blînd pe umăr,
Vin să-ţi ciugule din palmă, apă beau din pumnul tău,
Că, din cele ce-au fost rele, nu mai este niciun rău... Isa. 29, *18—21*

Nici jivinile din codrii nu mai sînt nişte jivine,
Ci sînt blînde şi-ntre oameni fie-ce jivină vine;
Astfel poţi vedea că şerpii vin din crînguri şi din lunci
Şi toţi ar putea să fie mîngîiaţi pîn-şi de prunci!

Prin livezi cu dulce iarbă, cu blîndeţe tot la fel,
Lupii mai de mult hrăpăreţi, vin să pască lîngă miel!

Tigrul, care-n alte vremuri sta pe toţi să-i înfioare,
Astă dată ca un frate doarme printre căprioare
Leul, ce-n trecute veacuri ştia turme să jupoaie,
Vine falnic printre oameni şi s-adapă lîngă oaie! Isa. 65, *25*

Vipere, oricine poate să le ia pe gît inele,
Că nici una nu mai muşcă, nici mai au venin în ele! Isa. 11, *6–8*

În sfîrşit nici o jivină rea să fie nu mai ştie:
Din toţi colţii lor de fiare, nici un colţ nu mai sfîşie!
Nici o pasăre rapace nu mai stă acum să cadă
Cu-a ei ghiară nemiloasă peste vre-o dorită pradă! Isa. 11, *9*; 35, *9*

De la Om pîn-la jivină, dăruiţi cu fire blîndă, Ez.34,*23,24*;37,*24*
Cu dorinţi şi gînduri rele, nimeni nu mai stă la pîndă, I Pet. 2, *24, 25*
Ci oricare vietate: om şi tigru, lup şi leu, In. 10, *11–16*
Toţi ascultă-acum de legea vrerilor lui Dumnezeu; Ier. 31, *34*
Toţi lui Dumnezeu se-nchină, fiecare-n al său fel, Hab. 2, *14*
Toţi cunosc a Lui lumină şi-L slăvesc în veci pe El! Evr. 8, *11*

Mai pre-nchipuind acestea în grădire mai înaltă:
Crucii, neamurile toate să se-nchine laolaltă!

Astfel ridicînd spre Domnul glasul din Cetatea Sfîntă,
Albe cetele de Îngeri şi cei drepţi în coruri cîntă: Isa. 51, *3*; 35, *10*
„În de-a pururea mărire Dumnezeului Preasfîntul,
Căruia îi sînt supuse Cerurile şi pămîntul! Apoc.5,*12,13*;
Aleluia! Aleluia!, -cîntă glasul fiecui 14,*3*; 19,*1–6*
Şi răsună pînă-n Ceruri: „Aleluia!... Slavă Lui!..."

O, dar Dumnezeu să-mi ierte rîvna de-a fi vrut să spui,
Cam ce măreţii El are pentru OM în Raiul Lui!
Ştiu că nu va fi-n măsură niciodată-al lumii grai
Să cuprindă strălucirea celor ce se văd în Rai,
Iar eu, cîte-am spus în versu-mi, e ca şi cum, spre măsură,
În ocean muind un deget, am săltat o picătură!

Şi iertare mai cer Doamne, pentru c-am aflat cu cale:
Din grădina-mi flori să-ngeamăn Adevărurilor Tale...
Dar grădinii mele stratul, Doamne, Tu i-ai fost udat,
Şi deci: dintru ale Tale, ale Tale eu Ţi-am dat...

Ştiu, că, soarelui Tău, nu stă-n puterea nimănui
Să-i adauge-alte raze peste cele ale lui;
Nici voi crede că sporit-am al „Cuvîntului" tezaur,
Făurindu-i patrafire cu de lut în versu-mi aur.
Însă oamenii sînt oameni: mai la inimă le-a mers
Totodeauna să citească gîndurile puse-n vers;
Şi Tu, Doamne, ştii aceasta mai naintea mea că eu,
Taina versului am prins-o de la Viul-Dumnezeu!...
Deci, nu să-i înşel, ci vrut-am: mai la inimă să poarte
Adevărurile Tale ce-nviază morţi din moarte...
Căci „Cuvîntul" le-a spus toate lumii de pe tot pămîntul
Spre-a-i da Viaţă fără Moarte, Dumnezeu fiind „Cuvîntul"! In. 1, *1*

CUVÎNTUL

Au mă va ierta „Cuvîntul", că eu: viermele din tină,
Un grăunte de-ntuneric sub Cereasca Lui Lumină,
Sau atom din ce e noapte, ca smintit îmi iau avîntul
Să-nşir vorbele-mi neroade despre Cel ce e Cuvîntul?...

Mă cutremură doar gîndul că păcatul e prea mare
Şi că de la „Iertătorul" n-aş putea primi iertare...
Deci, cuvintele-mi nu fi-mi-ar a-ndrăsnire să le spui,
De n-ar fi: un „Imn de Slavă" pentru „Măreţia Lui".

Mă afund acum cu gîndul la-nceput, în noaptea-adîncă
Pe cînd sub eterna-I slavă nu era nimica încă,
Şi cînd Cerul şi pămîntul, sorii, stelele şi luna
Din adîncul nefiinţii le-a scos una-cîte una... Isa. 40, *26*

O, cum va fi fost, în noaptea nesfîrşitului tot hău,
Răsunat atunci prin larguri Preaputernic glasul Său?...
Cu ce să-I asemeni glasul, spre-nţelesul nostru-oameni,
Cînd din cîte ştie omul, nu-i nimica să-L asameni?... Isa. 40, *25*

Tunetul ar fi să fie o neputincioasă gură,
Tuturor spre-a glăsuire pe-a „Cuvîntului" măsură,
Şi aseamăn dacă n-are cu-ale Cerului „Cuvîntul",
Cum asamăna-I-am glasul celor una cu pămîntul?

Dar ce zic? Lui nu cuvine I-au fost trebuit, -ca toate
Cele ce-a vroit să facă, din nimica a le scoate;
El doar a grăit cuvinte, şi-auzîndu-le pre ele, Isa. 48, 13
Au ieşit din nefiinţă: şi pămînt şi sori, şi stele...

Şi-n nemărginitul haos şi-au luat eternul mers,
Stea de stea legîndu-şi mersul, Univers de Univers,
Toate străbătînd în spaţiu pururi neschimbată cale,
Prin respirul şi aspirul sau suflarea gurii Sale
Dintru care se nasc toate, -mii de ani trecînd în şir,
Între ceea ce-i respirul şi urmarea lui, aspir,
Şi-n milenii, sori şi stele prin văzduhuri dau ocol,
Făr-ca vre-una dintre ele să se prăbuşească-n gol!

Pe loc nu stau nici o clipă, ci aleargă-n spaţiu toate,
Învîrtindu-se-mprejuru-şi, toate rotitoare roate,
Dar nici una dintre ele, de şi toate bi-polare,
Ne urmîndu-şi învîrtirea, osie nici una n-are...

În a hăului paragini stînd pe-ai golurilor umeri,
Cu „Ştiinţa" lumii toată, nu e chip ca să le numeri,
Fiind ele miriade: roşii, galbene, albastre,
Praf în nesfîrşitul haos, oamenii zicînd lor „astre"!...

Ameţeşte biata minte ori-de cîte ori ea vrea
Să cunoască depărtarea de la stea la altă stea.
O nimica-i „Telescopul" uriaş cu-a lui oglindă,
Şi prea mici sînt spre socoată numerii, să le cuprindă!

De milenii fiecare în „orbita" ei, statornic,
Pînă la secundă toate, ca rotiţa din ceasornic,
Merge-şi drumul plutitoare doar pe-al hăurilor val,
Fiind toate-nmănunchiate Ornicului Sideral,
Ca şi cînd, spre-a se-nvîrtire în abisurile-adînci,
Îşi au osia lor toate prinsă-n uriaşe stînci,
Şi-acest ornic ce-n milenii nu vrea mersul să-şi abată,
Ziditorul tuturora nu-l întoarce niciodată!

Nu-i un Univers ce mersul prin nemărginitu-albastru
Şi-l roteşte împrejurul împăratului său-astru,
Ci sînt mii de universuri, fără să greşesc cînd spui,
Fiecare-n învîrtirea-i înhorindu-şi astrul lui,
Însă miile-n mişcare Universuri, toate roate,
Gravitează-n jurul Celui Care le-a zidit pe toate...

Au din ce-a zidit „Cuvîntul" miriadele-I de stele,
Care-n mii de Universuri, poartă mii de lumi pe ele,
Şi la fel ca şi pămîntul plutitoare stînd sub Cer,
Vor avea-n a lor pămînturi: aur şi argint şi fier;
Mari „comori" la oameni scumpe, şi de cari n-om şti nicicînd,
Dacă şi ei, nouă-asemeni, nu s-or mai fi săturînd?...

Să ne dăruiască nouă, au de unde Sfîntul Faur,
A luat dar: nestemate şi argint şi fier şi aur,
Cînd aceastea-n hăul nopţii nefiinţii însăşi firi,
La-nceput nu-şi aveau locul şi fiinţa nicăiri,
De s-a fost umplut cu toate scoarţa tristului lut sferic, Ier. 27, *5*
Cîte-a vrut „Cuvîntul" scoate din adîncul întuneric?... Ps. 146, *6*
Col. 1, *16*

Oare, cele „şase zile" în care „Dumnezeu- Cuvîntul"
A făcut dup-a Lui vrere Cerurile şi pămîntul,
Fost-au zile după soare, sau milenii stînd să treacă,
Ba chiar miliarde anii, pîn-ce toate să le facă,
Pentru Ziditorul lumii, ziua lumii pămîntene
Mai puţin fiind în sine decît un clipit de gene,
Iar o mie de ani, lumii nesfîrşit lanţ de dureri,
Înaintea Lui, trecută stînd ca ziua cea de ieri?... Ps. 89, *4*

Taină-adîncă!... Dar „Cuvîntul" le-a putut pe toate scoate,
Din nimicul ce-avea-n hăuri mai nainte decît toate; Isa. 48, *13, 16*
Şi le-a fost făcut pe toate prin legi tari în aşa fel,
Încît nimeni nu mai poate să le schimbe decît El!
Cum spre pildă, printre oameni, cu puterea Lui de sus,
„Dumnezeu" vrînd să se-arate, le-a schimbat numai Iisus!...

La-nceput, un strop de ceaţă, fiecare viitoare,
Stea-lucefăr în adîncuri sau de viaţă darnic soare
A purces prin vrerea Sfîntă, întîi sieşi împrejur,
Mic vîrtej să se rotească prin adîncuri de azur...

Pe măsură ce-nvîrtirea se făcea, rotundă masă,
Roata se făcea mai mare, ceaţa se făcea mai deasă;
Devenea un glob de aburi...alerga mereu mai iute,
Învîrtindu-l şi plutindu-l mîini şi aripi nevăzute...

În cît timp, nu ştie nimeni, dar gonind fără repaos,
Fiecare glob în urmă creşte uriaş în haos,

Şi cu cît fără măsură peste ei tot vremea trece,
La-nceput fierbinţi în totul, li-se face lutul rece...
Însă cum în el se-ncheagă: piatra, fierul şi pămîntul,
Aurul precum şi-argintul, ştie numai El: „Cuvîntul",
Căci văzduhurile-I toate, cît de nesfîrşite-s ele,
Le-a umplut pentru vecie cu luceferi, sori şi stele,
Peste-a căror faţă Tatăl aplecîndu-şi Sfînta Faţă,
Din Izvorul-I ce nu seacă, a turnat fiori de viaţă!...

Iată-ntre planete astfel, lîngă ele un biet pui,
Şi pămîntul nostru-n spaţiu vieţuind din Mila Lui...
Iar eu, firul de ţărînă, vietate de nimic,
Prosternîndu-mă-naintea-I, tind spre El să mă ridic,
Şi-n mărirea-I necuprinsă să mi-L oglindească versul,
Precum boaba cea de rouă, oglindeşte Universul!...

Plină mi-e de El făptura şi ţărîna mi-o-nfioară
Ori de cîte ori „Cuvîntul" în adîncul meu coboară...
Glasul Lui răsună-n mine şi străin o clipă nu mi-i,
Că-L cunosc în măreţia-I chiar de la-nceputul lumii!...

În Adam eram ca sînge, cînd Dumnezeiescul grai,
Pe Adam ca şi pe mine ne-a fost alungat din Rai..
Şi-auzit-am eu, în taină, rîsul lui Satan, sălbatec,
Cînd ieşeam din Rai, afară, arşi de-al plînsului jăratec... Gen. 4, *1*

O, ce pară mă străbate, căci aud şi-acum „Cuvîntul"
„Blestemat în veci să fie din pricina ta pămîntul!...
Trudnic să te pleci asupră-i, în sudori scăldîndu-ţi faţa,
Şi din iarba ce va creşte, să-ţi iei hrana toată viaţa!

Greu pămîntul pentru tine jitniţele-i să-şi deschidă
Şi adeseori ogorul să-ţi dea spini şi pălămidă!...
În osîrdii totdeauna trebuita vieţii pîine
Tu, din mii şi mii de spice s-o aduni de azi pe mîine,
Pînă ce fuiorul vieţii cîtă vei avea s-o toarce, Gen. 3, *17—19*
Cînd, pămînt fiind zidirea-ţi, în pămînt te vei întoarce!...

O, ce hohot ne-a fost plînsul şi ce lacrimă fierbinte,
Plîns-am cînd ne-ai dat afară, „Dumnezeule-Cuvinte"!...
Şi plîngea cu noi şi Eva, de credeam că se destramă,
Şi i-am plîns de milă însumi, căci îmi devenise mamă!...

Vitreg ne-a primit pămîntul, cu blestemul Tău temei,
Şi, cei doi goniţi de Tine, s-au făcut în urmă trei...
Apoi patru, şi... pe-o luncă, eu, cu sufletul pismaş,
Îndemnat de acelaşi şarpe, sînt întîiul ucigaş,
Căci am omorît pe Abel, fratele meu blînd oier,
Fiindcă numai pe-a lui jertfă, coborît-ai foc din Cer,
Mistuind-o-ntr-o clipită, în cenuşa prefăcută,
Pe cînd jertfa-mi n-ai atins-o, fiind Ţie neplăcută! Gen. 4, *3—8*

M-a cuprins apoi o spaimă ce şi astăzi mă străbate,
Auzindu-Ţi mereu glasul: „Unde este blîndu-ţi frate?... Gen. 4, *9*
Blestemat să fii acuma, părăsind acest ogor,
Care gura şi-a deschis-o sîngelui de frăţior!..." Gen. 4, *10, 11*

Fugărit ca o jivină de „Cuvîntul" Tău de foc,
M-a-nghiţit o, jale lungă, hohotind din loc în loc,
Făr-o clipă de odihnă, inima-mi stînd a se frînge,
Pururea mustrat de glasu-Ţi şi de-al fratelui meu sînge.
Dar durerea mea se curmă... Greu pămînt îmi stă pe gură,
Şi se face noapte neagră peste mine, şi-n Scriptură. Gen. 4, *12—14*

Cine m-a trezit din moarte?... Din adîncul cărei mile
Mi-s-au dat atîtea turme: oi şi capre şi cămile?...
Fericirea-ntre toţi viii m-a-mbrăcat cu-a-ei vestminte,
Că-al meu sînge acum îl poartă IOV, bogatul Cărţii sfinte.
În el însuşi, ca făptură, înotînd în fericire,
Nu ca „euri" fiind una, ci ca omenească fire.

Din ce tainice izvoare curge-n casa-mi aur greu,
Cine mi-l trimite-ntr-una? Unul singur; Dumnezeu!
Iată, şi eu, tuturora, numele slăvit i-L spui,
Şi mi-e inima cît munţii, făcînd numai vrerea Lui! Iov. 1, *1—3*
Dar... cînd zările deasupra le văd ochi-mi mai senine,

Din mînia căror Ceruri cade trăsnetul pe mine?...
Că-ntr-o zi pierd toate cele ce mă fericea-ntre vii,
Şi-n aceeaşi zi daţi morţii sînt cei şapte-ai mei copii!... Iov. 1, *13—19*
Apoi lepra-mi umple trupul... Patul meu e pe gunoaie,
Şi cu cioburi îmi tot scarpin pielea plină de puroaie... Iov. 2, *7, 8*
Toţi cei ce-mi erau prieteni: fraţii, rudele, nevasta,
Fug acum scîrbţiţi de mine ca de-un stîrv în lumea asta! Iov. 2, *9, 10*

Numai calul meu „Aişu“, credincios adînc ortac,
Nu s-ar depărta o clipă de gunoiu-n care zac....

Lacrimile-mi umplu ochii... şi cu ei înlăcrămaţi,
Către Cer înalţ suspinu-mi: „Doamne, pentru ce mă baţi?
Plin de milă toată viaţa au n-am mers pe dreaptă cale?
Văduva n-am ajutat-o?... Nu plinit-am ale Tale?...

Au închisă mi-a stat mîna spre cei goi cîţi au fost ei?
Nu i-am încălzit cu lîna tunsă de pe mieii mei?
Oare soarele şi luna le-am slăvit vreodată eu?
N-am grăit întotdeauna că doar Tu mi-eşti Dumnezeu?...
Au nu mi-am deschis eu uşa la drumeţi în fapt de seară?...
Am lăsat cîndva străinul să petreacă noaptea-afară?... Iov31,*16—21,26,27,32*

Dar spre Cer grăind eu, iată că grăirea gurii mele
Mi-o sugrumă Ceru-ndată, stingînd: soare, lună, stele...
Păcura nu e mai neagră decît fiecare nor,
Şi-acum fulgere grozave ies din cremenele lor!
Ele scriu în lungi zigzaguri pînă-n marginele toate,
Ceea ce ca să citească nici un înţelept nu poate!

Vijelii din patru laturi au purces cumplit să vină,
Una alteia-n mînie cătînd parcă piept să-şi ţină...
Ca din buciumele toate, ca din mii şi mii de surle,
Vijelia-ngemănată stă mîiniile să-şi urle!
Nici un strigăt nu mai poate să-i întreacă acum măsura;
Smulge pomi din răcădină şi pe sus îi dă de-a dura,
Scoate apele-n risipă dintru matca lor afundă;
Păsările-n spaimă ţipă, căutînd să se ascundă,
Prin pustii s-ascund şacalii, s-ascund hienele de frică;
Pulberile şi nisipul prin văzduhuri le ridică.
Pe sub stînci, de frica morţii, pîn-şi şerpii-acum se strîng,
Trăsnetele pică-ntr-una, codrii seculari se frîng;
Se coboară noapte neagră... Tot mai vajnic urlă vîntul;
A-nceput parcă să geamă, să se clatine pămîntul,
Şi-n mînia Lui „Cuvîntul“, mai presus deci de furtună,
Se rostogoleşte-n larguri şi-n auzul meu răsună: Iov. 38, *1*

„Cine-i cel care-ndrăsneşte, ne-nţelept, cu vorbele grele,
Întuneric să aştearnă peste planurile Mele?
Mijlocul acum încingeţi ca vitejii cei măreţi Iov. 38, *2, 3*
Ca, Eu să te-ntreb din Ceruri, iar tu, astfel, să Mă-nveţi!:

Unde erai tu cînd Însumi am întemeiat pămîntul?
Spune, dacă-nţelepciunea îţi ilumină cuvîntul!
Dacă ştii, deschide-ţi gura să-Mi răspunzi cu-al tău cuvînt:
Cine-a hotărît măsura mărginitului pămînt?
Sau cine-a ţinut, sub soare, dacă ştii şi poţi să-mi spui,
Lanţul de măsurătoare peste marginile lui?
Şi pe ce sînt sprijinite temeliile lui, spune
Dacă-a minţii tale casă e sălaş de-nţelepciune? Iov. 38, *4—6*

Cine cu puteri înalte i-a fost pus, şi cu ce junghi,
Să-i stea pururi neclintită piatra cea din cap de unghi,
Cînd a dimineţii stele, cu toţi îngerii de-olaltă, Iov. 38, *7*
Cîntau imnuri de mărire şi de bucurie-naltă? Ps. 117, *22, 23*

Cine-nchis-a cu porţi marea cînd, sub legi cu-adînc temei,
Ea s-a aruncat din taina pîntecului mamei ei,
Cînd vestminte i-am dat norii, ca oricărui nou născut,
Întunericul şi zorii scutece i-le-am făcut;
Cînd i-am hotărît hotarul cu zăvoare şi cu porţi
Şi i-am zis: „A tale ape pîn-aici să ţi-le porţi“? Iov. 38, *8—11*

Poţi să-Mi spui tu, pe ce cale, din vecie, de departe,
Pretutindenea lumina din lăcaşul ei se-mparte?
Pe ce căi se suflă ceaţa şi pe care cale vîntul
De la răsărit aleargă cînd învăluie pămîntul?... Iov. 38, *24*

Cine-i cel care deschide ale ploii stăvilare?
Fulgerului şi la tunet, cine le-a croit cărare?
Sus pe munţi pustii să plouă şi să iasă colţul ierbii,
Ca să aibe de păşune căprioarele şi cerbii?... Iov. 38, *25—27*

Are ploaia tată?... Cine zămisleşte, mereu nouă,
Peste tot pămîntul, noaptea, picăturile de rouă?...
Cine naşte promoroaca Cerului, cu albă faţa?... Iov. 38, *28, 29*
Pîn-a nu-ngheţa vre-o apă, din al cui sîn iese ghiaţa?...

Lanţurile „Găinuşii“ ca să-nozi, cunoşti tu legi?
Sau a „Rariţii“ otgoane ai putea să le deslegi?
Semnele zodiacale oare tu pe cer le sui? Iov. 38, *31, 32*
Au tu eşti cel care mînă „Ursa Mare“ cu-ai săi pui?...
Pîn-la nori, din pieptu-ţi poate glas de uriaş să scape,
Ca să chemi să te cuprindă a năboiului lor ape?

Poţi să faci tu ca să fie fulgerele scăpărate Apoc. 16, *11*
Şi să-ţi zică ele ţie: Iată-ne, stăm slugi plecate?..." Iov. 38, *34, 35*

Astfel glasul Tău „Cuvinte", zis-a, astupînd furtuna,
Şi-a lui IOV de vierme gură, ai închis pe totdeauna.
Pricepînd cel ce cu lepră vrut-ai trupul să-i îmbraci,
Că pe toate Tu le dărui şi pe toate Tu le faci,
Şi-a rămas el omenirii, de răbdare pildă vie,
Şi-n credinţa-i către Tatăl, neclintit în veşnicie!...

După veacuri, stînd în David mai departe-a vieţuire,
Eu Ţi-am auzit Cuvîntul" şi grăit-am în Psaltire:
„Din paraginile tale, scoală suflete al meu,
Şi ridică osanale veşnicului Dumnezeu!"

Tu eşti numai strălucire, Dumnezeul meu Preasfînt;
Din lumină orbitoare îţi faci pururea veşmînt! Ps. 103, *1, 2*
Cerurile-Ţi nesfîrşite, ca un cort le desfăşori;
Carul Tău cu roţi de flăcări l-ai întruchipat din nori,
Vijeliile Te poartă pe-a lor aripi zburătoare,
Şi din apele albastre Ţi-ai durat în Cer pridvoare! Ps. 103, *3*

Pe pămînt ai pus hotare apelor şi nu vor trece,
Nici întoarcere n-or face ca pămîntul să-l înece Ps. 103, *9*
Văile Tu le-ai dat ape, munţilor izvoare line,
Ca din ele să s-adapte ale codrilor jivine Ps. 103, *10*
Pe deasupra lor, uşoare, între Cer şi-ntre pămînt,
Ai pus păsări zburătoare care nu mai tac din cînt. Ps. 103, *11*
Timpurile să ne-arate, luna-n hăuri Tu ai pus,
Şi-ai pus soarele ce ştie cînd e ceasu-i de apus! Ps. 103, *19*

Cîte lucruri minunate ai zidit, cu-nţelepciune,
Nu pot ochii mei să vadă şi nici graiul poate spune!... Ps. 103, *24*
De trei ori mărire Ţie, Dumnezeul meu Preasfînt,
Pentru toate cele cîte ai zidit pe-acest pămînt!..." Ps. 103, *32*

În a harfei dulci acorduri, astfel s-a slăvit „Cuvîntul",
Să-L cunoască, şi-naintea-I să-ngenunche tot pămîntul!

„Dumnezeule-Cuvinte", cînd mă scoli şi cînd mă culci,
Pururea răsună-n mine cîntecele harfei dulci,
Peste-a cărei strune de-aur lunecat-au ca de foc,
Flăcări mîinile lui David Împăratul Prooroc,

Pe cînd sta să-şi cînte Psalmii ce vibrarea nu şi-o curmă,
Învăţîndu-ne că Tu eşti: Cel-dintîi şi Cel din urmă", Isa.41,4;43,13;44,6
Fără de-nceput-nainte de ori-ce-ncepătorie Apoc. 22, 13
Şi fără sfîrşit vreodată dincolo de veşnicie!...
Rug de flăcări căt Taborul creşte-n minte bucuria,
Cînd, în toi de noapte-adîncă, trîmbiţez cu ISAIA:

Cei ce merg prin întuneric, bîjbîind fără cărare,
Cei cu ţara-n umbra morţii, iată, văd Lumină Mare!...
Căci un prunc se naşte nouă; Un Fiu nouă ni s-a dat,
Cu domnia pe-al Său umăr, şi-L numi-vor: „Minunat",
„Sfetnic", „Dumnezeu Puternic", „Domn al păcii" cum alt nu-i
Şi fără sfîrşit cu pace fi-va Împărăţia Lui... Isa. 92, 5, 6

Drept Judecător El fi-va; la săraci stînd soare-n prag;
Pe asupritor va bate cu-al cuvîntului toiag;
Neprihana şi credinţa vor fi pururi brîul Său,
Şi suflarea gurii Sale nimici-va pe cel rău!..." Isa. 11, 4,5

„O Odraslă răsări-va din a lui Iesi tulpină,
Şi-un „Vlăstar" va da, puternic, din adînca-i rădăcină!
Duhul, Domnului din Ceruri odihni-va-asupra Lui,
Dîndu-I daruri fără seamăn, cum nu dat-a nimănui!

Nu va hotărî din svoană, nici căta-va-nfăţişare,
Şi în temerea de Domnul, fi-va dulcea-I desfătare!

Pe tot sfîntu-I munte fi-va nesfîrşită, dulce pace,
Şi nici un prăpăd mai fi-va, nici un rău nu vor mai face,
Căci precum acoperă-apa fundul mărilor mereu,
Tot pămîntul din robie smuls potrivnicului rău, Is. 11, 4—5;
Va fi plin de cunoştinţa veşnicului Dumnezeu!" Rom.11, 36

Şi, Lumina Ta „Cuvinte", străfulgerătoare, iată:
Îmi pătrunde-adînc în suflet, mai adînc ca niciodată!
Razele-I străbat făptura-mi tot mai tare, tot mai dese,
Şi-al tău chip fără de seamăn, în adîncu-mi se-ntre-ţese...

Pe Scripturi ţinîndu-mi ochii, genele mereu mi-s ude...
Ochii meu Te văd Iisuse, şi urechea mea Te-aude...
O, de ce-am fost orb atîta şi-am fost surd atît de greu,
Pîn-să văd pe „Cel ce este", pîn-s-aud pe Dumnezeu?"... Ex. 13, 14;

De ce-am căutat în aur şi-n argintul stînd să-l strîng, Rom. 3, 14
Fericirea ăstor clipe cînd cu El în mine plîng?...

Cu ce ar cumpărare-aş şi cu cît de greu argint,
Fericirea ce-mi dă Glasu-I şi Cuvîntu-I, să nu-L mint?...
Cîte mii de milioane pămînteşti mărgăritare,
Trebui-mi-ar, fără totuşi ca s-ajung a-cumpărare
Un mărgăritar asemeni şi strălucitor la fel
Cu acelea ce le cumperi fără aur, de la El?... Is. 55, *1—2*

Cu-ale sale niciodată pieritoare diaamante,
Iată-mă drumeţ- treime - cu VIRGILIU şi cu DANTE...

Pe-nfricoşătoare cale duşi de marea Călăuză,
Din Infern strigăm spre soare, muritorii să ne-auză,
A cutremurare strigăt lumii, sufletelor mici;
„Lăsaţi orişice speranţe, voi cei ce intraţi aici“,
Vorbe scrise stînd deasupra înfricoşetoarei porţi
Pentru veşnicie închisă înapoia-atîtor morţi.

Mă-nfior văzînd în juru-mi nepătrunsul întuneric
Şi-auzind cum în adîncu-mi geme rodul Luciferic!...

Dintre porţi, pe cea mai naltă, iat-un Înger ne-a deschis,
Şi pe noi-trei stă lumină veşnică de Paradis...
Ochiul n-o poate cuprinde... Graiul devenit-a mut...
Înaintea măreţiei celor ce n-am mai văzut.

Şi de-abea a mia parte dintru mii de mii va scrie
Aligheri, pentru oameni, în „Divina Comedie“;

Căci întreaga măreţie, graiul pămîntesc nu poate,
S-o cuprindă niciodată în cuvintele lui toate,
Şi nici mărginita minte a tot ce e omenire,
N-ar ajunge să cuprindă ceea ce-i nemărginire!

Aici stă răsplata înaltă de care-a grăit „Cuvîntul“, Mat. 24, *44—47*
Celor doisprezece-Apostoli, pîn-a părăsit pămîntul, In. 6, 35; *7, 37*
Pregătit-o Ziditorul, răsplătire orişicui, I Cor. 2, *9*
Va sorbi din Apa Vie izvorînd din Tronul Lui!... Apoc. 22, *1*

La cinci veacuri mai departe, cu Beethoven strîns mă strîng...
Scriu acorduri orchestrale; la claviru-mi cînt şi plîng...

Ale Cerului Înalturi, sufletul mi-l sorb în ele
Dincolo de arzătoare spuză-a miilor de stele,
Şi-n genunchi mă frîng la Tronul Veşnicului Dumnezeu,
Oratoriul Său cîntîndu-I, sub lumini de curcubeu...
„Christ sau Olberge“ răsună grav, din Dumnezeu răsfrînt,
Şi, cînd cîntă-n Cer pămîntul, Cerul plînge pe pămînt!

Cu acordurile-i-nalte, mi-am suit claviru-n Cer,
Dar, pămîntului din mine, Tatălui nimic nu cer,
Ci Slăvescu-I măreţia Celui care e „Cuvîntul“
Fără să mai simt în mine legătura cu pămîntul!...

Din adîncuri adunate-n grave-acorduri, vin să tune
Tunetele slavei toate pe-a clavirului meu strune;
Fulgerile din tărie, cu vibrări prelungi în ele,
Vin, pe clape să le-aştearnă vîrful degetelor mele
Grindine ropotitoare, cu-nchegate-n ele ape,
Cad din Cerurile-nalte pe-a clavirului meu clape.
Iar în „Simfonia 9-a“, făr-a şti să le socot,
Cîntă astrele-n vîrtejuri ale Cosmosului tot;
Şi toţi norii ploi descarcă în claviru-mi ca-n poiene,
Ploi ce pline de jăratec, curg prin ale mele gene!...

Sînt eterizat în totul şi nici aş gîndi să ştiu:
Dacă trupul meu pămîntul pe pămînt e mort sau viu.
Nu mai ştiu e miezul nopţii, dimineaţă sau amurg;
Ştiu că scriu, că-mi frîng genunchii şi că lacrimile-mi curg...

Nu mai ştiu dacă m-ascultă lumea lutului, tumultă,
Dar, cu Îngerii şi Sfinţii, ştiu că Dumnezeu m-ascultă...
Nu mai ştiu de sînt în lume sau în Ceruri, dar ştiu bine...
Că: din Dumnezeu mi-e duhul şi Lumina Lui este în mine!...

În visarea-mi-armonie, nici nu mai îmi ştiu de nume,
Iar cînd lumea mă trezeşte din visare, fug de lume...
Ascunzînd a mea visare în al codrilor străfund,
Am prins sufletul Naturii, în claviru-mi să-l ascund,
Suflet care nu răneşte, suflet care nu se schimbă,
Ci desfată, căci grăieşte cu Dumnezeiasca limbă!...

Mi-au grăit de sub furtună, tot ce pot grăi gorunii;
Mugetele mării-n spume sub mîiniile furtunii

Trăsnetele din tărie, tunetele care tună;
Toate razele de soare, de luceferi şi de lună;
A torentelor cădere; codrii-n zorii dimineţii;
Viforele vuitoare spulberînd în zări nămeţii
Roua luncilor în floare cu potopul lor de fluturi,
Păsările cîntătoare în tăcutele ţinuturi,
Înălţîndu-mă-n azururi, cum se-nalţă ştiu doar ele,
Pînă mai presus de soare, de luceferi şi de stele,
Căci prin toate, cu lumina, cu zăpada şi cu vîntul,
Din adîncurile Sale mi-a grăit mereu „Cuvîntul“!

Cînd am scris „Sonata Lunii“, ascultînd a mea baladă,
A putut o fată oarbă, Lunii razele să-i vadă;
Nu eu am făcut acestea: El cu luna-I împreună,
Fiindcă luna cîntă-n mine, iar eu am cîntat prin lună!...

Pe cînd îmi cîntau în crînguri însă: mierle, cucii, sturzii,
Mi-am pierdut treptat auzul, şi-am sporit cu unul surzii...
Am rămas mai surd ca lutul, sau ca plumbul, sau ca fierul,
Dar... să cînt, ca să m-audă şi pămîntul tot, şi Cerul!...

M-a cuprins atunci o jale negrăită şi adîncă,
Cum nu ştiu pe tot pămîntul să fi fost vre-una încă...
„Cîine surd la vînătoare“ încă poate să se creadă,
Căci neauzind vînatul, are ochii ca să-l vadă,
Dar să cînţi cînd n-ai auzul, e destin nespus de crud,
Fiindcă sunetele toate nu se văd, ci doar s-aud!...

Şi plîngînd pînă la moarte, „Suflet frînt“ cum n-a fost altul
Preamărit-am măreţia Dumnezeului Prea-Înaltul,
Şi cu Îngerii-mprejuru-mi, cor al crinilor, fierbinte,
Am cîntat „Missa Solemnis“ la picioarele-I preasfinte!...

Cum să nu-nţeleg eu Doamne, mila Ta fără pereche,
Că, de mi-ai luat auzul asurzind a mea ureche,
Mi-ai dat alt auz în lume, cum nu-l are orişicine:
Mai adînc ca niciodată să Te-aud mereu în mine?!
Cum plătiti-voi fericirea cîtă-n inima mea strîng,
Cîntînd „Imnul Bucuriei“ pe cînd „gem“ şi pe cînd „plîng“?...

Cum să nu cred eu că Fiul ce-a-ndurat atît chin greu,
Deşi pironit pe Cruce, era Însăşi Dumnezeu? Mat. 27, 35

Cum n-ar fi venit din Ceruri, şi cum n-ar fi fost „Cuvîntul“
Cel Căruî, murind pe Cruce, I-s-a tras la sorţi vestmîntul?...
Cînd pe marea Galileii, la Cuvîntul ce grăieşte,
A umplut lui Petru mreaja de mulţime grea de peşte?... Luc. 5, *4—8*

Cum nu fost-a El „Cuvîntul“, cînd, după grăirea-I lină,
Încep muţii să vorbească; orbii capătă lumină, Mat. 9, *27—29*;
Surzii-aud în clipa-n care El i-a binecuvîntat; *32,33*, 21,*19,20*
Cînd la glasul Lui, smochinul blestemat s-a şi uscat?... Mar. 7, *33—35*
Cum se potoleşte marea, cum se potoleşte vîntul, Mat.8,*24-26*
Dacă Cel care le mustră n-ar fi fost Însuşi „Cuvîntul“?...

Astfel, Doamne, eu făptura-Ţi, alergînd pe lutul sferic:
Cînd pe culmi străluminate, cînd prin ocne de-ntuneric,
Sînt asemeni cu izvorul de-apă limpede-vioară
Ce din vîrf de munte-argintul către lume şi-l strecoară:
Ba prin straturi sclipitoare de nisip, ba pe ştiubei,
Ba prin straturi mocirloase, făr-a mai putea să-l bei
Dar prin cît de mocirloase straturi i-a fost dat să treacă,
Tot „argint“ se-ntoarnă-n culmea muntelui de unde pleacă!...

Deci, primească-mă „Cuvîntul“, obosit de-atîtea cale,
Picătură-ntru oceanul Prea-Străluminării Sale,
Să mă potolească toată a Lui Sfîntă „Apă Vie“,
Şi, cu vii smulşi din moarte, să fiu viu în veşnicie!
Amin-Vasile-Amin!

PRINOS

Doamne Iisuse Hristoase, Soare fără de-nceput,
Cel cu Tatăl şi cu Duhul Care toate Le-ai făcut; Luc. 1, *78*
Cela-ce-ntre adevăruri, Eşti şi-n Cer şi pe pămînt In. 1, *3, 5*
Adevărul veşniciei Cel mai Mare, Cel mai Sfînt,

Adevăr, ce-L izvorăşte Tatăl-Dumnezeu Prea-Naltul, In. 1, *17*; 14, *6, 17*
În afara Căruî nimeni nu mai dovedeşte altul. Isa. 65, *16*
Cela-Ce eşti Însăşi Mila din izvorul căreî, oarbă,
Turma răstignirii Tale stă de veacuri să tot soarbă,

Încărcată de păcate, tot mereu pe el s-apleacă,
Şi izvorul Milei Tale, niciodată nu mai seacă. Iac. 3, *17*

Cela-Ce eşti Bunătatea, Jertfă dată celor răi,
Carele-ai cerut iertare Tatălui pentru călăi, Luc. 23, *34*
Ex. 33, *19*

Crin al Sfintei neprihane, între crini cel mai curat,
În zăpada Cărui lumea, prin Satana, a scuipat,
Iartă-ne pe noi nebunii şi mişeii şi năucii, Mar. 15, *24*
Că pentru iubira-Ţi sfîntă, Ţi-am dat chinurile Crucii!.. Mat. 27, *35*
In.19, *18*

Iartă-ne pe noi buimacii şi smintiţii mici şi mari,
Că-n piroane sus pe Cruce Te-am fost pus între tîlhari! Luc. 23, *33*

Iartă-ne, Cel care fost-ai şi Eşti nouă mîngîiere,
Că pe cînd mureai pe Cruce noi Ţi-am dat oţet cu fiere! In. 19, *29*
Iartă-ne, Hristoase-Doamne, că de-a Tale chinuri sfinte
Sînt aşa puţini aceia care-şi mai aduc aminte!

Iartă-ne, că-n cei sub zdrenţe care cer cu gene ude,
Prea arar Te vede lumea, prea arar Te mai aude,
Uitînd lumea, despre milă cele ce-ai fost cuvîntat Mat. 25, *40*
„... Unuia din cei nevolnici cine daţi, Mie Mi-aţi dat!... Pild. 14, *31*

De la noi nu-ntoarce Doamne, a Ta Faţă-n altă parte,
Şi-ale vieţii noastre zile nu le mai lăsa deşarte,
Toarnă har în duhul nostru, să priceapă fiecine,
Că de-a pururi toată cina vine numai de la Tine!

Sîntem orbi, Iisuse Doamne, bîjbîim pe drum grămadă;
Dă-ne ochi ca turma toată, măreţia Ta s-o vadă!
Sîntem surzi de-atîtea veacuri; Dă-ne-auz Tu, Bunul-Sfîntul
Ca să tresărim la şoapta-Ţi, să-Ţi sorbim în noi Cuvîntul!

Sîntem muţi, parcă sub vrajă ni-i leagată limba-n gură:
Dă-ne graiuri să slăvească Slava Ta fără măsură! In. 11, *1*
Ni-s picioarele oloage, nu le mai lăsa oloage,
Ca să meargă turma-ntreagă în Biserici să se roage!

Inima ne e de piatră, ni-i de iască, de argilă,
Smulge-ne-o şi dă-ne alta cu mereu fiori de milă!
Lepra negrelor păcate ne-a umplut pe toţi, Preasfinte: Luc.17, *11–14*; 5, *12*, *13*
Curăţă-ţi leproşii, Doamne, cum făcuta-i mai nainte!

Umilitul nostru nume, scrie-l Doamne-n Cartea Vieţii, Apoc.20, *12*, *15*; 3, *5*
Ce stă-n Cer şi despre care ne-au grăit mereu Profeţii! Dan. 12, *1*

Şi Lumină din Lumina-Ţi către noi făcîndu-şi cale, Ps. 55, *8*
Fă-ne Doamne, să-nţelegem veşnicia Vrerii tale, Isa. 4, *3*

Că-n vecie, fără Vrerea-Ţi, toate-n moarte-ar fi să stea, Int.Sol. 17—10,
Şi cu ştirea Ta se mişcă, de la vierme pîn-la stea!... Mt. 10, *29—30*;
Cosmogonica geneză cu puterea Ta Divină, Ier.18*7-10*
Ai plinit-o-n şase zile cea de-a şaptea vrînd hodină. Gen.1,*1—31*; 2,*2,3*

Neamurile lumii-n viaţă şi-n frămînturile-i, iată,
Se găsesc în ziua şasea vieţuind din mila-Ţi, Tată!
Mîine fi-va cea de-a şaptea aşadar, cînd se cuvine;
Omenirea-Ţi, isbăvită, să se odihnească-n Tine! Evr.3,*11*; 4,*1—11*

Ca să se-mplineasc-aceasta, făr-a-şi fi pierdut făptura
Decît doar „fiul pierzării", împlinindu-se Scriptura. In. 17, *2*
Dumnezeule-Lumină ce tronezi în slăvi cereşti, Ps. 40, *9*
Fă-de-legea noastră iart-o ca un Dumnezeu ce eşti! Fapt. 1, *16—20*

Fă din inimile noastre candele, să ardă-n toate
Untdelemnul adorării Celui răstignit de gloate!
Fă cădelniţa din care să se-nalţe-n veci aprinsă
Smirna sufletelor noastre către Slava-Ţi necuprinsă,

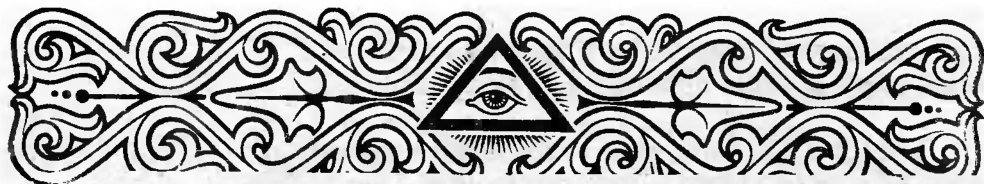
Şi ne-nvredniceşte Doamne, să fim martori sburători, Mat. 24, *30—31*
Cînd veni-Vei întru slavă cu oştirile-Ţi pe nori, I Tes. 4, *16—17*

Să ne ai cu Tine-alături, ca aleşi din marea turmă
După ce va fi-ncheiată Judecata cea din urmă,

Ca-n a verşniciei Viaţă, cu cei drepţi să Te slăvim,
Fiind noi moştenitorii, Noului Ierusalim:
Sfînt, Sfînt, Sfînt, O, Doamne Cel ce toate-n mîna-I ţine,
„Cel ce Era şi Cel ce este, Cel ce-ntru mărire vine" Apoc. 4, *8*

Şi-acum, Bunule Iisuse, Cel ce eşti mai sus de stele,
Rogute-n genunchi, primeşte, roua lacrimilor mele,
Drept prinos de mulţumire, că mi-ai ajutat deplin
Să scriu despre ale Tale şi spre Slava Ta, Amin!

Anii Domnului 1926—1955

SCRISOARE PENTRU FRATELE MEU „OM“

În frămîntarea zisă „viaţă“, — clipită faţă de eternitate,
Eu, „omul“, mă uit la tine şi mă-nfior de ce faci, frate!...
Te iau de la Adam — străbunul, cel cea gustat opritul pom,
Şi-n fiecare veac ce trece, te văd mai fiartă, frate „om“...

Cu inima tot mai de piatră, cu sufletul tot mai ne-teafăr...
Te văd căzînd în beznă — vierme, — în loc să te ridici luceafăr,
Şi plîng ades că, ţi-e frate, (de ce păcatul să-mi ascund?)
În loc să mă ridic eu însumi, — cu tine-n tină mă scufund...

O, frate, ce blestem de moarte ne-apasă astfel tot mai greu:
Un frate să nu vezi în mine, cum frate nu-ţi pot fi nici eu?...
Prin bezna care ne-npresoară, — ce mîini satanice se-ntind
Să mă oprească-n clipa-n care la pieptu-mi vreau să te cuprind?

Pe tine cine te opreşte să mă cuprinzi în braţe, cine,
Cînd eu te rog cu braţe-n tinse, ca fratele să vii spre mine?...
Auzul, cine ni-l astupă, cînd ne strigăm cu ochii uzi?
De ce, eu nu-ţi aud strigarea? De ce, strigarea-mi tu n-auzi?...

Înlăcrămat cînd tu întinzi mîna, flămînd şi istovit de boală
De ce, adese-ori, eu însumi, trecînd, te las cu mîna goală?
Sau dacă mila mă cuprinde, — de ce din cît îmi e prisos,
Dînd ce e carne la o parte, abia dacă-ţi arunc un os?...

De ce nu-mi vine-atunci în minte povestea dînd ca-nvăţătură
Leţcaia văduvii de care vorbeşte Luca prin Scriptură?
De ce, casă-ţi arăt aevea precum că sînt cu tine frate,
Din cît îmi dăruieşte Domnul, nu-ţi dau şi ţie jumătate?...

Din două margini ale lumii, de ce pornim, nebuni, asalt,
Vrînd fiecare înălţarea-şi pe prăbuşirea celuilalt?

Ce Lege consfinţeşte dreptul: tu, sîngele-i cu aburi calzi
Să-l verşi, păgîn lipsit de milă, şi-n acel sînge să te scalzi?

Cine-ţi dă dreptul, ţie, frate, să te ridici cu dor neghiob,
Pe fratele tău om să-l nărui şi-n lanţuri grele să-l faci rob,
Strigînd apoi să-audă lumea că tu ai „dezrobit“ un frate
Şi, cu iubire fără margini, pe veci l-ai pus în „libertate“?!...

Vai, frate, vino lîngă mine, din largul negrului puhoi,
Şi-n genunchind cu ochii-n lacrimi, privind spre Ceruri amîndoi,
Să ne rugăm Acelui care, — voind o turmă şi-un Păstor,
A stat să fie pus pe Cruce, spre izbăvirea tuturor,
Şi-n acea caldă rugăciune întretăiată de suspine,
Să-I strigi Bătutului în cuie din Ceruri, într-un glas cu mine:

Iisuse, Cela ce cu Tatăl şi duhul Eşti făr-de-nceput,
Mă iartă Milostive Doamne, de toate cîte le-am făcut!
Ajută-mă să aflu calea ca, de păcat să mă dezleg,
Şi-aproapelui, ca Tine, Doamne, fă să mă dăruiesc întreg!

Coboară-n sufletul meu mila, să ardă pururi foc nestins,
Să simt c-adevărat sînt frate duios cu fiecare ins;
Să nu mă satur niciodată, îmbelşugat la cină stînd
Atîta vreme cît eu şti-voi că rabdă fratele flămînd!

Să nu mă strige el pe mine, ci eu pe el cu dor să-l strig;
Să nu fac foc la mine-n vatră, cît ştiu că fratele stă-n frig;
Cînd inima lui va fi frîntă, — să simt că inima-mi se frînge;
Să nu rîd fericit în viaţă, ştiind că fratele meu plînge!...
Cînd el va sta să-mi iasă-n cale înlăcrimat, — să nu-l ocol;
Să nu-nbrac eu veşminte scumpe cît ştiu că fratele e gol!

Aşa ajută-mi, Milostive, să simt adînc fiorii milei,
Oricînd în ceasurile nopţii, precum şi-n ceasurile zilei:
Aproapelui meu, viaţa toată, să-i fiu un frate-adevărat,
Să pot veni-n a Ta lumină, Sublimule crucificat!

IISUS HRISTOS E VIAŢA

Bucuraţi-vă, noroade şi cîntaţi pe faţa humii,
Că-mpart cu chip senin
Şi de bunătate plin,
S-a născut Iisus — Lumina şi Mîntuitorul lumii!...

Soarele nu străluceşte, nici n-a strălucit vreodată,
Viu, ca fruntea Lui curată!
Oameni, voi, a căror viaţă-i pururi de-ntuneric plină
Alergaţi la El şi cereţi să vă dăruie lumină!...

Ruşinează-se-ntre ele mîngîioasele-adieri
Ce trimite-n taină vîntul
Şi, umile, totdeauna se ascund în flori de meri,
Cînd Iisus, Mîngîietorul, îşi începe blînd cuvîntul!...
Voi nemîngîiaţii lumii, cu obrajii de lămîie,
Ascultaţi cuvîntu-I dulce, pururea să vă mîngîie!...

CUPRINS

SPRE ŞTIINŢĂ!

Pentru cititorii şi admiratorii lui Vasile Militaru precizăm că, ulterior, soţia şi prietenii lui, nu puţini, au deshumat rămăşiţele sale pământeşti de sub acel măr de la Ocnele Mari şi le-au reînhumat la cimitirul Belu din Bucureşti în Parcela scriitorilor, poziţia 14. Pe mormântul lui sunt înscrise următoarele versuri ale autorului.

Când voi fi cu trupu-nchis într-un sicriu
Nu voi fi eu mortul, ci voi fi un viu!
Şi voi zice lumii din al vieţii porţi:
Iată-mă, eu viul, plâns de noşte morţi!

Vasile Militaru

ERATĂ

Autograful autorului trebuia să fie pus la pagina 2 în locul celui de tipar, însă din cauza unor greşeli de neatenţie nu s-a pus; în schimb, a dispărut litera u, ieşind până la urmă: Vasile Militar. Iar la paginile: 9, 121, 202, frontispiciile au fost puse cu capul în jos. La pag. 441 rândul 2 de sus, în loc de cuvântul fiartă, se va citi: fiară plus alte greşeli, pe care nu le mai însemnăm, ci numai rugăm din Suflet pe toţi cititorii să le îndrepte cu duhul blândeţei.

Editura

S-a îngrijit cu drag
Această Sfîntă carte
Di-un om pribeag,
Di-un biet moşneag...
Ce-a îngropat în sine
Dureri ca-ntr-un mormînt,
Că rînduit i-a fost şi lui
Să poarte-un „Suflet frînt“,
Şi-n ea a strecurat
Un strop de Suflet,
Să v-amintiţi de el
Rugîndu-vă lui Dumnezeu
Cu drag!
Numele de i-l doriţi
Printre rînduri îl găsiţi!

Celor ce „pentru Dumnezeu“
„Cu dragoste ne-au ajutat,“
Să fie-un semn de mulţumire
Din Sufletul celui plecat!
Editura

EDITURA „LUMINĂ DIN LUMINĂ“
Tipăreşte cărţi şi manuscrise religioase
Str. Gura Ialomiţei nr. 5, Bloc P.C. 8, sc. B, etj. 3, ap. 17, sector 3 — Bucureşti telefon 6. 30.54.71
Autorizaţie nr. J. 40/8781 cont B.C.R. sector 3 40726540
I.S.B.N. 973-96095-0-3
Format 16 70/100 Număr de coli 28 1/2 Tiraj 10.000 exemplare
Apărut 1993
Tiparul executat sub comanda nr. 1/509 la ROMCART S.A. Bucureşti
Str. Grigore Alexandrescu 89—97

Drumuind o zi şi-o noapte, ca să scape de urgie,
Sfîntul Prooroc Ilie, în somn greu cînd sta-n pustie,
L-a trezit pe el un Înger, cînd puterea-i sta să-i sece,
Şi i-a dat o pîine caldă şi-un ulcior cu apă rece?
Şi, prinzînd din pîinea şi din apa Sfintei Mile,
A putut apoi să meargă timp de patruzeci de zile! (3 Imp. 19 5-8).

Pe cînd însă împărații au palate aurite,
Împăratul omenirii se năștea-ntr-un țarc de vite;
Prunc în scutece sărace, cu săracii prunci la fel,
L-au găsit pe El păstorii — cei dintîi crezînd în El.
Și-naintea frunții Nalte, care-avea să poarte spinii,
Cei dintîi îngenunchiat-au: mieii, boii și asinii! (Lc. 2 7-17).

UN SFAT BUN!

Rătăciţilor, acelor, care-n lume spun mereu
Cum că lumea-i o-ntîmplare şi că n-are Dumnezeu,
Aţinîndu-le cărarea, „întrebare“ azi le fac:
De ce grîul, „pîinea lumii“, nu-l culegem din copac?
De ce pomii de pe lume n-au drept roade pietre grele
Şi cu-asemeni roade, ramii, nu se-nalţă pîn-la stele?
De ce soarele, în loc de milostiva lui lumină,
Nu revarsă întuneric pe smintita noastră tină?
Şi de ce de mii de veacuri, firea-ntreagă cu-ale sale,
Ascultînd aceiaş lege, merge-n veci pe aceiaşi cale?...
N-au să ştie rătăciţii şi de-aceia le spun eu:
Stau de-asupra tuturora „vrerile lui Dumnezeu!“

+ +

Ne-ndoios că sînt în stare învăţaţii lumii mele
Să măsoare depărtarea, de la noi şi pîn-la stele...
Mintea lor străluminată poate încă să măsoare
Cîtă apă e-n oceane, cîtă lavă arde-n soare...
Însă, Sufletul, această taină grea, nedezlegată,
N-au să poată învăţaţii să-l măsoare niciodată!
Astfel că, prin poarta morţii, el zbucneşte-n larga fire,
Ne-ncăpînd nemărginirea-i, decît în nemărginire!

+ +

În fiecare om e Dumnezeu,
Cum diamantu-n rocă este-nchis!...
De vrei să-L vezi şi tu,-o, frate-al meu —
Fă-ţi Sufletul cel negru, „Paraclis!“
Cioplește ne-ncetat în stînca zgurii
Ce s-a-nfrăţit de veacuri cu argila:
Iubirea caldă, pune-o-n locul urii,
În locul nepăsării: pune mila...
Şi vei simţi atunci sub larga fire,
Lui Dumnezeu cum Sufletu-ţi se-nchină,
Cum cîntă şi se-nalţă-n fericire,
Străluminat de marea Lui lumină!

+ +

Dacă n-am avea credinţă
Spre Altare să ne poarte,
Am fi nişte viermi ce-am merge
Pe-ntuneric pîn-la moarte!

Autorul